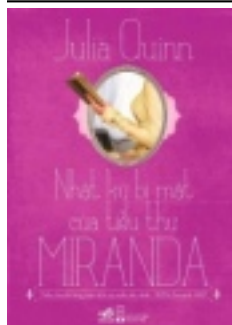

Nhật Ký Bí Mật Của Tiểu Thư Miranda

Contents

Nhật Ký Bí Mật Của Tiểu Thư Miranda	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	18
3. Chương 3	27
4. Chương 4	34
5. Chương 5	47
6. Chương 6	54
7. Chương 7	65
8. Chương 8	73
9. Chương 9	80
10. Chương 10	89
11. Chương 11	96
12. Chương 12	105
13. Chương 13	113
14. Chương 14	120
15. Chương 15	128
16. Chương 16	135
17. Chương 17	141
18. Chương 18	148
19. Chương 19	156
20. Chương 20	164

Nhật Ký Bí Mật Của Tiểu Thư Miranda

Giới thiệu

Nguyên tác: The Secret Diaries of Miss Miranda Cheever Dịch giả: Diệu Hằng Tiểu thuyết lãng mạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-bi-mat-cua-tieu-thu-miranda>

1. Chương 1

Ở tuổi lên mười, tiểu thư Miranda Cheever không hề bộc lộ dấu hiệu nào hứa hẹn một Sắc Đẹp Lộng Lẫy. Mái tóc nâu thâm hại đồng màu với đôi mắt; đôi chân dài khác thường từ chối bất cứ chuyển động nào có thể coi là duyên dáng dù mơ hồ nhất. Lúc nào mẹ cô bé cũng thấy cô nhảy loi choi khắp nhà.

Thật không may cho Miranda, cái xã hội nơi cô bé sinh ra lại rất coi trọng vẻ bề ngoài của nữ giới. Và dù chỉ mới mười tuổi nhưng cô bé đã hiểu rằng về mặt này mình bị coi là thua kém so với hầu hết các bạn nữ khác trong vùng. Trẻ con thường có cách khám phá ra những điều như vậy, thường là từ những đứa trẻ khác.

Chẳng hạn như sự cố không mấy vui vẻ xảy ra tại bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười một của tiểu thư Olivia và công tử Winston Bevelstoke, cặp sinh đôi của vợ chồng ngài Bá tước xứ Rudland. Nhà Miranda khá gần Haverbreaks, điền sản của tổ tiên dòng họ Rudland gần Ambleside, quận Lake, Cumberland, và cô bé thường học bài cùng Olivia và Winston khi bọn trẻ về đây ở. Chúng trở thành bộ ba không thể tách rời và hiếm khi chơi với những đứa trẻ khác trong vùng, vì hầu hết đều sống cách đó khoảng một giờ đi ngựa.

Khoảng chục lần mỗi năm, đặc biệt là những dịp sinh nhật, con cái tất cả các gia đình quý tộc và thượng lưu trong vùng lại tụ họp với nhau. Vì lý do này mà nữ Bá tước Rudland phải thốt ra một tiếng rên rỉ chẳng hề ra dáng quý bà; mười tám thằng nhóc tai quái đang hào hứng tha bùn đất khắp phòng khách nhà bà sau khi bữa tiệc của cặp sinh đôi tổ chức trong khu vườn bị trận mưa phá hỏng.

“Má cậu dính bùn kìa, Livvy,” Miranda vừa nói vừa đưa tay lên lau vết bùn.

Olivia thở hắt ra vẻ mệt mỏi đầy kịch tính. “Thế thì tốt hơn hết là mình nên vào phòng rửa mặt. Mình không muốn mẹ trông thấy mình thế này. Mẹ ghét bẩn, còn mình thì ghét phải nghe mẹ kêu ca bà ghét bẩn đến thế nào.”

“Mình không hiểu bà lấy đâu ra thời gian để phàn nàn về vết bùn nhỏ trên mặt cậu trong khi cả tấm thảm của bà giờ toàn bùn đất thế kia cơ chứ.” Miranda liếc William Evans, thằng bé vừa mới hô “XUNG PHONGGGGGG” rồi phóng người lên trường kỷ. Cô bé phải bặm môi lại để khỏi cười. “Và cả đồ đạc nữa.”

“Cũng thế cả thôi, tốt nhất là mình nên làm gì đó.”

Nói rồi cô bé lên ra khỏi phòng, bỏ lại Miranda ở gần lối ra vào. Miranda quan sát cuộc bạo loạn chừng một vài phút rồi khá bằng lòng chấp nhận cái vị trí người-quan-sát thường lệ của mình, cho tới khi qua khoe mắt, cô bé thấy có ai đó đang đi tới.

“Bạn tặng quà sinh nhật gì cho Olivia vậy Miranda?”

Miranda quay sang thì thấy Fiona Bennet đang đứng trước mặt mình, xinh xắn trong chiếc váy yếm trắng kèm khăn quàng màu hồng. “Một cuốn sách,” cô bé đáp. “Olivia thích đọc sách. Còn bạn mang gì tới?”

Fiona giơ ra một chiếc hộp có họa tiết vui mắt được thắt dây nơ màu bạc. “Một bộ sưu tập các dải ruy băng. Bằng lụa và xa tanh, thậm chí là bằng nhung nữa. Bạn có muốn xem không?”

“Ôi, nhưng tớ không muốn làm hỏng lớp giấy gói đâu.”

Fiona nhún vai. “Bạn chỉ cần tháo sợi dây buộc cho cẩn thận là được. Tớ vẫn làm thế với quà Giáng sinh mà.” Nói rồi cô bé kéo sợi nơ buộc và nâng cái nắp hộp lên.

Miranda nín thở. Ít nhất có tới một tá ruy băng nằm trên lớp lót bằng nhung đen của chiếc hộp, mỗi sợi được thắt nơ bướm cực kỳ trang nhã. “Đẹp quá Fiona. Mình có thể xem một cái không?”

Fiona nheo mắt.

“Tay tớ không có tẹo bùn nào đâu. Thấy không?” Miranda giơ hai bàn tay lên để cô bạn kiểm tra.

“Ừ, được rồi.”

Miranda thò tay vào chọn một chiếc ruy băng màu tím. Chất xa tanh trơn mượt khủng khiếp và mềm mại trôi trong bàn tay cô bé. Cô bé đặt cái nơ bướm điệu đà ướm thử lên mái tóc mình. “Bạn nghĩ sao?”

Fiona đảo tròn mắt. “Không phải màu tím, Miranda ạ. Ai cũng biết chúng dành cho tóc vàng cơ. Màu này thường bím trên nền nâu. Bạn hiển nhiên không thể đeo nó rồi.”

Miranda đưa trả dải ruy băng cho cô bạn. “Vậy màu nào thì hợp với tóc nâu? Xanh lá à? Mẹ mình có mái tóc màu nâu và mình đã thấy mẹ buộc những dải ruy băng màu xanh lá.”

“Xanh lá cây có thể chấp nhận được, tớ nghĩ thế. Nhưng trên mái tóc vàng thì sẽ đẹp hơn. Mọi thứ đều đẹp hơn trên nền tóc vàng.”

Miranda cảm thấy một thoáng phần nộ dâng lên trong lòng. “Vậy thì tớ không hiểu bạn sẽ làm gì hử, Fiona, bởi vì tóc bạn cũng nâu như tóc tớ mà.”

Fiona giật lùi lại, nổi cáu. “Không phải!”

“Đúng thế mà!”

“Không phải!”

Miranda nhào người tới trước, hai mắt nheo lại vẻ đe dọa. “Bạn nên soi gương khi về nhà, Fiona ạ, bởi vì tóc bạn không phải màu vàng.”

Fiona đặt dải ruy băng tím trở lại hộp và sập nấp đánh cách một cái. “VẬY Ờ, nó đã từng là màu vàng, còn tóc cậu chẳng bao giờ có màu đó cả. Và ngoài ra, tóc tôi có màu nâu nhạt, mà mọi người đều biết là nó đẹp hơn màu nâu sẫm. Sẫm như tóc bạn ấy.”

“Tóc nâu sẫm chẳng có gì là sai trái cả!” Miranda đáp trả. Nhưng cô bé cũng biết rằng đa số người Anh đều không đồng tình với ý kiến của mình.

“Và,” Fiona đắc thắng bổ sung, “bạn có đôi môi bự như con sên!”

Bàn tay Miranda vụt đưa lên che miệng. Cô bé biết mình không đẹp; cô bé biết mình thậm chí còn không được coi là xinh xắn nữa cơ. Nhưng từ trước đến giờ cô bé chưa bao giờ thấy đôi môi của mình có gì không ổn cả. Cô bé ngược nhìn nhỏ bạn đang mỉm cười tự mãn. “Còn bạn thì có tàn nhang!” Cô la lên.

Fiona giật lùi lại như vừa bị một cái tát. “Tàn nhang sẽ biến mất dần. Các nốt trên mặt tôi sẽ biến đi hết trước khi tôi bước sang tuổi mười tám. Tối nào mẹ tôi chẳng dặm nước chanh vắt lên.” Cô nàng cười khẩy vẻ khinh miệt. “Nhưng bạn thì vô phương cứu chữa, Miranda ạ. Bạn xấu xí.”

“Bạn ấy không xấu!”

Cả hai cô bé cùng quay sang nhìn Olivia - vừa mới từ phòng rửa mặt quay trở lại.

“Ồ, Olivia,” Fiona nói. “Mình biết bạn kết thân với Miranda bởi vì cô ta sống gần nhà và cùng học bài với bạn, nhưng bạn phải thừa nhận là cô ta không xinh. Mẹ mình nói cô ta sẽ chẳng bao giờ lấy chồng được.”

Đôi mắt xanh của Olivia lóe lên ánh nguy hiểm. Cô con gái độc nhất của Bá tước Rudland không bao giờ tha thứ một lỗi lầm nào, và Miranda lại là người bạn thân nhất của cô bé. “Miranda sẽ lấy được người chồng tốt hơn bạn đấy, Fiona Bennet ạ! Ba bạn ấy là một Tồng nam tước trong khi ba bạn chỉ là thường dân.”

“Là con gái Tồng nam tước cũng chẳng có gì khác biệt cả trừ phi cô ta có nhan sắc hoặc có tiền,” Fiona ngân nga nhắc lại những lời mà cô bé hiển nhiên đã được nghe lúc ở nhà. “Mà cả hai thứ ấy Miranda đều chẳng có.”

“Im đi, bạn là đồ bò già ngu ngốc!” Olivia giậm chân quát. “Đây là tiệc sinh nhật của tôi, nếu bạn không thể cư xử tử tế thì bạn có thể về!”

Fiona nuốt giận. Cô bé biết tốt hơn là không nên làm cho Olivia - con gái của những người có đẳng cấp xã hội cao nhất vùng - xa lánh mình. “Mình xin lỗi, Olivia,” cô bé lẩm bẩm nói.

“Đừng xin lỗi tôi. Xin lỗi Miranda ấy.”

“Tôi xin lỗi, Miranda.”

Miranda vẫn im lặng cho tới khi Olivia phải đá cô bé một cái. “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của bạn,” miễn cưỡng nói.

Fiona gật đầu rồi chạy biến.

“Mình không thể tin được cậu lại gọi cậu ta là con bò già ngu ngốc,” Miranda nói.

“Bạn cần phải học cách tự bảo vệ mình, Miranda ạ.”

“Trước khi cậu tham gia vào, mình vẫn đang tự bảo vệ rất tuyệt đấy chứ, Livvy. Mình chỉ không muốn tự bảo vệ một cách quá âm ỉ thôi.”

Olivia thở dài. “Mẹ bảo mình không có chút xíu khả năng kiềm chế hay lương tri gì cả.”

“Đúng là vậy,” Miranda tán thành.

“Miranda!”

“Đó là sự thật, cậu đúng là như thế mà. Nhưng dù thế nào mình vẫn yêu cậu.”

“Mình cũng yêu cậu, Miranda. Và đừng để tâm đến Fiona già ngớ ngẩn. Khi nào lớn cậu có thể cưới Winston và rồi chúng mình sẽ thật sự là chị em.”

Miranda liếc ngang qua phòng nhìn Winston vẻ hoài nghi. Cậu đang giật tóc một cô bé con. “Mình không biết nữa,” cô bé e dè nói. “Mình không chắc là mình muốn lấy Winston đâu.”

“Vớ vẩn. Như thế thật hoàn hảo. Mà nhìn xem, anh ấy mới làm đổ rượu pân ra váy của Fiona kia.”

Miranda cười toe toét.

“Đi với mình nào,” Olivia nói, cầm tay cô bạn. “Mình muốn mở quà. Mình hứa là sẽ reo to nhất khi nhận quà của cậu.”

Hai cô bé trở lại phòng khách, rồi Olivia và Winston mở quà. Tạ ơn Chúa (theo ý kiến của Phu nhân Rudland), hoàn tất việc mở quà vào đúng bốn giờ, thời điểm những đứa trẻ phải về nhà. Đứa nào cũng được đích thân phụ huynh đến đón, ai cũng xem chuyện được mời tới nhà Haverbreaks là một niềm vinh dự, và không vị phụ huynh nào lại muốn bỏ lỡ cơ hội làm thân với ông bà Bá tước. Ngoại trừ bố mẹ của Miranda, đúng thế. Đến năm giờ, cô bé vẫn còn ở phòng khách nhà Bevelstoke, cùng Olivia xem xét các chiến lợi phẩm.

“Ta không biết có chuyện gì với bố mẹ cháu thế, Miranda,” Phu nhân Rudland nói.

“Ôi, cháu biết đấy ạ,” Miranda hào hứng đáp. “Mẹ cháu đã đến Scotland thăm bà ngoại, và cháu dám chắc là ba cháu đã quên bống cháu rồi. Ba cháu vẫn thường thế khi ông mải làm việc với một bản thảo nào đó. Ông dịch từ tiếng Hy Lạp.”

“Ta biết,” Phu nhân Rudland mỉm cười.

“Hy Lạp cổ đại.”

“Ta biết,” Phu nhân Rudland thở dài. Đây không phải lần đầu tiên ngài Rupert Cheever quên mất cô con gái của mình. “Chà, phải tìm cách đưa cháu về nhà thôi.”

“Con sẽ đi với bạn ấy,” Olivia đề xuất.

“Con và Winston cần phải cất đồ chơi mới và viết thiệp cảm ơn. Nếu không làm việc đó tối nay, con sẽ không nhớ được ai đã tặng con thứ gì.”

“Nhưng mẹ không thể để một người hầu đưa Miranda về nhà được. Bạn ấy sẽ không có ai để trò chuyện cả.”

“Tớ có thể nói chuyện với người hầu mà,” Miranda nói. “Tớ vẫn thường xuyên nói chuyện với bọn họ ở nhà.”

“Không phải với người hầu nhà tớ,” Olivia thì thầm. “Bọn họ cứng nhắc và cảm như hén, lại còn thường nhìn tớ vẻ không bằng lòng nữa chứ.”

“Hầu như lúc nào con cũng đáng bị nhìn với vẻ không hài cả,” Phu nhân Rudland ngắt ngang, âu yếm vỗ đầu cô con gái. “Ta tìm ra giải pháp cho cháu rồi đây, Miranda. Tại sao chúng ta không nhờ Nigel đưa cháu về nhà nhỉ?”

“Nigel ư!” Olivia kêu lên. “Miranda, cậu thật là chú vịt may mắn.”

Miranda nhướn mày. Cô bé chưa bao giờ gặp anh trai lớn của Olivia. “Được thôi,” cô bé từ tốn nói. “Tớ mừng vì cuối cùng cũng được gặp anh ấy. Cậu vẫn luôn miệng kể về anh ấy mà, phải không Olivia.”

Phu nhân Rudland ra lệnh cho một cô hầu gái đi tìm Nigel. “Cháu chưa bao giờ gặp Nigel sao Miranda? Kỳ lạ thật. À, ta cho là vì nó thường chỉ về nhà vào dịp Giáng sinh, mà Giáng sinh thì cháu lại hay đi Scotland. Ta đã phải dọa sẽ từ mặt nó để bắt nó về nhà vào ngày sinh nhật của hai đứa sinh đôi đấy. Nó không dự bữa tiệc vì sợ một trong mấy bà mẹ kia sẽ cố gắng gả một đứa trẻ mười tuổi cho nó.”

“Nigel mười chín rồi, anh ấy là một đám rất sáng giá đấy,” Olivia thản nhiên nói. “Anh ấy là một Tử tước. Và cực kỳ đẹp trai. Trông anh ấy giống mình.”

“Olivia!” bà Rudland nhắc nhở về không hài lòng.

“Thì đúng thế mà mẹ. Nếu là con trai thì con sẽ rất đẹp trai cho xem.”

“Là con gái thì cậu cũng xinh xắn thế còn gì, Livvy,” Miranda thành thực nói, nhìn những lọn tóc vàng của cô bạn với vẻ hơi ghen tị.

“Cậu cũng vậy. Nay, cậu chọn một dải ruy băng của con bò Fiona đi. Dù gì mình cũng không cần toàn bộ chỗ ruy băng này.”

Miranda mỉm cười trước lời nói dối của cô bạn. Olivia là người bạn tốt như thế đấy. Cô bé nhìn xuống hộp ruy băng và ngoan cố chọn sợi xa tanh màu tím. “Cảm ơn cậu, Livvy. Thứ Hai mình sẽ buộc nó đến trường.”

“Mẹ gọi con ạ?”

Nghe giọng nói trầm ấm, Miranda quay mặt về lối cửa ra vào và gần như há hốc vì kinh ngạc. Đang đứng ở đó là một sinh vật lộng lẫy tuyệt vời nhất mà cô bé từng trông thấy. Olivia đã nói rằng Nigel mười chín tuổi, nhưng Miranda ngay lập tức nhận thấy anh đã ra dáng đàn ông lắm rồi. Đôi vai rộng cân đối trông như vẽ, thân hình thanh thoát nhưng rắn chắc. Tóc anh đậm màu hơn tóc Olivia nhưng vẫn có ánh vàng kim, bằng chứng cho thấy anh thường xuyên ở ngoài trời. Nhưng phần đẹp nhất của anh, Miranda lập tức nghĩ ra, chính là đôi mắt. Nó sáng ngời, màu xanh lam rạng rỡ, giống đôi mắt của Olivia. Chúng cũng lấp lánh ánh tinh nghịch, láu lỉnh.

Miranda mỉm cười. Mẹ cô bé vẫn thường bảo rằng có thể nhìn vào đôi mắt của một người mà nói về người đó, mà anh trai của Olivia thì có đôi mắt tuyệt đẹp.

“Nigel, con hộ tống Miranda về nhà được không?” bà Rudland hỏi. “Ba của cô bé dường như bị cầm chân ở đâu đó mất rồi.”

Miranda tự hỏi tại sao Nigel lại nhăn mặt khi nghe mẹ gọi tên mình.

“Chắc chắn rồi, thưa mẹ. Olivia, em đã có một bữa tiệc vui vẻ chứ hả?”

“Đập phá tanh bành.”

“Winston đâu rồi?”

Olivia nhún vai. “Anh ấy đi chơi với thanh kiếm Billy Evans tặng rồi.”

“Anh hy vọng không phải là đồ thật.”

“Chúa phù hộ chúng ta nếu nó là đồ thật,” bà Rudland xen vào. “Được rồi, Miranda, chúng ta sẽ đưa cháu về. Ta tin là áo choàng của cháu đang ở phòng bên.” Bà biến mất qua khung cửa và xuất hiện trở lại vài giây sau với chiếc áo choàng bên chác màu nâu của Miranda.

“Chúng ta lên đường chứ, Miranda?” Sinh vật đến từ thiên đường ấy đưa tay ra cho cô bé.

Miranda khoác áo rồi đặt bàn tay mình vào tay anh. Thiên đường!

“Mình sẽ gặp cậu vào thứ Hai nhé!” Olivia gọi với theo. “Và đừng lo lắng về những gì Fiona nói. Cậu ta chỉ là con bò già ngớ ngẩn thôi.”

“Olivia!”

“Thì đúng thế mà mẹ. Con không muốn bạn ấy quay lại đây nữa.”

Miranda mỉm cười khi để anh trai Olivia dẫn xuống tiền sảnh, giọng của Olivia và bà Rudland nhỏ dần, nhỏ dần. “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã đồng ý đưa em về nhà, Nigel,” cô bé khẽ nói.

Anh lại nhăn mặt.

“Em... em xin lỗi,” cô bé vội nói. “Đáng lẽ em nên nói ‘thưa ngài’, đúng không? Chỉ tại Olivia và Winston thường nhắc đến anh bằng tên riêng nên em...” Cô bé khổ sở nhìn xuống sàn nhà. Chỉ mới hai phút được đi cạnh anh mà cô bé đã mắc sai lầm ngớ ngẩn rồi.

Anh dừng lại và cúi xuống để cô bé có thể nhìn thấy mặt mình. “Đừng lo lắng về cái từ ‘thưa ngài’ ấy, Miranda. Anh sẽ nói cho em một bí mật nhé.”

Đôi mắt Miranda tròn xoe, cô bé quên cả thở.

“Anh ghét tên thánh của mình.”

“Đó không hẳn là một bí mật, Nig... ý em là, thưa ngài, mà mặc kệ anh muốn được gọi là gì cũng được. Cứ khi nào mẹ anh gọi anh bằng cái tên đó là anh lại nhăn mặt.”

Nigel mỉm cười với Miranda. Có điều gì đó khiến trái tim anh nhói lên khi Nigel nhìn thấy cô gái bé nhỏ với nét mặt quá nghiêm nghị này chơi với đứa em gái ương bướng không thể khuất phục của anh. Cô bé là một sinh vật nhỏ nhắn trong cái vẻ ngoài thật buồn cười, nhưng đôi mắt nâu to tròn rất có hồn của cô lại ánh lên vẻ gì đó khá đáng yêu.

“Thế anh được gọi là gì ạ?” Miranda hỏi.

Anh mỉm cười với cô bé, không hề kiêu cách. “Turner.”[1]

[1] Có nghĩa là Thợ tiện.

Mất một lúc anh tưởng cô bé sẽ không nói gì. Miranda chỉ đứng đó, hoàn toàn bất động, chỉ có đôi mắt vẫn long lanh. Và rồi, như thể cuối cùng đã tìm ra kết luận, cô bé nói, “Cái tên hay thật. Hơi kỳ lạ một chút, nhưng em thích.”

“Hay hơn Nigel nhiều, em không nghĩ thế à?”

Miranda gật đầu. “Anh đã chọn nó à? Em vẫn nghĩ rằng người ta nên tự chọn tên cho mình. Em cũng biết hầu hết người ta sẽ chọn một cái tên nào đó khác với tên mình được đặt.”

“Và em sẽ chọn tên gì?”

“Em không chắc nữa, nhưng không phải là Miranda. Thứ gì đó mộc mạc hơn, em nghĩ thế. Người ta kỳ vọng một điều gì đó khác khi nghe đến cái tên Miranda và hầu như thường thất vọng khi họ gặp em.”

“Vô lý,” Turner mạnh mẽ phản đối. “Em là một Miranda hoàn hảo.”

Cô bé cười rạng rỡ. “Cảm ơn anh, Turner. Em có thể gọi anh như thế không?”

“Dĩ nhiên rồi. Và anh e là không phải anh chọn cái tên này. Nó chỉ là một tước hiệu lịch thiệp. Từ tước Turner. Từ hồi tới Eton đến giờ anh vẫn dùng cái tên ấy thay cho Nigel.”

“Ồ. Nó hợp với anh, em nghĩ thế.”

“Cảm ơn em,” anh trang trọng đáp lại, hoàn toàn bị đứa trẻ nghiêm nghị này mê hoặc. “Giờ thì, đưa tay em cho anh lần nữa nào, chúng ta sẽ lên đường.”

“Cái gì thế?”

“Cái này ạ? Ồ, ruy băng ấy mà. Fiona Bennet tặng khoảng hai chục chiếc cho Olivia, và Olivia nói em có thể giữ một chiếc.”

Mắt Turner hơi nheo lại rất khế khi anh nhớ lại Olivia đã nói gì lúc tạm biệt Miranda. Đừng lo lắng về những gì Fiona nói. Anh kéo dải ruy băng ra khỏi tay cô bé. “Anh nghĩ chỗ của ruy băng là ở trên mái tóc chứ nhỉ.”

“Ồ, nhưng nó không hợp với váy của em,” Miranda yếu ớt phản đối. Lúc này anh đã buộc nó thật chặt lên đỉnh đầu của cô bé rồi. “Nó trông thế nào ạ?” cô bé thì thầm.

“Tuyệt vời.”

“Thật ạ?” Cô tròn xoe mắt vẻ hoài nghi.

“Thật mà. Anh luôn nghĩ rằng ruy băng màu tím trông đặc biệt xinh xắn trên mái tóc nâu.”

Miranda thấy mình phải lòng Turner ngay tức khắc. Cảm xúc quá mãnh liệt đến nỗi cô bé quên cả cảm ơn lời khen của anh.

“Chúng ta khởi hành chứ?” anh nói.

Cô gật đầu, không tin tưởng chính giọng nói của mình nữa.

Họ rời ngôi nhà đến tàu ngựa. “Anh nghĩ chúng mình có thể cưỡi ngựa,” Turner nói. “Một ngày quá đẹp để ngồi trong xe.”

Miranda lại gật đầu. Thời tiết ấm áp khác thường đối với tháng Ba.

“Em có thể lấy chú ngựa con của Olivia. Anh chắc chắn là con bé không thấy phiền đâu.”

“Livvy không có ngựa con,” cuối cùng thì Miranda cũng tìm lại được giọng nói của mình. “Bây giờ cậu ấy có một con ngựa cái hần hoai. Em cũng có một con ở nhà. Bọn em không phải là trẻ con.”

Turner nén cười. “Ừ, anh có thể thấy là bọn em không còn nhỏ nữa. Anh mới ngỡ ngần làm sao chứ. Anh chẳng suy nghĩ gì cả.”

Vài phút sau, yên ngựa đã thắng xong, và họ bắt đầu chặng đường mười lăm phút đi ngựa đến nhà Cheever. Miranda vẫn im lặng khoảng một phút đầu, quá hạnh phúc đến nỗi không muốn làm hỏng khoảnh khắc này bằng những lời nói.

“Ở bữa tiệc em có vui không?” rốt cuộc Turner lên tiếng.

“Ồ, vâng. Phần lớn thời gian rất vui ạ.”

“Phần lớn thời gian thôi à?”

Anh thấy Miranda nhăn mặt. Rõ ràng cô bé không định nói quá nhiều. “À,” cô bé chậm rãi đáp, cắn môi rồi lại nhả ra, “một cô gái đã nói những lời không tốt với em.”

“Ồ?” Anh biết tốt hơn là không nên tò mò thái quá.

Và quả nhiên anh đã đúng, bởi vì khi Miranda nói chuyện, cô bé gợi anh nhớ đến em gái mình - đang ngược nhìn anh chăm chú với ánh mắt thẳng thắn trong khi từ ngữ thì ào ào mạnh mẽ. “Đó là Fiona Bennet,” cô bé nói với vẻ cực kỳ chán ghét, “Olivia gọi cô ta là con bò già ngu ngốc, và em phải nói là em không thấy hối tiếc khi cậu ấy làm vậy.”

Turner vẫn giữ thái độ trang nghiêm thích hợp. “Anh cũng không thấy tiếc vì con bé đã làm vậy, nếu Fiona đã nói những lời tàn nhẫn với em.”

“Em biết mình không xinh đẹp,” Miranda bùng nổ. “Nhưng thật là thô lỗ bất lịch sự khi nói vậy, ấy là chưa kể còn ám chỉ thẳng thừng” “black”>Turner nhìn Miranda một lúc lâu, không chắc mình phải an ủi cô gái bé nhỏ này như thế nào. Miranda không xinh đẹp, đó là sự thật, và nếu anh cố bảo rằng cô bé xinh xắn thì cô bé sẽ không tin anh. Nhưng cô bé không xấu xí. Chỉ... hơi vụng về.

Tuy nhiên anh đã được giải thoát khỏi tình huống khó khăn này, không phải nói bất cứ điều gì nhờ câu bình luận tiếp theo của Miranda.

“Đó là vì mái tóc màu nâu này, em nghĩ thế.”

Anh nhướn mày.

“Nó chẳng đúng một gì cả,” Miranda giải thích. “Và cả đôi mắt nâu nữa. Em cũng quá gầy và mặt em quá dài, em quá xanh xao nữa.”

“Chà, những cái đó đều đúng cả,” Turner nói.

Miranda quay sang đối diện với anh, đôi mắt cô bé mở to, nhòa lệ và gương mặt đượm vẻ buồn rầu.

“Hiển nhiên em có mái tóc và đôi mắt màu nâu. Không có gì phải bàn cãi ở điểm đó cả.” Anh nghiêng đầu vờ ngắm soi nghiên cứu cô bé thật toàn diện. “Em khá gầy, và mặt em đúng là hơi dài một tí. Và em rõ ràng là trông xanh tái.”

Môi Miranda run run, và Turner không thể trêu chọc cô bé thêm nữa. “Nhưng mà,” anh mỉm cười, “anh lại thích phụ nữ có tóc và mắt màu nâu hơn.”

“Không phải thế!”

“Đúng thế đấy. Lúc nào anh cũng thích như vậy. Anh cũng thích họ gầy và xanh xao nữa.”

Miranda nhìn anh vẻ hoài nghi. “Thế còn mặt dài thì sao?”

“À, anh phải công nhận anh chưa bao giờ nghĩ ngợi nhiều về vấn đề ấy, nhưng anh chắc chắn là không thấy phiền lòng với một khuôn mặt dài.” > “Fiona Bennet nói em có đôi môi bự,” cô bé vẫn bướng bỉnh nói.

Turner hơi mỉm cười đáp lại.

Cô bé thở dài thườn thượt. “Trước đây em thậm chí chưa bao giờ nhận thấy là mình có đôi môi bự.”

“Không quá bự đâu.”

Cô bé ném cho anh ánh nhìn cảnh giác. “Anh đang nói thế để làm em thấy dễ chịu hơn thôi.”

“Quả là anh muốn em cảm thấy khá hơn thật, nhưng đó không phải là do anh nói thế. Và lần tới Fiona Bennet mà nói em có đôi môi bự thì hãy bảo với nó là nó sai rồi. Em có đôi môi đầy đặn.”

“Có gì khác nhau đâu?” Cô bé nhìn anh nôn nóng, đôi mắt tối sẫm hết sức nghiêm nghị.

Turner hít vào một hơi. “Chà chà,” anh nói tránh. “Môi bự thì không hấp dẫn. Nhưng môi đầy đặn thì có đấy.”

“Ồ.” Điều đó có vẻ làm cô bé hài lòng. “Môi Fiona mỏng dính.”

“Môi đầy đặn thì tốt hơn nhiều, nhiều so với môi mỏng,” Turner nói dứt khoát. Anh khá thích cô gái bé nhỏ vui nhộn này và muốn cô bé vui hơn.

“Tại sao?”

Turner thầm cầu xin các vị thần của nghi thức xã giao và tính đúng đắn chừng mực tha lỗi trước khi trả lời: “Đôi môi đầy đặn thì hôn sẽ tuyệt hơn.”

“Ồ.” Miranda đỏ mặt, và rồi cô bé mỉm cười. “Hay quá.”

Turner cảm thấy hài lòng với bản thân một cách ngỡ ngàng. “Em có biết anh nghĩ gì không, tiểu thư Miranda Cheever?”

“Dạ?”

“Anh nghĩ em chỉ cần trở thành chính mình thôi.”[2] Vừa nói ra điều đó, anh lập tức cảm thấy hối tiếc. Chắc chắn cô bé sẽ hỏi ý anh là gì, và anh chẳng biết phải trả lời cô ra sao nữa.

[2] Nguyên văn là “I think you just need to grow into yourself” và Miranda hiểu lầm ý của anh nói cô bé cần phải lớn hơn để cơ thể cân đối với đôi chân quá dài của mình.

Nhưng cô bé lớn trước tuổi này chỉ nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ về tuyên bố của anh. “Em mong là anh đúng,” cuối cùng cô nói. “Hãy nhìn chân em mà xem.”

Một tiếng ho kín đáo lấp liếm nụ cười nén vội trong họng Turner. “Ý em là gì?”

“Thế đấy, chân quá dài. Mẹ em thường nói rằng chân dài đến nách vậy.”

“Có vẻ như chân em bắt đầu từ phần hông của em đấy chứ.”

Miranda cười rúc rích. “Em đang nói ẩn dụ mà.”

Turner nháy mắt. Cô bé mười tuổi này quả là thích lý sự.

“Ý em là,” cô tiếp tục, “đôi chân của em có kích thước không cân đối so với phần còn lại của cơ thể. Em nghĩ đó là lý do em không thể học khiêu vũ được. Em cứ giẫm vào ngón chân của Olivia hoài.”

“Giẫm lên ngón chân của Olivia?”

“Chúng em tập khiêu vũ cùng nhau,” Miranda mau lẹ giải thích. “Em nghĩ nếu các bộ phận trên cơ thể em ăn khớp với đôi chân thì em sẽ không quá lóng ngóng vụng về. Vì vậy em cho là anh đúng đấy. Em đúng là phải lớn hơn để cho vừa với chính mình.”[3]

[3] Nguyên văn là “I do have to grow into myself.”

“Tuyệt vời,” Turner nói, vui mừng nhận ra chẳng hiểu xoay sở thế nào mà anh đã nói trúng điều cần nói. “À, có vẻ như chúng ta đến nơi rồi.”

Miranda ngược nhìn ngôi nhà đá xám xịt của mình. Nó tọa lạc ngay trên một trong những dòng suối ăn thông với các hồ trong vùng, và dòng suối này chảy qua cây cầu nhỏ bằng đá cuội dẫn đến cửa trước của ngôi nhà. “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã đưa em về, Turner. Em hứa sẽ không bao giờ gọi anh là Nigel.”

“Em cũng hứa là sẽ véo Olivia nếu nó gọi anh là Nigel chứ?”

Miranda khẽ bật ra tiếng cười khúc khích và bụm tay che miệng. Cô bé gật đầu.

Turner xuống ngựa rồi quay sang giúp cô bé xuống. “Em có biết anh nghĩ em nên làm gì không hả Miranda?” anh đột nhiên hỏi.

“Gì ạ?”

“Anh nghĩ em nên viết nhật ký.”

Cô bé chớp mắt ngạc nhiên. “Tại sao? Ai muốn đọc nó chứ?”

“Không ai cả. Em giữ riêng nó cho mình thôi. Và có thể một ngày nào đó sau khi em qua đời, con cháu của em sẽ muốn đọc nó để biết được hồi còn trẻ em sống như thế nào.”

Cô nghiêng nghiêng đầu. “Ngộ nhỡ em không có con cháu thì sao?”

Turner bắt giắc đưa tay vò tóc cô bé. “Em hỏi nhiều quá đấy, mèo con ạ.”

“Nhưng nhỡ em không có con cháu thì sao?”

Chúa ơi, cô bé thật cứng đầu. “Có lẽ em sẽ nổi tiếng.” Anh thở dài. “Và bọn trẻ học ở trường sẽ muốn được biết về em.”

Miranda ném cho anh ánh mắt hoài nghi.

“Ôi, thôi được rồi, em muốn biết tại sao anh thật sự nghĩ em nên viết nhật ký không?”

Cô bé gật đầu.

“Bởi vì một ngày nào đấy em sẽ lớn lên và trở thành chính mình, em sẽ xinh đẹp và thông minh. Rồi em có thể đọc lại nhật ký và nhận ra những đứa con gái như Fiona Bennet mới ngốc nghếch làm sao. Và em sẽ

cười khi nhớ lại rằng mẹ em đã nói chân em dài tới tận nách. Và có thể em sẽ dành cho anh một nụ cười tủm tỉm khi nhớ lại buổi trò chuyện tuyệt vời giữa chúng ta hôm nay.”

Miranda ngược nhìn anh, nghĩ rằng anh chắc hẳn phải là một trong những vị thần Hy Lạp mà ba vẫn thường đọc cho mình nghe. “Anh biết em nghĩ gì không?” cô bé thì thầm. “Em nghĩ Olivia rất may mắn vì có anh là anh trai.”

“Anh nghĩ nó rất may mắn vì có em là bạn.”

Môi Miranda run run. “Em sẽ dành cho anh một nụ cười rạng rỡ, Turner ạ,” cô bé thì thầm.

Anh cúi xuống ân cần hôn lên mu bàn tay của cô bé đúng như anh hẳn sẽ làm với một tiểu thư xinh đẹp nhất London. “Hãy chờ xem nhé, mèo con.” Anh mỉm cười và gật đầu chào trước khi lên ngựa, dắt con ngựa cái của Olivia đi đằng sau.

Miranda dõi theo cho tới khi anh biến mất ở đường chân trời, rồi cô bé cứ nhìn đắm đắm thế thêm mười phút tuyệt vời nữa.

Khuya hôm đó Miranda thơ thẩn đi vào phòng làm việc của ba. Ông đang cắm cúi vào một văn bản, quên bằng cây nến sắp đang nhỏ giọt trên bàn làm việc.

“Ba, đã bao nhiêu lần con phải nhắc ba để ý đến mấy cây nến rồi ạ?” Cô bé thở dài đặt cây nến vào giá cắm.

“Gì cơ?Ồ, con yêu.”

“Và ba cần nhiều hơn một cây nến. Ở đây tối quá không thể đọc được.”

“Thế à? Ba không để ý.” Ông chớp mắt và rồi nheo lại. “Không phải đã quá giờ đi ngủ của con rồi à?”

“Vú nói đêm nay con có thể thức thêm ba mươi phút nữa.”

“Vú nói vậy à?Ồ ờ, miễn là bà ấy đồng ý.” Ông lại cắm cúi trở lại bản thảo, tỏ ý không muốn nói chuyện nữa.

“Ba à.”

Ông thở dài. “Gì nữa thế, Miranda?”

“Ba có quyển sổ thừa nào không? Giống như những cuốn ba dùng khi đang dịch ấy, nhưng là trước khi ba chép ra bản nháp cuối cùng cơ?”

“Chắc là có đấy.” Ông mở ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc ra lục tìm trong đó. “Đây rồi. Nhưng con muốn làm gì với nó thế? Đây là một cuốn sổ rất tốt, con biết đấy, và không rẻ đâu.”

“Con sẽ viết nhật ký.”

“Bây giờ ư?À, thế thì ba cho là cuốn sổ này xứng đáng đấy.” Ông đưa cuốn sổ cho Miranda.

Cô bé cười rạng rỡ trước lời tán dương của ba. “Cảm ơn ba. Con sẽ cho ba biết khi nào hết chỗ viết và cần một cuốn khác.”

“Được rồi. Chúc ngủ ngon, con yêu.” Ông quay trở lại với đồng giấy tờ của mình.

Miranda ôm cuốn sổ vào ngực chạy lên lầu về phòng ngủ. Cô bé lấy ra một lọ mực và cây bút lông rồi mở cuốn sổ ra. Ở trang đầu tiên, cô bé ghi ngày tháng, và rồi, sau một hồi cân nhắc, cô viết một dòng duy nhất. Đường như đó là tất cả những gì cần viết.

2 THÁNG BA 1810

Hôm nay mình đã yêu.

Nigel Bevelstoke, vốn được tất cả những kẻ muốn lấy lòng anh biết đến nhiều hơn với cái tên Turner, biết rất nhiều thứ.

Anh biết đọc tiếng Latin và tiếng Hy Lạp. Anh biết tán tỉnh phụ nữ bằng tiếng Pháp và tiếng Ý.

Anh biết vừa cười ngửa vừa nhắm bắn một mục tiêu di động, và biết chính xác phải uống bao nhiêu ly thì không đánh mất phẩm giá địa vị của mình.

Anh biết tung một nắm đấm hoặc một đường gươm với phong thái bậc thầy, và cũng có thể làm cả hai việc đó trong khi vẫn ngâm nga Shakespeare hay Donne đầy duyên dáng.

Tóm lại, anh biết mọi thứ mà một quý ông nên biết, và theo những thông tin thu được thì anh xuất sắc trong mọi lĩnh vực.

Người ta nhìn ngắm anh.

Người ta tôn kính anh.

Nhưng không có gì - không một giây nào trong cuộc đời xuất chúng và vinh quang của anh - giúp anh chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với thời khắc này. Và chưa bao giờ anh cảm thấy sức nặng của những ánh mắt soi xét dè chừng nhiều như lúc này, khi anh bước tới trước và ném nắm đất lên quan tài của vợ mình.

Tôi rất lấy làm tiếc, người ta cứ nói đi nói lại mãi. Tôi rất lấy làm tiếc. Chúng tôi rất lấy làm tiếc.

Và trong lúc đó, Turner không thể ngăn được cái ý nghĩ rằng không biết có phải đang cười anh không, bởi vì tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là...

Tôi không thấy tiếc.

À, Leticia. Anh cảm ơn cô ta rất nhiều về điều đó.

Hãy xem nên bắt đầu từ đâu thì hợp lý? Danh tiếng của anh bị tổn hại, dĩ nhiên rồi. Chỉ quỷ sứ mới biết có bao nhiêu người tường tận rằng anh là kẻ bị cấm sùng.

Một lần, hai lần, ba lần,...

Thế rồi đến bản tính trong sáng của anh cũng mất. Giờ đây, thật khó lòng hồi tưởng lại, nhưng anh đã từng không hề nghi ngờ bất cứ ai. Anh đã từng tuyệt đối tin vào những gì tốt đẹp nhất của con người - rằng nếu anh đối xử với người khác bằng danh dự và sự kính trọng thì họ sẽ làm như vậy với anh.

Và cuối cùng, linh hồn anh cũng mất.

Bởi vì trong khi anh bước lùi lại, chấp hai tay cứng nhắc phía sau lắng nghe vị linh mục chuyển thân xác Leticia vào lòng đất, anh không thể trốn chạy cái thực tế là anh đã ao ước điều này xảy ra. Anh muốn thoát khỏi cô ta.

Anh đã và sẽ không than khóc cho cô ta.

“Thật đáng tiếc,” ai đó phía sau anh thì thào nói.

Quai hàm Turner giãn giãn. Không có gì đáng tiếc ở đây. Nó là một trò hề. Và bây giờ anh sẽ dùng một nắm sấp tới để tang cho một người phụ nữ đến với anh mà lại mang thai đứa con của kẻ khác. Cô ta làm anh mê mẩn, bốn cột anh cho tới khi anh không thể nghĩ đến điều gì khác ngoài việc chiếm cho được cô ta. Cô ta nói rằng cô ta yêu anh, và cô ta mỉm cười với vẻ ngây thơ dịu dàng đầy vui sướng khi anh tuyên thệ lòng tận tâm và cam kết bằng cả linh hồn mình.

Cô ta đã từng là giấc mơ ngọt ngào của anh.

Và rồi cô ta trở thành ác mộng của anh.

Cô ta mất đứa bé đó, đứa trẻ đã dẫn đến cuộc hôn nhân của họ. Bố nó là một vị Bá tước người Ý nào đó, ít nhất là cô ta nói thế. Gã đã có vợ, hoặc không phù hợp, hoặc có lẽ cả hai. Turner đã sẵn sàng tha thứ cho cô ta, ai cũng phạm sai lầm, và cả anh cũng vậy còn gì, chẳng phải anh muốn dụ dỗ cô ta trước đêm tân hôn đó sao?

Nhưng Leticia không muốn tình yêu của gã. Anh không biết cô ta muốn cái quái quỷ gì nữa - quyền lực, có lẽ thế, cơn say thỏa mãn khi hãy còn người đàn ông khác đổ nhào xuống vì bùa mê của cô ta.

Turner tự hỏi liệu cô ta có cảm thấy thế khi gã chết không. Hay có lẽ nó chỉ là một sự giải thoát. Tính đến khi Turner và cô ta cưới nhau, cô ta đã mang thai được ba tháng. Cô ta không có nhiều thời gian rảnh.

Và giờ thì cô ta đây. Hay đúng hơn là, cô ta kia. Turner không biết chính xác dùng từ nào là thích đáng hơn cả cho cái thân xác không còn sự sống trong lòng đất ấy.

Mà từ nào cũng được. Anh chỉ thấy tiếc rằng cô ta sẽ chia sẻ sự vĩnh hằng trong mảnh đất của anh, yên nghỉ giữa những người nhà Bevelstoke mãi mãi. Bia đá của cô ta sẽ mang tên anh, và rồi một trăm năm nữa người nào đó sẽ nhìn vào dòng chữ khắc trên tấm đá granit kia mà nghĩ cô ta chắc hẳn là một phu nhân đáng kính, và tự hỏi bị kịch gì đã khiến cô ta ra đi khi còn quá trẻ như vậy.

Turner ngược nhìn vị linh mục. Ông ta trẻ nhất trong các đồng đạo, mới đến giáo xứ, và theo anh biết thì vị linh mục này vẫn còn niềm tin rằng có thể biến thể gian này thành một nơi tốt đẹp hơn.

“Tro tàn trở về với tro tàn,” linh mục vừa nói vừa nhìn lên người đàn ông giờ đã trở thành góa vợ.

À phải, Turner chưa chết nghĩ, đó là mình.

“Cát bụi trở về với cát bụi.”

Phía sau anh, có ai đó sụt sịt.

Và vị linh mục, với đôi mắt xanh sáng ngời ánh lên niềm cảm thông được đặt hoàn toàn không đúng chỗ, tiếp tục nói...

“Trong niềm hy vọng chắc chắn và vững vàng vào sự hồi sinh...”

Chúa nhân từ.

“... tới cuộc sống vĩnh hằng.”

Vị linh mục nhìn Turner và thực sự nao núng. Turner thắc mắc không rõ chính xác thì ông ta nhìn thấy gì trên gương mặt anh. Chẳng có gì tốt đẹp, điều đó hẳn quá rõ ràng rồi.

Ai nấy đồng thanh “Amen!”, và rồi buổi lễ kết thúc. Mọi người nhìn vị linh mục, rồi nhìn Turner, sau đó lại nhìn vị linh mục siết chặt hai bàn tay của Turner mà nói: “Mọi người sẽ nhớ cô ấy.”

“Tôi,” Turner nén lại, “thì không.”

Mình không thể tin anh ấy lại nói thế.

Miranda nhìn xuống những dòng cô đã viết. Cô đang ở trang thứ bốn mươi hai của cuốn nhật ký thứ mười ba, nhưng đây là lần đầu tiên - lần đầu tiên kể từ sau cái ngày định mệnh chín năm về trước - cô không biết viết gì cả. Ngay cả trong những tháng ngày xám xịt ảm đạm (mà chúng thường xuyên xuất hiện), cô cũng xoay xở để viết được một đoạn dài.

Tháng Năm năm cô mười bốn tuổi...

Thức dậy.

Mặc quần áo.

Ăn sáng: bánh mì nướng, trứng, thịt lợn muối.

Đọc Lý trí và Tình cảm; được sáng tác bởi một tiểu thư vô danh.

Giấu Lý trí và Tình cảm.

Ăn tối: thịt gà, bánh mì, pho mát.

Chia động từ tiếng Pháp.

Viết thư cho bà ngoại.

Ăn khuya: bò bít tết, xúp, bánh pudding.

Đọc tiếp Lý trí và Tình cảm, nhận diện về tác giả
vẫn chưa biết.

Lui về nghỉ ngơi.

Ngủ.

Mơ về anh.

Còn đây là những điều cô ghi vào ngày 12 tháng Mười một cùng năm đó...

Thức dậy.

Ăn sáng: Trứng, bánh mì nướng, giăm bông.

Thực hiện một cuộc biểu dương vĩ đại đọc bi kịch Hy Lạp. Không có kết quả.

Dành nhiều thời gian nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Ăn trưa: cá, bánh mì, đậu Hà Lan.

Chia động từ Latin.

Viết thư cho bà ngoại.

Ăn khuya: bánh mì nướng, khoai tây, bánh pudding.

Mang bi kịch đến bàn (sách, không phải sự kiện).

Ba không.

Lui về nghỉ ngơi.

Ngủ.

Mơ về anh.

Nhưng bây giờ - khi một sự kiện trọng đại đã thực sự xảy ra (điều chưa bao giờ xảy ra) thì cô lại chẳng có gì để viết ngoại trừ...

Mình không thể tin anh ấy lại nói thế.

"Than ôi, Miranda," cô lầm bầm, nhìn mực khô đi trên đầu cây viết lông, "mày sẽ không nổi danh được với tư cách là một người viết nhật ký đâu."

"Cậu vừa nói gì vậy?"

Miranda đóng ngay cuốn nhật ký lại. Cô không nhận ra là Olivia đã vào phòng.

"Không có gì," cô vội đáp.

Olivia băng qua tấm thảm và ngồi phịch lên giường. "Thật là một ngày kinh khủng."

Miranda gật đầu, xoay người lại để đối diện với cô bạn.

"Mình mừng là cậu ở đây," Olivia thở dài. "Cảm ơn cậu vì còn ở lại cả buổi tối."

"Dĩ nhiên rồi," Miranda đáp. Đó là chuyện đương nhiên khi mà Olivia đã nói cô ấy cần Miranda.

"Cậu đang viết gì thế?"

Miranda nhìn xuống cuốn nhật ký, chỉ khi đó cô mới nhận ra hai bàn tay mình đang đặt lên bìa của nó theo kiểu che giấu. "Không có gì," cô nói.

Olivia vẫn đang nhìn đăm đăm lên trần nhà, nhưng lúc đó tình cờ ánh mắt của Miranda lại nhìn đúng vào cô. "Không thể thế"

"Đáng buồn là nó đúng thế thật."

"Tại sao lại đáng buồn?"

Miranda chớp mắt. Olivia luôn đưa ra những câu hỏi rõ ràng nhất - và những câu hỏi này sẽ nhận được những câu trả lời ít rõ ràng nhất.

“À,” Miranda mở lời, cô đi thẳng vào vấn đề không hần vì bị buộc phải trả lời ngay - Miranda đã nhận ra điều này khi cô rời khỏi nhà Olivia. Cô dịch hai bàn tay ra và nhìn xuống cuốn nhật ký như thể câu trả lời sẽ tự hiện lên mặt bìa một cách thần kỳ vậy. “Đây là tất cả những gì mình có. Nó là mình.”

Olivia nhìn về hồ nghi. “Nó là một quyển sách mà.”

“Nó là cuộc đời mình.”

“Tại sao người ta lại bảo là mình hay tạo kịch tính nhỉ?” Olivia phát biểu.

“Mình không bảo nó là cuộc đời của mình,” Miranda nói với một thoáng nóng nảy, “chỉ là nó chứa đựng cuộc đời mình. Mọi điều. Tổ đã viết mọi điều vào trong đó. Kể từ khi lên mười.”

“Mọi điều ư?”

Miranda nghĩ đến bao ngày qua mình đã nghiêm túc ghi chép lại mình đã ăn gì và những điều nhỏ nhất khác nữa. “Mọi điều.”

“Mình không đời nào viết nhật ký được.”

“Đúng thế.”

Olivia lặn người nằm nghiêng một bên, chống khuỷu tay ngóc đầu lên. “Cậu không cần phải tán đồng nhanh chóng thế đâu.”

Miranda chỉ mỉm cười.

Olivia nằm phịch xuống. “Tớ nghĩ cậu sẽ viết trong đ rằng tớ không thể chú tâm vào chuyện gì quá một phút.”

“Tớ đã viết rồi.”

Im lặng, và rồi: “Thật hả?”

“Tớ tin mình đã viết rằng cậu dễ chán nản.”

“Thế à,” bạn cô đáp với một thoáng lơ đãng, “gần đúng rồi.”

Miranda nhìn xuống bàn. Ngọn nến đang rót thứ ánh sáng lung linh xuống cuốn nhật ký và cô bỗng cảm thấy thật mệt mỏi. Mệt mỏi, nhưng rồi thay lại không buồn ngủ.

Mệt lử, có lẽ thế. Bồn chồn không yên.

“Mình kiệt sức rồi,” Olivia tuyên bố, trượt xuống giường. Hầu gái của cô đã để sẵn bộ áo ngủ trên tấm chăn đệm, và Miranda lịch sự quay đầu đi trong khi Olivia thay đồ.

“Cậu nghĩ Turner sẽ lưu lại ở nông thôn bao lâu?” Miranda hỏi, cố gắng không cắn vào lưỡi. Cô căm ghét chuyện mình vẫn còn tuyệt vọng liếc nhìn anh, nhưng nó đã như vậy từ bao nhiêu năm nay rồi. Ngay cả khi anh kết hôn, cô ngồi trên dây ghế nhà thờ trong lễ cưới của anh, ngắm anh nhìn cô dâu đầy ý nghĩa với tất cả tình yêu và sự dâng hiến, thứ cảm xúc cũng đang bùng cháy trong trái tim cô...

Cô vẫn ngắm nhìn anh. Cô vẫn yêu anh. Cô sẽ luôn yêu anh. Anh là người đàn ông đã khiến cô tin vào chính mình. Anh không biết anh đã làm điều đó cho cô - điều mà anh đã làm vì cô - và có lẽ anh sẽ không bao giờ biết. Nhưng Miranda vẫn đau đớn vì anh. Và có lẽ cô sẽ luôn như thế.

Olivia trườn vào giường. “Cậu còn thức lâu không?” cô hỏi, giọng bắt đầu ngái ngủ.

“Không lâu đâu,” Miranda đảm bảo với bạn. Olivia không ngủ được khi có nến thấp ở quá gần. Miranda không thể hiểu được, vì ngọn lửa trong vỉ lò sưởi dường như chẳng làm phiền Olivia, nhưng vì thấy Olivia trở người quay mặt đi nên khi nhận ra tâm trí mình vẫn không chịu ngừng sà “không lâu” hơi có vẻ là một lời nói dối, cô bèn cúi xuống thổi tắt nến.

“Mình sẽ mang nó đến chỗ khác,” cô nói, kẹp cuốn nhật ký dưới cánh tay.

“Cảm ơn cậu,” Olivia lẩm bẩm. Đến khi Miranda kéo tấm áo choàng lên người và ra đến hành lang thì bạn cô đã ngủ rồi.

Miranda kẹp cuốn nhật ký dưới cằm ép chặt vào xương đòn để rảnh hai tay buộc dải áo thắt quanh eo. Cô là khách ngủ lại qua đêm thường xuyên ở Haverbreak, nhưng dù vậy thì cũng không thể có chuyện đi lang thang trong hành lang nhà người khác mà chẳng mặc gì ngoài bộ áo ngủ.

Đêm tối như bưng, không có gì ngoài ánh trăng lọt qua khe cửa dẫn đường cho cô, nhưng dù có nhắm mắt thì Miranda vẫn có thể tìm đường đi từ phòng Olivia đến thư viện. Olivia thường ngủ trước cô - có quá nhiều ý nghĩ ào ạt trong đầu cô, Olivia tuyên bố thế - và bởi vậy Miranda thường xuyên mang nhật ký của cô sang phòng khác để ghi chép những gì đang suy ngẫm. Cô đồ rằng mình có thể yêu cầu một phòng ngủ riêng, nhưng mẹ Olivia lại không thích hoang phí và thấy chẳng có lý do gì để sử dụng hai căn phòng trong khi một phòng là đủ rồi.

Miranda không bận tâm. Thực lòng cô rất biết ơn vì sự bầu bạn này. Đạo gần đây nhà cô quá vắng vẻ. Người mẹ yêu quý của cô đã qua đời gần một năm trước, để Miranda lại một mình với ba. Trong nỗi buồn đau, ông nhốt mình cùng những tập bản thảo quý giá, xa cách tất cả, mặc cô con gái tự lo liệu cho bản thân. Miranda đành quay sang kiếm tìm tình yêu và tình bạn ở gia đình Bevelstoke, được họ chào đón với vòng tay rộng mở. Olivia thậm chí còn mặc đồ tang trong ba tuần để tỏ lòng tôn kính Phu nhân Cheever.

“Nếu có anh chị em họ nào của mình qua đời, mình cũng buộc phải làm như thế,” Olivia nói trong đám tang. “Mà mình thì chắc chắn yêu quý mẹ cậu hơn bất cứ anh chị em họ nào của mình rồi.”

“Olivia!” Miranda hết sức cảm động, nhưng dù sao thì cô nghĩ mình phải thấy bị sốc mới phải.

Olivia đảo mắt. “Cậu đã gặp anh chị em họ của mình mình chưa nhỉ?”

Miranda bật cười. Trong tang lễ của mẹ mình mà cô lại cười. Sau đó cô nhận ra, đấy chính là món quà quý giá nhất mà bạn cô có thể tặng cho cô.

“Mình yêu cậu, Livvy ạ,” cô nói.

Olivia nắm tay cô, khẽ nói. “Mình biết mà. Mình cũng yêu cậu.” Thế rồi Olivia rướn thẳng hai vai với dáng vẻ đúng đắn thường có. “Có lẽ nếu không có cậu thì mình đã trở thành một kẻ không thể chữa nổi rồi. Mẹ mình thường nói cậu là lý do duy nhất ngăn mình thẳng thừng ném ra một lời công kích không thể vãn hồi nào đó.”

Miranda nghĩ có lẽ vì lý do ấy mà Phu nhân Rudland đã mời cô đến London sống một mùa vũ hội. Lúc nhận được lời mời, ba cô đã thở phào nhẹ nhõm và nhanh chóng gửi những khoản tiền cần thiết. Ngài Rupert Cheever không đặc biệt giàu có nhưng ông đủ sức chu cấp cho cô con gái duy nhất của mình ở London một mùa hội. Điều ông thiếu là sự kiên nhẫn cần thiết - hoặc nói thẳng ra, là sự hứng thú - để tự mình đưa con gái đi.

Lần ra mắt đầu tiên của họ bị hoãn lại một năm. Miranda không thể đi trong khi đang chịu tang mẹ, và Phu nhân Rudland đã quyết định cho phép Olivia cùng đi. Bà tuyên bố mười chín hay hai mươi cũng thế cả thôi. Và quả đúng vậy thật, chẳng có gì để nghi ngờ về việc Olivia là một đám kết hôn tuyệt vời. Với vẻ ngoài lộng lẫy, tính hoạt bát sôi nổi, kèm theo đó, như Olivia đã châm biếm chỉ ra, là đồng của hồi môn nặng ký, chắc chắn cô sẽ thành công.

Nhưng cái chết của Leticia, không chỉ là chuyện đáng buồn mà còn xảy ra rất không đúng lúc; giờ thì Olivia sẽ phải chịu tang thêm một thời gian nữa. Tuy nhiên, Olivia có thể tự do sau sáu tuần, vì Leticia không phải chị em ruột.

Họ sẽ tham gia mùa hội chậm một chút. Điều đó thì không thể tránh được.

Miranda mừng thầm. Ý nghĩ về một buổi khiêu vũ ở London rõ ràng làm cô kinh hãi. Chắc chắn cô không e thẹn rồi, bởi vì cô không nghĩ mình là người như thế. Chỉ là cô không thích đám đông, và cái ý tưởng có quá nhiều người sẽ nhìn chăm chăm vào mình để bình luận đánh giá thật đúng là kinh khủng.

Không thể tránh được, cô vừa dò đường đi xuống cầu thang vừa nghĩ. Và bất kể thế nào đi nữa thì mọi chuyện cũng còn tốt hơn chán vạn so với việc ló mặt ở Ambleside mà không có Olivia đi cùng.

Miranda dừng lại một chút ở chân cầu thang, quyết định xem sẽ đi đâu. Phòng khách ở phía Tây có bàn viết tốt hơn, nhưng thư viện lại ấm áp hơn, và tối nay là một đêm buốt giá. Mặt khác...

Hừm... cái gì thế?

Cô nép vào một bên, ngó xuống hành lang. Có ai đó đang đốt lò sưởi trong phòng làm việc của ngài Rudland. Miranda không nghĩ ra ai vẫn còn thức giờ này. Người nhà Bevelstoke thường đi ngủ rất sớm.

Cô bước lặng lẽ dọc theo tấm thảm trải sàn đến chỗ cánh cửa để mở.

“Ô!”

Từ ghế bành của bố mình, Turner ngẩng lên nhìn. “Tiểu thư Miranda,” anh nói giọng lè nhè, vẫn giữ nguyên tư thế uể oải lười biếng, không hề nhúc nhích dù chỉ một thớ thịt. “Ngạc nhiên ghê.”

Turner không biết tại sao mình lại chẳng hề ngạc nhiên khi thấy tiểu thư Miranda Cheever đứng ở ngưỡng cửa phòng làm việc của ba anh. Khi nghe tiếng bước chân trong hành lang, anh đã phần nào đoán được đó là cô. Thật thế, gia đình anh đều có thói ngủ say như chết, và thật khó nếu giờ này một người trong bọn họ còn có thể thức đi thơ thẩn trong hành lang để tìm đồ ăn vặt hoặc thứ gì đó để đọc.

Nhưng ngoài phép loại trừ ra, còn một điều nữa khiến anh nghĩ Miranda là lựa chọn hiển nhiên. Cô ta là một kẻ theo dõi, là người luôn ở đó, luôn quan sát mọi chuyện bằng cặp mắt tinh anh như cú. Anh không thể nhớ lần đầu tiên gặp cô ta là khi nào - có thể là trước khi cô gái mảnh dẻ này hết tuổi con nít. Cô ta cứ ở lì ra, thật vậy, không hiểu thế nào mà luôn luôn ở đó, thậm chí ngay cả những dịp như thế này, khi đáng lẽ chỉ nên dành cho người trong gia đình với nhau thôi.

“Em sẽ đi,” cô nói.

“Không, đừng,” anh đáp, bởi vì... bởi vì tại sao nhỉ?

Bởi vì anh cảm thấy muốn bày trò tình quái ư?

Bởi vì anh có quá nhiều rượu để uống ư?

Bởi vì anh không muốn cô đơn ư?

“Hãy ở lại,” anh khoát tay. Chắc chắn phải có chỗ nào đấy để ngồi ở đây. “Uống một ly đã.”

Mắt cô mở lớn.

“Mắt cô không thể to hơn nữa đâu,” anh lầm bầm.

“Em không biết uống,” cô nói.

“Cô không biết á?”

“Em không nên uống,” cô sửa lại, và anh nghĩ mình trông thấy đôi lông mày cô nhíu lại. Tốt, anh đã làm cô ta cáu tiết. Thật vui khi biết mình vẫn có thể khiêu khích phụ nữ, cho dù là một người chưa nếm mùi đời như cô ta.

“Cô đã ở đây rồi,” anh nói kèm theo một cái nhún vai. “Cô có thể uống một ly brandy cũng được.”

Trong thoáng chốc cô đứng lặng im như tượng, và anh có thể thề là nghe thấy bộ óc của cô đang kêu vo vo. Cuối cùng, cô đặt quyển sổ nhỏ của mình lên chiếc bàn cạnh cửa và tiến tới trước. “Chỉ một thôi nhé,” cô nói.

Anh cười. “Bởi vì cô biết giới hạn của mình à?”

Mắt cô gặp mắt anh. “Bởi vì em không biết giới hạn của mình.”

“Còn quá trẻ mà đã khôn ngoan đến thế

“Em mười chín rồi,” cô nói, không phải để tỏ ra ngang bướng mà đó chỉ là một lời tuyên bố thực tế.

Anh nhướn mày. “Như tôi đã nói...”

“Khi anh mười chín...”

Anh cười chua chát, để ý thấy cô không nói hết câu đó. “Khi tôi mười chín,” anh nhắc lại và đưa cho cô một phần brandy hào phóng, “tôi là một thằng ngốc.” Anh nhìn ly rượu đã rót cho mình, bằng với ly của Miranda. Anh nốc một hơi hết sạch rồi nuốt ực về thỏa mãn.

Ly rượu chạm xuống bàn đánh cách, và Turner ngả người ra sau, đưa hai tay ra sau kê đầu. “Tôi nên bổ sung thêm là như tất cả những gã mười chín tuổi khác,” anh nói nốt câu.

Anh đưa mắt nhìn cô. Cô không chạm vào ly rượu của mình. Cô thậm chí còn chưa ngồi xuống. “Sự bầu bạn hiện tại có vẻ khá ngoại lệ,” anh cải chính.

“Em tưởng rượu brandy phải uống từng ngụm nhỏ,” cô nói.

Anh quan sát cô thận trọng di chuyển tới chỗ ngồi. Không phải ở bên cạnh anh, nhưng cũng không phải tít phía bên kia phòng. Ánh mắt cô không hề rời khỏi anh, và anh không thể không tự hỏi cô ta nghĩ anh định làm gì chứ. Nhảy xổ vào tấn công cô ta chắc?

“Brandy,” anh rao giảng, như thể đang nói với lượng khán giả lớn chứ không phải chỉ với một người, “ngon nhất khi uống trong bất cứ cái gì cầm vừa tay. Trong trường hợp này...” Anh cầm cái cốc của mình lên, xem xét nó, quan sát ánh lửa nhảy nhót dọc theo các mặt cắt khía của nó. Anh chẳng buồn nói hết câu. Đường như là không cần thiết, hơn nữa anh đang bận rót cho mình một cốc khác.

“Chúc sức khỏe!” Và lại nốc cạn nó.

Anh nhìn sang cô. Cô vẫn còn đang đó nhìn anh. Anh không thể nói là cô có tán thành hay không, vẻ mặt của cô thật khó dò. Nhưng anh ước cô nói điều gì đó. ắt cứ điều gì, thậm chí những lời ngu dốt vô lý hơn nữa về ly uống rượu có chân cũng đủ để lôi kéo tâm trí anh xa rời cái thực tế là mới có mười một rưỡi, và anh còn phải sống thêm ba mươi phút nữa trước khi có thể tuyên bố cái ngày khốn khổ khốn nạn này đã kết thúc.

“Vậy nói tôi nghe, tiểu thư Miranda, cô thấy thích buổi lễ hôm nay chứ?” anh hỏi, ánh mắt thách thức cô dám nói điều gì khác vượt xa khỏi những lời lẽ vô vị tầm thường.

Vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên gương mặt cô. Đó là cảm xúc đầu tiên của tối nay mà anh có thể nhận thức được rõ ràng. “Ý anh là tang lễ ư?”

“Buổi lễ duy nhất trong ngày,” anh nói, vẻ khoái chí hể hả.

“Nó, ờ, khá thú vị.”

“Ồ, thôi nào, tiểu thư Cheever, cô có thể làm tốt hơn thế mà.”

Cô cắn môi dưới. Leticia cũng từng làm thế, anh nhớ lại. Cái thời cô ta vẫn còn giả vờ ngây thơ. Nó đã chấm dứt khi chiếc nhẫn của anh nằm an toàn trên ngón tay cô ta.

Anh rót một ly khác.

“Anh không nghĩ là...”

“Không,” anh nói kiên quyết. Tất cả brandy trên thế giới này cũng chưa đủ cho một đêm như đêm nay.

Thế rồi cô đưa tay ra cầm ly rượu của mình nhấp một ngụm. “Em đã nghĩ anh là người rất tuyệt vời.”

Quý tha ma bắt. Anh ho sặc sụa, như thể anh chỉ là cậu bé con lần đầu nếm rượu brandy. “Cô vừa bảo gì?”

Cô mỉm cười điềm tĩnh. “Uống những ngụm nhỏ hơn thì sẽ không bị sặc thế.”

Anh trừng mắt nhìn cô.

“Thật hiếm có ai lại nói thật về một người đã chết,” cô nói. “Em không chắc đó là điều thích hợp nhất, nhưng... ờ... chị ấy không hẳn quá tốt đẹp gì, đúng không?”

Trông cô thật quá trong sáng, quá ngây thơ, nhưng ánh mắt cô... rất sắc sảo.

“Tại sao, hả tiểu thư Cheever,” anh thì thào, “tôi thực sự tin cô hơi thiếu khoan dung đấy.”

Cô nhún vai và nhấp một ngụm nữa từ ly của mình, một ngụm nhỏ, anh để ý. “Hoàn toàn không đúng,” cô nói, mặc dù chắc chắn anh không tin cô, “nhưng em là một người quan sát tốt.”

Anh cười thâm. “Quả đúng thế thật.”

Cô cứng người. “Xin lỗi.”

Anh đã làm cô mất bình tĩnh. Anh không biết tại sao lại thấy thật thỏa mãn, nhưng anh không thể ngăn cảm giác hài lòng. Đã quá lâu rồi anh không thấy hài lòng về bất cứ điều gì. Anh nhào người tới trước, chỉ để xem liệu anh có thể làm cô lúng túng không. “Tôi vẫn luôn quan sát cô.”

Cô tái nhợt. Thậm chí trong ánh lửa anh cũng có thể thấy rõ điều đó.

“Cô có biết tôi đã thấy gì không?” anh thì thầm.

Đôi môi cô hé mở và cô lắc đầu.

“Cô vẫn luôn dõi theo tôi.”

Cô đứng bật dậy, đột ngột đến nỗi gần như hất chiếc ghế lật nhào. “Em nên đi,” cô nói. “Chuyện này thật không đúng phép tắc và đã khuya rồi, và...”

“Ồ, thôi nào, tiểu thư Cheever,” anh vừa nói vừa nhồm dậy. “Đừng cáu. Cô quan sát mọi người. Cô nghĩ tôi không nhận thấy sao?”

Anh túm lấy cánh tay cô. Cô đông cứng lại. Nhưng cô không thể xoay người đi.

Những ngón tay anh siết chặt. Chỉ là một sự đụng chạm. Chỉ đủ để giữ cho cô khỏi bỏ đi bởi vì anh không muốn cô đi. Anh không muốn cô đơn một mình. Anh còn hai mươi phút nữa, và anh muốn cô tức giận, chỉ vì anh đang tức giận, chỉ vì anh đã tức giận từ nhiều năm nay rồi.

“Nói cho tôi biết nào, tiểu thư Cheever,” anh thì thầm, chạm nhẹ hai ngón tay dưới cằm cô. “Cô đã hôn bao giờ chưa?”

2. Chương 2

Hoàn toàn không có gì phóng đại khi nói rằng Miranda đã mơ đến giây phút này suốt bao nhiêu năm nay rồi. Và trong những giấc mơ của mình, dường như cô luôn biết phải nói gì. Nhưng thực tế thì có vẻ cô không thể nói gì, cô không thể làm gì ngoài việc nín thở, ngáy ra nhìn anh - đứng theo nghĩa đen, cô nghĩ thâm, khá đúng nghĩa đen, không hít thở.

Thật buồn cười, cô đã luôn luôn nghĩ đó là một phép nói ẩn dụ. Nín thở. Nín thở.

“Tôi nghĩ là chưa,” anh đang nói, cô chỉ vừa vặn nghe được tiếng anh vượt lên trên tiếng chạy đua điên cuồng của những ý nghĩ trong đầu. Cô nên bỏ chạy, nhưng cô bị đông cứng mất rồi. Cô không nên làm thế này, nhưng cô muốn, ít nhất cô đã nghĩ mình muốn vậy - chắc chắn cô nghĩ mình muốn làm điều này từ hồi mười tuổi và thậm chí không biết đó là điều mình vẫn đang chờ đợi...

Và môi anh chạm vào môi cô. “Dễ thương thật,” anh thì thầm, trút xuống má cô những cái hôn tinh tế, cảm dỗ đến tận quai hàm cô.

Cảm giác như đang ở trên thiên đường. Không giống với bất kỳ điều gì cô từng biết. Một luồng cảm giác trào dâng trong cô, sự căng thẳng đến kỳ lạ, nó cuộn lại rồi duỗi ra. Cô không chắc mình phải làm gì, vì vậy cô đứng đó đón nhận những nụ hôn miên man anh đang đặt lên khắp khuôn mặt mình, dọc theo gò má và quay lại trên môi cô.

“Mở miệng ra,” anh ra lệnh và cô làm theo, bởi vì đây là Turner và vì cô muốn thế. Không phải cô đã luôn muốn thế sao?

Lưỡi anh ấn sâu vào trong, cô cảm thấy mình đang bị kéo lại, áp vào anh sát hơn nữa. Những ngón tay của anh đang ra lệnh, rồi miệng anh đang ra lệnh và cô nhận ra chuyện này là sai lầm. Đây không phải khoảnh khắc cô vẫn mơ ước bao năm qua. Anh không muốn cô. Cô không biết tại sao anh lại hôn cô, nhưng anh không hề muốn cô. Và anh rõ ràng không yêu cô. Không hề có sự ân cần âu yếm trong nụ hôn này.

“Hôn lại tôi đi, chết tiệt,” anh gầm lên, và ép môi mình lên môi cô với một đợt quyết tâm mới. Nó thô cứng, đầy giận dữ, và lần đầu tiên trong đêm đó Miranda bắt đầu thấy sợ.

“Không,” cô cố gắng nói, nhưng giọng nói của cô tắt nghẹn trên môi anh. Bàn tay anh lần xuống hông cô, ép người cô vào chỗ kín đáo nhạy cảm nhất trên người anh. Cô không hiểu làm sao cô lại có thể vừa muốn lại vừa không muốn điều này, anh có thể khiến cô rạo rực và cũng làm cô sợ hãi, làm thế nào cô có thể cùng lúc vừa yêu vừa căm ghét anh với mức độ ngang nhau như vậy cơ chứ.

“Không,” cô lại nói, chèn hai tay vào giữa họ, lòng bàn tay đẩy vào ngực anh. “Không!”

Và thế là anh bước ra xa, hết sức đột ngột, thậm chí không dấu hiệu ham muốn nhỏ nhất nào.

“Miranda Cheever,” anh thì thầm, giọng lè nhè, “có ai biết đâu?”

Cô tát anh.

Mắt anh nheo lại, nhưng anh không nói gì.

“Tại sao anh làm thế?” cô hỏi, giọng điềm tĩnh ngay cả khi toàn thân đang run rẩy.

“Hôn cô à?” Anh nhún vai. “Tại sao lại không?”

“Không,” cô giật lùi lại, kinh hoàng nhận thấy vẻ đau khổ trong giọng nói của chính mình. Cô muốn giận dữ. Cô đang giận dữ, nhưng cô muốn nghe thấy nó cơ. Cô muốn anh biết. “Có lẽ anh không thoải mái. Anh đã mất đặc quyền đó.”

Anh cười thầm, tự nguyện rửa bản thân. “Cô thật hết sức thú vị, giống loại phụ nữ thích thống trị trong chuyện ấy.”

“Thôi đi,” cô kêu lên. Anh cứ nói về những thứ cô không hiểu, và cô ghét anh vì điều đó. “Tại sao anh lại hôn em? Anh không yêu em.”

Móng tay cô bấm sâu vào lòng bàn tay. Ngu ngốc, đồ con gái ngu ngốc. Tại sao cô lại nói thế chứ?

Nhưng anh chỉ cười. “Tôi quên là cô chỉ mới mười chín tuổi và vì thế không nhận ra rằng tình yêu không bao giờ là điều kiện tiên quyết cho một nụ hôn.”

“Em còn không nghĩ là anh thích em.”

“Vớ vẩn. Dĩ nhiên là tôi thích cô.” Anh chớp mắt, như thể cố gắng nhớ lại, một cách chính xác, xem mình đã quen cô như thế nào. “À, dĩ nhiên tôi không ghét cô.”

“Em không phải là Leticia,” cô thì thầm.

Trong một tích tắc, bàn tay anh đang nắm cánh tay cô bỗng thít chặt lại, làm cô đau nhói. “Đừng bao giờ nhắc đến tên cô ta một lần nữa. Cô nghe rõ chưa hả?”

Miranda nhìn chăm chăm vào anh, choáng váng trước cơn giận điên cuồng ấy. Sự lạnh lẽo trong đôi mắt ấy. “Em xin lỗi,” cô vội nói. “Làm ơn để em đi.”

Nhưng anh không nhúc nhích. Anh nói lỏng nắm tay, nhưng chỉ một chút và gần như nhìn đắm đắm xuyên qua cô. Vào một hồn ma. Hồn ma của Leticia.

“Turner, làm ơn,” Miranda thì thầm. “Anh đang làm em đau.”

Nét mặt anh bỗng tỉnh và anh bước lùi lại. “Tôi xin lỗi,” anh nói. Anh nhìn chỗ khác - nhìn qua cửa sổ ư? Hay đồng hồ? “Tôi xin lỗi,” anh nói cộc lốc. “Vì đã hung bạo với cô. Vì mọi điều.”

Miranda nuốt khan. Cô nên đi. Cô nên tát anh lần nữa rồi bỏ đi, nhưng cô thật hèn nhát, và cô không thể ngăn bản thân tiếng, “Em rất tiếc vì chị ấy khiến anh quá khổ sở.”

Ánh mắt anh lướt đến mắt cô. “Chuyện ngồi lê đôi mách len đến tận lớp học sao?”

“Không!” cô nói nhanh. “Chỉ là... em có thể biết như vậy.”

“Ồ?”

Cô cắn môi, tự hỏi nên nói gì tiếp theo. Ở lớp học mọi người cũng có bàn tán thật. Nhưng còn hơn thế nữa, cô đã tự mình thấy rõ. Ở lễ cưới của mình, anh quá đắm chìm trong tình yêu. Ánh mắt anh ngời sáng với tình yêu đó, và khi anh nhìn Leticia, Miranda có thể thực sự thấy cả thế giới hoàn toàn biến mất. Như thể họ đang ở trong thế giới nhỏ bé của riêng họ, chỉ có hai người bọn họ và cô đang quan sát họ từ bên ngoài vậy.

Rồi đến lần tiếp theo cô nhìn thấy anh... Nó đã khác hẳn.

“Miranda,” anh thúc giục.

Cô nhìn anh và dịu dàng nói, “Bất cứ ai biết anh trước khi kết hôn đều có thể nói rằng anh không hạnh phúc.”

“Như thế nào?” Anh nhìn chằm chằm xuống cô, có điều gì đó quá khẩn thiết trong ánh mắt anh khiến Miranda chỉ có thể nói với anh sự thật.

“Anh đã từng cười rất vang,” cô khẽ nói. “Anh từng cười rất vang và ánh mắt anh sáng lấp lánh.”

“Còn bây giờ?”

“Bây giờ anh lạnh giá và khắc nghiệt.”

Anh nhắm mắt lại và trong một thoáng Miranda đã nghĩ anh. Nhưng cuối cùng anh ném cho cô một cái nhìn trừng trừng xuyên thấu, và một bên khóe miệng anh nhếch lên thành điệu cười nhạo báng giễu cợt. “Tôi là vậy.” Anh khoanh hai tay và tựa người vào tủ sách vẽ xác xược. “Lạy Chúa, hãy nói tôi nghe, tiểu thư Cheever, từ khi nào cô đã trở nên quá miễn cảm thế?”

Miranda nuốt nghẹn, đấu tranh với nỗi thất vọng dâng lên trong cuống họng. Con quỷ trong anh lại chiến thắng. Trong thoáng chốc - khi mắt anh nhắm lại - dường như anh đã nghe cô nói. Không phải những lời cô nói mà là ý nghĩa ẩn sau chúng. “Em vẫn luôn như vậy,” cô nói. “Anh đã từng bình luận về điều đó khi em còn nhỏ.”

“Đôi mắt nâu to tròn kia,” anh nói với tiếng cười khẩy nhẩn tâm, “dõi theo tôi khắp mọi nơi. Cô nghĩ tôi không biết cô ngưỡng mộ tôi sao?”

Nước mắt làm mắt Miranda cay xè. Làm sao anh có thể tàn nhẫn nói ra điều đó chứ? “Anh đã rất tốt với em khi em còn bé,” cô nói khẽ.

“Tôi dám chắc là mình đã là vậy. Nhưng đó là chuyện rất lâu rồi.”

“Không ai nhận ra điều đó rõ hơn em.”

Anh không nói gì và cô cũng không nói gì. Sau đó, cuối cùng...

“Đi đi.”

Giọng anh cộc cằn và khàn đặc, đau khổ và đầy ắp nỗi buồn đến thất lòng.

Cô bỏ đi.

Trong nhật ký của cô đêm ấy không có một dòng nào cả.

Sáng hôm sau, Miranda thức dậy với một ý định rõ ràng. Cô muốn về nhà. Cô không quan tâm liệu mình có bỏ lỡ bữa sáng hay không, cô không quan tâm liệu trời có đổ mưa như trút hay không và cô có phải vất vả đi bộ trong cơn mưa tầm tã hay không. Cô chỉ không muốn ở đây, với anh, trong cùng một mái nhà, trên cùng một mảnh đất.

Thật quá đau buồn. Anh đi mất rồi. Turner mà cô biết, Turner mà cô ngưỡng mộ - anh đã biến mất rồi. Cô đã cảm thấy điều đó, dĩ nhiên là thế. Cô cảm thấy điều đó trong những chuyến về thăm nhà của anh.

Đầu tiên là trong đôi mắt anh. Sau đó là đến khóe miệng và những nếp nhăn giận dữ khắc sâu vào các góc khuất trên gương mặt anh.

Cô cảm thấy điều đó, nhưng mãi cho đến lúc này, cô mới thực sự chấp nhận sự thật.

“Cậu dậy rồi.”

Đó là Olivia, ăn vận chỉnh tề và vô cùng quyến rũ, thậm chí trong bộ đồ tang đen.

“Thật không may,” Miranda lầu bàu.

“Sao cơ?”

Miranda mở miệng, rồi nhớ ra là Olivia không chờ đợi một câu trả lời, vậy thì sao lại phí sức chứ?

“Nào, khẩn trương lên,” Olivia nói. “Sửa soạn đi, và mình sẽ bảo cô hầu của mình hoàn thành nốt các chi tiết nhỏ. Rõ ràng cô ấy có phép màu đối với những mái tóc.”

Miranda tự hỏi khi nào thì Olivia mới nhận thấy cô không hề động đậy.

“Dậy đi, Miranda.”

Miranda bật dậy như lò xo. “Lạy Chúa, Olivia. Không có ai nói với cậu rằng gào vào tai người khác là thô lỗ à?”

Khuôn mặt Olivia hiện ra lờ mờ phía trên mặt cô, hơi quá gần. “Nói thật là sáng nay trông cậu không giống con người cho lắm.”

Miranda trở người. “Mình không cảm thấy giống người chút nào đâu.”

“Cậu sẽ thấy khá hơn sau bữa sáng.”

“Mình không đói.”

“Nhưng cậu không thể bỏ bữa sáng.”

Miranda nghiêng rằng. Tính tình vui vẻ như thế nên bị luật pháp cấm trước giờ chiều mới phải.

“Miranda.”

Miranda vớ một cái gối trùm qua đầu. “Nếu cậu còn gọi tên mình một lần nữa, mình sẽ giết cậu đấy.”

“Nhưng bọn mình có việc phải làm.”

Miranda chững lại. Livvy đang nói về cái quái quỷ gì thế? “Công việc á?” cô lặp lại.

“Phải, công việc.” Olivia giật cái gối ra ném xuống sàn nhà. “Mình đã có một ý tưởng tuyệt vời. Nó đến với mình trong một giấc mơ.”

“Cậu đùa à.”

“Ồ, mình đang đùa đấy, nhưng ý tưởng đó đã đến với mình sáng nay khi mình còn nằm trên giường.” Olivia mỉm cười - một nụ cười thuộc dạng nham hiểm, thực ra kiểu cười này nghĩa là cô ấy đang có một ý tưởng tuyệt vời mới lóe lên hoặc sắp sửa phá hủy toàn bộ cái thế giới mà người ta vốn quen thuộc. Và giờ thì Olivia đang chờ đợi - đây hình như là lần duy nhất cô ấy từng chờ đợi - vậy nên Miranda đành thưởng cho sự kiên nhẫn này bằng câu hỏi. “Vậy thì nó là gì nào?”

“Cậu.”

“Mình.”

“Và Winston.”

Mất một lúc Miranda không thể thốt nên lời. Và... “Cậu điên rồi.”

Olivia nhún vai và ngồi ngay ngắn lại. “Hoặc rất, rất thông minh. Nghĩ mà xem, Miranda. Nó thật

Ngay lúc này, Miranda không thể nghĩ đến bất cứ gì liên quan tới các quý ông ngay lúc này, nhất là tới người có cái họ Bevelstoke, ngay cả khi đó không phải là Turner chẳng nữa.

“Cậu biết rõ anh ấy, và cả hai cùng tuổi,” Olivia nói, điểm danh các vấn đề trên đầu ngón tay.

Miranda lắc đầu và xuống giường ở mép bên kia.

Nhưng Olivia nhanh chân hơn và xuất hiện cạnh cô sau vài giây. “Cậu không thực sự muốn tham gia mùa hội,” cô ấy tiếp tục. “Cậu đã nói thế hàng ngàn lần. Và cậu ghét trò chuyện với những người không quen biết.”

Miranda cố gắng né cô bạn bằng cách trốn sau tủ áo.

“Vì cậu biết Winston - như mình đã chỉ ra rồi đấy - điều đó loại trừ việc cần phải trò chuyện với người xa lạ, vả lại,” gương mặt tươi cười của Olivia lại xuất hiện trước mắt Miranda, “thế có nghĩa chúng mình sẽ là chị em.”

Miranda vẫn im lặng, những ngón tay nắm chặt lấy chiếc váy mặc ban ngày mà cô lấy ra từ tủ áo. “Nghe thật đáng yêu, Olivia ạ.” Giờ cô còn có thể nói gì khác đây?

“Ồ, mình hết sức cảm động vì cậu đồng ý!” Olivia la lên, choàng hai cánh tay ôm lấy bạn. “Sẽ thật tuyệt vời. Vô cùng tuyệt vời. Trên cả tuyệt vời ấy chứ. Thật hoàn hảo.”

Miranda đứng chết lặng, bản khoả tự hỏi thế quái nào mình lại vướng vào tình trạng lộn xộn như thế nhỉ.

Olivia lùi lại, vẫn tươi cười hơn hở rạng rỡ. “Winston sẽ không biết được anh ấy gặp phải chuyện gì đâu.”

“Mục đích của chuyện này là làm mới hay đơn giản vì anh trai cậu là đối tượng tốt nhất hả?”

“À, cả hai, dĩ nhiên rồi,” Olivia thoải mái thừa nhận. Cô thì Miranda ra và buông người xuống một chiếc ghế gần đó. “Có vấn đề gì à?”

Miranda mở miệng định nói, nhưng Olivia đã nhanh hơn. “Dĩ nhiên là không rồi,” cô bạn nói. “Tất cả vấn đề là sự tương đồng về mục đích, Miranda ạ. Thật sự, mình ngạc nhiên là trước đây bọn mình không nghiêm túc cân nhắc chuyện này đấy.”

Quay lưng lại với Olivia, Miranda cho phép bản thân được nhăn nhó. Dĩ nhiên cô chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về vụ đó cả. Cô quá bận mớ mớ về Turner.

“Và mình đã thấy Winston nhìn cậu tối qua.”

“Chỉ có năm người trong phòng thôi, Olivia. Anh ấy không thể nào không nhìn mình mãi được.”

“Vấn đề là ở cách nhìn,” Olivia khẳng định. “Cứ như thể anh chàng chưa bao giờ nhìn thấy cậu trước đây vậy.”

Miranda bắt đầu chui vào bộ váy. “Mình khá chắc chắn là cậu đã nhầm rồi.”

“Mình không nhầm. Đây, xoay lại, mình sẽ cài khuy cho cậu. Mình chưa bao giờ nhầm lẫn những chuyện kiểu này.”

Miranda kiên nhẫn đứng yên trong khi Olivia cài vạt váy cho cô. Và rồi cô chợt nảy ra ý nghĩ...

“Thế cậu đã có cơ hội để đoán trúng lần nào hả? Bọn mình đã bị chôn vùi ở vùng thôn quê này. Bọn mình có được chứng kiến ai rơi vào lưới tình đâu cơ chứ.”

“Dĩ nhiên là có chứ. Có Billy Evans và...”

“Họ buộc phải kết hôn, Olivia ạ. Cậu biết thế mà.”

Olivia cài xong cái khuy cuối cùng, đặt hai tay lên vai Miranda xoay người cô bạn lại cho tới khi họ đối diện nhau. Nét mặt Olivia lúc này thật tinh quái, ngay cả so với tính cách của cô ấy. “Phải, nhưng tại sao họ lại phải cưới chứ? Bởi vì họ yêu

“Mình không nhớ là cậu từng tiên đoán về đám cưới ấy đấy.”

“Vớ vẩn. Dĩ nhiên mình đã nói rồi. Lúc ấy cậu đang ở Scotland. Và mình không thể kể với cậu chuyện đó trong thư được, toàn bộ chuyện đó có vẻ quá nhộp nhúa đến mức không thể viết ra.”

Miranda không rõ tại sao lại nhộp nhúa đến mức ấy - có thai ngoài ý muốn là có thai ngoài ý muốn. Viết nó ra cũng đâu có thay đổi được điều gì. Nhưng dù vậy, Olivia vẫn giữ quan điểm của mình. Hằng năm Miranda đến Scotland sáu tuần lễ để thăm ông bà ngoại, và Billy Evans tổ chức đám cưới trong khi cô đi vắng. Đảm bảo là Olivia đã nghĩ ra một lý lẽ mà cô không thể bắt bẻ được.

“Mình đi ăn sáng chứ nhỉ?” Miranda mệt mỏi hỏi. Cô chẳng có cách nào tránh được việc phải chường mặt ra nữa rồi, với cả, theo một cách nào đó, đêm qua Turner đã không cư xử đúng với con người thật của mình. Nếu trên thế gian này còn chút công bằng thì cả sáng nay hẳn anh ta phải say khướt trên giường với cái đầu đau như bị đâm.

“Để Maria làm tóc cho cậu xong đã,” Olivia quyết định. “Bọn mình không được bỏ lỡ cơ hội. Việc của cậu bây giờ là phải xinh đẹp. Ồ, đừng có nhìn mình ngây ra như thế. Cậu xinh hơn cậu tưởng rất nhiều đấy.”

“Olivia.”

“Không, không, lựa chọn từ ngữ tệ quá. Cậu không xinh. Mình mới xinh. Xinh xắn và cù lằn. Cậu có nét gì đó hơn thế.”

“Mặt dài.”

“Không hẳn. Ít nhất không dài bằng hời cậu còn nhỏ.” Olivia nghiêng đầu về một bên. Và không nói gì.

Không nói gì. Olivia.

“Cái gì thế?” Miranda ngờ vực.

“Mình nghĩ cậu đã trở thành con người thực của mình.”

Đó là điều Turner đã nói, nhiều năm trước. Một ngày nào đó em sẽ trở thành chính em, và em sẽ xinh đẹp, còn thông minh thì em có sẵn rồi. Miranda ghét cái việc cô vẫn nhớ câu nói đó. Và cô căm ghét việc nó khiến cô muốn khóc.

Olivia nhìn thấy cảm xúc ấy trong mắt bạn mình nên cũng rưng rưng muốn khóc. “Ôi, Miranda,” cô ôm ghì bạn thật chặt. “Mình cũng yêu cậu. Chúng mình sẽ là chị em tốt nhất. Mình không thể đợi được nữa.”

Đến lúc Miranda ngồi vào bàn ăn sáng (mất tròn ba mươi phút, cô thể là mình đã dành quá nhiều thời gian cho việc làm tóc, và rồi lại thể sẽ không bao giờ thể nữa), dạ dày cô đang sôi réo ầm ĩ.

“Chào buổi sáng, cả nhà,” Olivia vừa hớn hờ nói vừa lấy một cái đĩa từ tủ bát. “Turner đâu rồi?”

Miranda lặng lẽ gửi đến Chúa trời một lời tạ ơn vì sự vắng mặt của anh.

“Vẫn ở trên giường, mẹ nghĩ thế,” Phu nhân Rudland đáp. “Tội nghiệp. Nó bị sốc. Thật là một tuần lễ khủng khiếp.”

Không ai nói gì. Không ai trong phòng thích Leticia.

Olivia phá vỡ im lặng. “Đúng vậy,” cô nói. “Thế đấy, con hy vọng anh ấy không ngất xỉu vì bị đói. Tối qua anh ấy cũng chẳng ăn tối với chúng ta.”

“Olivia, vợ anh ấy vừa mới mất,” Winston nói. “Vì gãy cổ, khôn khổ. Xin em ban cho anh ấy ít lòng trắc ẩn đi.”

“Vì em yêu anh ấy nên em quan tâm đến sức khỏe của anh ấy chứ,” Olivia nói với vẻ gắt gỏng chỉ dành riêng cho cậu anh song sinh của mình. “Người đàn ông ấy đang tuyệt thực.”

“Mẹ đã cho mang một khay lên phòng anh rồi,” Phu nhân Rudland lên tiếng chấm dứt cuộc cãi vã. “Chào cháu, Miranda.”

Miranda giật mình. Cô còn đang bận quan sát Olivia và Winston. “Chào Phu nhân Rudland,” cô vội nói. “Cháu tin là bác đã một giấc ngủ ngon.”

“Như ta đã hy vọng.” Nữ Bá tước thở dài và nhấp một ngụm trà. “Đây là thời gian khó khăn. Nhưng ta phải cảm ơn cháu lần nữa vì đã ở lại đêm qua. Ta biết đó là sự an ủi cho Olivia.”

“Dĩ nhiên ạ,” Miranda thì thầm. “Cháu mừng là có thể giúp được cô ấy.” Cô theo Olivia đến tủ bát và tự lấy cho mình một cái đĩa ăn sáng. Khi trở lại bàn, cô nhận thấy Olivia đã chừa cho cô chiếc ghế cạnh Winston.

Cô ngồi xuống và ngẩng lên nhìn những người nhà Bevelstoke. Họ đều đang mỉm cười với cô, Ông bà Rudland với vẻ nhân từ, Olivia thì khôn ngoan tinh quái, còn Winston...

“Chào buổi sáng, Miranda,” cậu nông nhiet nói. Ánh mắt Winston... Chúng có vẻ...

Về vui thích ư?

Lạy Chúa tôi, lẽ nào Olivia đã đúng? Có điều gì đó khác lạ trong cách Winston nhìn cô.

“À vâng, cảm ơn anh,” Miranda hoàn toàn bối rối. Winston chỉ cư xử như anh em trai của cô, đúng không? Anh ấy không thể nghĩ về cô như là... và cô cũng không thể. Nhưng nếu anh có thể, vậy thì cô cũng có thể ư? Và...

“Em có định ở lại Haverbreaks hết sáng nay không?” cậu hỏi. “Anh nghĩ chúng mình có thể cưới ngựa. Có thể là sau bữa sáng?”

Ôi Chúa nhân từ. Olivia đã đúng.

Miranda trở mặt ngạc nhiên. “Em, à, ờ, em chưa quyết định.”

Olivia đá chân cô dưới gầm bàn.

“Ồi!”

“Con cá thu đã chết chưa?” Phu nhân Rudland hỏi.

Miranda lắc đầu. “Dạ?” cô hắng giọng. “À, nó chỉ còn là bộ xương, cháu nghĩ vậy.”

“Đó là lý do tại sao con không bao giờ ăn cá vào bữa sáng,” Olivia tuyên bố.

“Em nói gì thế, Miranda?” Winston cự lại. Cậu mỉm cười - một tuyệt tác mang vẻ biếng lười trẻ thơ chắc chắn làm tan vỡ hàng ngàn trái tim thiếu nữ. “Chúng ta sẽ đi cưới ngựa chứ?”

Miranda cẩn thận né hai chân mình tránh xa chân Olivia và nói, “Em e là em không mang đồ cưới ngựa.” Đó là sự thật, và quả là quá tệ, bởi vì cô bắt đầu nghĩ rằng một cuộc dạo chơi với Winston có thể là phương cách tuyệt vời để xua đuổi Turner ra khỏi tâm trí mình.

“Cậu có thể mượn một bộ của mình,” Olivia mỉm cười ngọt ngào qua lát bánh mì nướng. “Nó hơi rộng một tẹo thôi.”

“Vậy là xong rồi nhé,” Winston nói. “Sẽ rất vui đây. Đã lâu lắm rồi chúng ta mới có cơ hội.”

Miranda thấy mình cũng đang mỉm cười. Winston thật dễ chịu, ngay cả bây giờ, khi cô đang bị quay mòng mòng bởi những ý định của cậu. “Em nhớ là đã bảy năm rồi. Em thường phải ở Scotland khi anh được nghỉ học.”

“Nhưng không phải hôm nay,” cậu vui vẻ tuyên bố rồi nâng tách trà lên, mỉm cười với cô qua miệng tách, và Miranda bị choáng váng bởi trông cậu giống hệt Turner khi còn trẻ. Winston bây giờ hai mươi, chỉ lớn hơn Turner một tuổi khi cô phải lòng anh.

Khi họ gặp lần đầu, cô chinh lại. Cô không yêu anh. Cô chỉ tưởng là mình yêu anh thôi. Bây giờ cô đã biết rõ hơn rồi.

11 THÁNG TƯ 1819

Buổi cưới ngựa với Winston hôm nay thật tuyệt thật giống anh trai - nếu ông anh trai của anh tử tế và chu đáo và vẫn còn khiêu hài hước như trước đây.

Turner ngủ không ngon, nhưng điều này chẳng làm anh ngạc nhiên; anh khó mà ngủ ngon được nữa. Và quả vậy, sáng nay anh vẫn còn khó chịu và giận dữ - chủ yếu là với chính mình.

Anh đã nghĩ cái quái quỷ gì thế? Hôn Miranda Cheever. Cô gái ấy thực sự như đứa em gái nhỏ của anh. Anh đã tức giận, và có lẽ cũng hơi say một chút, nhưng đó không phải là lý do để bao biện một hành vi đáng khinh như thế. Leticia đã giết chết nhiều thứ trong anh, nhưng ơn Chúa, anh vẫn còn là một quý ông. Nếu không thì, anh còn lại gì chứ?

Anh thậm chí còn không thèm muốn cô. Không hẳn. Anh biết sự ham muốn, biết rằng nhu cầu bức thiết được chiếm hữu và khẳng định, cái anh cảm thấy ở Miranda...

À, anh không biết đó là gì, nhưng nó không giống thế.

Đó là đôi mắt nâu to tròn của cô. Chúng nhìn thấy mọi điều. Chúng làm anh khó chịu. Luôn luôn thế. Ngay cả khi là một đứa trẻ, cô dường như đã khôn ngoan hiểu biết một cách kỳ lạ. Khi anh đứng đó, trong phòng làm việc của bố mình, anh cảm thấy bị bóc trần, trở nên trong suốt. Cô chỉ là một cô gái nhỏ bé, vừa mới rời trường học, và lại còn nhìn xuyên thấu anh. Sự xâm nhập ấy đã làm anh điên tiết, bởi vậy anh đáp trả bằng cách duy nhất dường như là thích đáng vào lúc đó.

Đồng thời cũng là cách không phù hợp nhất.

Và bây giờ anh sắp phải xin lỗi. Chúa ơi, nhưng thật không thể nào chịu nổi suy nghĩ đó. Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu giả vờ như nó chưa bao giờ xảy ra và phớt lờ cô trong suốt phần đời còn lại của anh, nhưng chuyện đó rõ ràng là không gột rửa được, hoàn toàn không nếu anh còn muốn nhìn mặt em gái mình. Và bên cạnh đó, anh hy vọng mình còn giữ lại được chút nào đấy phong thái đứng đắn của một quý ông.

Leticia đã giết chết hầu như tất cả những gì tốt đẹp và ngây thơ trong anh, nhưng chắc chắn vẫn phải còn lại thứ gì đó. Và khi một quý ông cư xử bậy bạ với một ô, thì quý ông đó phải xin lỗi.

Đến khi Turner xuống ăn sáng thì gia đình anh đã ra ngoài hết, càng tốt cho anh. Anh ăn cho xong bữa và uống vội tách cà phê, xem cái cái thứ chất lỏng màu đen ấy như một kiểu hành xác để tạ tội và thậm chí không nao núng khi nó trôi xuống họng, nóng rát và đắng ngắt.

"Ngài cần gì nữa không ạ?"

Turner nhìn thẳng hầu đang loay quanh bên cạnh anh. "Không," anh nói. "Giờ thì không."

Cậu nhóc người hầu bước lui nhưng không ra khỏi phòng, và Turner quyết định ngay lúc đó là đã đến lúc rời Haverbreaks. Ở đây có quá nhiều người. Quỷ thật, rất có thể mẹ anh đã ra lệnh cho toàn bộ gia nhân trong nhà phải để mắt canh chừng anh.

Vẫn còn quắc mắt cau có, anh đẩy mạnh chiếc ghế về phía sau và sải bước ra đại sảnh. Anh báo cho người hầu riêng biết rằng họ sẽ cấp tốc rời đi. Họ có thể đi trong vòng một giờ nữa. Tất cả những gì phải làm là tìm Miranda và kết thúc cái việc chết tiệt này rồi anh có thể trở về lẩn tránh trong ngôi nhà của mình và...

Tiếng cười đùa.

Anh ngẩng lên nhìn. Winston và Miranda vừa bước vào, má ửng hồng đẹp rạng rỡ vì không khí trong lành và ánh mặt trời.

Turner nhướn mày và dừng lại, đợi xem mất bao lâu thì họ mới nhận thấy sự hiện diện của anh.

"Và đó," Miranda đang nói, rõ ràng chuẩn bị vào phần kết một câu chuyện, "là lúc em biết không thể tin cậy giao phó món sô cô la cho Olivia."

Winston phá lên cười, ánh mắt cậu trêu mếu bao quanh cô. "Em đã thay đổi, Miranda."

Cô đỏ mặt hết sức duyên dáng. "Không quá nhiều đâu. Chủ yếu là em đã lớn rồi thôi."

"Đúng là em đã lớn."

Turner nghĩ hình như mình bị á khẩu.

"Anh tưởng là anh có thể đi học rồi về nhà thấy em vẫn y như cái hồi anh tạm biệt em đi hả?"

Winston cười toe toét. "Đại khái thế. Nhưng anh phải thừa nhận là anh rất thích em bây giờ." Cậu chạm vào tóc cô, nó được cuốn lộn thành một búi gọn gàng. "Anh thì là không dám giật mái tóc này nữa đâu."

Cô lại đỏ mặt, và quả thật, những điều Winston nói thật quá ngọt ngào.

“Chào buổi sáng,” Turner nói lớn, không buồn di chuyển từ chỗ mình ngang qua đại sảnh.

“Em tin giờ này là buổi chiều rồi,” Winston đáp.

“Vì không quen lắm, có lẽ vậy,” Turner nói với điệu cười nửa miệng nhạo báng.

“Ở London buổi sáng kéo dài tới hai giờ à?” Miranda hỏi mát mẻ.

“Nếu như kết quả buổi tối trước đó làm người ta thất vọng.”

“Turner,” Winston lên tiếng về trách móc.

Turner nhún vai. “Anh cần nói chuyện với tiểu thư Cheever,” anh không buồn liếc cậu em trai. Mối Miranda hé mở - với vẻ ngạc nhiên, anh nghĩ, và có lẽ cả hơi giận dữ nữa.

“Em nghĩ điều đó tùy thuộc vào Miranda,” Winston nói.

Turner đưa mắt nhìn Miranda. “Báo cho tôi biết khi nào cô sẵn sàng để về nhà. Tôi sẽ hộ tống cô.”

Miệng Winston há hốc thất kinh. “Xem này,” cậu nói về không nhân nhượng. “Cô ấy là một tiểu thư, và anh sẽ phải xin phép cô ấy thật lịch sự.”

Turner quay sang cậu em, ngừng lại, nhìn chăm chăm cho tới khi chàng trai trẻ cảm thấy lúng túng. Anh quay về phía Miranda và nói lại lần nữa. “Tôi sẽ hộ tống cô về nhà.”

“Tôi đã...”

Anh ngắt lời cô bằng một cái nhìn sắc lẹm, và cô gật đầu đồng ý. “Dĩ nhiên, thưa ngài,” cô nói, khước miệng khép chặt không tự nhiên, rồi quay sang Winston. “Anh ấy muốn bàn về một cuốn sách minh họa với ba em. Em quên mất đấy.”

Miranda thật nhanh trí. Suýt nữa thì Turner đã mỉm cười.

“Turner à?” Winston nghi ngờ hỏi. “Một cuốn sách tranh minh họa ư?”

“Đó là niềm đam mê mới của anh,” Turner ôn tồn nói.

Winston hết nhìn anh mình lại nhìn Miranda, rồi lại nhìn anh mình, cuối cùng tán thành bằng một cái gật đầu cứng nhắc. “Vậy thì,” cậu nói. “Chuyến cưỡi ngựa vui thật, Miranda ạ.”

“Đúng thế,” cô đáp lại, và từ giọng nói ấy Turner biết rằng cô không nói dối.

Turner không chịu rời khỏi vị trí chen ngang giữa hai người trẻ tuổi đang thích nhau, và Winston liền bắn cho anh một cái liếc mắt bực tức trước khi quay sang đối diện Miranda, “Anh sẽ gặp em trước khi anh quay lại Oxford chứ?”

“Em hy vọng thế. Em chưa có kế hoạch cụ thể cho vài ngày tới, và...”

Turner ngáp dài.

Miranda hắng giọng. “Em chắc chắn chúng mình có thể sắp xếp được. Anh và Olivia có thể đến dùng trà.”

“Anh rất thích.”

Turner tăng cường biểu hiện nổi chán ngán bằng việc nghiền cùi móng tay của mình với vẻ cực kỳ kém hứng

“Hoặc nếu Olivia không thể đến chơi được,” Miranda tiếp tục, giọng điệu quả quyết rất ấn tượng, “anh có thể một mình ghé thăm.”

Sự vui thích lấp lánh trong ánh mắt Winston. “Anh sẽ rất vui,” anh thì thầm, cúi xuống bàn tay cô.

“Cô xong chưa?” Turner quát.

Miranda đứng đờ người lại, không hề nhúc nhích. “Chưa.”

“Thế thì khẩn trương lên, vì tôi không rảnh cả ngày đâu.”

Winston quay sang anh vẻ ngờ vực. “Có chuyện gì với anh thế?”

Đó là một câu hỏi hay. Mười lăm phút trước, mục tiêu duy nhất của anh là thoát khỏi ngôi nhà của bố mẹ càng gấp càng tốt, và giờ anh lại khẳng khái đòi tranh thủ hộ tống Miranda về nhà.

Ồ, anh đã khẳng khái thế, nhưng anh có lý do của mình.

“Anh ổn,” Turner quay lại. “Ổn nhất trong nhiều năm nay. Kể từ năm 1816, chính xác thế.”

Winston nhấp nhóm đổi hết chân này sang chân khác một cách khó chịu, và Miranda quay đi. 1816, tất cả họ đều biết, là năm Turner kết hôn.

“Tháng Sáu,” anh bổ sung thêm một cách tai ác.

“Xin lỗi, anh bảo sao?” Winston nói một cách khó khăn.

“Tháng Sáu. Tháng Sáu năm 1816.” Sau đó anh cười rặng rỡ với cả hai người, một nụ cười giả dối rành rành, ra vẻ đắc ý. Anh quay sang Miranda. “Tôi sẽ đợi cô ở tiền sảnh. Đừng có muộn đấy.”

3. Chương 3

Đừng có muộn?

Đừng có muộn ấy hả??!

Muộn cái gì, Miranda tức đến bốc khói lần thứ mười sáu trong khi cô giật mạnh áo váy của mình. Họ không định trước thời gian. Anh ta thậm chí không đề nghị tống cô về nhà. Anh ta ra lệnh cho cô, và rồi sau đó anh ta ra chỉ thị bảo khi nào cô phải sẵn sàng lên đường, anh ta còn không buồn đợi câu trả lời nữa.

Có phải anh ta quá hăm dọa đưa cô đi cho khuất mắt không?

Miranda không biết giờ nên cười hay nên khóc đây.

“Cậu đang chuẩn bị về à?”

Olivia vừa từ hành lang lên vào.

“Mình cần phải về nhà,” Miranda nói, chọn thời điểm đó để kéo chiếc váy qua đầu. Cô thực không mong Olivia nhìn thấy mặt mình. “Đồ cưới ngựa của cậu ở trên giường,” cô nói thêm, câu nói ghen lại vì chiếc váy vải muslin.

“Nhưng tại sao? Ba cậu có nhớ cậu đâu.”

Cậu thật tốt vì đã chỉ ra điều đó, Miranda cay đắng nghĩ, mặc dù cậu chỉ nói bằng giọng biểu lộ quan điểm quen thuộc như trong vô số dịp khác.

“Miranda,” Olivia khẳng khái.

Miranda quay lưng lại phía Olivia để cô bạn cài khuy giùm. “Mình không nghĩ là mình được chào đón ở đây quá lâu.”

“Gì cơ? Đừng có ngớ ngẩn. Mẹ mình sẽ để cậu sống cùng cả nhà mình luôn nếu có thể. Thực tế, cậu sẽ ở cùng một khi chúng ta tới London.”

“Chúng ta sẽ không ở cùng tại London.”

“Đã có chuyện gì xảy ra thế?”

Không có gì. Miranda nghiêng chặt răng.

“Cậu đã cãi nhau với Winston à?”

“Dĩ nhiên là không.” Bởi vì, thực ra thì ai mà cãi nhau với Winston được chứ? Ngoại trừ Olivia.

“Thế thì có vấn đề gì hả?”

“Không có gì mà.” Miranda ép mình phải bình tĩnh hơn và với lấy đôi găng tay. “Anh trai cậu muốn hỏi ba mình về một cuốn sách có tranh minh họa.”

“Winston á?” Olivia hoài nghi hỏi.

“Turner.”

“Turner?”

Trời đất ơi, liệu cô ấy có bao giờ ngừng hỏi được không?

“Đúng,” Miranda đáp, “và anh ấy định rời khỏi đây sớm, bởi thế nên anh ấy cần hộ tống mình về bây giờ.”

Phần cuối là hoàn toàn bịa đặt, nhưng Miranda nghĩ nó khá sáng tạo trong hoàn cảnh như thế này. Hơn nữa, có lẽ anh ta cũng phải trở về nhà ở Northumberland ngay, và thế giới lại có thể trở về trật tự vốn có của nó, nghiêng theo trục của nó, và quay quanh mặt trời.

Olivia tựa người vào khung cửa, theo cái cung cách mà Miranda không thể nào lơ cô bạn mình đi được. “Thế tại sao cậu lại có tâm trạng khó chịu thế hả? Từ trước đến giờ cậu vẫn thích Turner cơ mà, đúng không?”

Miranda gần như bật cười thành tiếng.

Sau đó cô gần như khóc.

Sao anh ta dám ra lệnh cho cô như một con điểm cứng đầu cứng cổ nào đó

Sao anh ta dám làm cho cô khốn khổ ở đây, ở Haverbreaks, nơi đã là mái ấm gia đình đối với cô nhiều hơn là với anh ta trong suốt những năm qua như vậy.

Cô quay người đi, không thể để Olivia thấy mặt mình.

Sao anh ta dám hôn cô và không hề có ý định gì như vậy.

“Miranda?” Olivia khẽ gọi. “Cậu ổn chứ?”

“Mình hoàn toàn ổn mà,” Miranda chán nản, lướt nhanh qua bạn mình khi đi về phía cửa.

“Cậu có vẻ không...”

“Mình buồn về chuyện Leticia,” Miranda cầu nhàu đáp. Và đúng là vậy. Bất cứ ai có thể khiến cho Turner khốn khổ cũng chắc chắn xứng đáng được thương tiếc.

Nhưng Olivia là Olivia, sẽ không bị lay chuyển, và trong lúc Miranda vội vã xuống cầu thang dẫn tới tiền sảnh thì cô bạn bám theo sát gót.

“Leticia hả!” cô la lên. “Chắc chắn cậu đang đùa.”

Miranda lượn vòng qua nhịp quanh cầu thang, giữ chắc tay vịn để khỏi bị bay mất.

“Leticia là con mụ phù thủy già hư hỏng,” Olivia tiếp tục. “Cô ta khiến cho Turner bất hạnh còn hơn cả chết.”

Chính xác.

“Miranda! Miranda! Ôi, Turner. Chúc một ngày tốt lành.”

“Olivia,” anh đáp một cách lịch sự, nhẹ gật đầu chào cô em.

“Olivia!” Miranda thở hổn hển. Turner có lẽ ghê tởm cô vợ đã chết đủ để nói như vậy trong tang lễ của cô ta, nhưng chắc chắn đó là điều vượt quá khuôn khổ phép tắc

Turner chỉ nhìn Miranda, nhướn mày kiểu giễu cợt, nhạo báng.

“Ồ, vớ vẩn. Anh ấy ghét ả, và tất cả chúng ta đều biết thế.”

“Vẫn vô tư thẳng thắn như thường lệ, em gái yêu quý,” Turner cầu nhàu.

“Anh chẳng luôn nói anh không thích thói đạo đức giả mà,” Olivia đáp trả.

“Đúng thế.” Anh nhìn sang Miranda. “Ta đi chứ?”

“Anh sẽ đưa cậu ấy về nhà à?” Olivia hỏi, mặc dù Miranda vừa kể cho cô xong.

“Anh cần nói chuyện với bố cô ấy.”

“Winston không thể đưa cậu ấy đi được à?”

“Olivia!” Miranda không chắc điều gì làm mình ngượng hơn - vì Olivia đang mai mối hay vì cô ấy đang làm việc đó ngay trước mặt Turner.

“Winston không cần phải nói chuyện với bố cô ấy,” Turner êm ái nói.

“Thế thì anh ấy không thể đi cùng à?”

“Không phải trong xe song mã của anh.”

Hai mắt Olivia trở nên tròn xoe đầy vẻ thèm khát. “Anh đem theo xe song mã của anh à?” Nó mới được đóng, cao, nhanh và kiểu dáng đẹp, và Olivia vẫn đang thèm thuồng nó chết đi được.

Turner cười ngoác miệng đến mang tai, và trong một thoáng nhìn anh lại gần giống chính mình - người đàn ông Miranda đã biết và đã yêu trong suốt những năm qua. “Có thể anh sẽ cho cô ấy điều khiển nữa,” anh nói, rõ ràng mục đích không gì khác hơn là để hành hạ cô em gái.

Nó rất hiệu quả. Olivia thốt ra một tiếng rên rỉ kỳ lạ như thể cô đang cố bóp nghẹt chính sự ghen tị của mình.

“Cám ơn, em gái yêu quý!” Turner nói với nụ cười tự mãn. Anh khoác tay Miranda kéo ra cửa. “Anh sẽ gặp em sau... hoặc có thể em sẽ gặp anh. Khi anh đánh xe ngang qua cửa.”

Miranda nín cười khi họ hướng xuống các bậc cửa tới chỗ xe. “Anh thật xấu xa,” cô nói.

Anh nhún vai. “Con bé đáng bị thế.”

“Không,” Miranda nói, cảm thấy nên bảo vệ bạn thân nhất của mình, cho dù đúng là cô có thích cái cảnh vừa rồi ở một mức độ không đúng mực lắm thật.

“Không ư?”

“À thì, đúng thế, nhưng anh vẫn xấu xa.”

“Ồ, nhất định rồi,” anh đồng ý. Khi Miranda để anh giúp mình leo lên xe, cô thắc mắc làm sao mà tất cả chuyện này lại xảy ra như thế, rằng cô đang ngồi cạnh anh, cô thật sự đang cười và nghĩ rằng có lẽ cô không ghét anh, và anh có thể được tha lỗi.

Họ im lặng đánh xe trong vài phút đầu. Cỗ xe song mã này rất thanh nhã, và Miranda không thể cảm thấy gì ngoài phong cách thời thượng quá mức khi họ phóng đi với tốc độ cao dọc con đường lớn.

“Chiều nay cô đã chinh phục thành công rồi đấy,” cuối cùng Turner nói.

Miranda cứng người.

“Xem ra Winston đã bị cô làm cho mê mẩn rồi.”

Ngồi im lặng, cô không nói gì cả. Cô chẳng thể nói gì, tốt nhất không nên nói gì nếu muốn bảo toàn lòng tự trọng. Cô có thể chối cãi, và nghe sẽ giống một cô ả làm bộ làm tịch, hoặc cô có thể đồng tình, và nghe sẽ thật khoe khoang tự mãn. Hoặc chưa ngoa. Hoặc, xin Chúa tha tội, như thể cô muốn làm anh ghen vậy.

“Chắc tôi nên chúc phúc cho cô.”

Miranda quay sang đối diện với anh trong cơn choáng váng, nhưng Turner vẫn nhìn đường đi trong lúc nói thêm, “đấy rõ ràng là một đám có lợi cho cô, và anh chàng chắc hẳn không thể làm tốt hơn thế. Cô có thể

chưa đáp ứng được những thứ mà một cậu con trai thứ hết sức cần, nhưng cô có thể bù lại bằng sự thông minh. Và sự nhạy cảm. ”

“Ồ. Em... em...” Miranda chớp chớp mắt. Cô chẳng biết phải đáp lại thế nào cho phải nữa. Đó là một lời khen, và thậm chí không có vẻ gì là châm biếm thiếu thành thật, nhưng dù vậy, nó vẫn hơi nhạt nhẽo. Cô không muốn anh suy sưa nói về các phẩm chất xuất sắc của mình nếu lý do duy nhất chỉ là để ghép đôi cô với em trai anh.

Và cô không muốn là người nhạy cảm. Chỉ ít cô cũng muốn mình xinh đẹp, hoặc gợi cảm, hoặc quyến rũ.

Chúa ơi. Nhạy cảm. Đó là một lời khen thăm hại.

Miranda nhận ra anh đang đợi cô nói nốt câu nên đành lẩm bẩm, “Cảm ơn.”

“Tôi không muốn em trai mình lặp lại những sai lầm của tôi.”

Cô nhìn anh. Mặt anh tái đi, đôi mắt dôi về con đường với vẻ quả quyết, như thể một cái nhìn thoáng qua về phía cô cũng có thể khiến cả thế giới đổ sụp quanh họ. “Những sai lầm ư?” cô khẽ lặp lại.

“Một sai lầm,” anh nói, giọng cụt lủn. “Dạng số ít.”

“Leticia.” Đó. Cô đã nói ra.

Chiếc xe đi chậm lại, rồi dừng hẳn. Và cuối cùng anh cũng nhìn cô. “Chính xác.”

“Cô ấy đã làm gì anh?” cô khẽ hỏi. Quá riêng tư cá nhân, và cực kỳ không đúng đắn, nhưng cô không thể dừng được, không thể nào khi ánh mắt anh đang dồn vào cô quá chăm chú như thế.

Nhưng cô đã sai khi nói về chuyện đó. Rõ ràng thế, bởi vì quai hàm anh căng ra, và anh quay đi, “Không có gì phù hợp với đôi tai của một quý cô cả.”

“Turner...”

Anh xoay lại để đối diện với cô, mắt anh sáng rực. “Cô có biết cô ta chết như thế nào không?”

Miranda lắc đầu mặc dù cô vẫn nói, “Cổ cô ấy. Cô ấy ngã.”

“Từ trên lưng ngựa,” anh tóm gọn lại. “Cô ta bị văng xuống từ trên một con ngựa...”

“Em biết.”

“... đang cười đến gập nhân tình của cô ta.”

Điều này thì cô không biết.

“Cô ta cùng với đứa bé.”

Chúa lòng lành. “Ôi, Turner, em rất t...”

Anh ngắt lời. “Đừng nói câu đó. Tôi không tiếc.”

Cô đưa tay bịt miệng.

“Nó không phải con tôi.”

Cô nuốt khan. Cô có thể nói gì đây? Chẳng có gì để nói cả.

“Đứa đầu cũng không phải con tôi,” anh nói thêm. Hai cánh mũi phập phồng, mắt nheo lại, và một nếp nhăn hiện trên môi - như thể anh đang thách thức cô. Thách thức cô dám hỏi thêm.

“T...” cô cố nói tên anh, bởi vì cô nghĩ cô nên mở lời, nhưng sự thật là cô thấy biết ơn khi anh cắt ngang lời cô.

“Cô ta đang mang thai khi chúng tôi kết hôn. Đó là lý do chúng tôi cưới, nếu cô thấy cần phải biết thêm.” Anh phá lên cười cay độc sau câu nói đó. “Nếu cô cần phải biết,” anh nhắc lại. “Điều đó thật hay, cứ nghĩ đến việc tôi đã không biết gì.”

Sự đau đớn trong giọng anh đang cứa vào cô, nhưng không mạnh bằng cảm giác cô đang ghê tởm chính mình. Cô thầm hỏi làm thế nào anh lại ra nông nổi này, và giờ thì cô đã biết... và cô biết mình không bao giờ cảm ghét anh được.

“Em rất tiếc,” cô nói, vì cô cảm thấy thế thật, và vì nói bất cứ điều gì khác cũng sẽ là quá nhiều.

“Đó không phải là do cô...” Anh ngừng ngang, rồi hắng giọng. Sau vài giây, anh nói, “Cảm ơn cô.”

Anh lại cầm dây cương lên, nhưng trước khi anh kịp cho ngựa chạy tiếp, cô đã hỏi, “Giờ anh sẽ làm gì?”

Anh cười. À, cũng không hẳn, nhưng khóe miệng anh hơi động đậy một chút. “Tôi sẽ làm gì à?” anh nhắc lại.

“Anh sẽ đến Northumberland chứ? Hay London?” Anh sẽ tái hôn chứ?

“Điều tôi sẽ làm,” anh mơ màng nói. “Bất cứ điều gì làm tôi vui, tôi nghĩ vậy.”

Miranda hắng giọng. “Em biết mẹ anh đang hy vọng anh sẽ hiện diện ở London trong suốt mùa hội của Olivia.”

“Olivia không cần sự giúp đỡ của tôi.”

“Không.” Cô nuốt nước bọt một cách đau khổ. Lòng kiêu hãnh của cô đang trượt xuống qua cổ họng. “Nhưng em cần.”

Anh quay sang và đánh giá cô với cặp lông mày nhướn cao. “Cô ư? Tôi tưởng chỉ cần gạt đầu là cô đã có cậu em trai của tôi bao bọc một cách gọn ghẽ rồi chứ.”

“Không,” cô nói nhanh. “Ý em là em không biết. Anh ấy còn khá trẻ, anh không nghĩ vậy à?”

“Già hơn cô đấy.”

“Hơn ba tháng,” cô bật lại. “Anh ấy vẫn còn đang học đại học. Anh ấy sẽ không muốn kết hôn sớm đâu.”

Anh nghiêng đầu, ánh mắt trở nên soi mói. “Còn cô?” anh thì thầm.

Miranda đấu tranh với sự thôi thúc muốn nhảy vọt xuống đường qua thành xe song mã. Chắc chắn có vài cuộc bàn luận mà một quý cô không nên kéo dài.

Không phải nghi ngờ gì cả, đây chính là một trong số đó.

“Một ngày nào đó em sẽ muốn kết hôn, đúng vậy,” cô ngập ngừng nói, cảm ghét đôi má đang nóng bừng của mình.

Anh nhìn cô đăm đăm. Anh nhìn cô chằm chằm. Và anh nhìn cô không chớp mắt.

Hoặc có lẽ nó chỉ là một cái nhìn thoáng qua. Cô thật sự không thể nói gì hơn nữa, nhưng cô quá nhẹ nhõm khi cuối cùng anh kết thúc khoảng im lặng - bất kể khoảng lặng đó vừa kéo dài bao lâu - bằng câu: “Được rồi, tôi sẽ cân nhắc chuyện đó. Ít nhất thì tôi cũng nợ cô điều đó.”

Lạy Chúa nhân từ, đầu cô đang xoay vòng vòng. “Nợ em gì cơ?”

“Đầu tiên là một lời xin lỗi. Chuyện xảy ra đêm qua... là không thể tha thứ. Đó là lý do tôi khẳng khái đòi hộ tống cô về nhà.” Anh hắng giọng, thoáng liếc nhìn đi chỗ khác. “Tôi nợ cô một lời xin lỗi, và tôi nghĩ cô muốn tôi làm việc đó một cách riêng tư.”

Miranda nhìn chăm chăm về phía trước.

“Một lời xin lỗi công khai sẽ đòi hỏi chúng ta phải kể lại cho gia đình tôi chính xác điều tôi đang phải xin lỗi,” anh tiếp tục. “Tôi không nghĩ cô muốn họ biết.”

“Ý anh là anh không muốn họ biết.”

Anh thở dài và cào tay qua tóc. “Đúng, tôi không muốn. Tôi không thể nói là mình tự hào về hành vi của mình, và tôi thà rằng không để gia đình mình biết còn hơn. Nhưng tôi cũng nghĩ cho cả cô.”

“Lời xin lỗi được chấp nhận,” cô khẽ nói.

Turner buông một tiếng thở dài mệt mỏi. “Tôi không biết tại sao mình lại làm thế nữa,” anh tiếp tục. “Nó không phải là ham muốn. Tôi không biết nó là gì. Nhưng đây không phải là lỗi của cô.”

Cô nhìn anh. Thật khó mà đoán được cái nhìn ấy có nghĩa là gì.

“À, chết tiệt...” Anh buông một tiếng thở dài khó chịu và nhìn đi nơi khác. Xuất sắc, Turner. Hôn một cô gái rồi bảo cô ta rằng mình làm việc đó không phải vì thèm muốn. “Tôi xin lỗi, Miranda. Điều đó không đúng đâu. Tôi đúng là con lừa. Những ngày này tôi không thể điều khiển được bản thân nữa.”

“Có lẽ anh nên viết một cuốn sách,” cô chưa chút nói. “Một trăm lẻ một cách để sỉ nhục một quý cô trẻ. Em dám nói đến giờ anh đã có đến ít nhất năm mươi cách rồi đấy.”

Anh hít vào một hơi thật sâu. Anh không quen xin lỗi. “Không phải là cô không hấp dẫn.”

Nét mặt Miranda chuyển sang vẻ không tin. Anh nhận ra đó không phải bởi những lời mình nói, mà bởi cái thực tế là anh đang nói chúng ra, còn cô thì đang bị buộc phải ngồi đây lắng nghe khi mà anh đã làm cả hai bối rối ngược ngùng. Turner biết mình nên dừng lại, nhưng sự tổn thương trong ánh mắt cô đã đánh thức một góc nhỏ trái tim đau đớn mà anh đã đóng kín từ nhiều năm nay, và anh cảm thấy sức ép kỳ lạ buộc anh phải sửa chữa lại mọi thứ.

Miranda đã mười chín. Kinh nghiệm của cô với đàn ông chỉ bao gồm có Winston và anh. Cả hai người đều ở đây, lại là anh em ruột. Cô gái tội nghiệp chắc hẳn thấy bối rối khủng khiếp. Winston đã đột nhiên quyết định rằng cô là hiện thân của cả nữ thần Venus, nữ hoàng Elizabeth lẫn Đức mẹ Mary, còn Turner thì đã ép buộc cô phải ch mình. Đó tuyệt đối không phải ngày bình thường trong cuộc đời của một tiểu thư trẻ vùng thôn quê.

Và giờ cô ở đây. Lưng thẳng cứng. Cằm ngẩng cao. Và cô không ghét anh. Đáng lẽ cô nên ghét anh, nhưng cô không làm vậy.

“Không,” anh nói, thậm chí còn cầm lấy tay cô. “Em phải nghe anh nói. Em hấp dẫn và cuốn hút. Anh nói thật đấy.” Anh nhìn thẳng vào gương mặt cô và thực sự nhìn cô lần đầu tiên sau nhiều năm. Cô không xinh đẹp kiểu cổ điển, nhưng có nét gì đó thật lôi cuốn trong đôi mắt nâu to tròn kia. Làn da cô không tỳ vết, trắng trẻo, hơi xanh xao một cách đài các, cộng thêm sự tương phản ánh sáng với mái tóc sẫm màu mà đột nhiên Turner nhận thấy là khá dày và gọn sóng nhẹ. Mái tóc thật mềm mại. Anh đã chạm vào nó đêm qua. Tại sao anh không nhớ cảm giác chạm lên mái tóc đó thế nào nhỉ? Rõ ràng anh đã phải nhận thấy sự mềm mại của nó chứ.

“Turner,” Miranda gọi.

Anh đang nhìn cô không chớp mắt. Tại sao anh lại nhìn cô chằm chằm như thế?

Ánh nhìn chăm chú của anh di chuyển xuống đôi môi cô khi cô gọi tên anh. Khuôn miệng cô nhỏ nhắn và gợi cảm. Đôi môi đầy đặn như mời gọi người ta đặt lên một nụ hôn.

“Turner?”

“Khá,” anh khẽ nói, như thể vừa có một phát hiện không thể tin nổi.

“Khá gì cơ?”

“Khá hấp dẫn.” Anh lắc đầu nhẹ, kéo mình ra khỏi bùa mê mà không biết cô đã yểm lên anh bằng cách nào đó. “Em khá là hấp dẫn.”

Cô buông một tiếng thở dài. “Turner, làm ơn đừng nói dối để cứu vãn cảm xúc cho em. Nó thể hiện sự thiếu tôn trọng đối với trí tuệ của em đấy, và như thế còn sỉ nhục hơn là bất cứ điều gì anh nói về diện mạo của em.”

Anh lùi lại và mỉm cười. “Anh không nói dối.” Giọng anh nghe có vẻ ngạc nhiên.

Miranda bặm môi dưới vẻ lo lắng. “Ồ.” Xem ra cô cũng ngạc nhiên y như anh vậy. “À, thế thì cảm ơn anh. Em nghĩ thế.”

“Thường thì anh không vụng về đến nỗi người ta không thể nhận ra anh khen thật hay giả đâu.”

“Em chắc chắn là anh không vụng về rồi,” cô chưa chút nói.

“Thế tại sao anh lại đột nhiên cảm thấy em đang buộc tội anh về chuyện gì đó nhỉ?”

Mắt cô mở lớn. Có phải giọng cô lạnh lùng quá không? “Em không biết anh đang nói về chuyện gì,” cô nói nhanh.

Dường như anh định truy hỏi cô nhiều hơn, nhưng rồi hẳn là anh đã cưỡng lại được ý định đó, bởi vì anh cầm dây cương lên và tặng cô một nụ cười dịu dàng và nói “Chúng ta đi chứ?”

Họ đi được vài phút, và Miranda liên tục liếc trộm Turner bất cứ khi nào có thể. Nét mặt anh thật khó dò, điềm nhiên không một biểu hiện gì, và nó còn hơn cả chọc tức người ta, trong khi những ý nghĩ của cô thì đang xáo trộn như thế này. Anh đã nói là anh không muốn cô, nhưng khi đó tại sao lại hôn cô? Vấn đề là gì? Và rồi ý nghĩ đó đã nhảy ra khỏi miệng cô - “Tại sao anh lại hôn em?”

Trong một thoáng, có vẻ như Turner bị nghẹn họng, mặc dù Miranda có thể hình dung được chuyện đó. Ngựa đi chậm lại một chút, có cảm giác như hơi thiếu sự tập trung từ người đang điều khiển chúng, và Turner nhìn cô với vẻ bị sốc rầnrần.

Miranda thấy vẻ khốn khổ của anh và quyết định là anh không thể kiếm được cách nào để trả lời câu hỏi của mình. “Thôi quên nó đi,” cô nói nhanh. “Chả có gì quan trọng đâu.”

Nhưng cô không hối hận vì đã hỏi. Cô mất gì chứ? Anh sẽ không giễu cợt cô và anh sẽ không đi đưa chuyện. Cô chỉ thấy một thoáng lúng túng, và điều đó không bao giờ so sánh được với nỗi bối rối đêm vậy...

“Là do anh,” anh đột ngột nói khẽ. “Chỉ do anh thôi. Và em không may mắn khi đứng ngay cạnh anh lúc đó.”

Miranda thấy vẻ trống rỗng lạnh lẽo trong đôi mắt màu xanh ấy, cô liền đặt tay lên ống tay áo của anh. “Tức giận với chị ấy cũng không sao đâu.”

Anh không giả vờ không biết cô đang nói về điều gì. “Cô ta chết rồi, Miranda.”

“Điều đó không có nghĩa chị ấy không phải là một người đặc biệt tệ hại khi còn sống.”

Anh nhìn cô một cách kỳ lạ rồi phá lên cười. “Ôi, Miranda, đôi lúc em nói những điều cực kỳ hay ho đấy.”

Cô mỉm cười. “Bây giờ dứt khoát em sẽ coi đây là một lời khen.”

“Hãy nhắc anh nhớ là không bao giờ được tiến cử em vào vị trí giáo viên dạy ngày Chủ nhật nhé.”

“Em e là mình chưa bao giờ quán triệt được các đức hạnh trong Cơ Đốc giáo.”

“Ồ, thật sao?” Anh tỏ ra thích thú.

“Giờ em vẫn còn tức giận với Fiona Bennet bé nhỏ tội nghiệp.”

“Và cô ta...”

“Cô gái xấu tính bảo em là đồ xấu xí trong tiệc sinh nhật thứ mười một của Olivia và Winston ấy.”

“Chúa ơi, bao nhiêu năm rồi nhỉ? Hãy nhắc anh không được cản đường em nhé.”

Cô nhướn mày. “Em thấy anh có cản đâu.”

“Cô gái yêu quý của anh ạ, em rõ thật vừa ngốc nghếch vừa khoan dung.”

C nhún vai, ngạc nhiên trước cái cách anh khiến cô cảm thấy vô tư và hạnh phúc chỉ trong một khoảng ngắn thế. “Đừng kể với mẹ anh nhé. Bà nghĩ em là một cô gái thánh thiện.”

“Nếu so với Olivia thì anh đảm bảo là em rất thánh thiện.”

Miranda vẫy ngón tay về phía anh. “Nếu anh cho phép thì em xin nói là Olivia không có gì xấu cả. Em ngưỡng mộ cô ấy.”

“Em đúng là trung thành như chú chó săn, nếu em tha lỗi cho phép so sánh không được đẹp cho lắm này.”

“Em yêu chó săn mà.”

Đúng lúc đó đến nhà Miranda.

Em yêu chó săn mà. Đó là câu bình luận cuối cùng của cô. Tuyệt thật. Trong suốt phần đời còn lại của mình, anh sẽ liên hệ cô với những chú chó.

Turner giúp cô xuống xe và sau đó liếc lên bầu trời đã bắt đầu tối sầm lại. “Anh hy vọng em không phiền nếu anh không đưa em vào nhà,” anh nói nhỏ.

“Dĩ nhiên là không,” Miranda nói. Cô là một cô gái thực tế. Thật ngu ngốc nếu bắt anh bị mắc mưa trong khi cô hoàn toàn có thể tự mình vào nhà.

“Chúc may mắn,” anh nói rồi nhảy phóc lên xe.

“Với cái gì?”

“London, cuộc sống.” Anh nhún vai. “Bất cứ điều gì em mơ ước.”

Cô mỉm cười buồn bã. Giá mà anh biết điều này.

19 THÁNG NĂM 1819

Hôm nay bọn mình đã đến London. Mình thề là mình chưa bao giờ thấy cái gì giống thế. Nó to lớn và ồn ào, đông đúc và thực ra hơi nặng mùi.

Phu nhân Rudland nói bọn mình đến muộn. Nhiều người đã ở thành phố, và mùa hội bắt đầu được hơn một tháng rồi. Nhưng chẳng thể làm gì được cả vì người ta có thể cho rằng Livvy không được dạy dỗ tử tế đi loăng quăng bên ngoài vì trong thời gian phải để tang Leticia. Thế nhưng bọn mình đã hơi gian lận một chút và đến sớm, dù chỉ để thử váy áo và chuẩn bị thôi. Bọn mình không thể tham gia các sự kiện cho tới khi thời gian để tang kết thúc.

Ôn Chúa là chỉ còn có sáu tuần lễ nữa thôi. Tội nghiệp Turner phải để cả một năm rỗng.

Mình e là mình đã tha thứ cho anh mất rồi. Mình biết là không nên, nhưng mình không thể ép bản thân phải khinh thường anh được. Chắc chắn mình phải ghi lại mấy dòng về sự thiếu cố gắng lâu nhất với tình yêu không được đáp trả này.

Mình thật lâm ly thống thiết.

Mình là một con chó săn.

Mình là một con chó săn lâm ly thống thiết.

Và mình đang lãng phí giấy quá chừng.

4. Chương 4

Turner đã có kế hoạch dành cả mùa xuân và mùa hè ở Northumberland, nơi anh có thể bỏ quách cái trò để tang vợ và tận hưởng một chút riêng tư nào đấy, nhưng mẹ anh đã viện đến một số lượng các mưu mẹo mánh khoé đáng kinh ngạc - dĩ nhiên là cả những trò kết tội gây chết người nhất - để ép buộc hối thúc anh phải đến London hỗ trợ Olivia.

Anh không nhận lời khi bà chỉ ra rằng anh là một người cầm trịch trong cái xã hội thượng lưu đó, vì thế sự hiện diện của anh trong vũ hội của Olivia sẽ đảm bảo thu hút được các quý ông trẻ trung sáng giá nhất.

Anh không nhận lời khi bà nói rằng anh không nên ẩn dật ở nông thôn, sự cách biệt với bạn bè sẽ không tốt cho anh.

Tuy nhiên, anh đã nhận lời khi bà xuất hiện trên thềm nhà anh, thậm chí không buồn chào hỏi mà nói ngay, “Con bé là em gái con.”

Thế là anh đã ở đây, trong Dinh thự Rudland ở London, bị bao vây bởi năm trăm con người nếu không phải là ưu tú nhất thì cũng là khoang trưởng nhất Anh quốc.

Dù sao thì Olivia vẫn phải tìm cho được một tấm chồng trong đám người đó, và Miranda cũng vậy, còn Turner thì nhất định sẽ không cho phép ai trong hai cô gái phải chịu một cuộc hôn nhân bất hạnh như của anh. London đang lúc nhúc những gã tương tự như Leticia, hầu hết bọn họ đều bắt đầu tên mình với những đang xưng như Ngài này hoặc Đức ông nọ. Và Turner hết sức nghi ngờ việc những chuyện tục tĩu bấy bạ vốn chỉ lưu hành trong đám đàn ông lại có thể bay đến tai mẹ anh được.

Còn anh cũng không nhất thiết phải xuất hiện quá nhiều. Anh ở đây, trong vũ hội ra mắt của hai cô gái, và thỉnh thoảng sẽ hộ tống họ, có lẽ là đến nhà hát nếu ở đó thực sự có gì đấy anh thấy muốn xem, còn lại thì anh chỉ đứng sau cánh gà giám sát quá trình tiến triển của họ mà thôi. Đến cuối mùa hè, anh sẽ hoàn thành tất cả những công việc vớ vẩn này, và anh có thể quay lại...

Ồ, anh có thể quay lại với bất cứ thứ gì mà anh định làm. Nghiên cứu về việc luân canh mùa vụ, có lẽ thế. Nắm bắt kỹ thuật bắn cung. Ghé thăm quán rượu địa phương. Anh khá thích rượu bia của họ. Và sẽ không ai hỏi anh về phu nhân Turner mới qua đời cả.

“Con yêu, con đây rồi!” Mẹ anh đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, duyên dáng trong chiếc áo dài màu đỏ tía.

“Con đã bảo mẹ là con sẽ đến đúng giờ mà,” anh đáp, uống cạn ly sâm banh đang cầm trên tay. “Mẹ không được thông báo là con đã đến à?”

“Không,” bà có vẻ bức bối. “Mẹ đang phải tát bật như một mụ điên với tất cả những chi tiết ở phút cuối cùng. Mẹ chắc đám người hầu không muốn làm phiền mẹ đâu.”

“Hoặc bọn họ không thể tìm thấy mẹ,” Turner bình luận, lười nhác quét mắt qua đám đông. Đám người đông đến phát cuồng - một sự thành công theo bất cứ tiêu chuẩn nào. Anh không thấy cả hai vị khách danh dự, nhưng rồi một lần nữa, anh khá hài lòng với việc ẩn trong bóng tối thêm chừng hai mươi phút nên giờ anh mới hiện diện.

“Mẹ đã an tâm cho phép cả hai cô gái nhảy điệu van,” Phu nhân Rudland nói, “vậy nên con làm ơn thực hiện nhiệm vụ của mình với cả hai đứa nhé.”

“Một mệnh lệnh trực tiếp,” anh lẩm bẩm.

“Đặc biệt là Miranda,” bà nói thêm, rõ ràng không nghe thấy câu bình luận của anh.

“Đặc biệt là Miranda, ý mẹ là sao?”

Bà Rudland quay sang nhìn Turner với ánh mắt nghiêm nghị. “Miranda là một cô gái đặc biệt, và mẹ rất quý con bé, nhưng cả hai chúng ta đều biết nó không thuộc tí người được xã hội ủng hộ.”

Turner trao cho bà một cái nhìn sắc lẹm. “Chúng ta đều biết rằng thái độ của xã hội là sự phán xét tuyệt vời hiếm có đối với nhân cách con người. Leticia, nếu mẹ còn nhớ, là một thành công vĩ đại đấy.”

“Và Olivia cũng thành công y như vậy, nếu đêm nay được xem là một dấu hiệu nào đấy,” mẹ anh đáp trả một cách chua cay. “Xã hội vốn đồng đánh thất thường và đền bù xứng đáng cho thói xấu cũng như nét tốt. Nhưng nó không bao giờ tưởng thưởng cho sự im lặng.”

Đúng lúc đó, Turner bắt gặp Miranda đang đứng gần Olivia cạnh cửa vào phòng khiêu vũ.

Ngay gần Olivia, nhưng hai thế giới hoàn toàn tách biệt.

Không phải Miranda bị làm ngơ, bởi vì chắc chắn cô không bị ai làm ngơ cả. Cô đang mỉm cười với một công tử trẻ mời cô khiêu vũ. Nhưng cô không có gì giống với đám đông bao quanh Olivia, mà Turner phải công nhận là cô em gái của mình tỏa sáng như một viên đá quý lộng lẫy được đặt vào đúng vị trí thích hợp của nó. Đôi mắt Olivia sáng lấp lánh, và khi cô cười, âm nhạc dường như ngập tràn cả không trung.

Có điều gì đấy thật lòi cuồn quẩn rũ ở em gái anh. Ngay cả Turner cũng phải thừa nhận sự thật này.

Nhưng Miranda thì khác. Cô quan sát. Cô mỉm cười, nhưng cứ như thể cô đang có một bí mật, đang tốc ký ghi chép lại trong đầu về những người cô gặp gỡ.

“Đến khiêu vũ với con bé đi,” mẹ anh thúc giục.

“Miranda ạ?” anh ngạc nhiên hỏi lại. Anh những tưởng bà muốn mình dành điệu vũ đầu tiên cho Olivia.

Phu nhân Rudland gật đầu. “Đó là một việc phi thường đối với con bé. Còn con thì đã không khiêu vũ kể từ khi... từ khi nào mẹ thậm chí không thể nhớ được. Rất lâu trước khi Leticia chết.”

Turner cảm thấy quai hàm nghiến chặt, và đúng lúc anh định nói gì đó thì mẹ anh đột nhiên há hốc miệng kinh ngạc, nhưng thể vẫn chưa đáng kinh ngạc bằng một nửa cái việc xảy ra sau đó mà anh chắc chắn là tác động đầu tiên của lời báng bổ chưa từng thấy lướt qua môi bà.

“Mẹ?” anh hỏi.

“Băng tang của con đâu rồi?” bà thì thào gấp gáp.

“Băng tang của con à,” anh đáp lạnh tanh.

“Cho Leticia,” bà nói thêm, như thể anh không hiểu vậy.

“Con tin con đã nói với mẹ rằng con đã quyết định không để tang thương tiếc cho cô ta.”

“Nhưng đây là London,” bà rít lên. “Và lễ ra mắt của em gái con.”

Anh nhún vai. “Áo khoác của con màu đen.”

“Áo con lúc nào chẳng màu đen.”

“Thế thì có lẽ con vĩnh viễn để tang,” anh ôn tồn nói, “cho sự ngây thơ đã mất.”

“Con sẽ gây ra một vụ tai tiếng mất thôi,” bà vẫn rít lên.

“Không,” anh nói một cách mỉa mai, “Leticia đã gây ra những vụ tai tiếng sẵn rồi. Con chỉ đơn giản đang từ chối thương tiếc người vợ bê bối của mình thôi.”

“Con muốn hủy hoại em gái mình sao?”

“Hành động của con không ảnh hưởng xấu đến em ấy bằng một nửa những gì người bạn đời quá cố của con đã đáng lẽ có thể làm.”

“Không phải chuyện so sánh này nọ, Turner. Vấn đề là vợ con đã qua đời và...”

“Con đã thấy cái xác ấy,” anh chêm vào, chặn đứng những luận điểm của mẹ.

Phu nhân Rudland liền rút lui. “Không cần phải ăn nói khiếm nhã như thế.”

Đầu Turner bắt đầu nện thành thịch. “Vậy thì con xin lỗi.”

“Mẹ mong con sẽ cân nhắc.”

“Hơn ai hết con cũng mong mình không phải là nguyên nhân nỗi phiền muộn của mẹ,” anh thở dài, “nhưng con sẽ không đổi ý đâu. Một là mẹ để con ở London này mà không mang băng tang, hai là mẹ có thể cho con về Northumberland... cũng không mang băng tang,” anh nói nốt sau khi ngừng lại. “Đó là quyết định của mẹ.”

Quai hàm mẹ anh nghiến chặt, bà không nói gì, vậy nên anh nhún vai và nói, “Thế thì con đi tìm Miranda đây.”

Và anh biến mất.

Miranda đã đến thành phố được hai tuần. Mặc dù không chắc mình có thể được xem là một thành công hay không nhưng cô cũng không nghĩ mình hội đủ điều kiện để bị coi là thất bại. Cô đang ở đúng vị trí mà mình kỳ vọng - đầu đó tầm trung trung, với một cái thể khiêu vũ luôn luôn kín phần nửa và một cuồn

nhật ký toàn những quan sát ngớ ngẩn vớ vẩn, đôi khi có cả nỗi đau. (Đó là chuyện ngài Chisselworth vấp phải một bậc thang ở vũ hội nhà Mottram và bị trật mắt cá chân. Còn những thứ ngớ ngẩn, vớ vẩn thì quá nhiều không đếm xuể.)

Nhìn chung, cô nghĩ với một người được Chúa trời ban tặng những tài năng và tính cách đặc biệt như mình thì vậy đã được xem là thành công rồi. Trong nhật ký của mình, cô đã viết...

Mình đang được mài giũa các kỹ năng giao tiếp xã hội, nhưng như Olivia đã chỉ ra, tán chuyện huyên thuyên vô tích sự không phải là sở trường của mình. Nhưng dù sao thì mình đã luyện thành công kiểu cười hiền dịu rỗng tuếch, và dường như công dụng lừa đảo của nó đang phát huy rất tốt. Mình đã nhận được đến ba lời mời dùng bữa tối cơ đấy!

Dĩ nhiên, vị trí bạn thân thiết của Olivia nổi tiếng cũng giúp ích khá nhiều. Olivia đã mang đến một cơn bão - như tất cả mọi người đều biết trước - và Miranda được hưởng sai. Có những quý ông quá chậm chân nên không thể kiếm được một điệu nhảy với Olivia, lại có những người đơn giản là quá sợ hãi không dám nói chuyện với cô ấy. (Những lần như vậy, Miranda thường có vẻ là sự lựa chọn dễ chịu hơn.)

Nhưng ngay cả với sự chú ý thừa mứa ấy, Miranda vẫn đứng một mình khi một giọng nói quen thuộc đến nao lòng vang lên...

“Đừng có nói là anh đã bắt gặp em không có ai sánh đôi đấy nhé, tiểu thư Cheever.”

Là Turner.

Cô không thể không mỉm cười. Anh đẹp trai kinh khủng trong bộ dạ phục màu đen, và mái tóc lấp lánh ánh nền hoàng kim. “Anh đã đến đấy à,” cô đáp lại một cách đơn giản.

“Em không nghĩ là anh sẽ đến à?”

Phu nhân Rudland đã nói anh sẽ tới vũ hội này, nhưng Miranda không dám quá chắc chắn. Anh đã thể hiện khá rõ ràng là anh không muốn tham dự vào các hoạt động xã hội năm đó. Hoặc năm nào cũng vậy. Thật khó mà nói trước được điều gì.

“Em biết bác gái đã phải hăm dọa buộc anh tham gia,” cô lên tiếng khi họ đã đứng cạnh nhau và cùng nhìn vớ vẩn vào đám đông.

Anh giả bộ bị sỉ nhục. “Hăm dọa ư? Thật là một từ xấu xa. Và không thích hợp trong trường hợp này.”

“Ồ?”

Anh hơi cúi người về phía cô. “Phải là một lời kết tội mới đúng.”

“Kết tội ư?” Môi cô run run, rồi cô quay sang nhìn anh với ánh mắt tinh quái. “Anh đã làm gì à?”

“Đó là lời kết tội dành cho những việc anh không làm. Hoặc có thể nói là những việc anh không làm lúc ấy.” Anh lơ dềnh nhún vai. “Bà bảo anh là em và Olivia sẽ thành công nếu anh ra tay tương trợ.”

“Em nghĩ là Olivia sẽ thành công ngay cả khi cô ấy không một xu dính túi và là con hoang.”

“Anh cũng không lo lắng cho em,” anh mỉm cười với cô bằng cái điệu bộ nhân từ làm người ta phát tức. Rồi anh cúi kính. “Vậy thì mẹ anh sẽ hăm dọa anh bằng cái gì chứ, nói xem nào?”

Miranda cười thầm. Cô thích được thấy anh bối rối. Anh thường có vẻ quá tự chủ trước cô, ngược lại trái tim cô thì thường xuyên nhảy loạn xạ ngẫu mỗi khi trông thấy anh. May thay năm tháng đã làm cô thấy thoải mái khi ở bên anh. Nếu không biết anh quá lâu như thế thì cô quả thực không biết mình còn có thể nói chuyện được khi anh xuất hiện hay không nữa. Không những thế, hẳn anh sẽ nghi ngờ nếu lần nào họ gặp nh lười cô cũng lú lịu lại.

“Ồ, em không biết,” cô giả bộ suy nghĩ. “Những câu chuyện khi anh còn nhỏ chẳng hạn.”

“Giữ mồm giữ miệng em đấy. Anh là một thiên thần hoàn hảo.”

Cô nhướn mày tỏ vẻ ngờ vực. “Anh nghĩ em khờ khạo lắm chắc.”

“Không, chỉ quá lịch sự để cãi lại anh thôi.”

Miranda đảo mắt và quay lại phía đám đông. Ở bên kia căn phòng, Olivia đang chống đỡ với cuộc tổng tấn công từ một đám quý ông vây quanh cô như thường lệ.

“Livvy được sinh ra để ở đây, phải không?” cô nói.

Turner gật đầu tán đồng. “Tất cả người hâm mộ của em đâu rồi, tiểu thư Cheever? Anh thấy khó mà tin được là em lại không có ai cả.”

Cô đỏ mặt trước lời tán dương của anh. “Một hoặc hai người, em cho là thế. Em có khuynh hướng trở nên vô hình khi Olivia ở gần.”

Anh nhìn cô kiểu không-thể-tin-được. “Cho anh xem thẻ khiêu vũ của em nào.”

Một cách miễn cưỡng, Miranda đưa thẻ cho Turner. Anh cầm tấm thẻ kiểm tra thật nhanh rồi trả lại. “Anh đã đúng,” anh nói. “Nó gần đây rồi.”

“Phần lớn bọn họ đến với em chỉ vì em đang đứng gần Olivia thôi.”

“Đừng có ngốc thế. Và việc ấy chẳng có gì phải buồn phiền cả.”

“Ồ, nhưng em không buồn mà.” Cô ngạc nhiên vì anh nghĩ vậy. “Tại sao? Trông em buồn lắm à?”

Anh lùi lại dò xét cô. “Không. Không, em không buồn. Thật kỳ quặc.”

“Kỳ quặc ư?”

“Anh chưa từng biết quý cô nào lại không mong ước được một đám đàn ông thượng lưu vây quanh trong một vũ hội cả.”

Miranda phát cáu trước cái giọng điệu hạ cổ của anh và không thể che giấu được vẻ xấu hổ khi trả miếng, “À, giờ thì anh đã biết rồi đấy.”

Nhưng anh chỉ cười thầm. “Nào nào, cô em yêu quý, em định tìm chồng với thái độ như thế hả? Ôi, đừng có nhìn anh như kiểu anh đang ra vẻ bề trên...”

Hàm răng cô nghiến chặt hơn.

“... chính em bảo anh là em mong muốn tìm được một tấm chồng trong mùa hội này còn gì.”

Thì đúng là cô bảo thế thật, quý tha ma bắt gã này đi. Cô chẳng thể nói được gì khác ngoài câu, “Vui lòng đừng gọi em là ‘cô em yêu quý’, nếu anh không phiền.”

Anh cười toe toét. “Tiểu thư Cheever, tại sao anh lại thấy em hơi cáu thế nhỉ?”

“Em lúc nào chẳng thế,” cô đáp trả.

“Hiển nhiên là vậy.” Anh vẫn đang tằm tằm cười, điều đó còn khiến người ta dễ quạu hơn.

“Em tưởng đáng ra anh phải buồn rầu và ủ ê cơ đấy,” cô càu nhàu.

Anh nhún vai. “Có vẻ như em khơi dậy phần tốt đẹp nhất trong anh rồi đấy.”

Miranda nhìn anh với ánh mắt chăm chọc. Chẳng lẽ anh đã quên cái đêm sau lễ tang của Leticia? “Phần tốt đẹp nhất ư?” Cô dài giọng. “Thật sao?”

Chà, ít nhất thì trông anh cũng có vẻ hơi ngượng ngùng. “Hoặc đôi khi xấu xa nhất. Nhưng đêm nay thì chỉ có phần tốt đẹp nhất thôi.” Trước cái nhướn mày của cô, anh chua thêm, “Anh ở đây để thực hiện nghĩa vụ với em mà.”

Nghĩa vụ. Thật là một từ chán như cơm nguội.

“Đưa lại thẻ khiêu vũ của em cho anh được không?”

Cô đưa ra. Nó là một vật nhỏ bé với các dây xoắn trang trí và một chiếc bút chì nhỏ buộc ruy băng ở một góc. Mắt Turner lướt qua nó, rồi nheo lại. “Tại sao em để trống tất cả các điệu van của mình hả Miranda? Mẹ anh đặc biệt nhấn mạnh với anh là bà cho phép cả em và Olivia nhảy điệu van mà.”

“Ồ, không phải thế.” Miranda hơi nghiêng rằng, cố kiểm soát cơn đỏ mặt mà cô biết là sắp lan lên từ cổ lên mặt đến nơi rồi. “Chỉ là, ờ, nếu anh nhất định phải biết...”

“Nói thẳng ra đi, tiểu thư Cheever.”

“Tại sao anh cứ gọi em là tiểu thư Cheever khi anh chế nhạo em thế?”

“Vớ vẩn. Anh cũng gọi em là tiểu thư Cheever khi anh mắng em đấy thôi.”

Ồi, thế cũng là tiến bộ rồi.

“Miranda?”

“Chẳng có gì cả,” cô lầu bầu.

Nhưng anh không bỏ qua. “Nó rõ ràng rành ra đấy, Miranda. Em...”

“Ồi, thôi được rồi, nếu anh phải biết thì em đang hy vọng anh sẽ nhảy điệu van với em đấy.”

Anh giật lùi, ánh mắt để lộ sự ngạc nhiên ngoài ý muốn.

“Hoặc Winston,” cô nói nhanh, thế này thì an toàn hơn hoặc đỡ ngượng hơn.

“Thế thì bọn anh có thể hoán đổi cho nhau được à?” Turner lăm bắm.

“Không, dĩ nhiên là không. Nhưng em không giỏi điệu van, và em sẽ cảm thấy thoải mái hơn nếu lần đầu tiên ra mắt của em là với ai đó mà em biết,” cô nhanh trí đáp.

“Ai đó mà em sẽ không xúc phạm chết người nếu chẳng may đạp trúng ngón chân của anh ta chứ gì?”

“Đại loại thế,” cô lí nhí. Sao cô có thể để mình kẹt vào tình thế này chứ? Anh sẽ biết cô đang yêu anh hoặc sẽ nghĩ cô là một con ngốc ngớ ngẩn sợ khiêu vũ nơi công cộng.

Nhưng Chúa lòng lành, Turner lại nói, “Anh rất vinh hạnh được nhảy điệu van với em.” Anh cầm cây bút chì nhỏ ký tên mình vào thẻ khiêu vũ của cô. “Đây. Giờ em đã hứa dành cho anh điệu van đầu tiên rồi đấy nhé.”

“Cảm ơn anh. Em rất mong đợi nó.”

“Tốt. Anh cũng vậy. Anh sẽ đặt cho mình một điệu khác nữa được không? Trong cái chôn này anh không thể tìm ra bất cứ ai khác mà anh có thể buộc mình phải trò chuyện trong vòng bốn hay năm phút nhảy điệu van.”

“Em không biết mình lại là một nhiệm vụ quan trọng như thế với anh đâu đấy,” Miranda vừa nói vừa làm mặt nhăn nhó.

“Ồ, em thì không,” anh trấn an. “Nhưng người khác thì có. Của em đây, anh đặt trước điệu van cuối cùng nữa. Em sẽ phải tự lo liệu phần còn lại. Sẽ không hay nếu nhảy với em hơn hai lần.”

Trời đất ơi không phải chứ, Miranda chua chát nghĩ. Ai đó không biết chuyện có thể nghĩ anh tự nguyện với cô chứ không phải bị hăm dọa. Nhưng cô biết hy vọng thế nào thì vừa phải, vậy nên cô hơi mỉm cười nói, “Dĩ nhiên thế thì không hay.”

“Vậy thì,” Turner nói với giọng điệu mà đàn ông thích dùng khi đã sẵn sàng kết thúc cuộc trò chuyện, không quan tâm đến bất cứ ai nữa. “Anh thấy công tử Hardy đằng kia sắp qua đây để mời em điệu nhảy kế tiếp đấy. Anh sẽ đi kiểm thứ gì đó để uống. Hẹn gặp em ở điệu van đầu tiên.”

Và rồi anh bỏ cô đứng trong góc phòng, lăm bắm chào Hardy lúc đi ngang qua. Miranda khẽ nhún gối chào bạn nhảy của mình rồi nắm lấy bàn tay đeo găng và theo anh chàng tham gia vào một điệu vũ bốn cặp. Cô không ngạc nhiên khi anh chàng hỏi han về Olivia ngay sau vài lời bình luận về thời tiết và chiếc áo dài của cô.

Miranda trả lời những câu hỏi của anh ta với vẻ lịch sự hết mức, cố gắng không khuyến khích anh ta hỏi nhiều hơn. Cứ nhìn đám đông vây quanh bạn cô thì đủ thấy cơ hội của công tử Hardy quả thật hết sức mong manh.

Điệu vũ kết thúc bằng nhịp điệu chậm rãi, và Miranda mau chóng tìm đường đến chỗ Olivia.

“Ôi Miranda yêu quý,” Olivia kêu lên. “Cậu vừa ở đâu thế? Mình đang kể với mọi người về cậu.”

“Không phải chứ,” Miranda nhướn mày vẻ không tin.

“Thật mà. Đúng vậy không?” Olivia thúc một công tử bên cạnh, và anh chàng lập tức gạt đầu. “Mình có nói dối cậu đâu nào?”

Miranda nén cười. “Nếu nó phục vụ cho những mục đích của cậu.”

“Ôi, thôi đi. Cậu thật xấu tính. Thế cậu đã ở đâu thế?”

“Mình cần chút không khí trong lành nên đã trốn ra góc phòng uống một ly nước chanh. Turner đã nói chuyện với mình.”

“Ôi, anh ấy à? Mình phải để dành cho anh ấy một điệu nhảy mới được.”

Miranda ngờ vực. “Mình không nghĩ cậu còn dư điệu nào mà để dành đâu.”

“Không thể thế được.” Olivia nhìn xuống tấm thẻ khiêu vũ của mình. “Ôi trời. Mình sẽ phải gạch bớt một người trong số này.”

“Olivia, cậu không thể làm thế.”

“Tại sao không? Nghe này, Miranda, mình phải nói cho cậu biết...” Đột nhiên cô nín thinh, nhớ ra sự hiện diện của nhiều người hâm mộ quanh mình. Cô quay sang mỉm cười rạng rỡ với tất cả bọn họ.

Miranda sẽ không ngạc nhiên nếu bọn họ rơi lộp bộp xuống sàn giống như đám ruồi phải thuốc.

“Có quý ông nào vui lòng lấy cho tôi chút nước chanh không?” Olivia ngọt ngào hỏi. “Tự nhiên tôi thấy khát khô cả cổ.” Những lời quả quyết rào rào vang lên, tiếp theo là một cảnh tượng nhốn nháo chuyển động, và Miranda chỉ có thể trở mắt kinh ngạc quan sát đám đàn ông hối hả lũ lượt kéo đi. “Họ giống hệt một đàn cừ non nhỉ,” cô thì thầm.

“À, phải,” Olivia đồng ý, “ngoại trừ một số kẻ giống dê hơn.”

Miranda mất khoảng hai giây mới hiểu bạn mình nói gì. Olivia nói tiếp, “Mình quá thông minh, cùng lúc loại bỏ được tất cả bọn họ. Nói cho mà biết, càng ngày mình càng siêu đẳng trong mấy cái trò này.”

Miranda gạt đầu, không buồn lên tiếng. Thực vậy, chẳng ích gì nếu cố phản đối khi mà Olivia đang kể một câu chuyện...

“Khi này mình định nói,” Olivia tiếp tục, vô tình khẳng định giả thuyết của Miranda, “là thật sự hầu hết bọn họ đều phiền nhiễu khủng khiếp.”

Miranda không thể kiềm chế được, tặng ngay cho cô bạn một cú thúc nhẹ. “Nếu chỉ nhìn cách cậu cư xử thì người ta sẽ không nghĩ thế đâu.”

“Ồ, mình đâu có nói là mình không thích.” Olivia nhìn cô bạn một cách mỉa mai lơ đãng. “Ý mình là, mình sẽ không tự cắt mũi để chọc tức mẹ mình[4] đâu.”

[4] Nguyên văn: “I’m not going to cut off my nose to spite my mother”, lấy ý từ thành ngữ “Cut off your nose to spite your face” - Cắt mũi hại mặt, gây ông lại đập lưng ông.

“Để chọc tức mẹ cậu à,” Miranda nhắc lại, cố gắng nhớ ra nguồn gốc của câu cách ngôn ấy. “Ở đâu đó đang có người trở mình trong mộ đấy.”

Olivia hất đầu. “Có phải là Shakespeare không?”

“Không.” Tức thật, giờ thì cô không thể không nghĩ cho ra thì thôi. “Không phải Shakespeare.”

“Machiavelli à?”

Miranda nhẩm lướt trong đầu danh sách các nhà văn nổi tiếng. “Mình không nghĩ vậy.”

“Turner à?”

“Ai cơ?”

“Anh trai mình.”

Miranda ngẩng phắt lên. “Turner á?”

Olivia hơi nghiêng đầu qua bên, rướn cổ ngó qua Miranda. “Anh ấy có vẻ biết rõ mình đang làm gì.”

Miranda nhìn xuống thể khiêu vũ của mình. “Đến điệu van của bọn mình rồi.”

Olivia chậm chậm nghiêng đầu hẳn sang một bên. “Anh ấy cũng đẹp trai nữa, đúng không?”

Miranda chớp mắt, cổ không thở dài. Đúng là Turner đẹp trai thật. Đẹp không thể chịu được ấy chứ. Và giờ thì anh đã góa vợ, chắc chắn mọi tiểu thư chưa chồng - và mẹ của họ - sẽ bám theo anh ngay.

“Cậu có nghĩ anh ấy sẽ kết hôn lần nữa không?” Olivia thì thầm.

“Ồ... mình... mình không biết.” Miranda nuốt khan. “Mình nghĩ anh ấy sẽ phải làm vậy, đúng không?”

“À, vẫn còn Winston để có người nối dõi tông đường. Và nếu cậu... á!”

Khuỷu tay của Miranda vừa thúc vào mạn sườn cô bạn.

Turner đến bên cạnh hai tiểu thư và nhanh nhẹn cúi đầu chào.

“Gặp anh, anh trai mừng quá,” Olivia nói với nụ cười rạng rỡ. “Em gần như đã từ bỏ hy vọng anh sẽ tham gia rồi.”

“Nói vậy. Mẹ chẳng róc xương anh ấy chứ.” Mắt anh nheo lại (gần như không thể nhận ra, nhưng một lần nữa, Miranda lại có thể nhận ra bất cứ chuyện gì liên quan đến anh), rồi anh hỏi, “Tại sao Miranda lại thọc vào sườn em hả?”

“Đâu có!” Miranda cãi lại. Rồi khi cái nhìn chăm chăm của anh chuyển thành hồ nghi thì cô làu bàu nói, “Chỉ là một cú hích nhẹ thôi mà.”

“Thọc, hích nhẹ, tất cả đều là dấu hiệu của một cuộc bàn luận, một cảnh tượng đáng nguyên rủa nhưng lại thú vị gấp bội phần so với toàn bộ cảnh tượng còn lại trong gian phòng khiêu vũ này.”

“Turner!” Olivia phản đối.

Turner chẳng buồn để tâm đến lời phản đối của cô em mà chỗ cộc nhẹ vào đầu rồi quay sang Miranda. “Em nghĩ cô ấy phản đối cách dùng từ của anh hay phản đối việc anh nhận xét những người tham dự vũ hội là một đám ngốc hả?”

“Em nghĩ là cách dùng từ của anh,” Miranda dịu dàng nói. “Cô ấy cũng đã nói hầu hết bọn họ là những kẻ ngốc mà.”

“Mình không nói thế,” Olivia chêm vào. “Mình nói bọn họ phiền nhiễu.”

“Đàn cừu,” Miranda khẳng định.

“Những con dê,” Olivia bổ sung kèm một cái nhún vai.

Turner có vẻ dè chừng. “Lạy Chúa lòng lành, có phải hai cô đang nói thứ ngôn ngữ riêng không thế?”

“Không, bọn em đang hoàn toàn tỉnh táo,” Olivia nói, “nhưng anh có biết ai là người đã nói câu ‘Đừng tự cắt mũi để trả thù mặt không?’”

“Anh chẳng thấy có mối liên hệ nào ở đây,” Turner lẩm bẩm.

“Không phải Shakespeare,” Miranda nói.

Olivia lắc đầu. “Còn ai vào đây nữa?”

“Ồ thì,” Miranda nói, “bất cứ ai trong hàng nghìn nhà văn nổi tiếng của Anh.”

“Đây có phải lý do em, ờ, hích vào sườn Olivia không?” Turner truy hỏi.

“Vâng,” Miranda chớp ngay lấy cơ hội. Nhưng thật không may, chỉ nửa giây sau Olivia lại trả lời “Không.” Turner nhìn từ người này sang người kia với vẻ khoái chí.

“Đó là về Winston,” Olivia nóng nảy nói.

“À, Winston.” Turner ngoảnh quanh. “Cậu chàng ở đây hử?” Rồi anh rút thẻ khiêu vũ từ tay Miranda. “Tại sao cậu chàng không yêu cầu vài ba điệu nhảy nhỉ? Chẳng phải hai người đang có kế hoạch ghép đôi với nhau sao?”

Miranda nghiêng chặt răng không trả lời. Giải pháp này hoàn toàn hợp lý, vì cô biết Olivia sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

“Dĩ nhiên chưa có gì chính thức cả,” Olivia nói, “nhưng mọi người đều đồng ý rằng đây sẽ là một đám rất tốt.”

“Mọi người ư?” Turner nhẹ nhàng hỏi, nhìn Miranda.

“Ai bảo không nào?” Olivia bắt đầu mất kiên nhẫn.

Dàn nhạc cầm nhạc cụ lên, và những nốt nhạc đầu tiên của một điệu van lơ lững lan khắp căn phòng.

“Anh tin đây là điệu nhảy của anh,” Turner nói, và Miranda nhận ra mắt anh không rời khỏi mắt cô.

Cô run bắn.

“Chúng ta ra chứ?” anh thì thầm rồi đưa tay ra.

Cô gật đầu, mất một lúc để tìm lại giọng nói. Giờ cô đã nhận ra anh làm điều này vì cô. Thật kỳ lạ, cảm giác run rẩy làm cô không thở nổi. Anh chỉ cần nhìn cô - không phải theo lối đàm thoại thông thường mà là thật sự nhìn cô, để mắt anh gắn vào mắt cô, màu xanh thăm thẳm và lấp lánh. Cô cảm thấy như mình bị lột trần cả về thể xác lẫn tâm hồn. Và tệ nhất là anh không hề biết điều này. Cô ở đó, mọi cảm xúc phơi bày, và có lẽ Turner chẳng thấy gì ngoài đôi mắt nâu xám xịt của cô.

Miranda là cô bạn nhỏ bé của em gái anh, và mãi mãi sẽ chỉ là như thế.

“Hai người sẽ để tôi ở đây một mình hả?” Olivia nói, không hờn dỗi nhưng kèm theo một tiếng thở dài nào ruột.

“Đừng lo,” Miranda quả quyết, “cậu sẽ không ở một mình lâu đâu. Mình nghĩ là mình đã thấy đám đông hâm mộ cậu đang mang nước chanh trở kia kìa.” “>Olivia nhăn mặt. “Turner, anh có bao giờ nhận ra là Miranda có khiếu hài hước hết sức lạnh lùng không?”

Miranda nghiêng đầu nín cười. “Tại sao mình lại ngờ rằng giọng điệu của cậu không giống như một lời khen ngợi nhỉ?”

Olivia phẩy tay xua cô bạn đi. “Thôi kệ cậu. Khiêu vũ với Turner vui vẻ nhé.”

Turner nắm khuỷu tay Miranda dẫn ra sàn khiêu vũ. “Đúng là em có khiếu hài hước kỳ lạ đấy, em biết không,” anh nói nhỏ.

“Em ư?”

“Phải, nhưng đó là điều anh thích nhất ở em, bởi thế làm ơn đừng thay đổi.”

Cô cố gắng mình cảm thấy vui sướng một cách lố bịch. “Em sẽ cố, thưa ngài.”

Anh nhăn mặt trong lúc đặt cánh tay vòng quanh eo cô để chuẩn bị cho điệu van. “Giờ là ‘thưa ngài’ hả? Em trở nên kiêu cách như vậy từ khi nào thế?”

“Từ khi đặt chân đến London này đấy. Mẹ anh vẫn đang rèn em vào khuôn khổ quy tắc xã giao.” Cô cười ngọt ngào. “Nigel ạ.”

Anh cau có. “Anh thích ‘thưa ngài’ hơn.”

“Em thích Turner hơn.”

Tay anh siết lấy eo cô. “Tốt. Cứ duy trì như thế nhé.”

Miranda buông một hơi thở dài khe khẽ khi hai người trôi vào im lặng. Điệu van vẫn tiếp tục, đây là một bản nhạc khá êm dịu. Không có những cú xoay vòng nín thở, không có gì để cô thấy hoa mắt chóng mặt cả. Nó cho cô cơ hội để nhăm nháp khoảnh khắc này, để tận hưởng cảm giác tay cô trong tay anh. Cô hít mùi nước hoa của anh, cảm thấy sức nóng từ cơ thể anh, và tận hưởng nó

Cô cảm thấy tất cả đều quá hoàn hảo... quá hoàn hảo. Chắc chắn anh cũng phải cảm thấy như thế.

Nhưng không, anh không cảm thấy như cô. Cô không tự lừa mị bản thân để ước ao anh cũng khao khát cô. Khi cô ngược nhìn anh, anh đang liếc ai đó trong đám đông, ánh mắt đăm đăm hơi u ám, như thể anh đang suy nghĩ vấn đề gì đó. Không phải ánh nhìn của một người đàn ông đang yêu. Cái nhìn sau đó cũng không phải, khi anh ngo xuống cô và nói, “Em nhảy điệu van không tệ, Miranda ạ. Phải nói là em khiêu vũ khá đẹp đấy. Anh không hiểu vì sao em lại lo lắng quá thế.”

Vẻ mặt của anh thật ân cần. Như một người anh trai.

Trái tim cô nhói đau.

“Gần đây em không luyện tập nhiều lắm,” cô ứng khẩu, vì dường như anh đang đợi một câu trả lời.

“Ngay cả với Winston sao?”

“Winston à?” cô lặp lại.

Ánh mắt anh trở nên vui thích. “Em trai anh, nếu em còn nhớ.”

“Phải,” cô nói. “Không. Ý em là không, em không khiêu vũ với Winston nhiều năm rồi.”

“Thật à?”

Cô ngược nhìn anh thật nhanh. Có điều gì đó rất lạ trong giọng anh, gần như - nhưng không chắc lắm - một âm sắc mơ hồ của sự hài lòng. Không phải sự ghen tuông, buồn thay - cô nghĩ anh chẳng mấy may quan tâm đến việc cô có khiêu vũ với em trai anh hay không. Nhưng lạ nhất là cô lại có cảm giác anh đang chúc mừng chính mình, như thể anh đã dự đoán đúng câu trả lời của cô và hài lòng vì sự sắc sảo của mình vậy.

Ôi Chúa nhân từ, cô đang nghĩ ngợi xa xôi quá rồi. Cô rõ thật cả nghĩ - lúc nào Olivia cũng nói thế, mà đúng vậy, cô phải thừa nhận Olivia nói đúng.

“Em không hay gặp Winston,” Miranda nói, hy vọng trò chuyện sẽ kéo cô ra khỏi sự ám ảnh của những câu hỏi không lời đáp - chẳng hạn như ý nghĩa thực sự của từ ‘thật à’.

“Ồ?” Turner giục, siết nhẹ vào phần eo lưng của cô khi họ xoay sang phải.

“Anh ấy toàn ở trường mà. Thậm chí bây giờ anh ấy còn chưa hoàn thành xong khóa học.”

“Anh hy vọng hè này em sẽ gặp cậu ấy nhiều hơn.”

“Em cũng mong thế.” Cô ho khan. “À, anh dự định ở đây bao lâu?”

“Ở London hả?”

Cô gật đầu.

Anh ngừng lại, họ làm một cú xoay nhẹ duyên dáng sang trái trước khi anh nói, “Anh không chắc nữa. Không lâu, anh nghĩ thế.”

“Em hiểu.”

“Dấu sao thì người ta cũng cho là anh đang trong thời gian để tang. Mẹ anh đã thất kinh khi thấy anh bỏ bằng tang đấy.”

“Em không thấy thế,” cô tuyên bố.

Anh cười với cô, và lần này nó không giống kiểu anh em. Không ngập tràn đam mê và khao khát, nhưng ít nhất cũng có gì đó mới mẻ. Điệu cười đó tinh quái và âm mưu khiến cô cảm thấy như được tham gia cùng

một đội với anh. “Tiểu thư Cheever,” anh thì thầm ranh mãnh, “tại sao tôi lại thấy dấu hiệu của sự nổi loạn trong cô nhỉ?”

Cầm Miranda vênh lên mấy phân. “Em chưa bao giờ hiểu tại sao lại cần phải mặc đồ đen vì ai đó mình không quen biết, và dĩ nhiên em không thấy có sự logic nào trong chuyện thương tiếc một người mà mình ghét.”

Anh cười ranh mãnh. “Em bị bắt phải để tang ai?”

Môi cô nhếch lên thành một nụ cười. “Một người anh họ.”

Anh cúi xuống, một lọn tóc rũ sát mặt cô. “Đã có ai nói với em rằng mỉm cười khi bàn luận về cái chết của một người họ hàng là bất lịch sự không hả?”

“Em chưa từng gặp người đó.”

“Nhưng mà...”

Miranda buông một tiếng thở dài ra đáng tiểu thư quý phái. Cô biết anh đang trêu chọc cô, nhưng cô đang quá vui nên không muốn dừng lại. “Ông ấy sống cả đời ở vùng Caribbean,” cô thêm. Không hoàn toàn là sự thật, nhưng cũng gần như thế.

“Em đúng là ngựa non háu đá,” anh lẩm bẩm.

Cô nhún vai. Từ miệng Turner thì đây có vẻ là một lời khen.

“Anh tin em sẽ được gia đình anh chào đón. Miễn là em có thể chịu đựng được em trai anh trong cuộc đời dài lê thê.”

Miranda cố gắng nặn ra một nụ cười sao cho chân thành. Kết hôn với Winston để trở thành thành viên trong gia đình Bevelstoke không phải là giải pháp cô thích. Và bất chấp sự thúc đẩy cùng những mưu mô của Olivia, Miranda vẫn nghĩ chuyện này sẽ chẳng dẫn đến cuộc hôn nhân nào hết.

Có nhiều lý do tuyệt vời để cân nhắc việc kết hôn với Winston, nhưng chỉ có một lý do thuyết phục để không làm việc ấy, và cái lý do đó đang đứng ngay trước mặt cô đây.

Nếu Miranda định kết hôn với một người mà cô không yêu thì đó sẽ không phải là em trai của người mà cô yêu.

Hoặc cô nghĩ là mình đã yêu. Cô vẫn cố gắng thuyết phục bản thân rằng cô không yêu anh, tất cả chỉ là một trò si mê thời nữ sinh, và rằng cô sẽ vượt qua được - rằng cô đã vượt qua nó rồi, chỉ là chưa nhận ra mà thôi.

Cô có thói quen nghĩ là mình yêu anh. Tất cả chỉ có thế.

Nhưng rồi anh sẽ làm điều gì đó cực kỳ đáng ghét, như mỉm cười chẳng hạn, thế là toàn bộ nỗ lực vất vả của cô đổ hết xuống sông xuống biển, và cô lại phải làm lại từ đầu.

Một ngày nào đó nó sẽ phải kết thúc. Một ngày nào đó cô sẽ thức dậy và nhận ra rằng đã hai ngày rồi cô không hề nghĩ đến Turner, và như một phép mầu, tình trạng đó sẽ kéo dài ba ngày, rồi bốn ngày...

“Miranda?”

Cô ngẩng lên. Anh đang quan sát cô với vẻ thích thú, hầu như là kẻ cả bề trên, ngoại trừ đôi mắt đang nheo lại... và trong một thoáng, nhìn anh như thể đã cất được gánh nặng trong lòng, lại trẻ trung, thậm chí là mãn nguyện nữa.

Và cô vẫn yêu anh. Ít nhất là từ giờ cho đến hết tối, cô sẽ không cố gắng tự thuyết phục bản thân gì hết. Sáng mai, cô sẽ bắt đầu lại, nhưng chỉ đêm nay thôi, cô sẽ để mặc bản thân yêu anh.

Âm nhạc kết thúc, Turner thả tay cô ra, bước lùi lại để cúi chào lịch lãm. Miranda nhún gối đáp lại, sau đó khoác tay anh theo anh đến rìa phòng.

“Theo em chúng ta có thể tìm Olivia ở đâu bây giờ?” anh vừa than thở vừa nghiêng cổ nhìn. “Anh nghĩ mình phải đá một trong số các quý ông ra khỏi tấm ghế của con bé để được khiêu vũ với nó mất.”

“Ôi vì Chúa, đừng làm nó nghe như một nhiệm vụ nặng nề như thế chứ,” Miranda quay lại. “Bọn em đâu có kinh khủng vậy.”

Anh quay sang nhìn cô với một thoáng ngạc nhiên. “Anh có nói gì về em đâu. Anh tuyệt đối không lo lắng gì về vụ khiêu vũ với em cả.”

Khi những lời khen ngợi đến một cách thờ ơ nhất, Miranda vẫn tìm được cách để giữ nó cạnh trái tim mình.

Và điều đó, cô khổ sở nghĩ, là bằng chứng cho thấy cô đã lún đủ sâu để ra đi rồi. Cô dần khám phá ra rằng tình yêu đơn phương còn tệ hơn nhiều khi người ta thực sự nhìn thấy đối tượng mà họ thầm thương trộm nhớ. Suốt gần mười năm qua, cô đã mơ mộng về Turner, kiên nhẫn chờ đợi bất cứ tin tức nào từ người nhà Bevelstoke tình cờ ghé thăm cô vào giờ trà chiều, và rồi cố che giấu niềm hạnh phúc và vui sướng (đấy là chưa kể đến nỗi sợ hãi bị phát hiện) khi anh tình cờ đến thăm một hoặc hai lần mỗi năm.

Miranda cứ tưởng rằng không còn gì thảm hại hơn được nữa, nhưng giờ thì cô thấy rõ là mình đã lầm. Điều này chắc chắn còn tồi tệ hơn. Trước đây, cô chẳng là ai cả. Còn bây giờ cô là một chiếc giày cũ thoải mái để chịu.

Trời ơi!

Cô nhìn trộm anh. Anh không nhìn cô. Không phải anh cố tình không nhìn cô, và chắc chắn anh cũng chẳng việc gì phải né tránh nhìn cô. Chỉ đơn giản anh không nhìn cô thôi.

Cô chẳng hề khiến anh xao động dù chỉ một chút.

“Olivia kia,” cô nói rồi thở dài. Bạn cô đang bị vây quanh, như thường thấy, bởi một vòng tròn quý ông lớn đến mức lỗ bịch.

Turner nheo mắt chăm chú nhìn em gái. “Nom không có vẻ gì là có kẻ nào trong số đó đang cư xử luống cuống phải không? Thật là một ngày dài, anh thấy tối nay mình không cần phải đóng vai một ông anh trai dữ dằn.”

Miranda kiễng chân để nhìn rõ hơn. “Em nghĩ anh an toàn rồi.”

“Tốt.” Thế rồi anh nhận ra đầu mình đã nghiêng hẳn về một bên, anh đang quan sát em gái với một con mắt khách quan lạ lẫm. “Hừmmm.”

“Hừmmm?”

Anh quay lại với Miranda. Cô đang ở bên cạnh, quan sát anh với đôi mắt nâu tò mò hơn bao giờ hết.

“Turner?” anh nghe thấy cô gọi, và anh đáp lại bằng một câu “Hừmmm?” khác.

“Nhìn anh hơi kỳ quặc.”

Không phải là Anh có ổn không? Hay Anh không khỏe à? Mà là Nhìn anh hơi kỳ quặc.

Điều đó khiến anh mỉm cười. Nó khiến anh phải nghĩ xem mình thực sự thích cô gái này nhiều đến mức nào, và trong ngày tổ chức lễ tang cho Leticia anh đã cư xử với cô không phải đến mức nào. Nó khiến anh muốn làm điều gì đó tốt đẹp cho cô. Anh nhìn em gái mình lần cuối, rồi vừa chậm chậm xoay người lại vừa nói, “Nếu anh là một gã công tử bột trẻ trung thì em nên nhớ rằng anh không...”

“Turner, anh thậm chí chưa tới ba mươi mà.”

Nét mặt cô chuyển thành nôn nóng - theo cung cách của một nữ gia sư mà anh thấy thú vị kỳ lạ, thế là anh uể oải nhún vai đáp lại, “Phải, nhưng mà ờ... anh cảm thấy mình già hơn thế. Nói thật lòng thì những ngày này anh thấy mình phải bảy tám chục tuổi rồi.” Rồi anh nhận ra cô đang nhìn mình chờ đợi, anh lại húng hắng giọng nói tiếp, “Anh chỉ định nói rằng nếu anh là người đang bu quanh đám các cô gái mới trình diện kia, thì anh không tin Olivia sẽ thu hút được ánh mắt anh.”

Lông mày Miranda nhướn lên. “Cô ấy là em gái anh mà. Ngoài cái thực tế là việc đó sẽ trái với luân thường đạo lý...”

Ôi, vì Chúa... “Anh đang cố khen em mà,” anh ngắt ngang.

“Ồ.” Cô ho khan. Đổ mắt một chút, mặc dù trong ánh sáng mờ ảo này thì thật khó biết chắc được. “Ồ, trong trường hợp đó, anh cứ nói tiếp đi.”

“Olivia khá xinh đẹp,” anh tiếp tục. “Ngay cả anh là anh trai nó còn có thể thấy thế. Nhưng trong ánh mắt của con bé còn thiếu một điều gì đấy.”

Miranda thở dài. “Turner, anh vừa nói một điều thật khủng khiếp. Anh cũng như em đều biết rõ là Olivia rất thông minh. Còn vượt trội hơn nhiều so với hầu hết cánh đàn ông đang xúm xít quanh cô ấy.”

Anh quan sát cô bằng ánh mắt bao dung. Cô đúng là cô gái bé nhỏ trung thành. Anh không nghi ngờ gì việc cô sẽ đỡ đạn cho Olivia nếu cần thiết. Thật tốt khi cô ở đây. Ngoài khuynh hướng điềm đạm cô mang đến cho em gái anh - và anh ngờ là cả gia đình Bevelstoke nợ cô một lời cảm ơn sâu sắc vì điều đó - anh thật sự chắc chắn Miranda là điều duy nhất sẽ khiến cho quãng thời gian của anh ở London trở nên dễ chịu. Có Chúa chứng giám, anh không muốn đến đây một chút nào. Dù sắp đến ngày tận thế thì anh cũng không cần những phụ nữ gắng mỗi chày mình hồng cổ gắng lấp đầy chỗ trống khôn khổ của Leticia. Nhưng có Miranda bên cạnh, ít nhất anh cũng yên tâm là những cuộc nói chuyện sẽ diễn ra lịch sự đúng đắn.

“Dĩ nhiên Olivia thông minh,” anh nói bằng giọng xoa dịu. “Cho phép anh trình bày lại. Cá nhân anh sẽ không thấy con bé hấp dẫn.”

Cô mím môi, nữ gia sư đã trở lại. “Em nghĩ đó là quyền của anh.”

Anh cười và khẽ cúi xuống. “Anh nghĩ có khả năng anh sẽ tìm đến bên em đấy.”

“Đừng có ngớ ngẩn,” cô lầu bàu.

“Không hề,” anh cam đoan. “Nhưng anh già hơn hầu hết những gã ngốc đang theo đuổi em gái mình. Có lẽ cái gu của anh đã chín chắn hơn. Nhưng anh cho là điều này cũng chỉ đúng tương đối thôi, vì anh giờ không phải là một công tử trẻ mà cũng chẳng nặng xi quanh đám các tiểu thư mới trình diện năm nay.”

“Và anh không định kiếm một cô vợ.” Đó là lời tuyên bố, không phải một câu hỏi.

“Chúa ơi, không,” anh bật thốt lên. “Anh làm cái quái gì với một cô vợ chứ?”

2 THÁNG SÁU 1819

Trong bữa sáng, Phu nhân Rudland tuyên bố rằng vũ hội đêm qua là một thành công xuất sắc. Mình không thể không mỉm cười trước cách lựa chọn từ ngữ của bà, mình không nghĩ lại có ai từ chối lời mời của bà, và mình thề là từ bé đến giờ mình chưa từng thấy căn phòng nào đông đúc như phòng vũ hội tối qua. Tất nhiên là mình bị choáng váng trước tất cả những con người xa lạ hoàn hảo đủ loại ấy. Mình thành thực tin mình là gái quê toàn diện, bởi mình không chắc là mình muốn gần gũi với người bạn đời của mình.

Lúc ăn sáng mình đã nói như vậy, và Turner bị sặc cà phê. Phu nhân Rudland lườm anh một cái chết người, nhưng mình thì không thể tưởng tượng được là bác ấy lại yêu mấy tấm khăn lạnh trải bàn đến thế.

Turner định lưu lại London có một hai tuần gì đấy, anh đang ở cùng mọi người trong dinh thự Rudland, điều này vừa thích lại vừa khủng khiếp.

Phu nhân Rudland thông báo rằng một bà góa già kỳ quặc nào đó (theo lời bác ấy nói, không phải mình nói, và bác ấy tuyên bố sẽ không tiết lộ về bà góa kia trong bất cứ trường hợp nào) nhận xét rằng mình đang cư xử Quá Thân Mật với Turner và rằng người khác có thể sẽ Hiểu Nhầm.

Bác ấy kể bác ấy đã bảo với con-cá-tuyệt (cá tuyết chứ! thật thông minh!) ấy rằng thực tế thì Turner và mình chỉ như anh trai em gái, và việc mình trông cậy vào anh trong buổi vũ hội ra mắt của mình cũng là lẽ tự nhiên, và rằng chả có ai Hiểu Nhầm gì ở đây cả.

Mình tự hỏi không biết liệu ở London người ta đã từng Hiểu Đúng bao giờ chưa.

5. Chương 5

Khoảng một tuần sau, nắng vàng ươm rạng rỡ đến nỗi Miranda và Olivia dù đang mải nhớ cái chốn trú ẩn thường xuyên mình ở quê nhà cũng phải quyết định dành buổi sáng hôm ấy để đi thám hiểm London. Họ bắt đầu từ khu mua sắm vì Olivia cứ khẳng định muốn vậy.

“Mình thì chắc chắn là không cần thêm váy áo gì nữa,” Miranda nói khi họ tản bộ xuôi theo con phố, theo sau là hai cô hầu gái.

“Mình cũng không, nhưng đi ngắm nghía cũng vui mà, với lại bọn mình có thể tìm một món nữ trang rẻ tiền hoặc thứ gì đấy đại loại để mua bằng tiền tiêu vặt. Cũng sắp tới sinh nhật cậu còn gì. Cậu nên mua sắm cho bản thân đi.”

“Chắc vậy.”

Họ lang thang qua hàng loạt cửa hiệu váy áo, mũ mao, trang sức và cửa hàng bánh kẹo, rồi bỗng nhiên Miranda nhận ra thậm chí cô còn chẳng biết mình đang tìm kiếm cái gì nữa.

“Nhìn kìa, Olivia,” cô thở hắt ra. “Nó thật lộng lẫy phải không?”

“Cái gì lộng lẫy cơ?” Olivia ngó vào qua khung cửa sổ được trang trí hết sức thanh lịch của hiệu sách.

“Cái đó.” Miranda chỉ tay vào cuốn sách *Le Morte d'Arthur* được đóng bìa trang nhã của Đức ông Thomas Malory. Nhìn nó mới sang trọng làm sao, và Miranda không mong gì hơn là được cúi người qua cửa sổ hít hà bầu không khí bao quanh nó.

Lần đầu tiên trong đời, cô trông thấy là biết ngay mình phải có nó. Quên chuyện tiền bạc đi. Quên luôn tính thực tiễn đi. Cô thở dài đầy tâm trạng và khao khát rồi nói, “Mình nghĩ cuối cùng mình cũng hiểu ra cậu muốn nói gì về những đôi giày.”

“Giày á?” Olivia lặp lại, nhìn xuống chân mình. “Giày hả?”

Miranda chẳng buồn giải thích thêm gì nữa. Cô còn bận nghiêng đầu xem xét viền vàng bao quanh từng trang sách.

“Bọn mình đã đọc nó rồi,” Olivia tiếp tục. “Mình nhớ là cách đây hai năm rồi, hồi cô cạy làm gia sư của bọn mình ấy. Cậu không nhớ à? Cô ấy đã kinh hãi vì bọn mình đọc xong cuốn sách mà không hiểu gì hết.”

“Không phải là chuyện đọc nó,” Miranda nói, áp sát hơn vào cửa kính. “Chẳng phải nó là thứ đẹp nhất cậu từng thấy sao?”

Olivia nhìn cô bạn vẻ hoài nghi. “Ồ... không.”

Miranda khẽ lắc đầu và ngẩng lên nhìn Olivia. “Mình nghĩ chính điều đó làm nên nghệ thuật. Nó có thể đưa một người vào trạng thái mê mẩn, nhưng lại không đủ khả năng lay chuyển một người khác dù chỉ chút xíu.”

“Miranda, đó là một cuốn sách.”

“Cuốn sách đó,” Miranda quả quyết, “là một tác phẩm nghệ thuật.”

“Nó trông khá cũ rồi.”

“Mình biết.” Miranda thở dài sung sướng.

“Cậu định mua nó à?”

“Nếu mình đủ tiền.”

“Mình nghĩ cậu phải có đủ chứ. Nhiều năm nay cậu có đụng đến tiền tiêu vặt của cậu đâu. Cậu toàn cất vào cái lọ hoa sứ mà Turner gửi tặng nhân dịp sinh nhật năm năm trước mà.”

“Sáu.”

Olivia chớp mắt. “Sáu cái gì cơ?”

“Sáu năm trước.”

“Năm năm trước hay sáu năm trước thì có gì khác nhau?” Olivia gắt lên, diên tiết vì sự chính xác của Miranda. “Vấn đề ở đây là cậu có kha khá tiền để dành rồi, và nếu cậu thật sự muốn cuốn sách ấy thì nên mua nó để mừng sinh nhật thứ hai mươi của cậu đi. Cậu chẳng bao giờ mua bất cứ thứ gì cho bản thân cả.”

Miranda quay lại với sự căm dỗi đằng sau cửa kính. Cuốn sách được đặt trên một cái bệ và để mở ở chính giữa. Một bức tranh màu sắc rực rỡ minh họa Arthur và Guinevere. “Chắc nó đắt lắm,” cô rầu rĩ.

Olivia khề đẩy cô bạn và nói, “Làm sao cậu biết được nếu không vào hỏi.”

“Cậu nói đúng. Mình sẽ làm thế!” Miranda nhướn miệng cười nửa hững khởi nửa lo lắng, rồi dợm bước vào hiệu sách. Cửa hiệu ảm cúng dễ chịu được trang trí với tông màu lạnh sang trọng cùng những chiếc ghế bọc da để phục vụ những khách hàng muốn đọc qua một cuốn sách nào đó.

“Mình không thấy chủ hiệu đâu cả,” Olivia thì thầm vào tai Miranda.

“Ngay đằng kia kìa.” Miranda hất đầu về phía một người đàn ông hơi gầy gò, tầm tuổi ba mẹ họ. “Thấy không, ông ấy đang giúp người đàn ông kia tìm sách. Mình sẽ đợi ông ấy xong việc. Mình không muốn quấy rầy.”

Hai tiểu thư kiên nhẫn chờ đợi chừng vài phút trong khi ông chủ hiệu sách đang bận bịu. Cứ một chốc, ông ta lại bấn về phía họ một cái nhìn cau có làm Miranda khá bối rối, vì cả cô và Olivia đều ăn vận tử tế và rõ ràng là có khả năng chi trả. Cuối cùng, ông ta cũng xong việc và vội vàng bước tới chỗ họ.

“Thưa ông, tôi đang băn khoăn...” Miranda mở lời.

“Đây là hiệu sách của các quý ông,” ông ta nói bằng cái giọng căm ghét thù địch.

“Ồ.” Miranda lùi lại, bị nản chí trước thái độ của ông ta. Nhưng cô tha thiết muốn có cuốn sách của Malory, vì vậy cô gắng dằn lòng kiêu hãnh, mỉm cười ngọt ngào và tiếp tục. “Tôi xin lỗi. Tôi không nhận ra. Nhưng tôi hy vọng mình...”

“Tôi đã nói đây là cửa hiệu dành cho các quý ông.” Đôi mắt trờ bé tí của ông ta nheo lại thành hai khe hẹp. “Xin vui lòng đi cho.”

Vui lòng ư? Miranda nhìn ông ta chòng chọc, đôi môi hé ra kinh ngạc. Vui lòng ư? Với cái giọng điệu như thế à?

“Đi thôi Miranda,” Olivia nói, nắm cổ tay bạn. “Chúng ta nên đi thôi.”

Miranda nghiêng rằng không nhúc nhích. “Tôi muốn mua một cuốn sách.”

“Chắc chắn là thế rồi,” người bán sách cạnh khoe. “Và hiệu sách dành cho các quý cô quý bà chỉ cách đây có một phần tư dặm thôi.”

“Hiệu sách dành cho các quý cô không có thứ tôi muốn.”

Ông ta cười tự mãn. “Thế thì tôi chắc là cô không nên đọc nó.”

“Tôi tin là ông có quyền phán xét việc đó, thưa ông,” Miranda lạnh lùng nói.

“Miranda,” Olivia thì thầm, mắt tròn.

“Chỉ một phút thôi,” cô đáp, không rời mắt khỏi người đàn ông nhỏ bé đáng ghét. “Thưa ông, tôi có thể cam đoan với ông rằng tôi rất dư dả. Và nếu ông cho phép tôi xem cuốn *Le Morte d'Arthur*, tôi sẽ mua nó rồi rời khỏi đây.”

Ông ta khoanh tay. “Tôi không bán sách cho phụ nữ.”

Còn thế nữa, quá đáng lắm rồi. “Tôi bị xúc phạm đấy.”

“Đi khỏi đây,” ông ta đốp chát, “hoặc ta sẽ ép các người rời đi bằng vũ lực.”

“Đó sẽ là một sai lầm đấy, thưa ông,” Miranda đáp trả sắc lẹm. “Ông có biết chúng tôi là ai không?” Việc lôi địa vị xã hội ra không phải là thói quen của cô, nhưng cô cũng chẳng phản đối việc đó nếu nó có tác dụng.

Người bán sách không mấy may xúc động. “Tôi không quan tâm.”

“Miranda,” Olivia nài nỉ với vẻ cực kỳ không thoải mái.

“Tôi là Miranda Cheever, con gái của Huân tước Rupert Cheever, còn đây,” Miranda nói với một cái khoát tay mạnh mẽ, “là tiểu thư Olivia Bevelstoke, con gái của Bá tước Rudlanda. Tôi đề nghị ông cân nhắc lại nguyên tắc của mình.”

Ông ta đáp trả cái nhìn kiêu ngạo của cô bằng một ánh mắt cũng không hề kém cạnh. “Kể cả cô có là công chúa Charlotte chết tiệt đi nữa thì tôi cũng không quan tâm. Cút khỏi cửa hiệu của tôi ngay.”

Miranda nheo mắt lại rồi dậm bước bỏ đi. Việc ông ta xúc phạm cô cũng đã đủ tột tể rồi. Nhưng dám công kích cả ký ức về công chúa thì quả là không thể nào chấp nhận nổi. “Chuyện này chưa kết thúc đâu, thưa ông.”

“Ra ngoài!”

Cô túm cánh tay Olivia rời khỏi cửa hiệu trong cơn giận dữ, bướng bỉnh kéo cửa đánh rầm một cái. “Cậu có tin nổi không?” cô nói khi họ đã an toàn ở bên ngoài. “Điều đó thật kinh khủng. Đó là tội ác. Là...”

“Một hiệu sách của các quý ông,” Olivia chen vào, nhìn Miranda như thể cô bạn vừa đột nhiên mọc thêm một cái đầu nữa vậy.

“Và?”

Olivia cũng cố thêm giọng điệu tham chiến của mình. “Có hiệu sách cho các quý ông, và hiệu sách các quý bà. Chuyện bình thường mà.”

Tay Miranda siết chặt thành hai nắm đấm. “Nếu cậu muốn biết thì mình nghĩ đó là trò ngu ngốc chết toi.”

“Miranda!” Olivia thở gấp khi nghe thấy câu đó. “Cậu nói gì thế?”

Miranda có vẻ đỏ mặt trước cách nói tục tĩu của chính mình. “Cậu có thấy ông ta làm mình phát điên đến thế nào không? Cậu đã bao giờ thấy mình nguyên rửa lớn tiếng trước đây chưa?”

“Chưa, và mình không chắc là mình muốn biết cậu đang nguyên rửa cái gì trong đầu đâu.”

“Đồ con lừa.” Miranda tức bốc khói. “Con lừa không hơn không kém. Ông ta có thứ mình muốn mua, và mình có tiền để trả cho nó. Đáng lẽ vấn đề thật đơn giản.”

Olivia liếc mắt xuôi theo con phố. “Tại sao chúng ta không đến hiệu sách của các quý bà nhỉ, thế là xong?”

“Bình thường thì mình sẽ làm thế. Đương nhiên mình không thích hạ cố bước vào cái cửa hiệu của gã kinh khủng kia. Nhưng mình không tin họ sẽ có cuốn *Le Morte d'Arthur* giống vậy, Livvy ạ. Mình chắc nó là thứ độc nhất vô nhị. Và tẻ hơn nữa...” Giọng Miranda cao lên khi mà sự bất công vừa rồi đã lắng xuống. “Và tẻ hơn là...”

“Còn tẻ hơn được nữa à?”

Miranda cau kính nhìn cô bạn nhưng cũng trả lời, “Có đấy. Điều tồi tệ nhất là ngay cả khi có hai bản in như thế của cuốn sách đi chẳng nữa thì tớ cũng biết chắc là ở đó không có. Dù thế nào thì hiệu sách của các quý bà cũng sẽ không có cuốn đó bởi vì không ai nghĩ rằng một quý bà quý cô lại muốn đọc một cuốn sách như thế!”

“Không ư?”

“Không. Chắc chỉ toàn tiểu thuyết của Byron và Radcliffe thôi.”

“Mình thích tiểu thuyết của Byron và Radcliffe đấy,” Olivia nói, nghe có vẻ bị sỉ nhục.

“Mình cũng vậy,” Miranda trấn an cô bạn, “nhưng mình cũng thích các tác phẩm văn học khác nữa. Và dĩ nhiên mình nghĩ gã đàn ông đó không có quyền...” Cô giận dữ chỉ tay cửa sổ hiệu sách “...quyết định mình có thể hay không thể đọc cái gì.”

Olivia chăm chú nhìn bạn một lúc rồi lịch sự hỏi, “Cậu đã xong chưa?”

Miranda vuốt phẳng vạt váy và hít vào. “Rồi.”

Olivia quay lưng lại hiệu sách, nhìn lướt qua vai Miranda về rầu rĩ trước khi vỗ vỗ cánh tay bạn mình để an ủi. “Ta sẽ nhờ ba mình mua nó cho bạn. Hoặc Turner.”

“Vấn đề không phải chỗ đó. Mình không thể tin được là cậu không thấy tức giận trước chuyện này giống mình.”

Olivia thở dài. “Cậu trở thành một thập tự quân từ khi nào thế, Miranda? Mình đã nghĩ trong hai chúng ta thì mình mới là người không kiểm chế được chứ.”

Quai hàm Miranda bắt đầu đau nhức vì nghiến chặt. Cô gần như gầm lên, “Mình cho là trước đây mình chưa bao giờ gặp phải bất cứ điều gì đáng giận như thế này.”

Olivia khẽ rụt đầu lại. “Hãy nhắc mình nhớ là từ giờ trở đi không được để cậu giận dữ nữa nhé.”

“Mình sẽ có cuốn sách đó.”

“Được, chúng ta chỉ cần...”

“Và ông ta sẽ biết rằng tớ đã có nó.” Miranda ném cho hiệu sách một cái nhìn chòng chọc hiểu chiến cuối cùng rồi sải bước về nhà.

“Dĩ nhiên anh sẽ mua cuốn sách đó cho em, Miranda,” Turner ôn tồn nói. Anh đang tận hưởng một buổi chiều nhàn nhã, đọc báo và suy ngẫm về cuộc sống như một quý ông không bị ràng buộc, đúng lúc đó thì em gái anh ào vào phòng tuyên bố rằng Miranda cần giúp đỡ một cách tuyệt vọng.

Cảnh tượng khá là thú vị, thực vậy, đặc biệt là cái lườm chết người mà Miranda ban tặng cho Olivia vì cô bạn dùng từ “tuyệt vọng”.

“Em không muốn anh mua nó cho em,” Miranda át đi. “Em muốn anh đi mua nó cùng với em.”

Turner ngả người ra sau trong cái ghế bành dễ chịu. “Thế thì có gì khác nhau?”

“Khác một trời một vực.”

“Một trời một vực đấy ạ,” Olivia xác nhận, nhưng miệng lại cười toe toét, và anh ngờ là em gái mình cũng không hiểu được cái sự một trời một vực ấy là thế nào.

Miranda lại ném cho cô bạn một cái trừng mắt khác, Olivia khựng lại kêu toáng lên. “Gì thế? Mình đang ủng hộ cậu mà!”

“Anh không nghĩ thật là phi lý khi em không thể mua hàng ở một cửa hiệu nào đấy chỉ đơn giản vì em là phụ nữ à?” Miranda hung hăng tiếp tục trở lại với bài công kích.

Anh uể oải mỉm cười với cô. “Miranda, có một số nơi nhất định mà phụ nữ không thể đến được.”

“Em không yêu cầu được vào một trong mấy cái câu lạc bộ sang trọng của anh. Em chỉ muốn mua một cuốn sách thôi. Chẳng có gì là không thích hợp ở đây cả. Vì Chúa, nó là một tác phẩm mỹ thuật cổ điển.”

“Miranda, nếu quý ông đó sở hữu cửa hiệu đó thì ông ta có thể quyết định mình muốn bán cho ai và không muốn bán cho ai.”

Cô khoanh tay trước ngực. “Thế thì có lẽ ông ta không nên được phép làm thế. Có lẽ nên có một đạo luật quy định người bán sách không được phép cấm phụ nữ vào hiệu sách của mình.”

Anh nhướn mày nhìn cô về phía mai. “Không phải em đang đọc bài luận do Mary Wollstonecraft viết đấy chứ hả?”

“Mary là ai?” Miranda hỏi bằng giọng tức tối.

“Tốt.”

“Làm ơn đừng có đánh trống lảng, Turner. Anh có đồng ý rằng em nên được phép mua cuốn sách đó hay không hả?”

Anh thở dài, mệt mỏi vì tính khí bướng bỉnh không ngờ của cô. Lại còn vì một cuốn sách nữa chứ. “Miranda, tại sao em nên được phép vào hiệu sách của các quý ông? Em thậm chí còn không thể đi bầu cử mà.”

Cô lắp bắp giận dữ. “À đó là chuyện khác...”

Turner nhanh chóng nhận ra anh đã phạm một sai lầm chiến thuật. “Quên vụ quyền bầu cử đi. Được chứ. Anh sẽ đi cùng em đến mua cuốn sách đó.”

“Anh sẽ đi à?” Mắt cô sáng lên, rạng rỡ ánh dịu dàng màu nâu. “Cảm ơn anh.”

“Chúng ta sẽ đi vào thứ Sáu nhé? Anh nghĩ chiều nay thì không được rồi.”

“Ồi, em cũng muốn đi,” Olivia ríu rít.

“Tuyệt đối không. Một trong hai đứa thì anh còn xoay sở được. Thần kinh của anh, em biết đấy.”

“Thần kinh của anh làm sao?”

Anh nhìn Olivia. “Em thử thách thần kinh của anh.”

“Turner!” Olivia la lên. Cô quay sang Miranda. “Miranda!”

Nhưng Miranda vẫn đang tập trung vào Turner. “Chúng ta có thể đi bây giờ được không?” cô hỏi anh, tỏ vẻ không muốn nghe một lời tranh cãi nào nữa. “Em không muốn người bán sách đó quên em.”

“Xét theo những gì Olivia vừa kể về cuộc phiêu lưu của em nghi ngờ việc ông ta có thể quên nổi em đấy,” Turner nhún nhó.

“Nhưng chúng ta có thể đi hôm nay không? Làm ơn. Làm ơn đi mà.”

“Em có biết là mình đang cầu xin không?”

“Em không quan tâm,” cô nói ngay.

Anh cân nhắc. “Anh chợt nghĩ ra là anh có thể lợi dụng tình cảnh này đấy.”

Miranda ngơ ngác. “Là sao ạ?”

“Ồ, anh chưa biết. Bất cứ khi nào anh cũng có thể từ chối ban cho em một ân huệ mà.”

“Vì em chả có gì mà anh muốn cả, nên em khuyên anh quên những kế hoạch bất chính đi và đưa em đến hiệu sách ngay.”

“Được rồi được rồi. Vậy đi thôi.”

“Anh chắc chắn em không thể đi cùng hai người à?” Olivia hỏi, theo họ ra tới đại sảnh.

“Ồ yên đây,” Turner nhẹ nhàng ra lệnh trong lúc quan sát Miranda đẩy cửa. “Phải có ai đó gọi đội tuần tra nếu bọn anh không lành lặn trở về.”

Mười phút sau, Miranda đang đứng trước hiệu sách mà cô vừa bị từ chối lúc đầu giờ chiều.

“Trời ơi, Miranda,” cô nghe tiếng Turner kêu ca bên cạnh. “Trông em hơi bị khủng khiếp đấy.”

“Tốt,” cô đáp gọn lỏn, bước tới trước.

Turner túm lấy cánh tay cô cản lại. “Cho phép anh vào trước em,” anh đề nghị, mắt ánh lên một tia vui thích. “Chỉ nhìn thấy em thôi người đàn ông tội nghiệp ấy cũng có thể đột quỵ mất.”

Miranda quắc mắt nhìn anh nhưng vẫn để anh đi qua. Lần này người bán hàng dừng hòng đuổi cô. Cô đến, được hộ tống bởi một quý ông có tước vị và một cơn thịnh nộ âm ỉ. Cuốn sách còn có thể của ai khác ngoài cô nữa.

Chuông kêu leng keng khi Turner bước vào hiệu sách. Miranda theo ngay sau anh, mà thực ra là bước sát gót anh.

“Tôi có thể giúp gì thưa ngài?” người bán sách hỏi với tất cả vẻ lịch sự khúm núm.

“Vâng, tôi quan tâm...” anh dài giọng và nhìn quanh cửa hiệu.

“Cuốn sách đó,” Miranda quả quyết chỉ về phía khung cửa sổ trưng bày.

“Phải, cuốn sách đó.” Turner tặng người bán hàng một nụ cười dịu dàng.

“Cô!” Người bán hàng thở hắt ra, nét mặt chuyển sang đỏ hồng giận dữ. “Ra ngoài! Cút ra khỏi cửa hiệu của tôi!” Ông ta chộp lấy cánh tay Miranda, cố lôi cô ra phía cửa.

“Dừng lại! Tôi nói dừng lại!” Miranda không phải là người chịu bị sỉ nhục bởi một gã cô xem là ngu ngốc, cô dùng túi xách tay của mình đánh thật mạnh vào đầu ông ta.

Turner rên rỉ.

“Simmons!” người bán sách quát tháo ầm ĩ gọi trợ lý. “Tìm ngay một cảnh sát. Cô tiểu thư trẻ này bị loạn trí.”

“Tôi không bị loạn trí, ông là đồ dâm dăng!”

Turner cân nhắc các lựa chọn. Quả thực, chuyện này không thể nào có kết cục tốt đẹp được.

“Tôi là một khách hàng trả tiền đàng hoàng,” Miranda kịch liệt nói. “Và tôi muốn mua cuốn *Le morte’Arthur*!”

“Tôi thà chết còn hơn để cô chạm tay vào nó, đồ gái đi thô lỗ!”

Gái đi? Thế này thì thật là quá quắt đối với Miranda, cô tiểu thư trẻ vốn nhạy cảm hơn tưởng tượng của mọi người nhiều, nếu nhìn vào cách cư xử lúc này của cô. “Đồ dâm dăng, đồ gớm ghiếc,” cô rít lên, giơ cái túi lên lần nữa.

Gái đi ư? Turner thở dài. Đó là một sự lảng mạ mà anh thật sự không thể bỏ qua. Mặc dù vậy, anh cũng không thể để Miranda tấn công người đàn ông này được. Anh giật lấy cái túi từ tay cô. Cô trừng trừng nhìn anh đầy giận dữ vì đã dám can thiệp vào. Anh nheo mắt ném cho cô một cái nhìn cảnh cáo.

Anh hắng giọng, quay sang người bán sách. “Thưa ông, tôi phải yêu cầu ông xin lỗi tiểu thư đây.”

Người bán sách khoanh tay trước ngực về ngang ngực.

Turner liếc nhìn Miranda. Cô cũng đang khoanh tay lại với cùng cách y hệt. Anh lại nhìn người đàn ông lớn tuổi và nói kiên quyết hơn một chút, “Ông sẽ xin lỗi tiểu thư đây.”

“Cô ta là kẻ phiền nhiễu,” người bán sách nói với vẻ đắc thắng.

“Sao ông...” Dám Miranda sẽ lao thẳng vào ông ta nếu Turner không nhanh tay chộp được lưng váy của cô kéo lại. Người đàn ông lớn tuổi nắm chặt tay thủ thế như bọn du côn, nom khá kỳ quặc so với vẻ bề ngoài yêu sách vở của ông ta.

“Em im lặng nào,” Turner rít lên với cô, cảm thấy cơn giận dữ bắt đầu bùng nổ trong lồng ngực.

Người bán sách ném cho cô một cái nhìn đắc thắng.

“Ồ, ông đang phạm sai lầm đấy,” Turner nói. Chúa nhân từ, gã này có lý trí không vậy? Miranda giằng người về phía trước, có nghĩa là Turner phải nắm váy cô chắc hơn, cũng có nghĩa là gã chủ hiệu sách lại càng tỏ ra dương dương tự đắc, và có nghĩa toàn bộ trò hề chết tiệt này sẽ xoáy thành một cơn bão nếu Turner không chấm dứt mọi chuyện ngay lập tức.

Anh nhìn người bán sách với ánh mắt lạnh lẽo, đậm chất quý tộc nhất. “Xin lỗi tiểu thư đây, hoặc ta sẽ khiến ông phải thực sự hối tiếc đấy.”

Nhưng gã chủ hiệu sách rõ ràng là một tên ngốc kinh niên, bởi vì ông ta không chấp nhận lời đề nghị mà Turner đã rộng lượng đưa ra vì sự kính trọng. Thay vào đó, ông ta vênh vào một cách hiểu chiến và tuyên bố, “Tôi không có gì phải xin lỗi cả. Cô gái đó đã vào trong cửa hiệu của tôi...”

“A, quý tha ma bắt nhà ông,” Turner lầm bầm. Giờ thì không tránh được rồi.

“... làm phiền khách hàng của tôi, lãng mạ tôi...”

Turner siết bàn tay thành nắm đấm, vung lên, gọn ghẽ nện trúng vào cánh mũi gã bán sách.

“Ôi lạy Chúa tôi,” Miranda nín thở. “Em nghĩ anh làm vỡ mũi ông ta rồi.”

Turner ném cho cô một cái nhìn nghiêm khắc trước khi ngó xuống người chủ hiệu sách nằm trên sàn. “Anh không nghĩ vậy. Ông ta không chảy máu.”

“Thật đáng tiếc,” Miranda lầm bầm.

Turner chộp lấy cánh tay Miranda giật cô lại gần anh. Cô gái nhỏ bé khát máu này sắp giết người mất thôi. “Đừng nói gì nữa cho tới khi chúng ta ra khỏi đây.”

Mắt Miranda mở lớn, nhưng cô khôn ngoan ngậm miệng và để anh kéo ra khỏi hiệu sách. Nhưng khi họ đi qua ô cửa sổ, cuốn *Le morte d' Arthur* đập vào mắt và cô kêu lên, “Sách của em!”

Thế là xong. Turner đứng khựng lại. “Anh không muốn nghe một lời nào nữa về cuốn sách chết tiệt của em, em nghe rõ chứ?”

Miệng cô há hốc.

“Em không hiểu chuyện gì vừa xảy ra à? Anh đã đánh một người đàn ông.”

“Nhưng không phải anh cũng đồng ý là ông ta đáng bị đánh sao?”

“Không bằng một nửa so với việc em đáng bị bóp cổ!”

Cô giật lùi lại, rõ ràng là cảm thấy bị lãng nhục.

“Trái ngược với bất cứ điều gì em nghĩ về anh,” anh ngừng lại, “anh không dùng thời gian của mình hết ngày này sang ngày khác để nghĩ xem khi nào và ở đâu mình có thể dính vào cuộc ẩu đả kế tiếp.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả, Miranda. Em đã lãng mạ người đàn ông đó...”

“Ông ta lãng mạ em!”

“Anh đang giải quyết vấn đề,” anh nói qua hai hàm răng nghiến chặt. “Đó là lý do vì sao em đưa anh tới đây, để xử lý mọi thứ. Không phải vậy à?”

Miranda quắc mắt rồi đột nhiên miễn cưỡng gật đầu.

“Có chuyện quái gì với em thế? Lỡ gã đó thiếu kiềm chế thì sao? Lỡ...”

“Anh nghĩ ông ta thể hiện sự kiềm chế à?” cô tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Ít nhất cũng nhiều bằng em!” Anh nắm hai vai cô và bắt đầu lắc. “Chúa nhân từ, Miranda, em không nhận ra là có nhiều gã không thèm chớp mắt khi đánh phụ nữ sao? Hoặc tệ hơn thế nữa,” anh nói thêm đầy ẩn ý.

Anh đợi cô trả lời, nhưng cô chỉ nhìn anh chăm chăm, hai mắt mở to không hề chớp. Anh có một cảm giác đáng lo ngại, ấy là cô nhìn thấy điều gì đó mà anh không thấy.

Điều gì đó trong anh.

Và rồi cô nói, “Em xin lỗi, Turner.”

“Vì điều gì?” anh hỏi một cách không được hòa nhã cho lắm. “Vì đang dựng lên cả một màn kịch giữa hiệu sách yên tĩnh ư? Vì không giữ cho miệng em ngậm lại được khi đáng ra em nên thế ư? Vì...”

“Vì làm anh bối rối,” cô lặng lẽ nói. “Em xin lỗi. Là do em thiếu suy nghĩ.”

Những lời nhỏ nhẹ của cô ngay lập tức xoa dịu cơn giận của anh, và anh thở dài. “Đừng làm điều gì như thế lần nữa, được chứ?”

“Em hứa.”

“Tốt.” Anh nhận ra mình vẫn đang kèm chặt hai vai cô, thế nên anh nói lỏng nắm tay mình. Rồi anh nhận ra hai vai cô có cảm giác thật thích. Ngạc nhiên, anh thả cả hai tay ra.

Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ, vẻ lo lắng lướt qua nét mặt. “Ít nhất em nghĩ em có thể hứa. Nhất định em sẽ gắng không làm bất cứ điều gì để làm anh bối rối như thế nữa.”

Bỗng nhiên Turner tưởng tượng ra cảnh Miranda đang cố gắng để anh không buồn bực. Một cảnh tượng khiến anh bối rối. “Có chuyện gì với em thế? Tất cả chúng ta đều tin rằng em rất điềm đạm. Có Chúa chứng giám, em đã hơn một lần giúp Olivia tránh khỏi rắc rối.”

Môi cô mím chặt, rồi cô nói, “Đừng nhằm lẫn tính điềm đạm với sự dễ bảo, Turner ạ. Chúng không giống nhau đâu. Và chắc chắn em không nhu mì dễ bảo đâu.”

Không phải cô đang tỏ ra ngang chống đối, anh nhận thấy thế. Chỉ đơn giản là cô đang tuyên bố sự thật - một sự thật mà anh ngờ là gia đình mình đã coi nhẹ suốt nhiều năm qua. “Không có gì phải sợ cả,” anh mết mết nói, “kể cả nếu anh từng vui thích với cái ý tưởng là em nhu mì dễ bảo thì chắc chắn chiều nay em cũng không lợi dụng được anh đâu.”

Nhưng Chúa phù hộ anh, cô không như vậy. Cô nghiêm nghị bảo, “Nếu em thấy điều gì đó rành rành là sai trái, em khó lòng mà ngồi im cho được.”

Cô sẽ giết gã bán sách mất. Anh dám chắc thế. “Hãy cố gắng tránh xa những mối nguy hiểm rành rành ấy. Em có thể làm điều đó vì anh không?”

“Nhưng em không nghĩ đây không hẳn là một mối nguy hiểm. Và em thực sự...”

Anh giơ một bàn tay lên. “Không nói nữa. Không một lời nào nữa về chủ đề này. Anh đã mất mười năm cuộc đời mình để nói về nó rồi.” Anh túm tay cô dẫn về nhà.

Chúa ơi, có chuyện gì với anh thế này? Mạch anh vẫn còn đang chạy đua trong khi cô đâu còn bị nguy hiểm gì nữa. Mà cũng không hẳn là nguy hiểm. Anh không nghĩ gã bán sách kia có thể tung ra một cú đấm gọn gàng. Và hơn nữa, có chuyện chết tiệt gì mà là anh lại lo lắng cho Miranda quá thế? Dĩ nhiên anh quan tâm đến cô. Cô như em gái anh vậy. Nhưng rồi anh cố thử hình dung nếu không phải cô mà là Olivia thì sao. Anh chỉ thấy mỗi cảm giác buồn cười thích thú mà thôi.

Nếu Miranda có thể khiến cho anh nổi điên lên như thế này thì hẳn phải có một sai lầm khủng khiếp nào đấy đang xảy ra.

6. Chương 6

“Winston sắp đến đây rồi.” Olivia vừa lướt vào phòng khách màu hồng vừa tuyên bố, tặng cho Miranda nụ cười chói lóa nhất.

Miranda ngược mắt khỏi quyển sách đang đọc - một bản in đã quăn mép và thực sự chẳng đẹp đẽ gì của cuốn *Le morte d' Arthur* mà cô đã mượn từ thư viện của ngài Rudland. “Thật hả?” cô lẩm bẩm, mặc dù cô biết rõ chiều nay Winston sẽ đến.

“Thật hả?” Olivia nhại lại. “Đó là tất cả những gì cậu có thể nói à? Xin lỗi, nhưng mình không thấy có vẻ gì là cậu đang yêu anh chàng đó, ôi, xin lỗi, anh ấy giờ đã là một người đàn ông rồi, đúng không?”

Miranda quay lại với việc đọc sách. “Mình đã bảo cậu là mình không yêu anh ấy.”

“À, cậu nên thế,” Olivia vắn lại. “Và cậu sẽ yêu, nếu cậu vui lòng hạ cố dành ít thời gian ở cùng anh chàng.”

Ánh mắt Miranda đang lướt theo những con chữ trên trang sách bỗng khựng lại. Cô ngẩng lên. “Cậu vừa nói sao cơ. Không phải anh ấy đang ở Oxford à?”

“Ừ thì đúng thế,” Olivia nói, phẩy tay như thể khoảng cách sáu mươi dặm đường chẳng đáng bận tâm, “nhưng anh chàng về đây cuối tuần, và cậu chẳng dành thời gian cho chàng ta gì cả.”

“Không đúng,” Miranda đáp. “Bọn mình đã cưỡi ngựa trong công viên Hyde, đến Gunter ăn kem, và thậm chí chèo thuyền đến Serpentine vào một ngày trời âm áp nữa.”

Olivia ngồi phịch xuống chiếc ghế bành bên cạnh, khoanh tay trước ngực. “Thế không đủ.”

“Cậu điên rồi,” Miranda lắc đầu và quay lại với cuốn sách.

“Mình biết cậu sẽ yêu anh ấy. Cậu chỉ cần dành đủ thời gian để bầu bạn với anh ấy thôi mà.”

Miranda mím môi và giữ cho mắt mình nhìn thẳng vào cuốn sách. Cuộc nói chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu hết.

“Anh chàng sẽ chỉ ở đây hai ngày thôi,” Olivia mơ màng. “Chúng mình cần phải hành động nhanh chóng.”

Miranda lật qua trang khác và nói, “Cậu cứ làm những gì cậu thích, Olivia, nhưng mình sẽ không tham gia vào kế hoạch của cậu đâu.” Rồi cô nhìn lên về cảnh giác. “Mà không, mình đổi ý rồi. Cậu không được làm những gì cậu muốn. Nếu mình để mặc mọi chuyện cho cậu, không khéo mình sẽ bị đánh thuốc mê và đang trên đường đến Gretna Green trước khi kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra mất.”

“Một ý tưởng hay ho đấy.”

“Livvy, đừng mai mối nữa. Mình muốn cậu hứa với mình.”

Nét mặt Olivia chuyển thành tình quái. “Mình sẽ không hứa điều mình không thể giữ lời.”

“Olivia!”

“Ôi, được rồi. Nhưng cậu không thể ngăn Winston được nếu anh chàng có ý định chinh phục cậu. Và xét từ những hành vi gần đây của chàng ta thì rất có thể đấy.”

“Miễn là cậu đừng có xía vào.”

Olivia khịt mũi và cố tỏ vẻ bị xúc phạm. “Mình bị tổn thương vì cậu nghĩ rằng mình có thể làm một việc như vậy đấy.”

“Ôi, làm ơn đi.” Miranda quay lại với cuốn sách nhưng không tài nào tập trung cho được khi mà trong đầu cô vẫn tiếp tục đếm ngược... hai mươi, mười chín, mười tám...

Chắc chắn Olivia không thể im lặng quá hai mươi giây.

Mười bảy... mười sáu...

“Winston sẽ là một người chồng dễ thương, cậu không nghĩ thế sao?”

Bốn giây. Thật ấn tượng, ngay cả với Olivia.

“Anh chàng còn trẻ, dĩ nhiên rồi, nhưng bọn mình đều trẻ cả mà.”

Miranda cố tình tăng lờ cô bạn.

“Turner cũng có thể là một người chồng tốt, nếu Leticia không chết và hủy hoại anh ấy.”

Miranda ngẩng phắt lên. “Cậu không nghĩ đó là một lời bình luận tàn nhẫn à?”

Olivia tủm tỉm cười. “Mình biết cậu đang nghe mình nói mà.”

“Khó mà không nghe cho được,” Miranda càu nhàu.

“Mình chỉ đang nói rằng...” Cầm Olivia hất lên, chăm chú nhìn ra khung cửa phía sau Miranda. “Và anh chàng đây rồi. Thật là trùng hợp.”

“Winston,” Miranda hồ hởi nói, xoay người lại để ngó qua thành chiếc trường kỷ. Ấy nhưng đó không phải là Winston.

“Xin lỗi vì làm em thất vọng,” Turner nói, một bên khóe miệng nhếch lên thành nụ cười uể oải.

“Xin lỗi,” Miranda lẩm bẩm, bỗng nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc. “Bọn em đang nói về anh ấy.”

“Bọn em cũng đang nói về anh nữa,” Olivia nói. “Mới vừa xong, đó là lý do em nói với cô ấy là anh đang vào.”

“Ác như quỷ, anh hy vọng thế.”

“Ồ, đúng thế thật,” Olivia nói.

Miranda cố nặn ra một nụ cười mỉm khi anh chọn chỗ ngồi đối diện với cô.

Olivia nhào người tới trước tỳ cầm lên bàn tay một cách điệu đà. “Em đang nói với Miranda rằng em nghĩ anh sẽ là một đức ông chồng khủng khiếp.” color=“black”>Nom anh có vẻ thích thú khi ngồi xuống. “Chính xác.”

“Nhưng em định bảo rằng nếu được rèn luyện đúng cách,” Olivia tiếp tục, “anh có thể trở lại như xưa.”

Turner đứng lên. “Anh đi đây.”

“Không, đừng đi!” Olivia bật cười khanh khách. “Em trêu anh thôi mà. Anh quá vô phương cứu chữa rồi. Nhưng Winston... bây giờ Winston giống như cục đất sét ấy.”

“Mình sẽ không kể lại với anh ấy là cậu nói thế đâu,” Miranda cầu nhàu.

“Cậu không nói là cậu không đồng ý,” Olivia khiêu khích. “Anh chàng chưa có thời gian để biến thành kinh khủng, như hầu hết đàn ông thường thế.”

Turner quan sát em gái với vẻ vui thích không che giấu. “Làm sao chuyện này lại xảy ra được nhỉ, anh đang ngồi đây nghe em thuyết giảng về cách quản lý đàn ông ư?”

Olivia mở miệng định trả đũa bằng một câu gì đó thông minh khôn khéo, chắc chắn là thế, nhưng ngay lúc đó người quản gia xuất hiện ở cửa và giải cứu cho cả ba người. “Mẹ cô yêu cầu cô đến chỗ bà, thưa tiểu thư Olivia.”

“Em sẽ quay lại,” Olivia thông báo trước khi rời khỏi phòng. “Em háo hức được kết thúc cuộc đàm đạo này lắm đấy.” Cô cười ranh mãnh và ve vẩy mấy ngón tay rồi đi mất.

Turner nén một tiếng rên rỉ - cô em gái của anh sắp kết liễu cuộc đời ai đó, chỉ hy vọng không phải anh - và nhìn sang Miranda. Cô đang ngồi khoanh chân trên chiếc trường kỷ, một cuốn sách lớn bụi bặm đặt trong lòng.

“Sách gì nặng thế?” anh hỏi nhỏ.

Cô giơ cuốn sách lên.

“Ồ,” anh thốt lên, môi run run.

“Đừng cười,” cô cảnh cáo.

“Anh còn không mơ đến nữa cơ.”

“Cũng đừng nói dối,” cô nói, khuôn miệng lại ra cái vẻ nữ gia sư mà dường như cô đã rất thành thạo.

Anh ngả người ra sau cố nín cười. “Giờ anh không được hứa nữa à.”

Trong một lúc cô chỉ ngồi im, nửa cứng rắn nửa nghiêm nghị, rồi nét mặt cô thay đổi. Không kịch tính, không hốt hoảng, nhưng đủ thấy rõ rằng trong đầu cô đang đấu tranh điều gì ghê lắm. Và rồi cô đi đến quyết định.

“Anh nghĩ gì về Winston?” cô hỏi.

“Em trai anh hả.”

Cô phẩy tay như thể đang nói “còn ai nữa chứ?”

“À,” anh mở lời rồi ngừng lại vì thật sự không biết cô mong anh nói gì? “Cậu ấy là em trai anh.”

Cô đưa mắt nhìn lên trời về chế giễu. “Một tiết lộ cực kỳ hữu ích.”

“Thế chính xác em đang hỏi anh cái gì hả?”

“Em muốn biết anh nghĩ sao về anh ấy,” cô khẳng định.

Trái tim anh khựng lại trong lồng ngực mà chẳng hiểu vì sao. “Em đang hỏi anh,” anh thận trọng hỏi lại, “liệu anh có tin Winston sẽ là một người chồng tốt không à?”

Cô nhìn anh bằng cặp mắt nghiêm nghị, rồi chớp mắt và - đó là điều lạ lùng nhất - như thể cô đang làm cho đầu óc mình mẫn trước khi nói bằng giọng đàm thoại bình thường nhất, “Có vẻ như mọi người đang cố gắng gán ghép chúng em.”

“Mọi người ư?”

“À, Olivia.”

“Anh khó có thể là người đưa ra những lời khuyên lãng mạn.”

“Vậy anh không nghĩ em nên quyến rũ Winston à,” cô nhào người tới trước.

Turner chớp mắt. Anh hiểu Miranda, và đã biết cô từ nhiều năm nay, vậy nên anh khá chắc chắn cô không thay đổi tư thế để khoe ra bộ ngực duyên dáng đáng kinh ngạc của mình. Nhưng thật điên đầu, đó lại chính là kết quả.

“Turner?” cô gọi khẽ.

“Nó còn quá trẻ,” anh thốt lên.

“Đối với em ư?”

“Đối với bất kỳ ai. Chúa lòng lành, nó chỉ mới hai mốt.”

“Thực ra, anh ấy vẫn hai mươi.”

“Chính xác,” anh nói một cách khó chịu, thầm ước có cách nào đó để chỉnh lại cái cà vạt của mình mà không tự biến mình thành thằng ngốc. Anh bắt đầu cảm thấy nóng hơn, và thật khó để giữ tập trung vào thứ gì khác ở Miranda mà không phải là chỗ đó.

Cô ngồi thẳng lại. Tạ ơn Chúa.

Cô không nói gì.

Cho tới khi anh không thể kiềm mình được nữa. “Em có ý định theo đuổi nó à?”

“Winston à?” Cô tỏ vẻ cân nhắc. “Em không biết.”

Anh khịt mũi. “Nếu em không biết thì rõ ràng em không nên làm.”

Cô quay sang nhìn thẳng vào mắt anh. “Đó là điều anh nghĩ sao? Rằng tình yêu nên rõ ràng và minh bạch à?”

“Ai nói gì về tình yêu đâu?” Giọng anh hơi khó chịu, rồi anh thấy hối hận, nhưng chắc chắn cô cũng hiểu rằng đây là một cuộc nói chuyện không bình yên.

“Hừmm.”

Anh khó chịu cảm thấy dường như cô đang xét đoán anh, và anh đã tỏ ra thật ngây thơ. Sau khi đi đến một kết luận nào đó, cô chuyển sự chú ý trở lại cuốn sách đặt trong lòng.

Và anh ngồi đó, giống một thằng ngốc, thật vậy, chỉ ngẩn nhìn cô đọc sách, cố nghĩ ra một lời bình luận thông minh nào đấy.

Cô ngẩng lên, nét mặt điềm tĩnh đến khó chịu. “Anh có kế hoạch gì cho buổi chiều nay không?”

“Không,” anh quả quyết mặc dù đã định cho con ngựa thiện của mình chạy nước kiệu.

“Ồ. Mọi người nói Winston sẽ đến sớm.”

“Anh biết.”

“Đó là lý do bọn em nói chuyện về anh ấy,” cô giải thích, như thể điều đó quan trọng vậy. “Anh đến vì sinh nhật em.”

“Phải, dĩ nhiên rồi.”

Cô lại nhào người tới, Chúa phù hộ anh. “Anh cũng nhớ cơ à?” cô hỏi. “Chúng ta sẽ tổ chức một bữa ăn gia đình vào tối mai.”

“Dĩ nhiên anh nhớ chứ,” anh lầm bầm dù chẳng nhớ gì cả.

“Hừmm,” cô nói, “Dù sao cũng cảm ơn những suy nghĩ của anh.”

“Suy nghĩ của anh,” anh lặp lại. Cô đang nói chuyện quái quỷ gì thế?

“Về Winston. Có rất nhiều vấn đề cần cân nhắc, và em thực sự muốn biết ý kiến của anh.”

“À. Giờ em đã biết rồi đấy.”

“Vâng.” Cô mỉm cười. “Em vui lắm. Bởi vì em rất kính trọng anh.”

Không hiểu sao cô đang khiến anh cảm thấy mình giống giống một thánh tích cổ xưa nào đó. “Em rất kính trọng anh ư?” anh buột miệng về chần chừ.

“À, vâng. Chẳng lẽ anh nghĩ em không kính trọng anh hay sao?”

“Thú thật là, Miranda ạ, phần lớn thời gian anh chẳng biết em nghĩ cái gì,” anh cúi kính đáp.

“Em nghĩ về anh.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô.

“Và Winston nữa, dĩ nhiên. Cả Olivia. Không ai có thể sống dưới cùng một mái nhà với cô ấy mà lại không nghĩ về cô ấy.” Cô gấp cuốn sách lại và đứng lên. “Em nghĩ mình nên đi tìm Olivia. Cô ấy và mẹ anh đang bắt đồng về mấy chiếc áo dài cô ấy muốn đặt, em đã hứa sẽ ra tay tương trợ rồi.”

Turner đứng lên đi cùng cô ra cửa. “Phe Olivia hay phe mẹ anh?”

“Sao chứ, phe mẹ anh, dĩ nhiên rồi,” Miranda bật cười. “Em trẻ, nhưng em không ngốc.”

Và cô bước đi.

10 THÁNG SÁU 1819

Một cuộc nói chuyện kỳ lạ với Turner chiều nay. Mình không định cố làm cho anh ấy ghen, mặc dù mình đồ rằng có thể nó đã diễn ra theo chiều hướng ấy, nếu có ai chứng kiến và biết tình cảm của mình dành cho anh, điều mà dĩ nhiên họ không biết rồi.

Tuy nhiên thì mình đã có ý định khơi gợi một số ý tưởng tội lỗi như trong cuốn *Le Morte d' Arthur*. Về chuyện này, mình không tin là mình đã thành công.

Cuối buổi chiều, Turner quay về sau buổi cưỡi ngựa trong công viên Hyde với Đức ông Westholme, và chỉ thấy có Olivia đang loay quanh trong đại sảnh.

“Suyt,” cô cất tiếng.

Thế là đủ khơi gợi trí tò mò của bất cứ ai nên Turner ngay lập tức tới cạnh cô. “Tại sao chúng ta phải im lặng?” anh hỏi, không chịu nói nhỏ tiếng.

Cô trừng mắt nhìn anh, về cái kính. “Em đang nghe trộm.”

Turner không thể hình dung ra vì ai mà cô em gái của mình lại bị cho ra rìa trên chỗ cầu thang dẫn xuống khu bếp thế này. Nhưng rồi anh nghe thấy một tiếng cười du dương.

“Miranda đây à?” anh hỏi.

Olivia gật đầu. “Winston vừa về, và họ đã xuống dưới tầng trệt.”

“Tại sao?”

Olivia ngo qua góc quanh, rồi thụt đầu lại đối diện với Turner. “Winston đang đói.”

Turner giật đôi găng tay ra. “Và nó cần Miranda cho ăn à?”

“Không, xuống đó tìm bánh quy bơ của bà Cook. Em sắp nhập bọn với họ, vì em ghét ở một mình, nhưng giờ anh ở đây rồi, em nghĩ là em chơi với anh cũng được.”

Turner liếc qua Olivia xuống đại sảnh, mặc dù anh không thể trông thấy cậu em trai và Miranda. “Anh cũng đang đói đây,” anh lẩm bẩm về đăm chiêu.

“Nhịn đi,” Olivia ra lệnh. “Họ cần thời gian.”

“Để ăn à?”

Mắt cô đảo tròn, “Để yêu nhau.”

Turner thấy hơi khó chịu khi bị cô em gái ném cho một cái nhìn khinh khỉnh như thế, nhưng anh quyết định sẽ đón nhận nó, nếu không thể phớt lờ đi thì cũng phải làm gì để trả đũa, vậy nên anh tặng lại cho Olivia một cái nhìn căm giận và quay trở về với vẻ cứng rắn vốn có. “Và họ định làm điều này nhờ bánh quy và trà trong một buổi chiều duy nhất à?”

“Đó là khởi đầu thôi,” Olivia đáp trả. “Em chưa thấy anh làm gì để thúc đẩy vụ mai mối này cả.”

Một ý nghĩ rõ ràng đến không ngờ xuất hiện trong đầu Turner, ấy là bất cứ kẻ ngốc nào cũng có thể thấy rằng đây là một cuộc hôn nhân bất tương xứng kinh khủng. Anh thực lòng yêu quý Winston, và coi trọng cậu em ở chừng mực mà bất cứ ai có thể tôn trọng một chàng trai hai mươi tuổi, nhưng đây không phải người đàn ông dành cho Miranda. Đúng là anh chỉ mới biết cô được vài tuần thật, nhưng ngay cả anh cũng có thể thấy rằng cô khôn ngoan hơn tuổi. Cô cần ai đó trưởng thành hơn, già dặn hơn, có thể đánh giá đúng hơn những ưu điểm của cô. Ai đó có thể vững vàng cầm cương khi cơn giận của cô bùng nổ với những biểu hiện hiểm thấy của nó.

Anh nghĩ Winston có thể là người đàn ông đó... sau mười năm nữa.

Turner nhìn cô em gái và nói khá kiên quyết, “Anh cần đồ ăn.”

“Turner, dừng!” Nhưng Olivia không thể ngăn anh. Đến lúc cô định cố thử thì anh đã đi đến nửa hành lang rồi.

Lối sống của nhà Bevelstoke tương đối xuề xòa, ít nhất là khi họ không có khách khứa đến chơi, vậy nên không một gia nhân nào tỏ ra ngạc nhiên khi Winston ló đầu vào bếp, làm mủi lòng bà Cook với vẻ mặt giống chú cún con đáng yêu ngọt ngào nhất, rồi ngồi phịch xuống bàn cùng Miranda chờ đợi trong khi bà bếp trở tài với mấy chiếc bánh quy bơ nổi tiếng của mình. Chúng vừa mới được bày ra bàn, vẫn còn đang bốc khói nghi ngút và mùi thơm phưng phức như trên thiên đường thì Miranda nghe thấy một tiếng thịch thật lớn phía sau mình.

Cô quay lại, chớp mắt, nhìn thấy Turner đang đứng ở bậc cuối cầu thang, trông vừa ngông nghênh vừa ngượng ngùng và cực kỳ đáng yêu. Cô thở dài. Cô không thể cầm lòng được.

“Bước hai bậc một đấy,” anh giải thích, dù cô không chắc nó có quan trọng hay không.

“Turner,” Winston lúng búng thốt lên, còn đang bận ăn chiếc bánh quy thứ ba nên không thể chào anh hùng hồn hơn được.

“Olivia nói hai người xuống đây,” Turner nói. “Thật vừa khéo. Anh đang chết đói đây.”

“Bọn em có một đĩa bánh quy nếu anh muốn một ít,” Miranda nói, ra hiệu về phía chiếc đĩa trên bàn.

Turner nhún vai rồi ngồi xuống cạnh cô. “Của bà Cook à?”

Winston gật đầu.

Turner lấy ba chiếc, rồi quay sang bà Cook cũng với vẻ mặt như chú cún con mà Winston đã làm lúc trước. “Ôi, được rồi,” bà kêu lên, rõ ràng là rất thích sự chú ý này, “Tôi sẽ làm thêm.”

Sau đó Olivia xuất hiện ở khung cửa, đôi môi bặm chặt, mắt trừng trừng nhìn ông anh cả. “Turner,” cô câu kinh. “Em đã bảo là em muốn chỉ cho anh xem, ờ, cuốn sách mới em kiếm được cơ mà.”

Miranda thốt ra một tiếng rên rỉ. Cô đã bảo Olivia thôi trò ép mỗi đi rồi mà.

“Turner,” Olivia gào lên.

Miranda quyết định rằng nếu Olivia không hỏi ý cô về chuyện đó thì cô sẽ tự giúp mình. Cô ngẩng lên, mỉm cười ngọt ngào và hỏi, “Quyển sách nào thế?”

Olivia lườm cô một cái rõ dài và sắc lẹm như dao. “Cậu biết rồi còn hỏi.”

“Có phải là cuốn nói về đế chế Ottoman không, hay cuốn về những người đánh bắt ở Canada, hay là cuốn về triết học của Adam Smith?”

“Nhóm của Smith chứ,” Olivia bật ra.

“Thật à?” Winston hỏi, quay ra nhìn cô em song sinh của mình với vẻ hứng thú mới mẻ. “Anh không biết là em thích thể loại ấy đấy. Năm nay chúng ta đang đọc cuốn *Wealth of nations* mà. Nó là sự kết hợp khá thú vị giữa triết học và kinh tế học.”

Olivia cười khẩy. “Đúng thế. Mà em sẽ cho anh biết ý kiến của mình khi nào đọc xong nó.”

“Em đọc được bao nhiêu rồi?” Turner hỏi.

“Mới vài trang.”

Hoặc ít nhất đó là điều Miranda nghĩ là mình đã nghe thấy. Thật khó nói chắc khi phải nghe qua hàm răng nghiêng ken két của Olivia.

“Em ăn bánh quy không, Olivia?” Turner hỏi, rồi nhe răng cười với Miranda, như thể đang nói: Chúng mình cùng một hội.

Nhìn anh thật trẻ con. Nhìn anh thật trẻ trung. Nhìn anh thật... hạnh phúc.

Và trái tim Miranda tan chảy. “>Olivia băng qua phòng đến ngồi cạnh Winston, nhưng trên đường đi cô cúi xuống rít vào tai Miranda, “Mình đang cố gắng giúp cậu.”

Nhưng Miranda vẫn còn đang hồi phục sau nụ cười của Turner. Cô có cảm giác dạ dày vừa rơi tụt xuống chân, đầu óc choáng váng, tim đập thành thịch chơi cả một bản giao hưởng bi hùng. Cô đang yêu hay bị nhiễm cảm đây? Cô liếc trộm nét mặt nhìn nghiêng như điêu khắc của Turner và thở dài.

Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy một tình yêu.

“Miranda này. Miranda!”

Cô ngẩng lên nhìn Olivia đang nóng nảy gọi tên mình.

“Winston muốn biết ý kiến của mình về cuốn *Wealth of nations* khi mình đọc xong. Mình đã bảo anh ấy là cậu sẽ đọc nó cùng lúc với mình. Mình chắc chúng mình có thể mua một cuốn khác.”

“Gì cơ? Ồ, được, dĩ nhiên, mình rất muốn đọc.” Chỉ khi nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của Olivia, Miranda mới nhận ra mình đã đồng ý cái gì.

“Nào, Miranda,” Winston nói, tựa người vào bàn và vỗ nhẹ vào tay cô. “Em phải kể cho anh nghe em đang tận hưởng mùa hội này như thế nào.”

“Mấy cái bánh quy này ngon thật,” Turner lớn tiếng rồi với lấy một cái. “Xin lỗi Winston, em có thể dịch cánh tay ra không?”

Winston thu tay lại, và Turner lấy một cái bánh bỏ tọt vào miệng. Anh cười xởi lởi. “Vẫn tuyệt vời như mọi khi, bà Cooka!”

“Tôi sẽ làm một đĩa khác cho cậu trong vài phút nữa,” bà đảm bảo với anh, miệng cười rạng rỡ trước lời tán dương hào phóng.

Miranda đợi hai người nói xong rồi mới trả lời Winston. “Nó rất tuyệt. Em chỉ ước anh ở đây thường xuyên hơn để tận hưởng với bọn em thôi.”

Winston quay sang cô mỉm cười, một nụ cười trẻ nãi có thể làm tim cô lỡ nhịp. “Anh cũng ước thế,” anh nói, “nhưng anh sẽ phải ở trường một nửa mùa hè.”

“Anh e là em sẽ không có nhiều thời gian dành cho các quý cô đâu,” Turner hồ hởi chen ngang. “Nếu anh nhớ không nhầm thì kỳ nghỉ hè của anh là uống rượu và vui chơi với bạn bè. Rất vui. Em sẽ không muốn bỏ lỡ nó đâu.”

Miranda nhìn anh khó hiểu. Nghe giọng điệu anh hơi vui vẻ quá mức.

“Em cũng nghĩ vậy,” Winston đáp. “Nhưng em cũng thích tham gia vài sự kiện lớn nữa.”

“Ý hay đấy,” Olivia nói. “Thế thì anh sẽ muốn trau chuốt thêm đáng về thanh lịch thành thị đấy.”

Winston quay sang cô. “Anh đủ thanh lịch rồi, cảm ơn em rất nhiều.”

“Dĩ nhiên là anh thanh lịch rồi, nhưng để, ờ... giúp một người đàn ông trở nên lịch lãm thì không gì bằng kinh nghiệm thực tiễn.”

Winston đỏ mặt. “Anh có kinh nghiệm, Olivia.”

Miranda tròn mắt.

Turner nhẹ nhàng đứng dậy. “Anh nghĩ là cuộc trò chuyện này đang nhanh chóng giảm giá trị xuống mức không còn phù hợp với những đôi tai lịch thiệp nữa.”

Xem ra Winston muốn nói gì đó nữa, nhưng may mắn làm sao, vì hòa khí anh em, Olivia vỗ tay vui vẻ. “Nói hay lắm!”

Nhưng đáng lẽ Miranda phải hiểu rằng không nên tin tưởng cô bạn mình - ít nhất là khi Olivia đã ra mặt làm bà mối. Cô nhanh chóng nhận ra nụ cười ranh mãnh nhất của Olivia đang hướng về mình.

“Miranda,” Olivia nói một cách quá ư duyên dáng.

“Ồ, hả?”

“Chẳng phải cậu đã bảo muốn đưa Winston tới hiệu bán găng tay mà tụi mình mới phát hiện ra tuần trước à? Họ có những đôi găng tay đẹp sừng sờ,” Olivia tiếp tục, quay sang Winston. “Dành cho cả nam giới lẫn nữ giới. Bọn em nghĩ có thể anh cần một đôi. Bọn em không rõ găng tay ở Oxford có chất lượng như thế nào mà.”

Đó rành rành là một bài diễn thuyết đã được chuẩn bị trước, và Miranda đoán chắc Olivia cũng biết như vậy. Cô liếc trộm Turner, anh đang quan sát toàn cảnh với thái độ thích thú. Hoặc chán ghét. Đôi khi thật khó mà biết được.

“Anh có ý kiến gì không anh trai yêu quý?” Olivia nói bằng giọng điệu vô cùng quyến rũ. “Chúng mình sẽ đi chứ?”

“Không còn gì thích hơn.”

Miranda mở miệng định nói gì đó, nhưng rồi thấy có nói cũng vô ích nên lại thôi. Cô sẽ giết Olivia. Cô sẽ lên vào phòng ngủ và lột da cô bạn láu cá. Nhưng bây giờ cô chỉ có duy nhất một lựa chọn, ấy là đồng ý. Cô không hề muốn làm bất cứ điều gì có thể khiến Winston tin là cô có những cảm xúc lãng mạn dành cho anh. Nhưng sẽ là cực kỳ thiếu nhạy cảm nếu cứ cố gạt chuyển đạo chơi đi ngay trước mặt anh.

Vì vậy, khi nhận ra ba cặp mắt đang tập trung vào mình đầy mong đợi, Miranda chẳng còn cách nào khác, đành nói, “Chúng ta có thể đi hôm nay. Sẽ rất vui cho mà xem.”

“Anh sẽ tham gia với mọi người,” Turner tuyên bố, quả quyết nhồm dậy.

Miranda ngạc nhiên quay sang nhìn anh, cả Olivia và Winston cũng vậy. Anh chưa bao giờ tỏ ra có hứng thú đồng hành cùng bọn họ trong bất cứ chuyến dạo chơi nào ở Ambleside, mà nói cho đúng ra, tại sao anh phải làm vậy chứ? Anh già dặn hơn họ tới chín tuổi cơ mà.

“Anh cần một đôi găng tay,” Turner thản nhiên giải thích, môi hơi cong lên như muốn bảo: Còn lý do nào khác để tôi đi cùng mấy người nữa chứ?

“Dĩ nhiên,” Winston lên tiếng, vẫn còn chớp mắt trước sự quan tâm không ngờ từ phía ông anh.

“Thật tốt là em đã gợi ý chuyện này,” Turner nói nhanh. “Cảm ơn Olivia.”

Nom Olivia không có vẻ vui lòng gì cả.

“Anh đi cùng thì hay quá,” Miranda nói, có lẽ hơi hăng hái hơn dự định. “Anh không phiền chứ Winston?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi.” Nhưng trông Winston có vẻ rất phiền. Ít nhất là cũng hơi hơi phiền.

“Em đã dùng xong sữa và bánh quy rồi chứ Winston?” Turner hỏi. “Ta nên lên đường thôi. Chiều nay trời có vẻ nhiều mây đấy.”

Winston ngoan cố với thêm cái bích quy lớn nhất trên bàn. “Ta có thể đi xe kín mà.”

“Em sẽ đi lấy áo khoác,” Miranda đứng dậy. “Hai người giải quyết chuyện xe cộ nhé. Chúng ta sẽ gặp ở phòng khách màu hồng? Sau hai mươi phút nữa được chứ?”

“Anh sẽ đưa em lên gác,” Winston nhanh nhẩu nói. “Anh cần lấy mấy thứ trong túi du lịch của anh.”

Cặp đôi rời khỏi bếp, Olivia ngay lập tức quay sang Turner với điệu bộ rõ là hiểm ác. “Có chuyện gì không ổn với anh thế?”

Anh dịu dàng nhìn cô em về chăm chú. “Xin lỗi, em nói gì?”

“Em đang tận tâm tận lực mai mối cho hai người bọn họ, vậy mà anh lại phá hỏng tất cả.”

“Đừng cư xử như đóng kịch kiểu ấy,” anh lắc đầu nói. “Anh chỉ đi mua găng tay thôi. Điều đó không thể ngăn chặn một đám cưới, nếu quả thật đám cưới đó sắp xảy ra.”

Olivia cau mày. “Nếu không biết rõ, em lại nghĩ anh đang ghen đấy.”

Trong thoáng chốc, Turner chỉ có thể chăm chăm bất động nhìn cô em. Rồi anh tìm lại được các giác quan - và giọng nói của mình - bèn đáp trả. “Thế thì em biết rõ đấy. Vậy nên anh sẽ cảm ơn em vì đã không kết tội anh vô căn cứ.”

Ghen vì Miranda chứ. Chúa lòng lành, cô nàng còn nghĩ ra những gì tiếp theo đây?

Olivia khoanh tay trước ngực. “Thế đấy, rõ ràng anh đang hành động hết sức lạ lùng.”

Từ trước đến nay Turner đối xử với cô em gái theo nhiều cách khác nhau. Nói chung thì anh thường lơ Olivia đi. Thỉnh thoảng anh vào vai ông chú tốt bụng, bất ngờ xuất hiện với quà cáp và lời tặng bốc. Nhưng khoảng cách tuổi tác giữa hai anh em khiến anh không bao giờ đối xử với cô theo kiểu bằng vai phải lứa, luôn luôn xem cô mới chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng bây giờ, trước việc cô buộc tội anh như thế, buộc tội anh thèm muốn Miranda, buộc tội anh đã gây ra mọi chuyện, anh quát mắng cô mà không hề cân nhắc ngôn từ của mình, cứ nói vung vít lên, không buồn quan tâm đến mức độ và cảm xúc. Giọng anh cứng rắn, chua chát và lạnh lùng khi nói, “Nếu em chịu nhìn xa hơn cái ham muốn của bản thân là muốn Miranda lúc nào cũng cun cút nghe em sai khiến, thì em sẽ thấy rằng cô ấy và Winston vô cùng không phù hợp.”

Olivia thở hắt ra trước đòn tấn công không ngờ ấy, nhưng cô nhanh chóng hồi phục. “Sai khiến ư?” cô giận sôi lên. “Giờ thì ai đang buộc tội vô căn cứ hả? Anh cũng như bất kỳ ai đều biết rằng em yêu quý Miranda và không mong muốn gì hơn ngoài hạnh phúc của cô ấy. Hơn nữa, cô ấy thiếu nhan sắc và của hồi môn, và...”

“Ôi...” Turner ngậm miệng lại trước khi kịp buông ra câu chữ thề ngay trước mặt em gái. “Em đánh giá cô ấy thấp quá đấy,” anh bật lại. Tại sao người ta cứ cố chấp nhìn Miranda như đứa con gái nào đấy ngày xưa có lần làm thế nhỉ? Cô ấy có thể không phù hợp với tiêu chuẩn sắc đẹp hiện nay của xã hội như Olivia, nhưng cô ấy có nét còn sâu sắc hơn và thú vị hơn nhiều. Người ta có thể nhìn Miranda và biết rằng có điều gì đó ẩn sau đôi mắt đó. Và khi cô cười, đó không phải nụ cười đã được tập đi tập lại, không nhạo báng mỉa mai - ở thì đôi khi có vẻ chế giễu, nhưng anh không thể bắt lỗi chuyện ấy, khi cô cũng có khiếu hài hước y hệt anh. Và thật sự mà nói, bị mắc kẹt ở London bởi cái mùa hội này như hai người bạn họ thì đúng là có quá nhiều thứ để chế nhạo mỉa mai.

“Winston sẽ là một đám tuyệt vời cho cô ấy,” Olivia sôi nổi tiếp tục. “Và cô ấy...” Đột nhiên cô im bật, thở hổn hển, đưa tay bịt miệng.

“Ồ, sao nữa?” Turner cau kỉnh hỏi.

“Chuyện này không phải về Miranda đúng không? Mà về Winston. Anh nghĩ cô ấy không đủ tốt đối với Winston.”

“Không,” anh đập lại ngay lập tức bằng một giọng phần nộ lạ lùng. “Không,” anh nhắc lại, lần này cân nhắc ngôn từ thận trọng hơn. “Sự thật là hai đứa còn quá trẻ để kết hôn, chỉ thế thôi. Đặc biệt là Winston.”

Olivia bất bình. “Điều đó không đúng, họ...”

“Winston còn quá trẻ,” anh lạnh lùng chêm vào, “và em cần nhìn xa hơn khỏi căn phòng này để thấy lý do tại sao một người đàn ông không nên kết hôn khi còn quá trẻ.”

Ban đầu Olivia chẳng hiểu gì cả. Nhưng rồi ngay khi cô hiểu ra, Turner nhìn thấy sự thông suốt và sau đó là vẻ thương hại.

Mà anh thì ghét sự thương hại.

“Em xin lỗi,” Olivia thốt lên - ba từ đó thậm chí còn khiến anh khó chịu hơn. Rồi cô lại nói thêm lần nữa. “Em xin lỗi.”

Và chạy đi.

Miranda đợi trong phòng khách hồng được thì đứa hầu gái xuất hiện ở cửa và nói, “Xin lỗi thưa cô, tiểu thư Olivia bảo tôi nói với cô rằng cô ấy sẽ không xuống được.”

Miranda đặt bức tượng nhỏ cô đang ngắm nghía xuống và ngạc nhiên nhìn đứa hầu gái. “Cô ấy không khỏe à?”

Đứa hầu gái có vẻ ngần ngại, và Miranda không muốn đặt nó vào tình huống khó khăn khi cô có thể tự mình đi tìm Olivia, vậy nên cô nói, “Thôi không sao. Tôi sẽ tự hỏi cô ấy.”

Đứa hầu gái nhún gối chào, Miranda quay qua chiếc bàn bên cạnh đặt bức tượng nhỏ về đúng vị trí của nó, rồi liếc nhìn nó lần nữa, cô biết Phu nhân Rudland thích những món đồ cổ của mình được để đúng nơi đúng chỗ. Rồi cô bước về phía cửa.

Và đắm chìm vào một thân hình đàn ông cao lớn.

Turner. Cô biết điều đó trước cả khi anh lên tiếng. Đó có thể là Winston, hoặc một người hầu, hoặc là - Chúa phù hộ, thật xấu hổ - ngài Bá tước Rudland, nhưng không phải. Đó là Turner. Cô biết mùi nước hoa của anh. Cô biết thanh âm hơi thở của anh.

Cô biết bầu không khí sẽ như thế nào khi cô ở gần anh.

Và đó là lúc cô biết, chắc chắn và mãi mãi, rằng đây là tình yêu.

Nó là tình yêu, và là tình yêu của một người phụ nữ dành cho một người đàn ông. Cô không còn là thiếu nữ mộng mơ nghĩ về anh như chàng bạch mã hoàng tử nữa. Giờ đây, cô đã là một người phụ nữ. Cô biết rõ những khuyết điểm của anh, thấy rõ những thiếu sót của anh, mà cô vẫn yêu anh.

Cô yêu anh, cô muốn chữa lành vết thương cho anh, và cô muốn...

Cô không biết mình muốn gì. Cô muốn tất cả. Cô muốn mọi thứ. Cô...

“Miranda à.”

Bàn tay anh vẫn đang đặt trên hai cánh tay cô. Cô ngược nhìn, ngay cả khi cô biết mình sẽ không thể chịu đựng nổi khi đối diện với đôi mắt xanh biếc đó. Cô biết mình sẽ không nhìn thấy điều gì ở đó.

Và cô nghĩ đúng. Không có tình yêu, không chút cảm xúc hé lộ. Nhưng nhìn anh thật lạ lùng và khác thường.

Và cô cảm thấy nóng nực.

“Em xin lỗi,” cô vừa lắp bắp nói vừa lùi người ra. “Em nên cẩn thận hơn mới phải.”

Nhưng anh không thả cô ra. Không phải lúc này. Anh đang nhìn cô, nhìn đôi môi cô, và trong một tích tắc hạnh phúc diệu kỳ, Miranda đã nghĩ rằng có thể anh muốn hôn cô. Hơi thở của cô nghẹn lại, đôi môi hé mở, và...

Và rồi nó kết thúc.

Anh bước tránh ra. “Lỗi của anh,” anh nói, hầu như âm sắc không thay đổi. “Đáng lẽ anh cũng nên cẩn thận hơn.”

“Em định đi tìm Olivia,” cô không nghĩ ra điều gì khác để nói. “Cô ấy sai người đến nói với em là cô ấy sẽ không xuống.”

Về mặt anh thay đổi - sự thay đổi vừa đủ và thoáng lộ chút chế giễu vừa đủ để cô hiểu là anh biết vừa có chuyện gì. “Cứ kệ nó,” anh nói. “Con bé sẽ ổn.”

“Nhưng...”

“Riêng lần này thôi,” anh đột ngột nói, “em hãy để Olivia tự xử lý những vấn đề của mình.”

Môi Miranda hé ra ngạc nhiên trước giọng điệu của anh. Nhưng sự xuất hiện của Winston đã giúp cô không phải trả lời anh.

“Sẵn sàng đi chưa?” Winston hỏi, hoàn toàn không để ý đến sự căng thẳng trong phòng. “Olivia đâu rồi?”

“Cô ấy không đi nữa,” Miranda và Turner đồng thanh.

Winston hết nhìn từ người này lại quay sang người kia, hơi sững sốt vì lời đáp lại đồng thanh vừa rồi. “Tại sao?” anh hỏi.

“Cô ấy cảm thấy không khỏe,” Miranda nói dối.

“Thế thì tệ quá,” Winston nói, nghe không có vẻ gì là thực sự không vui. Anh đưa cánh tay ra cho Miranda khoác. “Chúng ta đi chứ?”

Miranda nhìn Turner. “Anh vẫn đi chứ?”

“Không.” Anh thậm chí không mất đến hai giây để trả lời.

11 THÁNG SÁU 1819

Hôm nay sinh nhật mình - thật vui nhưng cũng thật lạ lẫm.

Nhà Bevelstoke đã tổ chức một bữa tối gia đình để chúc mừng mình. Thật quá ân cần tử tế, nhất là khi bố mình có vẻ đã quên rồi, với bố hôm nay chỉ là ngày một học giả Hy Lạp nào đó đã tìm ra một công thức toán học đặc biệt hoặc thứ gì đó Rất Quan Trọng đại loại vậy.

Quà của ông bà Bá tước Rudland: một đôi hoa tai ngọc màu xanh nước biển rất đẹp. Mình biết mình không nên nhận một thứ quá thân tình như thế, nhưng mình không thể làm om sòm bàn ăn tối được, và mình đã nói, “cháu không thể...” (nếu có điều gì thiếu thuyết phục hơn) rồi hoàn toàn im lặng.

Quà của Winston: một bộ khăn tay ren tuyệt đẹp.

Quà củ Olivia: một hộp văn phòng phẩm có khắc tên mình. Cậu ấy còn kèm theo một mẫu nhãn nhỏ, “Dành Riêng Cho Đôi Mắt Cậu, mình hy vọng cậu sẽ không thể dùng thứ này lâu!” Dĩ nhiên cậu ấy ám chỉ hy vọng tên mình sẽ chóng có thêm họ Bevelstoke.

Miễn bình luận.

Và quà của Turner, một chai nước hoa. Mùi violet. Mình lập tức nghĩ đến dải ruy băng tím màu hoa violet mà anh cài vào tóc mình khi mình mười tuổi, nhưng dĩ nhiên anh chẳng nhớ những thứ như vậy rồi. Mình không nói gì về chuyện đó cả; thật ngượng khi bộc lộ quá nhiều sự ủy mị. Nhưng mình nghĩ nó thật là một món quà đáng yêu và ngọt ngào.

Có vẻ mình không ngủ được. Mười phút đã qua kể từ khi mình viết những câu trước, và mặc dù ngáp sai quai hàm nhưng mắt thì vẫn mở thao láo. Mình sẽ xuống bếp để xem có thể kiếm được một ly sữa nóng không.

Hoặc có thể mình sẽ không vào bếp. Có thể sẽ chẳng còn ai ở dưới đó để giúp mình cả, mà nếu mình hoàn toàn có thể hâm nóng sữa được thì đầu bếp có thể bị lên cơn đau tim khi phát hiện thấy có ai đó đã dùng bếp của ông mà ông không biết. Và quan trọng hơn, giờ mình đã hai mươi tuổi rồi. Mình có thể uống một ly rượu sherry để ngủ ngon nếu mình muốn.

Mình nghĩ mình sẽ làm thế.

7. Chương 7

Turner đã dùng hết một cây nến và ba ly brandy, bây giờ anh đang ngồi trong bóng tối phòng làm việc của ba mình, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, lắng nghe tiếng lá cây gần đó kêu xào xạc trong gió và gõ nhẹ vào cái ly.

Buồn tẻ, có lẽ, nhưng bây giờ anh đang ôm ghì lấy sự buồn tẻ ấy. Buồn tẻ chính xác là những gì anh muốn sau một ngày như thế này.

Đầu tiên là Olivia buộc tội anh thêm muốn Miranda. Sau đó là Miranda, và anh...

Chúa ơi, anh đã muốn có cô.

Anh biết chính xác cái khoảnh khắc anh nhận ra điều đó. Không phải lúc anh nắm lấy hai cánh tay cô để giữ cho cô đứng vững. về cô thật thích, đúng vậy, nhưng anh không để ý đến điều đó. Không phải như thế.

Khoảnh khắc... cái khoảnh khắc có thể hủy hoại anh xảy đến một tích tắc sau đó, khi cô ngược nhìn lên.

Là đôi mắt cô. Luôn luôn là đôi mắt của cô. Chỉ là anh quá ngu ngốc không nhận ra.

Khi họ đứng đấy, trong một khoảnh khắc dài như vô tận, anh cảm thấy chính mình đang thay đổi. Anh cảm thấy cơ thể mình vặn xoắn, hơi thở ngừng lại, rồi các ngón tay anh siết chặt, và đôi mắt cô - chúng mở to hơn.

Và anh muốn cô. Anh tưởng tượng ra điều gì như thế, không có gì đúng đắn và tuyệt vời đến thế, anh muốn cô.

Anh chưa bao giờ thấy ghê tởm bản thân mình như vậy.

Anh không yêu cô. Anh không thể yêu cô. Anh khá chắc chắn mình không thể yêu bất cứ ai, không thể sau tất cả sự tàn phá mà Leticia đã làm với trái tim anh. Đó chỉ là thèm khát dục vọng, thuần túy đơn giản thế thôi, và nó là sự thèm khát trước người con gái ít thích hợp nhất trên toàn nước Anh này.

Anh rót cho mình một ly khác. Người ta nói rằng thứ gì không giết chết người đàn ông thì sẽ làm anh ta mạnh hơn, nhưng chuyện này...

Chuyện này sẽ giết chết anh.

Và rồi, trong khi ngồi đó, suy ngẫm về sự yếu đuối của mình, anh nhìn thấy cô.

Đây là một bài kiểm tra. Nó không chỉ là một bài kiểm tra. Ai đó ở nơi nào đó đã quyết tâm kiểm tra dũng khí của anh với tư cách là một quý ông. Và anh sắp thì trượt rồi. Anh sẽ cố gắng, anh sẽ ghìm mình lại chừng nào còn có thể, nhưng tận sâu bên trong, ở một góc nhỏ tâm hồn mình, anh thực sự không thích kỳ kiểm tra này, anh biết thế. Anh sẽ thất bại.

Cô di chuyển như một bóng ma, sống động trong chiếc áo trắng gọn sóng. Nó bằng vải cotton thô, anh chắc thế, nghiêm nghị và đứng đắn và trình trắg một cách hoàn hảo.

Nó làm anh thêm muốn cô đến tuyệt vọng.

Anh siết chặt hai tay ghế và ráng hết sức giữ chặt nó, vì tất cả danh dự của anh.

Miranda cảm thấy hơi không thoải mái khi bước vào phòng làm việc của Bá tước Rudland, nhưng cô không thấy thứ cô đang tìm ở chiếc xô pha hoa hồng, và cô biết ông để một cái bình cổ thon trên cái kệ gần cửa ra vào. Cô có thể vào rồi ra trong chưa đầy một phút; chắc chắn vài giây thì sẽ không bị tính là xâm phạm cá nhân.

“Giờ thì mấy cái ly đó đâu hết rồi?” cô càu nhàu, đặt cây nến xuống bàn. “Đây rồi.” Cô tìm thấy chai rượu nâu và rót cho mình một lượng nhỏ.

“Anh hy vọng em không biến trò này thành thói quen,” một giọng lè nhè kéo dài cất lên.

Chiếc ly trượt khỏi mấy ngón tay cô rơi xuống sàn vỡ choang.

“Suyt, suyt.”

Cô lần theo tiếng nói cho tới khi nhìn thấy anh đang ngồi trong chiếc ghế bành, hai bàn tay đặt trên tay ghế một cách gượng gạo. Ánh sáng lờ mờ, nhưng dù thế cô vẫn có thể thấy những biểu hiện trên nét mặt anh, mỉa mai và lạnh lùng.

“Turner?” cô thì thầm một cách ngốc nghếch, làm như đấy có thể là ai khác nữa vậy.

“Chính hần.”

“Nhưng anh đang... tại sao anh lại ở đây?” cô tiến lên một bước. “Ồi!” Một mảnh thủy tinh vỡ đâm vào gan bàn chân cô.

“Đồ ngốc. Đi chân trần xuống đây.” Anh đứng lên khỏi ghế và sải bước băng qua phòng.

“Em đâu định xuống đập vỡ đâu,” Miranda đáp bằng giọng phòng thủ, cúi xuống lấy mảnh vỡ ra.

“Không phải chuyện đó. Em sẽ bị chết vì cảm lạnh nếu đi lang thang như thế này.” Anh bế thốc cô ra xa khỏi đồng thủy tinh vỡ.

Cô bỗng thấy như mình đang gần chạm tới thiên đường. Cơ thể anh ấm áp, và cô cảm thấy hơi nóng từ anh tràn qua làn áo ngủ của cô. Da thịt cô râm ran do sự gần gũi của anh, và hơi thở của cô bắt đầu dần dập lậ lòng.

Mùi hương của anh. Chắc chắn thế. Cô chưa bao giờ ở gần anh như thế này, chưa bao giờ đủ gần để ngửi thấy mùi cái tinh chất đàn ông đặc hữu của anh. Anh có mùi gỗ và mùi brandy ấm áp, và một chút gì đó khác nữa, thứ mùi hương gì đó cô không thể xác định được. Thứ mùi hương gì đó chỉ đơn giản thuộc về Turner. Ôm chặt cổ anh, cô cho phép đầu mình được ngả gần sát hơn vào lồng ngực anh để có thể hít vào một hơi thật sâu mùi hương đó.

Và rồi ngay khi cô vừa bắt đầu tin rằng cuộc đời chỉ có thể hoàn hảo đến thế này mà thôi thì anh ném phịch cô xuống ghế xô pha không chút khách sáo.

“Sao anh làm thế?” cô lồm cồm ngồi thẳng dậy.

“Em làm cái gì ở đây?”

“Anh làm gì ở đây?”

Anh ngồi xuống đối diện với cô qua cái bàn thấp. “Anh hỏi em trước.”

“Chúng ta như trẻ con ấy,” cô nói, thu hai chân vào người. Nhưng cô vẫn trả lời anh. Thật ngu ngốc khi cãi cò về một chuyện chẳng đâu thế này. “Em không ngủ được. Em nghĩ một ly sherry có thể giúp ích được.”

“Bởi vì em đã đạt tới cái mốc hai mươi tuổi,” anh nói về giễu cợt.

Nhưng cô không cần câu. Cô chỉ nghiêng đầu lịch thiệp xác nhận - Chính xác.

Anh cười khùng khục. “Thế thì, tiện đây, cho phép anh trợ giúp em giải sầu.” Anh đứng dậy đi tới cái tủ ly gần đó. “Nhưng nếu em định uống rượu, thì vì Chúa, hãy uống cho đúng cách. Brandy là thứ em cần, tốt nhất là loại nhập lậu từ Pháp.”

Miranda quan sát anh lấy ra hai chiếc cốc miệng hẹp từ trên kệ và đặt chúng xuống bàn. Bàn tay anh vững vàng và... trên đời lại có đôi bàn tay đẹp đến thế sao?... anh rót hai ly một cách hào phóng. “Hồi nhỏ thỉnh thoảng mẹ em cũng cho em uống brandy. Khi em bị mắc mưa,” cô giải thích. “Chỉ một ngụm để làm ấm người.”

Anh quay sang nhìn cô, đôi mắt anh xuyên qua bóng tối. “Em lạnh à?”

“Không. Tại sao?”

“Em đang run.”

Miranda nhìn xuống hai cánh tay phản bội của mình. Cô đang run, nhưng không phải vì lạnh. Cô đưa tay ôm quanh người, hy vọng anh sẽ không truy hỏi chủ đề này thêm nữa.

Anh lại băng qua phòng và đưa cô ly brandy, thân hình anh toát lên vẻ duyên dáng nam tính góc cạnh. “Đừng uống hết một hơi.”

Cô làm vẻ mặt cực kỳ khó chịu trước cái giọng điệu kẻ cả của anh trước khi nhấp một ngụm. “Tại sao anh lại ở đây?” cô hỏi.

Anh ngồi xuống bên kia bàn và uể oải bắt chéo hai chân. “Anh phải thảo luận vài vấn đề về đất đai với ba anh, vậy nên ông gọi anh vào đây uống rượu sau bữa ăn tối. Rồi anh ở lại đây luôn.”

“Và anh đang ngồi lì một mình ở đây trong bóng tối à?”

“Anh thích bóng tối.”

“Chẳng ai thích bóng tối cả.”

Anh cười lớn, cô cảm thấy tiếng cười ấy đầy se sởn và trẻ trung đến kỳ lạ.

“À, Miranda,” anh nói vẫn còn cười. “Cảm ơn em vì điều đó.”

Mắt cô nheo lại. “Anh đã uống bao nhiêu rồi?”

“Một câu hỏi hơi xác xược đấy.”

“À há, vậy là anh đã uống quá nhiều.”

Anh nhào người tới trước. “Em trông anh giống bị say xỉn à?”

Cô giật lùi lại một cách vô thức, không sẵn sàng trước vẻ dữ dội kiên định trong cái nhìn chăm chăm của anh. “Không,” cô từ tốn đáp. “Nhưng anh có nhiều kinh nghiệm hơn em, và em nghĩ là anh biết uống chừng nào thì đủ. Anh có thể uống gấp tám lần so với em mà không ai nhận ra ấy chứ.”

Turner bật cười vẻ cay nghiệt. “Mọi điều em nói đều đúng. Và em, cô em thân mến ạ, nên học cách tránh xa những gã có ‘nhiều kinh nghiệm’ hơn em.”

Miranda nhấp một ngụm rượu nữa, cố gắng kháng cự lại cái thôi thúc muốn dốc cả cái ly xuống họng một lần. Nhưng thế sẽ làm cô sẽ bị sặc và rồi anh sẽ bò ra cười.

Vậy thì cô đến chết vì ngượng mất thôi.

Suốt buổi tối tâm trạng của anh đã rất tệ. Châm chọc và chế nhạo khi họ ở riêng với nhau, và im lặng câu kính khi có mặt những người khác. Cô nguyên rửa trái tim phản bội của mình vì yêu anh đến thế. Sẽ dễ chịu hơn nhiều với Winston đáng mến, chàng trai có nụ cười rạng rỡ vui tươi, người đã tỏ ra say mê cô cả tối.

Nhưng không, cô muốn anh. Turner, kẻ có tâm tính thất thường, mới lúc trước cười đùa với cô như bạn bè thân thiết, lúc sau lại cư xử với cô như vật trừ tà.

Tình yêu chỉ dành cho những kẻ ngốc. Những kẻ ngu xuẩn. Và cô là kẻ ngu xuẩn nhất

“Em đang nghĩ gì thế?” anh hỏi.

Cô nói, “Em trai anh.” Cô chỉ muốn ngang bướng thôi, nhưng dù sao trong đó cũng có một chút sự thật.

“À,” anh kêu lên, rót thêm rượu vào ly của mình. “Winston. Anh chàng tốt bụng.”

“Phải,” cô bướng bỉnh đáp.

“Vui tính.”

“Đáng yêu.”

“Trẻ trung.”

Cô nhún vai. “Em cũng thế. Có lẽ bọn em là một cặp đẹp đôi.”

Anh không nói gì. Cô uống nốt ly của mình.

“Anh không đồng ý à?” cô hỏi.

Lặng thinh.

“Về Winston,” cô dần tới. “Anh ấy là em trai anh. Anh muốn anh ấy được hạnh phúc, phải không? Anh có nghĩ em xứng với anh ấy không? Anh có nghĩ em sẽ làm cho anh ấy hạnh phúc không?”

“Tại sao em lại hỏi anh chuyện này?” anh hỏi, giọng trầm xuống và nghe thật kỳ quái trong đêm tối.

Cô nhún vai, rồi trượt ngón tay vào cốc chấm nhẹ cho tới những giọt rượu cuối cùng. Sau khi liếm ngón tay, cô nhìn lên.

“Có ngay,” anh lăm bằm, rót tung tóe thêm chừng hai giọt ngón tay rượu brandy nữa vào cái ly miệng hẹp.

Miranda gật đầu cảm ơn rồi trả lời câu hỏi của anh. “Em muốn biết thôi,” cô thản nhiên nói, “và em không biết hỏi ai khác. Olivia thì quá háo hức muốn thấy em kết hôn với Winston, cô ấy sẽ nói bất cứ điều gì cô ấy nghĩ là sẽ ma tới trước bàn thờ Chúa nhanh nhất.”

Cô chờ đợi, đếm từng giây cho tới lúc anh lên tiếng. Một, hai, ba... và rồi anh hít vào một hơi rồi rạc.

Nghe gần như là sự đầu hàng.

“Anh không biết, Miranda.” Nghe có vẻ mệt mỏi, kiệt sức. “Anh không thấy có lý do gì mà em lại không làm nó hạnh phúc được. Em sẽ làm bất cứ ai hạnh phúc.”

Ngay cả anh ư? Miranda nhúc nhối muốn nói ra những lời ấy, nhưng thay vào đó cô hỏi, “Anh có nghĩ anh ấy sẽ làm em hạnh phúc không?”

Anh mất lâu hơn để trả lời câu hỏi này. Rồi cuối cùng, anh đáp một cách chậm chạp, cân nhắc từng lời, “Anh không chắc.”

“Tại sao không? Có chuyện gì không ổn với anh ấy à?”

“Không có gì không ổn với nó cả. Anh chỉ không chắc nó có thể làm em hạnh phúc thôi.”

“Nhưng tại sao?” Cô đang thiếu lễ phép, cô biết, nhưng nếu cô có thể bắt Turner nói ra tại sao Winston không thể làm cô hạnh phúc thì biết đâu anh sẽ nhận ra lý do anh có thể làm được điều đó.

“Anh không biết, Miranda.” Anh vò mái tóc cho tới khi những sợi vàng óng rối bù lên.

“Phải. Phải rồi.”

“Thôi được rồi.” Anh cúi người về phía trước, hai mắt nheo lại như thể chuẩn bị cho cô biết tin xấu. “Em thiếu sắc đẹp theo tiêu chuẩn hiện nay của xã hội, em quá hay mĩ mai, và em đặc biệt không thích trò chuyện lịch sự. Thẳng thắn mà nói, Miranda, anh thật sự thấy em không hề muốn dấn thân vào một cuộc hôn nhân điển hình của xã hội.”

Cô nuốt khan. “Và?”

Anh tránh ánh mắt khỏi cô một lúc lâu trước khi quay lại. “Và hầu hết đàn ông sẽ không đánh giá đúng em. Nếu chồng em cố nhào nặn em thành thứ gì đó không phải là em, thì em sẽ không hạnh phúc.”

Dường như không khí đang tích điện, và Miranda không thể rời mắt khỏi anh được. “Và anh có nghĩ rằng ngoài kia sẽ có ai đó đánh giá đúng em không?” cô thì thầm.

Câu hỏi treo lơ lửng nặng nề trong không trung, như thôi miên cả hai người bọn họ cho tới khi Turner lên tiếng, “Có.”

Nhưng đôi mắt anh lại rơi xuống chiếc cốc, rồi anh hợp cạn chỗ rượu brandy cuối cùng. Tiếng thở dài của anh là của một người đàn ông thỏa mãn với rượu, không phải của người đang suy ngẫm về tình yêu và sự lãng mạn.

Cô nhìn đi nơi khác. Khoảnh khắc đó - nếu có một khoảnh khắc như thế, nếu nó không chỉ là tưởng tượng của cô - đã qua rồi, và sự im lặng không phải một nguồn an ủi, nó ngượng nghịu, lóng ngóng và cô cũng cảm thấy ngượng ngùng và lóng ngóng. Cô bật ra câu nói vu vơ nhằm nhĩ đầu tiên mà cô có thể nghĩ ra.

“Anh có định đến vũ hội của nhà Worthington tuần tới không?”

Anh quay lại, một bên mày nhướn lên thành dấu hỏi trước câu hỏi bất ngờ của cô. “Có thể.”

“Em mong anh sẽ đến. Anh thường tử tế khiêu vũ với em đến hai lần. Nếu không thì em buồn chết mất vì thiếu bạn nhảy.” Cô đang nói nhằm, nhưng cô không quan tâm. Dù có thể nào đi nữa thì dường như cô cũng không thể ngăn mình lại. “Nếu Winston có thể tham dự thì em sẽ không cần anh, nhưng em biết sáng hôm đó anh ấy phải trở lại Oxford.”

Trong một giây, vẻ mặt Turner thật lạ lùng. Không phải một nụ cười, không có nét mĩ mai, thậm chí không cả chút châm biếm. Miranda ghét cái việc thật khó nhìn thấu anh, nó hoàn toàn chẳng cho cô chỉ dẫn phải tiếp tục thế nào. Nhưng dù gì cô đã dấn thân. Lúc này, cô có gì để mất chứ?

“Anh sẽ đi chứ?” cô hỏi. “Em sẽ rất cảm kích.”

Anh nhìn cô chăm chú một lúc rồi nói, “Anh sẽ đến.”

“Cảm ơn anh. Em rất biết ơn.”

“Anh vui mừng vì mình có ích,” anh lạnh nhạt đáp.

Cô gật đầu. “Anh chỉ cần nhảy với em một lần thôi, nếu đó là tất cả những gì anh có thể xoay sở. Nhưng nếu anh có thể làm hơn thế thì em sẽ rất cảm ơn. Hình như đám đàn ông coi trai thường làm theo gương anh.”

“Thật là lạ,” anh lẩm bẩm.

“Chẳng có gì quá lạ cả,” cô nhún vai. Cô đang bắt đầu cảm thấy tác dụng của hơi men. Cô không bị yếu đi mà còn cảm thấy khá ấm áp, có lẽ cả một chút bạo dạn nữa. “Anh khá đẹp trai.”

Xem ra anh không biết nên đáp lại thế nào. Miranda tự chúc mừng mình. Hiếm hoi lắm mới có lần cô làm anh mất bình tĩnh.

Lúc này cô cảm thấy thật phấn khích, thế nên cô uống một hợp brandy nữa, lần này cẩn thận để chất lỏng trôi xuống cổ họng một cách êm ái hơn. Cô nói, “Anh khá giống Winston.”

“Anh bị xúc phạm đấy.”

Giọng anh sắc lạnh, và thay vì nên coi đó là một sự cảnh báo thì dường như Miranda lại không thể thoát ra khỏi cái rãnh mà cô đang mau chóng đào quanh mình. “À, cả hai đều có mắt xanh, tóc vàng, dù em cho rằng của anh màu nhạt hơn. Và khi đứng, điệu bộ của hai người cũng giống nhau, mặc dù...”

“Đủ rồi đấy, Miranda.”

“Ồ, nhưng...”

“Anh nói, thế là đủ rồi

Cô im lặng trước giọng điệu chua chát của anh, rồi thì thầm. “Không cần phải méch lòng thế.”

“Em đã uống quá nhiều rồi.”

“Đừng ngờ ngẩn. Em không hề say. Em chắc chắn anh đã uống nhiều gấp mười lần em.”

Anh nhìn cô chằm chằm, một cái nhìn uể oải khó hiểu. “Điều đó không đúng, nhưng như em đã nói lúc trước, anh có nhiều kinh nghiệm hơn em.”

“Em đã nói thế, đúng không? Em nghĩ em nói đúng. Em không nghĩ anh say chút nào.”

Anh nghiêng đầu khẽ nói. “Không say. Chỉ hơi ngà ngà thôi.”

“Ngà ngà, anh á?” cô làu bàu, nghiên cứu cách phát âm từ mới ấy trên đầu lưỡi mình. “Thật là một sự miêu tả thú vị. Em nghĩ em cũng ngà ngà thôi.”

“Em thì chắc chắn rồi, không thì em đã đi ngay lên gác khi thấy anh.”

“Và em sẽ không so sánh anh với Winston.”

Mắt anh ánh lên một tia màu xanh lạnh như thép. “Đúng đấy.”

“Anh không để tâm, phải không?”

Một khoảng im lặng chết chóc thật dài, và trong vài giây, Miranda nghĩ mình đã đi quá xa. Làm sao cô có thể ngu ngốc đến thế, tự cao đến thế nghĩ rằng có lẽ anh muốn cô? Tại sao anh lại quan tâm nếu cô so sánh anh với em trai anh chứ? Cô chẳng hơn gì một đứa trẻ đối với anh, đứa con gái vô duyên mà anh kết bạn chỉ vì thấy thương hại. Đáng ra cô không bao giờ nên mơ tưởng đến một ngày nào đó anh có thể quan tâm đến cô mới phải.

“Tha lỗi cho em,” cô thì thầm rồi bất thành linh đứng dậy. “Em đã cư xử quá lố.” Rồi sau đó, vì thấy ly rượu vẫn còn nên cô uống cạn và lao ra phía cửa

“Ááááá!”

“Quái quỷ gì thế?” Turner phóng bật dậy.

“Em quên bég cái ly thủy tinh,” cô thút thít. “Cái ly vỡ.”

“Ôi, Chúa ơi, Miranda, đừng khóc.” Anh băng qua phòng và lần thứ hai trong buổi tối đó bế thốc cô lên bằng hai cánh tay mình.

“Em đúng là đồ ngu. Ngu ngốc chết tiệt,” cô sụt sịt. Những giọt nước mắt tuôn trào vì cảm thấy mất phẩm giá hơn là vì đau, và do đó chúng càng khó ngừng lại.

“Đừng có nguyên rửa. Anh chưa bao giờ nghe thấy em nguyên rửa cả. Anh sẽ phải súc miệng cho em bằng xà bông mất,” anh vừa trêu vừa bế cô trở lại ghế xô pha.

Giọng nói dịu dàng của anh có tác dụng với cô hơn là những lời nghiêm khắc, và cô nuốt một hơi không khí thật lớn, cố kiểm soát những tiếng nức nở đang lớn vồn đầu đó dưới cuống họng.

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế. “Bây giờ để anh xem chân của em, được chứ?”

Cô lắc đầu. “Em có thể lo được.”

“Đừng có ngốc. Em đang run lẩy bẩy như tàu lá chuối.” Anh đi đến tủ rượu cầm lấy cây nến cô để đó lúc trước.

Cô nhìn theo khi anh băng qua phòng trở lại chỗ cô và đặt cây nến xuống cuối bàn. “Đây giờ chúng ta đã có một chút ánh sáng rồi. Để anh xem chân em nào.”

Một cách miễn cưỡng, cô để anh nhắc bàn chân lên và đặt nó vào lòng anh.

“Em ngốc không thể tả.”

“Em có thôi đi không? Em là cô gái ít ngu ngốc nhất mà anh từng biết

“Cảm ơn anh. Em... ái!”

“Ngồi im và đừng vịn vịn nữa đi.”

“Em muốn nhìn xem anh đang làm gì.”

“Thế à, trừ phi em là diễn viên uốn dẻo, còn không em không thể đâu, vậy nên em sẽ phải tin tưởng anh.”

“Anh sắp xong chưa?”

“Sắp.” Anh kẹp ngón tay vào một mảnh vỡ thủy tinh khác và kéo ra.

Cô cứng đờ người vì đau.

“Chỉ còn một hai mảnh nữa thôi.”

“Nếu anh không lấy được chúng ra thì sao?”

“Anh sẽ làm được.”

“Thế nếu anh không làm được?”

“Lạy Chúa, ôi phụ nữ, đã bao giờ anh bảo em dai như đĩa chưa?”

Cô mỉm cười. “Rồi.”

Anh mỉm cười lại. “Nếu anh để sót một mảnh, nó sẽ tự trôi ra sau vài ngày. Những mảnh vỡ luôn thế.”

“Nếu cuộc đời đơn giản như một mảnh vỡ thì thật tuyệt nhỉ?” cô buồn bã nói.

Anh ngẩng lên nhìn. “Cũng tự tìm ra cách giải quyết sau vài ngày á?”

Cô gật đầu.

Anh nhìn cô đăm đăm một lúc, rồi quay lại với công việc đang dở tay, kéo mảnh vỡ thủy tinh cuối cùng khỏi da cô. “Đấy xong rồi. Em sẽ thấy khỏe như chưa có chuyện gì.

Nhưng anh không có động thái nào để bỏ bàn chân cô ra khỏi đùi anh.

“Em xin lỗi, em vụng về quá.”

“Đừng nói thế. Chỉ là một tai nạn thôi.”

Anh đang thì thầm với cô hay cô đang tưởng tượng nhỉ? Và ánh mắt anh sao quá dịu dàng. Miranda xoay người lại để ngồi thẳng dậy cạnh anh. “Turner?”

“Đừng nói gì cả,” giọng anh khàn khàn.

“Nhưng em...”

“Làm ơn!”

Miranda không hiểu sự khấn nài trong giọng anh, không nhận thấy nỗi khao khát đang hòa vào những lời anh nói. Cô chỉ biết rằng anh đang ở gần sát, và cô có thể cảm thấy anh, ngửi thấy anh... và cô muốn ném thứ anh. “Turner, em...”

“Không gì nữa cả,” anh nói rời rạc, và kéo cô đến bên cạnh anh, hai bầu ngực cô áp sát vào vòng ngực rắn chắc của anh. Đôi mắt anh ánh lên tia sáng dữ dội, và đột nhiên cô nhận ra - đột nhiên biết - rằng không gì ngăn được đôi môi anh đang chậm rãi đặt xuống môi cô.

Và anh đang hôn cô, môi anh nóng bỏng và đói khát ép lên miệng cô. Nỗi khao khát của anh dữ dội, thô nháp và ám ảnh. Anh muốn cô. Cô không thể tin được, thậm chí không thể tập trung để suy nghĩ, nhưng cô biết.

Anh muốn cô.

Nó khiến cô dừng cảm. Nó khiến cô nữ tính. Nó mang trở lại thứ tri thức bí mật đã bị chôn vùi bên trong cô, có lẽ từ trước khi cô được sinh ra, và cô hôn lại anh. Môi cô chuyển động với sự ngạc nhiên chân thật, lưỡi cô lao ra để nếm vị mặn nóng bỏng của da thịt anh.

Hai bàn tay Turner ép vào lưng cô, cầm tù cô sát vào người anh, và rồi họ không còn ngồi ngay thẳng được nữa, họ đã chìm sâu vào đồng gối đệm, cơ thể anh trùm lên Miranda.

Anh hoang dại. Anh điên cuồng. Chỉ có một cách giải thích duy nhất là như vậy, nhưng dường như anh có cô vẫn chưa đủ. Đôi tay anh tìm đến khắp nơi, thăm dò, sờ soạng, ôm siết, và điều duy nhất mà anh có thể nghĩ được - nếu anh còn có thể suy nghĩ - là anh muốn cô. Anh muốn cô theo mọi cách có thể. Anh muốn gấu nghiến cô. Anh muốn tôn thờ cô.

Anh muốn đánh mất mình trong cô.

Anh thì thầm tên cô, rên xiết trên da thịt cô. Khi cô thì thầm gọi tên anh đáp lại, anh cảm thấy đôi tay mình đang lần tới những cái cúc nhỏ xíu trên cổ chiếc áo ngủ của cô. Mỗi chiếc cúc đóng kín như tan biến dần dưới đầu ngón tay anh cho tới khi cô được cởi bỏ hết, tất cả những gì còn lại là lớp vải che đầy làn da của cô. Anh có thể cảm thấy đường cong gồ lên nơi ngực cô bên dưới chiếc áo dài, nhưng anh muốn nhiều hơn. Anh muốn hơi ấm của cô, mùi hương và vị ngọt của cô.

Môi anh trượt xuống cổ cô, lần theo đường cong thanh nhã ấy tới xương đòn, ngay nơi mép chiếc áo ngủ gặp làn cô. Anh kéo nó xuống, nếm từng centimet hương vị mới mẻ của cô, khám phá vị ngọt ngào đậm đà êm dịu, và rùng mình thỏa mãn khi lớp vải phẳng che ngực cô tuột đi để lộ đường cong mê hoặc của một bầu ngực trinh nguyên.

Chúa ơi, anh muốn cô.

Anh khum tay qua lớp áo, ép bầu vú cô lên cao, nâng tới gần sát miệng anh. Cô rên rỉ, và đó là tất cả những gì anh có thể làm để kìm giữ bản thân, để buộc nỗi thèm khát trong anh chậm lại. Miệng anh di chuyển tới gần hơn nữa, mấp mé tới phần thưởng cuối cùng, trong khi đó, bàn tay kia của anh trượt xuống dưới mép váy ngủ rồi trườn qua làn da mềm như lụa nơi bắp chân cô lên trên.

Khi tay anh chạm tới đùi cô, Miranda gần như thét lên.

“Suyt,” anh ngâm nga, làm cô yên lặng bằng một nụ hôn. “Em sẽ đánh thức hàng xóm dậy mất. Em sẽ đánh thức

Bố mẹ.

Nó như một gáo nước lạnh dội vào anh.

“Ôi, lạy Chúa tôi.”

“Gì vậy, Turner?” Hơi thở của cô trở lại gấp gáp rời rạc.

“Ôi, lạy Chúa, Miranda.” Anh gọi tên cô bằng tất cả cơn choáng váng đang tràn qua tâm trí. Như thể anh đã ngủ, đã mơ, và anh vừa thức dậy...

“Turner, em...”

“Im lặng,” anh cay đắng thì thầm, lấn mình khỏi người cô xuống tấm thảm. “Ôi, lạy Chúa,” anh lại lẩm bẩm. Và một lần nữa, lẩm bẩm như thằng điên.

“Ôi, trời ơi. Chúa ơi.”

“Turner?”

“Dậy đi. Em phải ngồi dậy.”

“Nhưng...”

Anh nhìn xuống cô, một sai lầm trầm trọng. Chiếc váy ngủ của cô vẫn còn rúm ró lại gần hông và... đôi chân cô - Chúa nhân từ, ai mà biết chúng duyên dáng và dài đến thế - và anh chỉ muốn...

Không.

Anh rùng mình trước sự từ chối của chính mình.

“Ngay bây giờ, Miranda,” anh kêu lên.

“Nhưng em không...”

Anh kéo cô đứng lên thật mạnh. Anh không hề muốn cầm tay cô một chút nào; nói thẳng ra là anh không tí tưởng bản thân mình khi chạm vào cô, cho dù cái nắm tay này chẳng lãng mạn gì. Nhưng anh phải bắt cô di chuyển. Anh phải bắt cô ra khỏi đó.

“Đi đi,” anh ra lệnh. “Vì Chúa, nếu em còn có chút lý trí nào, đi.”

Nhưng cô chỉ đứng đó, nhìn anh chằm chằm trong cơn sốc, và mái tóc cô xòa tung, đôi môi cong lên, và anh muốn cô.

Chúa ơi, anh vẫn muốn cô.

“Chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa,” anh nói, giọng sít lại.

Cô không nói gì. Anh thận trọng quan sát nét mặt cô. Làm ơn, làm ơn đừng để cô khóc.

Anh vẫn ép mình phải đứng im bất động. Nếu anh di chuyển, anh sẽ chạm vào cô mất. Anh sẽ không thể ngăn được mình. “Em nên lên gác đi,” giọng anh trầm đục.

Cô gật đầu nhất gừng và đi nhanh ra khỏi phòng.

Turner nhìn chằm chằm vào khung cửa. Quỷ tha ma bắt. Anh sẽ làm gì đây?

12 THÁNG SÁU 1819

Mình không tìm được từ ngữ để diễn đạt. Không một từ nào.

8. Chương 8

Sáng hôm sau, Turner thức dậy trong cơn đau đầu buốt nhói chẳng liên quan gì đến rượu.

Anh ước gì đó là do brandy. Brandy sẽ đơn giản hơn nhiều so với chuyện này.

Miranda.

Anh đã nghĩ cái quái gì thế

Không gì cả. Rõ ràng anh không suy nghĩ gì cả. Ít nhất là cũng không dùng cái đầu.

Anh đã hôn Miranda. Âm ti địa ngục, anh đã thực sự vồ vập lấy cô. Và thật khó lòng tưởng tượng nổi còn xó xỉnh nào trên nước Anh này có cô gái nào kém thích hợp để anh chú ý hơn cái cô tiểu thư Miranda Cheever đó.

Anh sẽ bị quay chín dưới địa ngục vì chuyện này mất thôi.

Nếu là thằng đàn ông tử tế hơn, anh nghĩ, anh sẽ cưới cô. Một phụ nữ trẻ có thể mất thanh danh vì những chuyện còn không bằng thế này. Nhưng có ai thấy đâu, một giọng nói bên trong anh ngoan cố. Không ai biết cả ngoại trừ hai người bọn họ. Và Miranda sẽ không nói gì. Cô không phải loại người đó.

Còn anh thì không phải là loại đàn ông tử tế. Nhờ công Leticia. Cô ta đã giết chết bất cứ điều gì tốt đẹp tử tế trong anh. Nhưng anh vẫn có lý trí. Và không đời nào anh để mình đến gần Miranda một lần nữa. Phạm sai lầm một lần thì còn có thể hiểu được.

Phạm sai lầm hai lần sẽ huỷ hoại đời anh.

Và ba lần...

Lạy Chúa lòng lành, không nên có lần thứ ba, dù chỉ là trong ý nghĩ.

Anh cần khoảng cách, chính thế. Khoảng cách. Nếu anh tránh xa Miranda, anh không thể bị cám dỗ, cô sẽ quên cuộc gần gũi bị cấm đoán của họ và tìm cho mình một anh chàng tốt bụng nào đó để kết hôn. Hình ảnh cô trong vòng tay một người đàn ông khác thật khó chịu đến không ngờ, nhưng Turner quyết định rằng đó là vì giờ mới sáng sớm, và vì anh đang mệt mỏi, vì anh vừa mới hôn cô chỉ sáu tiếng trước thôi, và vì...

Vì hàng trăm lý do khác nữa, không cái nào trong số đó đủ quan trọng để anh suy xét sâu hơn.

Trong khi chờ đợi, anh phải tránh mặt cô. Có lẽ anh nên rời thành phố. Đi xa. Anh có thể về vùng nông thôn. Dẫu sao thì anh cũng chẳng có ý định lưu lại London quá lâu.

Anh mở mắt và rên rỉ. Có phải anh đã mất tự chủ rồi không? Miranda chỉ mới hai mươi tuổi, không có kinh nghiệm gì hết. Cô không giống Leticia, thông thạo mọi mảnh khoe đàn bà, và sẵn sàng sử dụng chúng để mưu lợi cho bản thân.

Miranda rất cám dỗ, nhưng có thể kháng cự được. Turner đã đủ già đời để không nghĩ về cô. Mà bất luận thế nào thì có lẽ anh cũng không nên ở cùng một nhà với cô. Và mặc dù cuộc đời anh đang có nhiều biến động nhưng có lẽ đã đến lúc để mất đến đám phụ nữ trong mùa vũ hội năm nay. Có rất nhiều góa phụ trẻ trung kín đáo. Đã quá lâu rồi anh không có phụ nữ bên cạnh.

Nếu có điều gì có thể giúp anh quên một người đàn bà, thì đó là một người đàn bà khác.

“Turner sắp chuyển ra ngoài rồi.”

“Gì cơ?” Miranda đang cắm hoa vào chiếc lọ sứ. Chỉ nhờ đôi bàn tay nhanh nhẹn và sự may mắn tuyệt vời mới giúp món đồ cổ quý giá ấy không rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Anh ấy đi rồi,” Olivia nói kèm một cái nhún vai. “Còn người hầu của anh ấy đang đóng đồ đạc.”

Miranda đặt lọ hoa trở lại bàn bằng những ngón tay cẩn thận đến phát đau. Chạm rãi, diêm tĩnh, hít vào, thở ra. Và cuối cùng, khi đã chắc chắn mình có thể nói mà không run, cô hỏi, “Anh ấy rời khỏi thành phố à?”

“Không, mình không nghĩ vậy,” Olivia ngồi xuống ghế ngáp dài. “Anh ấy không định lưu lại lâu trong thành phố nên đang thuê một căn hộ.”

Anh đi thuê một căn hộ ư? Miranda vật lộn chống lại cảm giác trống rỗng, kinh hoàng đang nhấn chìm cả lồng ngực cô. Anh ấy thuê một căn hộ. Chỉ để tránh xa cô.

Nếu không quá buồn, hẳn cô sẽ coi đó là một sự sỉ nhục. Hoặc có lẽ là cả hai.

“Có lẽ thế là tốt nhất,” Olivia tiếp tục, không để ý đến nỗi đau khổ của cô bạn. “Mình biết anh ấy đã tuyên bố sẽ không bao giờ tái hôn nữa...;”

“Anh ấy đã nói thế à?” Miranda đông cứng lại. Làm sao cô có thể không biết chuyện này chứ? Cô biết anh đã nói hiện tại không tìm một người vợ, nhưng chắc chắn anh không có ý nói mãi mãi.

“Ồ, đúng thế,” Olivia đáp. “Anh ấy đã nói vậy hôm kia. Anh ấy khá cứng rắn. Mình nghĩ mẹ sẽ ngắt xỉu mất. Đúng y như thế, bà gần như bất tỉnh.”

“Mẹ cậu á?” Miranda không hình dung nổi.

“À, không, nhưng nếu thần kinh của bà kém hơn, chắc chắn bà sẽ ngắt xỉu.”

Miranda thường vẫn thích kiểu quanh co của Olivia, nhưng ngay lúc này cô chỉ muốn bóp cổ bạn mình.

“Dù sao thì,” Olivia thở dài khi đã yên vị, tựa lưng vào ghế, “anh ấy đã nói sẽ không tái hôn, nhưng mình chắc anh ấy sẽ cân nhắc lại. Đơn giản là anh ấy phải vượt qua nỗi đau đó.” Cô ngừng lời, liếc sang Miranda làm mặt nhăn nhó. “Hoặc khoảng trống mà nó để lại.”

Miranda mỉm cười se sắt. Quá se sắt đến nỗi cô biết đó hoàn toàn không phải là một nụ cười nữa.

“Nhưng dù anh ấy nói gì,” Olivia tiếp tục, ngồi thẳng người và nhắm mắt lại, “thì hiển nhiên anh ấy sẽ không đòi nào tìm vợ trong thời gian ở đây. Vì Chúa, ai mà ve vãn tán tỉnh nổi khi có một bà mẹ, một ông bố và hai cô em gái kề kề bên cạnh chứ?”

“Hai ư?”

“À, một, dĩ nhiên rồi, nhưng cậu có thể được tính là đứa thứ hai. Chắc chắn là anh ấy không thể thích làm gì thì làm khi có mặt cậu được.”

Miranda không biết nên khóc hay nên cười đi

“Và ngay cả nếu như anh ấy chưa muốn chọn vợ vội,” Olivia nói thêm, “thì anh ấy cũng nên có một người tình. Chắc chắn điều đó sẽ giúp anh ấy quên được Leticia.”

Miranda không biết bình luận thế nào nữa.

“Và dĩ nhiên anh ấy không thể làm thế khi sống ở đây.” Olivia mở mắt ra và tì người lên hai khuỷu tay. “Vậy nên, thật sự đây là giải pháp tốt nhất. Cậu có đồng ý thế không?”

Miranda gật đầu. Bởi vì cô phải gật đầu. Bởi vì cô cảm thấy choáng váng đến mức không khóc nổi nữa.

19 Tháng sáu 1819

Anh ấy đã đi được một tuần tính cho đến giờ, và mình đã chịu đựng quá sức rồi.

Nếu anh ấy chỉ bỏ đi, mình có thể tha thứ. Nhưng anh ấy không trở lại!

Anh ấy không đến gặp mình. Anh không gửi một lá thư nào. Và dù mình nghe người ta thì thầm đồn đại rằng anh ấy vẫn tham gia vào các hoạt động xã hội nhưng rõ ràng là mình chưa nhìn thấy anh một lần nào. Nếu mình tham dự một sự kiện, anh sẽ không có ở đó. Có một lần mình nghĩ là mình đã thấy anh phía bên kia phòng, nhưng mình không dám chắc, vì khi đấy chỉ là lưng anh khi anh rời đi.

Mình không biết có thể làm gì với tất cả chuyện này đây. Mình không thể đến gặp anh. Việc đó cực kỳ không đúng đắn. Phu nhân Rudland thậm chí cấm cả Olivia đến thăm anh; anh ở Albany, và khu đó toàn đàn ông. Không có gia đình hay các góa phụ.

“Cậu định sẽ mặc gì tới vũ hội nhà Worthington tối nay?” Olivia hỏi, thả ba viên đường vào tách trà của mình.

“Tối nay rồi à?” Những ngón tay của Miranda siết chặt quanh tách trà. Turner đã hứa với cô là anh sẽ tham dự vũ hội nhà Worthington và khiêu vũ với cô. Chắc chắn anh sẽ không thất hứa.

Anh sẽ ở đó. Nhưng nếu anh không...

Cô buộc phải đảm bảo rằng anh sẽ ở đó.

“Mình sẽ mặc cái váy lụa màu xanh lá,” Olivia nói. “Trừ phi cậu muốn mặc chiếc váy màu xanh của cậu. Nhìn cậu rất đáng yêu với màu xanh lá cây.”

“Cậu nghĩ thế à?” Miranda thẳng người lên. Đột nhiên cô cảm thấy nhu cầu khẩn thiết là phải làm cho mình thật đẹp, thật đẹp.

“Ừm-hừm. Nhưng sẽ không hay nếu bọn mình cùng mặc một màu, vậy nên cậu phải quyết định mau đi.”

“Cậu có gợi ý gì không?” Không phải là Miranda không có khiếu thời trang, nhưng cô chẳng bao giờ có con mắt tinh tường bằng Olivia cả.

Olivia nghiêng đầu quan sát cô bạn. “Với màu tóc của cậu, mình muốn cậu mặc một cái gì đó chói lọi vào, nhưng mẹ nói bọn mình vẫn còn là người mới. Nhưng có lẽ...” Cô nhảy dựng lên, chớp lấy một cái gối màu xanh lá mạ từ cái ghế gần đây giơ nó lên dưới cằm Miranda. “Hừm.”

“Cậu định tân trang cho mình hả?”

“Giữ lấy nó,” Olivia ra lệnh, rồi lùi lại vài bước, thốt lên một tiếng “Á!” thật điệu dàng khi gót chân bị va trúng chân bàn. “Đúng, đúng,” cô lẩm bẩm, vịn lấy tay ghế xô pha để giữ thăng bằng. “Thật hoàn hảo.”

Miranda nhìn xuống, rồi nhìn lên. “Mình với một cái gối á?”

“Không, cậu sẽ mặc chiếc váy lụa xanh lá cây của mình. Nó có màu y như thế. Bọn mình sẽ nhờ Annie sửa lại nó trong ngày hôm nay.”

“Nhưng cậu sẽ mặc gì?”

“Ôi dào, bất cứ thứ gì,” Olivia phẩy tay nói. “Thứ gì đó màu hồng. Các quý ông tưởng có vẻ phát điên lên với màu hồng. Nó làm mình trông giống một cái bánh, người ta bảo mình thế.”

“Cậu không phiền khi là một cái bánh à?” Bởi vì Miranda ghét bị như thế.

“Mình chẳng bận tâm họ nghĩ gì,” Olivia chỉnh lại. “Nó làm mình có lợi thế. Thường thì người ta luôn có lợi khi bị đánh giá không đúng mức mà. Nhưng cậu...” Cô lắc đầu. “Cậu cần thứ gì đó thật tinh tế. Thật sành điệu.”

Miranda cầm tách trà lên nhấp một ngụm cuối, rồi đứng lên vuốt phẳng nếp vải muslin trên chiếc áo dài ban ngày của mình. “Mình nên đi thử nó bây giờ,” cô nói. “Để Annie có thời gian chỉnh sửa lại.”

Và hơn nữa, cô có một lá thư cần phải soạn.

Trong khi thất cạ vạt bằng những ngón tay nhanh nhẹn, Turner phát hiện ra rằng tài năng chữ rửa thóa mạ của anh phong phú và sâu cay hơn là anh tưởng. Anh thấy có hàng trăm thứ đáng để phỉ báng kể từ lúc nhận được lời nhắn chết bầm chết dấm đó từ Miranda hồi đầu giờ chiều. Nhưng hơn hết, anh đang nguyên rửa bản thân mình, và bất cứ cái ý thức khốn kiếp nào về danh dự vẫn còn lớn vồn trong đầu anh.

Tham dự vũ hội Worthington là hành động đại dột điên rồ hết sức - một điều ngu xuẩn nhất mà anh có thể làm. Nhưng anh không thể nuốt lời hứa với một cô gái trẻ, cho dù đấy là vì lợi ích của chính cô ta.

Quý tha ma bắt. Đây không phải là điều anh cần vào lúc này.

Anh nhìn lại mảnh giấy nhắn. Anh đã hứa khiêu vũ với cô nếu cô thiếu bạn nhảy, có đúng không nhỉ? À, thế thì không thành vấn đề. Anh chỉ cần chắc chắn là cô có nhiều bạn nhảy hơn, đến mức không biết phải xoay sở thế nào nữa. Cô sẽ là cô nàng hoa khôi của phòng khiêu vũ.

Anh đồ rằng nếu phải tham dự buổi vũ hội rắc rối này, anh nên chọn lấy một góa phụ trẻ nào đó mà tìm hiểu. Nếu may mắn, Miranda sẽ thấy anh định dành sự quan tâm của mình ở chỗ nào, và cô sẽ nhận ra rằng cô nên nơi khác.

Anh cau có. Anh không thích ý nghĩ làm cho cô đau khổ. Chết tiệt, anh thích cô bé này. Từ trước đến giờ vẫn thích.

Anh lắc đầu. Anh không định làm cô buồn. Dù sao đi nữa thì cũng không buồn nhiều. Và hơn nữa, anh còn định sẽ dần hoà với cô.

Hoa khôi của vũ hội, anh nhắc mình nhớ khi bước vào trong xe và củng cố tinh thần chuẩn bị cho một buổi tối thử thách nhất.

Hoa khôi.Của.Vũ.Hội.

Olivia phát hiện ra Turner ngay khi anh bước vào. “Ồ, nhìn kìa,” cô thúc cùi trở vào Miranda. “Anh trai mình ở đây.”

“Thật à?” Miranda nín thở đáp lại.

“Hừm-hừm.” Olivia rướn thẳng người, lông mày nhíu vào nhau. “Lâu lắm rồi mình không gặp anh ấy, bây giờ mình mới nghĩ đến đây. Cậu có gặp anh ấy không?”

Miranda lơ đãng lắc đầu, ngھển cổ lên cổ nhìn Turner.

“Anh ấy đang ở đằng kia nói chuyện với Duncan Abbott,” Olivia thông báo cho cô biết. “Mình thắc mắc họ đang nói chuyện gì. Ông Abbott làm chính trị.”

“Thật à?”

“Ồ, đúng thế. Mình thích bàn luận với ông ấy, nhưng chắc ông chẳng buồn nói chuyện chính trị với một phụ nữ. Thật bực mình.”

Miranda định gật đầu tán thành thì Olivia lại nhíu mày và nói bằng giọng khó chịu, “Giờ thì anh ấy lại đang nói chuyện với Đức ông Westholme.”

“Olivia, đàn ông được phép nói chuyện với bất cứ ai mà anh ta muốn,” Miranda nói, nhưng trong lòng, cô đang càng lúc càng bực mình vì Turner không tìm đến chỗ h

“Mình biết, nhưng anh ấy nên đến chào bọn mình trước chứ. Bọn mình là người nhà mà.”

“Ồ, ít nhất là cậu.”

“Đừng ngốc thế. Cậu cũng là người nhà mà Miranda.” Miệng Olivia há ra thành hình chữ O nho nhỏ, có vẻ bị tổn thương ghê gớm. “Cậu thấy chứ? Anh ấy đi về phía đối diện rồi.”

“Người mà anh ấy đang nói chuyện là ai thế? Mình không nhận ra anh ta.”

“Công tước Ashbourne. Anh chàng đẹp trai vô cùng, cậu không nghĩ thế à? Mình nghĩ anh ta đã ở nước ngoài. Đi nghỉ với vợ. Họ khá là quấn quýt nhau, mình thấy thế.”

Miranda nghĩ nó là một dấu hiệu tích cực cho thấy ít nhất có một cuộc hôn nhân trong mùa hội được hạnh phúc. Mặc dù vậy, Turner chắc chắn sẽ không đến mời cô nhảy nếu anh cứ đi vòng quanh phòng khiêu vũ để chào hỏi như thế. Cô cau mày.

“Xin lỗi, tiểu thư Olivia. Tôi nghĩ đây là điệu nhảy của mình.”

Olivia và Miranda ngẩng lên nhìn. Một chàng trai trẻ đẹp mà cả hai cùng không nhớ tên đang đứng trước họ.

“Dĩ nhiên rồi,” Olivia nói nhanh. “Sao tôi lại quên được cơ chứ.”

“Mình nghĩ mình sẽ kiếm một cốc nước chanh,” Miranda mỉm cười nói. Cô biết Olivia luôn luôn cảm thấy lúng túng khi ra khiêu vũ mà bỏ lại Miranda một mình.

“Cậu chắc chứ?”

“Đi đi.”

Olivia lướt ra sàn khiêu vũ, và Miranda bắt đầu tiến đến một người hầu đang rót nước chanh. Như thường lệ, cô chỉ được mời một nửa số điệu nhảy. Và Turner đâu rồi nhỉ? Cô có thể yêu cầu, sau khi anh đã hứa khiêu vũ nếu cô thiếu bạn nhả

Thật là một gã tồi tệ, tồi tệ.

Không hiểu sao, cô cảm thấy thật dễ chịu khi thầm phỉ báng anh, ngay cả khi cô không tin vào điều mình phỉ báng đi nữa.

Đi được nửa đường đến chỗ lấy nước chanh thì Miranda cảm thấy một bàn tay rắn chắc đặt trên khuỷu tay mình. Turner ư? Cô quay ngoắt lại, nhưng thất vọng nhận ra một quý ông mà cô không biết nhưng trông mặt thì quen quen.

“Tiểu thư Cheever?”

Miranda gật đầu.

“Tôi có thể có vinh hạnh khiêu vũ điệu này với cô không?”

“Tại sao, vâng, dĩ nhiên rồi, nhưng tôi tin rằng chúng ta chưa được giới thiệu.”

“Ồ, xin thứ lỗi cho tôi. Tôi là Westholme.”

Đức ông Westholme ư? Đó không phải là quý ông mà Turner vừa nói chuyện sao? Miranda mỉm cười với ông ta, nhưng trong thâm tâm cô đang nổi giận. Cô không bao giờ tin vào sự ngẫu nhiên.

Ngài Westholme là một bạn nhảy tuyệt vời, và cặp đôi xoay tít dễ dàng quanh sàn nhảy. Khi điệu nhạc nhỏ dần rồi tắt hẳn, ông cúi đầu lịch thiệp và hộ tống cô tới rìa phòng.

“Cảm ơn vì điệu nhảy thật tuyệt, ngài Westholme,” Miranda hòa nhã nói.

“Tôi mới là người nên cảm ơn, tiểu thư Cheever. Tôi hy vọng chúng ta có thể sớm lặp lại vinh hạnh này.”

Miranda nhận ra Westholme đã khéo léo đưa cô ra xa chỗ lấy nước chanh. Khi cô bảo với Olivia là mình thấy khát, đó chỉ là cách để bạn cô thấy dễ chịu, nhưng giờ thì cô thật sự thấy khát khô cả cổ. Thở dài, cô nhận ra mình sẽ phải lượn lách qua đám đông. Nhưng cô chưa tiến được hai bước về phía chỗ để đồ uống thì một người đàn ông trẻ lịch thiệp rõ ràng là đủ tư cách đã bước ra trước cô. Miranda nhận ra người này ngay lập tức. Đó là ông Abbott, quý ông có đầu óc chính trị đã trò chuyện với Turner.

Sau vài giây, Miranda đã trở lại sàn khiêu vũ và quả thật cô thấy vô cùng khó chịu.

Cô không thể đổ lỗi cho các bạn nhảy. Nếu Turner thấy cần thiết phải hối lộ đàn ông để họ khiêu vũ với cô, thì ít ra anh đã lựa chọn những người đẹp trai lịch thiệp. Tuy nhiên, khi ông Abbott dẫn cô từ sàn khiêu vũ ra, Miranda đã thấy Công tước Ashbourne tiến về phía mình. Cô vội vàng bỏ trốn.

Anh nghĩ cô không có lòng kiêu hãnh sao? Anh nghĩ cô sẽ cảm kích khi anh thuyết phục bạn bè để họ mời cô nhảy sao? Đó là một sự sỉ nhục. Và tệ hơn nữa, cô hiểu rằng anh để những người đàn ông đó đến khiêu vũ với cô bởi vì anh không buồn tự mình làm thế. Nước mắt cay xè hai mắt Miranda. Sợ mình sẽ khóc nức nở ngay trước toàn thể vũ hội, cô liền lao ra khỏi phòng vào một hành lang vắng vẻ.

Cô tựa lưng vào tường và hộp lấy không khí như cá mắc cạn. Sự chối bỏ của anh không chỉ đau đớn. Nó là nhát dao đâm. Nó bắn ra những viên đạn. Và nó xuyên trúng tim cô.

Chuyện này không giống như việc bao năm qua anh coi cô như một đứa trẻ. Như thế ít nhất cô có thể tự an ủi bằng cách bảo mình rằng anh không biết anh đã bỏ lỡ mất điều gì. Nhưng giờ anh đã biết. Giờ anh biết chính xác anh đã bỏ lỡ điều gì, và anh không hề bận tâm.

Miranda không thể ở lại hành lang này cả buổi tối, nhưng cô chưa sẵn sàng trở lại bữa tiệc, nên cô tìm đường đi ra vườn. Đó là một mảnh vườn nhỏ xanh tươi, cân đối và được bố trí có thẩm mỹ. Miranda ngồi xuống một cái ghế đá ở góc vườn quay lưng vào nhà. Những cánh cửa kính lớn mở ra từ phòng khiêu vũ, và cô ngắm nhìn các quý ông quý bà xoay tròn trong điệu nhạc vài phút. Cô sụt sịt tháo một chiếc găng tay ra lau mũi. “Mình sẵn sàng đổi tất cả để lấy một cái khăn tay,” cô thở dài nói.

Có lẽ cô có thể giả vờ ốm và về nhà.

Cô bật ra một tiếng ho nhỏ. Có lẽ cô ốm thật. Việc cô ở lại đến cuối bữa tiệc này chẳng có nghĩa gì cả. Mục tiêu là tỏ ra xinh đẹp và thân thiện và hấp dẫn, phải không nhỉ? Tối nay cô chẳng có cách gì đạt được bất kỳ mục tiêu nào trong số đó.

Và rồi cô thấy một ánh vàng thấp thoáng.

Mái tóc vàng nhạt trở nên rõ ràng hơn.

Đó là Turner. Tất nhiên rồi. Tại sao không thể là anh, khi mà cô ngồi đây một mình, thảm hại và cô đơn? Anh đang đi qua những cánh cửa phong cách Pháp dẫn ra vườn.

Một người phụ nữ đang khoác tay anh.

Một cục nghẹn lạ lùng cuộn lên trong cổ họng cô, và Miranda không biết nên khóc hay cười. Cô sẽ không bị hạ nhục chứ? Hơi thở tắc nghẹn trong cuống họng, cô nhích sát ra mép ghế nơi cô sẽ giấu được mình trong bóng tối.

Đó là ai? Cô đã trông thấy cô ta trước đây. Quý bà Gi-Gi-Đó. Một góa phụ, cô nghe nói vậy, rất, rất giàu có và độc lập. Nom cô ta chả có gì giống góa phụ. Thật sự mà nói, cô ta không già hơn Miranda là bao.

Lắm bầm một lời xin lỗi giả dối chẳng dành cho ai cụ thể, Miranda đồng tai lên nghe họ trò chuyện. Nhưng cơn gió đang mang những lời họ nói sang hướng đối diện, nên cô chỉ nghe được lôm bôm. Cuối cùng, sau cái gì đó nghe như là “tôi không chắc” từ đôi môi của quý bà nọ, Turner cúi đầu xuống hôn cô ta.

Trái tim Miranda vỡ vụn.

Người đàn bà thì thầm điều gì đó cô không nghe rõ và trở lại phòng khiêu vũ. Turner vẫn còn ở lại vườn, hai tay chống nạnh, nhìn đăm đăm lên mặt trăng vẻ khó hiểu.

Cút đi, Miranda muốn gào lên. Đi đi! Cô bị mắc kẹt ở đó cho tới khi anh rời đi, và tất cả những gì cô muốn là về nhà rồi cuộn tròn trên giường. Và có thể không bao giờ ra ngoài nữa. Nhưng xem ra lúc này thì đó không phải là một lựa chọn, nên cô nhích ra xa hơn trên chiếc ghế, cố che đậy mình nhiều hơn nữa bằng bóng tối.

Đầu Turner đột ngột quay về phía cô. Chết tiệt! Anh nghe thấy cô. Anh nheo mắt và tiến hai bước về phía cô. Thế rồi anh nhắm mắt lại và chậm rãi lắc đầu.

“Chết tiệt thật, Miranda,” anh thở dài nói. “Làm ơn bảo anh đó không phải là em đi.”

Buổi tối nay thật tuyệt tính cho đến lúc này. Anh đã xoay sở để tuyệt đối tránh mặt Miranda, cuối cùng thì anh đã tự giới thiệu mình với Goá phụ Bidwell đáng yêu - chỉ mới hai mươi lăm tuổi - và thậm chí rượu sâm banh cũng không tệ.

Nhưng không, thần thánh rõ ràng không ban ân uê cho anh. Là cô. Miranda. Đang ngồi trên ghế băng, quan sát anh. Có lẽ đã quan sát anh hôn góa phụ kia.

Chúa lòng lành.

“Chết tiệt, Miranda,” anh thở dài nói. “Làm ơn bảo anh đó không phải là em đi.”

“Không phải em.”

Cô đang cố giữ cho giọng nghe thật kiêu hãnh, nhưng nó như một lưỡi nhọn trống rỗng đâm xuyên qua anh. Anh nhắm mắt lại trong thoáng chốc bởi vì, chết tiệt, đáng lẽ cô không ở đó mới phải. Anh không định vướng vào những thể loại rắc rối này trong đời. Tại sao đời không thể có một điều gì đơn giản và dễ dàng được nhỉ?

“Sao em lại ở đây?” anh hỏi.

Cô khẽ nhún vai. “Em muốn chút không khí trong lành.”

Anh bước tới vài bước cho đến khi dần sâu vào trong bóng tối như cô. “Em đang theo dõi anh à?”

“Anh chắc hẳn phải đánh giá bản thân mình rất cao đấy.”

“Có phải không?” anh hỏi.

“Không, dĩ nhiên là không,” cô trả miếng, cảm cô rụt lại về giận dữ. “Em không hạ thấp nhân phẩm của mình để đi do thám. Lần sau anh nên kiểm tra mấy khu vườn của anh cẩn thận hơn nếu anh định hẹn hò.”

Anh khoanh tay. “Anh thấy khó tin là em ở ngoài này mà chẳng liên quan gì đến sự có mặt của anh.”

“Nói thế,” cô đáp lại, “nếu em bám theo anh đến đây, thì làm sao em có thể đi ra cái ghế này mà không bị anh phát hiện chứ?”

Anh phớt lờ câu hỏi, hầu như bởi vì cô đã đúng. Anh lùa tay qua tóc, rồi túm lấy một nắm tóc lớn mà vắn, không hiểu sao cảm giác giật mạnh trên da đầu lại giúp anh kiểm soát được tâm trạng tức giận của mình.

“Anh sắp giật nó ra rồi đấy,” Miranda nói bằng giọng chọc tức.

Anh hít vào một hơi thật sâu. Anh gập các ngón tay lại. Và giọng nói của anh gần như điềm tĩnh khi hỏi, “Vậy chuyện này là gì thế, Miranda?”

“Chuyện này gì thế?” cô lặp lại, nhồm đậy. “Chuyện này là gì thế? Sao anh dám! Là chuyện anh phốt lờ em trong một tuần qua và đối xử với em như thứ cần phải quét xuống dưới thảm trải sàn. Là chuyện anh nghĩ em quá thiếu lòng tự trọng đến mức cảm kích việc anh hối lộ bạn bè để họ mời em nhảy. Là cái thái độ khiếm nhã của anh, tính ích kỷ của anh, sự bất lực của anh để...”

Anh đặt bàn tay lên che miệng cô. “Vì Chúa, giữ giọng em nhỏ nhỏ thôi. Chuyện xảy ra tuần trước là một sai lầm, Miranda. Và em là đồ ngốc mới nhắc lại lời hứa của em và buộc anh phải tham dự tối này.”

“Nhưng anh đã hứa,” cô thì thầm. “Anh đã đến.”

“Anh đã đến,” đập lại, “bởi vì anh đang kiếm một cô nhân tình. Không phải một người vợ.”

Cô lão đảo lúi lại và nhìn anh không chớp mắt. Cô nhìn chăm chăm cho tới khi anh nghĩ hai mắt cô sẽ đốt cháy hai lỗ trên người anh. Cuối cùng, bằng một giọng trầm đục làm người ta đau đớn, cô nói, “Ngày lúc này em không thích anh, Turner.”

Hay quá. Anh cũng không thích bản thân mình.

Cầm Miranda vênh lên, nhưng giọng cô run run, “Nếu anh thứ lỗi, em còn có một buổi khiêu vũ phải tham dự. Cảm ơn anh, em đã có một con số những bạn nhảy tuyệt vời, và em không muốn làm bất cứ ai trong bọn họ khó chịu.”

Anh nhìn theo khi cô hiên ngang bỏ đi. Rồi anh nhìn cánh cửa. Và anh bỏ đi.

20 Tháng sáu 1819

Mình đã trông thấy cô nàng góa phụ đó một lần nữa tối nay sau khi trở lại phòng khiêu vũ. Mình đã hỏi Olivia cô ta là ai, và được biết tên cô ta là Katherine Bidwell. Cô ta là nữ Bá tước xứ Pembleton. Cô ta kết hôn với ngài Bá tước Pembleton khi ông ta đã gần sáu mươi tuổi và vừa mới sinh được một con trai. Ngài Pembleton qua đời ngay sau đó, và giờ cô ta có toàn quyền với tài sản của ông ấy cho tới khi đứa con trai đến tuổi trưởng thành. Một phụ nữ thông minh. Để có được sự độc lập như thế. Có lẽ cô ta sẽ không muốn kết hôn lần nữa, điều này mình chắc chắn là phù hợp với Turner một cách hoàn hảo.

Mình phải khiêu vũ với anh ấy một lần. Phu nhân Rudland khẳng khái thế. Sau đó như thể buổi tối còn chưa đủ tồi tệ hơn, bà kéo mình tới để bình luận về việc mình bất ngờ được yêu thích. Công tước Ashbourne nhảy với mình! (Dấu chấm than của bà) Ông ta đã kết hôn, dĩ nhiên là thế, và rất vui vẻ, nhưng dù thế, ông ta hẳn không muốn lãng phí thời gian với một quý cô nhỏ tuổi mới rời ghế nhà trường. Phu nhân R run lên vì rất tự hào về mình. Mình nghĩ mình khóc đến nơi rồi.

Giờ mình đã ở nhà, tuy thế, mình kiên quyết phát minh ra vài loại bệnh tật để không phải ra ngoài trong vài ngày tới. Một tuần, nếu mình có thể xoay sở được.

Có biết điều gì làm mình bối rối nhất không? Phu nhân Pembleton thậm chí không được coi là xinh đẹp. Ồ, nhìn cô ta cũng dễ chịu, nhưng cô ta không tỏa sáng nổi bật. Mái tóc cô ta màu nâu nhạt, và đôi mắt của cô ta cũng thế.

Giống như mình.

9. Chương 9

Miranda dành cả tuần kế tiếp để giả vờ đọc các tác phẩm bị kịch Hy Lạp. Dù không thể giữ tập trung vào cuốn sách đủ lâu để thực sự đọc nó nhưng miễn là có cái để thỉnh thoảng cô phải nhìn chăm chăm vào, và cô thấy là mình đã chọn đúng thể loại hợp với tâm trạng lúc này.

Một vở hài kịch có thể làm cô khóc mất. Và một câu chuyện tình, lạ Chúa, sẽ khiến cô muốn chết ngay lập tức.

Olivia, người chẳng bao giờ thiếu hứng thú với công việc của người khác, đã không ngớt điều tra Miranda để khám phá lý do của tâm trạng ủ ê đó. Thực tế, những lần duy nhất Olivia không cất vấn Miranda là khi cô ấy đang cố gắng làm cho tâm trạng của Miranda vui tươi lên. Olivia đang nhiệt tình độc diễn một trong những buổi khuấy động tinh thần bằng việc đả Miranda những câu chuyện kể về vị nữ Bá tước nọ đã ném chồng ra khỏi nhà cho tới khi ông ta đồng ý mua cho bà bốn con chó xù loại nhỏ để làm thú cưng, thì Phu nhân Rudland gõ cửa phòng.

“Ồ, tốt quá,” bà nói khi ló đầu vào trong phòng. “Hai đứa đều ở đây. Olivia, đừng ngồi như thế. Không ra dáng tiểu thư gì cả.”

Olivia nghiêm túc chỉnh lại tư thế ngồi trước khi hỏi. “Có chuyện gì thế mẹ?”

“Mẹ muốn thông báo với hai đứa là chúng ta được Phu nhân Chester mời về vùng quê thăm nhà bà ấy vào tuần tới.”

“Phu nhân Chester là ai thế ạ?” Miranda hỏi, đặt cuốn sách của Aechylus^[5] giờ đã bị quần mép xuống lòng.

[5] Nhà soạn kịch Hy Lạp cổ đại (525/524 TCN – 456/455 TCN).

“Một người họ hàng của nhà mình,” Olivia đáp. “Họ hàng ba đời hay bốn đời gì đó, mình không thể nhớ được.”

“Hai đời,” Phu nhân Rudland chỉnh. “Và ta đã đại diện nhận lời mời. Sẽ thật thô lỗ nếu không đến thăm, vì bà ấy là họ hàng gần như thế.”

“Turner sẽ đi chứ ạ?” Olivia hỏi.

Miranda muốn cảm ơn cô bạn cả ngàn lần vì đã hỏi đúng câu cô không dám lên tiếng.

“Anh con nên đi. Nó đã lẩn tránh nghĩa vụ gia đình quá lâu rồi,” Phu nhân Rudland nói với vẻ nghiêm khắc hiếm thấy. “Nếu không đi, nó sẽ phải trả lời mẹ.”

“Chúa ơi,” Olivia thộn mặt ra. “Thật là một ý nghĩ kinh hoàng.”

“Mẹ không biết có chuyện gì với thằng bé nữa,” Phu nhân Rudland lắc đầu nói. “Nó gần như là muốn tránh mặt chúng ta.”

Không, Miranda nghĩ với nụ cười buồn bã, chỉ tránh mặt cháu thôi.

Turner nhিপ chân về nôn nóng trong khi chờ gia đình xuống. Đây là lần thứ mười lăm trong sáng hôm đó, anh thấy mình ước gì có thể giống như đám đàn ông cùng tầng lớp, hầu hết bọn họ đều phớt lờ các bà mẹ hoặc đối xử với họ như những thứ rắc rối. Nhưng chẳng hiểu thế nào mà mẹ anh đã tìm cách xoay sở bắt anh đồng ý đến bữa tiệc tại gia chết tiệt dài một tuần lễ này, ở đó, dĩ nhiên, Miranda cũng sẽ tham gia.

Anh là một thằng ngốc. Thực tế đó với anh ngày càng rõ ràng hơn.

Một thằng ngốc có vẻ như luôn bị số phận bỡn cợt, bởi vì ngay khi xuất hiện tiền sảnh mẹ anh đã nói, “Con sẽ phải đi xe ngựa với Miranda.”

Anh cũng đến phát ốm vì khiếu hài hước của các thánh thần mất thôi.

Anh húng hắng ho. “Mẹ có nghĩ thế là khôn ngoan không mẹ?”

Bà nóng nảy nhìn anh. “Con sẽ không quyến rũ con bé, đúng không hả?”

Quý tha ma bắt. “Dĩ nhiên là không rồi. Chỉ là cô ấy còn phải giữ gìn thanh danh. Người ta sẽ nói gì khi chúng con đến nơi trong cùng một chiếc xe? Mọi người sẽ biết chúng con đã trải qua mấy tiếng đồng hồ một mình với nhau.”

“Mọi người nghĩ hai đứa như anh trai và em gái. Và chúng ta sẽ gặp nhau cách Chester Park một dặm và đổi người, như thế con có thể đến nơi với ba con. Sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. Ngoài ra, ba mẹ cần phải có đôi lời với riêng Olivia.”

“Lần này thì con bé đã làm gì?”

“Có vẻ con bé đã gọi Georgiana Elster là con vịt trời ngu ngốc.”

“Georgiana Elster đúng là con vịt trời ngu ngốc mà.”

“Thăng vào mặt cô ta, Turner! Con bé đã nói thăng vào mặt cô ta.”

“Con bé thật thiếu suy nghĩ nhưng con cho là không có gì cần đến hai tiếng đồng hồ trách mắng.”

“Đó chưa phải tất cả.”

Turner thở dài. Mẹ anh đã quyết rồi. Hai tiếng đồng hồ một mình với Miranda. Anh đã làm gì để phải chịu sự tra tấn thể này chứ?

“Con bé đã gọi ngài Robert Kent là con chồn ecmin lông lá”>“Thăng vào mặt ông ta, con đoán vậy.”

Phu nhân Rudland gật đầu.

“Chồn ecmin là con gì?”

“Mẹ chẳng biết, nhưng mẹ không thể hình dung đó là một lời tán dương.”

“Chồn ecmin là một con chồn, cháu nghĩ thế,” Miranda vừa nói vừa cô bước vào sảnh trong chiếc váy du lịch màu kem pha xanh da trời. Cô mỉm cười với cả hai, thái độ điềm nhiên đến khó chịu.

“Chào buổi sáng Miranda,” Phu nhân Rudland vội nói. “Cháu sẽ đi xe với Turner.”

“Cháu ư?” Cô suýt thì bị nghẹn và phải che đầy nó bằng một tràng ho. Turner cảm thấy một sự thỏa mãn rất trẻ con.

“Phải. Bá tước Rudland và ta cần phải có đôi lời với Olivia. Con bé đang nói năng toàn những điều không thích hợp ở nơi công cộng.”

Bỗng họ nghe thấy một tiếng rên rỉ từ phía cầu thang. Ba cái đầu xoay ra để nhìn Olivia khi cô đi xuống. “Chuyện đó có thật sự cần thiết không mẹ? Con không có ý xấu gì cả. Con sẽ không bao giờ gọi Phu nhân Finchcoombe là bà già cay nghiệt khốn khổ nếu con nghĩ nó có thể làm bà ta nổi giận.”

Phu nhân Rudland thất sắc. “Con đã gọi Phu nhân Finchcoombe là cái gì khốn khổ?”

“Mẹ không biết chuyện đó à?” Olivia lí nhí hỏi.

“Turner, Miranda, ta đề nghị hai đứa đi ngay bây giờ. Chúng ta sẽ gặp các con sau vài giờ nữa.”

Họ lặng lẽ đi ra chỗ chiếc xe đang đợi, Turner đưa tay ra để giúp Miranda khi cô leo lên. Những ngón tay đeo găng của cô như đang phóng điện let xẹt trong tay anh, nhưng chắc hẳn cô không có cùng cảm ấy, bởi vì giọng cô nghe đều đều đến mức kỳ cục khi lâu lâu bà nói. “Em hy vọng sự hiện diện của mình không quấy rầy ngài quá đáng, thưa ngài.”

Turner đáp lại bằng một âm thanh nửa như cầu nhàu nửa như thở dài.

“Anh không sắp xếp chuyện này, em biết mà.”

Anh ngồi đối diện cô. “Em biết.”

“Em không hề biết là chúng ta sẽ...” Cô ngước lên nhìn. “Anh biết chứ?”

“Anh biết. Mẹ khá quyết tâm tách riêng Olivia ra.”

“Ồ. Thế thì cảm ơn anh vì đã tin em.”

Anh buông một tiếng thở dài bị dồn nén, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ một lúc khi chiếc xe ngựa lắc lư chuyển động. “Miranda, anh không nghĩ em là loại người có thói quen nói dối.”

“Không, dĩ nhiên rồi,” cô nói nhanh. “Nhưng nhìn anh có vẻ khá tức giận khi anh giúp em lên xe.”

“Anh tức giận với số phận, Miranda, không phải với em.”

“Thật là một sự tiến bộ,” cô lạnh lùng nói. “À, nếu anh thứ lỗi. Em có mang theo một cuốn sách.” Cô quay người lại để xoay lưng quay về phía anh càng nhiều càng tốt và bắt đầu đọc.

Turner đợi chừng ba mươi giây rồi bắt đầu hỏi, “Em đang đọc cái gì thế?”

Miranda đông cứng lại, rồi chậm rãi cử động như thể phải hoàn thành những việc vặt vãnh đáng ghét nhất. Cô gơ cuốn sách lên.

“Aechylus à. Chán ngắt.”

“Ôi trời, đó có phải là một câu nói mỉa mai không?”

“Đừng có tỏ ra hạ cổ với em như thế, Turner. Trong tình huống này, nó không mấy thích hợp đâu.”

Lông mày anh nhướn lên. “Chính xác điều này có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa là sau tất cả những gì, ờ, đã xảy ra giữa chúng ta, thái độ trịnh thượng của anh không còn hợp lý nữa.”

“Ôi, nhưng đây là một câu dài mà.”

Miranda trừng mắt nhìn anh thay cho lời đáp. Lần này, khi cô cầm cuốn sách lên lại, nó che khuất hoàn toàn khuôn mặt cô.

Turner cười khùng khục và ngả người ra sau, ngạc nhiên khi thấy mình vui vẻ đến thế. Người im lặng luôn là người thú vị nhất. Miranda có lẽ chưa từng chọn cách đặt mình vào trung tâm của sự chú ý, nhưng cô có thể tham gia vào một cuộc trò chuyện với sự dí dỏm và phong cách đặc trưng. Nhử mồi cô thật sự rất vui. Anh không cảm thấy mấy may tội lỗi trong việc này. Cứ nhìn cái thái độ bực tức cáu kỉnh của cô, anh không nghi ngờ gì là cô cũng thích cuộc đấu khẩu nhiều như anh vậy.

Chuyến đi này có lẽ không giống địa ngục lắm. Anh chỉ phải chắc chắn là mình có thể lôi kéo cô vào một cuộc trò chuyện vui nhộn kiểu này và không nhìn chăm chú quá lâu vào miệng cô.

Anh thật sự thích miệng cô.

Nhưng anh sẽ không nghĩ về điều đó. Anh bắt đầu lại cuộc trò chuyện của họ và thử tận hưởng theo cách anh vẫn tận hưởng trước đây, khi họ chưa bị cuốn vào chuyện lộn xộn này. Anh thấy khá nhớ tình bạn cũ với Miranda, và cho rằng chừng nào họ còn bị kẹt với nhau trong chiếc xe ngựa này hai giờ đồng hồ, thì chừng đó anh có thể thử xem mình chấp vá được gì không.

“Em đang đọc gì thế?” anh hỏi.

Cô nhìn lên vẻ khó chịu. “Aeschylus. Không phải anh vừa mới hỏi em câu đó rồi à?”

“Ý anh là tác phẩm nào của Aeschylus,” anh ứng khẩu ngay.

Trước vẻ thích thú tột cùng của anh, cô phải nhìn vào cuốn sách trước khi trả lời, “The Eumenides.”

Anh nhăn mặt.

“Anh không thích à?”

“Tất cả những người phụ nữ giận dữ ấy ư? Anh nghĩ là không. Hãy cho anh một câu chuyện phiêu lưu vui vẻ.”

“Em thích những phụ nữ giận dữ.”

“Em thấy đồng cảm sâu sắc à? Ôi trời, không, đừng có nghiêng rằng thế Miranda, em sẽ không thích đến nhà sĩ đâu, anh đảm bảo với em đấy.”

Vẻ mặt của cô khiến anh không thể không bật cười. “Ôi, đừng nhạy cảm quá thế, Miranda.”

Vẫn tiếp tục nhìn chòng chọc vào anh, cô cầu nhàu, “Rất xin lỗi, thưa ngài,” rồi bằng cách nào đó khẽ nhún gối chào khúm núm ngay trong chiếc xe ngựa.

Tiếng cười khùng khục của Turner bùng nổ thành một tràng cười vui vẻ ầm ĩ. “Ôi, Miranda,” anh nói, quệt tay lên mắt. “Em thật là hiếm có.”

Khi cuối cùng anh đã bình tĩnh lại, cô nhìn chăm chăm như thể anh bị điên rồi. Anh thoáng nghĩ đến việc giơ hai tay lên làm điệu bộ giống móng vuốt và thốt ra những âm thanh giống thú vật chỉ để khẳng định thêm nghi ngờ của cô. Nhưng rốt cuộc anh chỉ ngồi ngả ra sau và ngoác miệng cười.

Cô lắc đầu. “Em chẳng hiểu nổi anh nữa.”

Anh im lặng, không muốn đưa cuộc chuyện trò trượt vào vũng lầy nghiêm trọng. Cô lại cầm cuốn sách lên, và lần này anh bận nhăm tính xem mất bao nhiêu lâu thì cô gỡ sang trang mới. Khi con số đếm được là năm mươi, anh cười châm chọc. “Khó đọc đến thế kia à?”

Miranda chậm chậm hạ cuốn sách xuống vừa đủ cái nhìn chòng chọc chết người hướng thẳng vào anh. “Sao cơ ạ?”

“Có nhiều từ khó hiểu quá à?”

Cô chỉ nhìn anh chăm chăm.

“Từ lúc bắt đầu đọc đến giờ em không lật sang trang kế.”

Cô thốt ra một tiếng gầm gừ, quyết tâm lật sang trang khác.

“Là tiếng Anh hay tiếng Hy Lạp thế?”

“Anh nói sao cơ?”

“Nếu là tiếng Hy Lạp, nó có thể lý giải được tốc độ đọc của em.”

Môi cô hé ra.

“Mà chẳng phải tiếng Hy Lạp cũng thế thôi,” anh nhún vai.

“Em biết đọc tiếng Hy Lạp,” cô bật lại.

“Phải, một thành tựu đáng kể đấy.”

Cô nhìn xuống hai bàn tay mình. Chúng đang nắm quyển sách quá chặt, các đốt ngón tay đang chuyển thành trắng bệch. “Cảm ơn,” cô thốt lên.

Nhưng anh chưa nói xong. “Không phải phụ nữ nào cũng đạt được đâu, em không nói thế à?”

Lần này, cô quyết định phớt lờ anh.

“Olivia không đọc được tiếng Hy Lạp,” anh vẫn chưa thôi.

“Olivia không có một ông bố chẳng biết làm gì ngoài đọc tiếng Hy Lạp,” Miranda nói mà không thèm nhìn lên. Cô cố tập trung vào những dòng đầu tiên của trang mới, nhưng chẳng hiểu tí gì, trong khi cô còn chưa đọc xong trang trước. Thậm chí còn chưa bắt đầu đọc nữa.

Cô gõ gõ ngón tay đeo găng vào cuốn sách, giả vờ đọc. Cô không nghĩ ra cách nào để lật lại trang trước mà không bị anh phát hiện. Dù sao nó cũng chẳng quan trọng, vì cô nghi ngờ việc mình có thể đọc được gì trong khi anh đang nhìn cô dưới hàng mi dày rậm không hề chớp thế kia. Thật là giết người, cô nghĩ. Nó làm cô thấy nóng bừng và run rẩy, nhưng cô vẫn hết sức cáu tiết với người đàn ông này.

Cô chắc chắn là anh không hề có hứng thú quyển rũ cô, nhưng dù vậy anh lại đang làm cái việc ấy khá tốt.

“Một tài năng đọc nhất vô nhị.”

Miranda bặm môi ngược lên nhìn anh. “Sao?”

“Đọc mà không cần di chuyển mắt.”

Cô đếm đến ba trước khi đáp lại. “Một số người không cần phải mở miệng ra trong đọc, Turner ạ.”

“Bị chạm nọc rồi, Miranda. Anh biết em vẫn chưa bỏ cuộc mà.”

Móng tay cô bấu chặt vào đệm ghế. Một, hai, ba. Tiếp tục đếm. Bốn, năm, sáu. Cứ thế này thì cô sẽ phải đếm đến năm mươi nếu muốn kiểm soát tâm trạng của mình.

Turner nhìn thấy cô khẽ chuyển động theo một nhịp điệu lạ lùng nào đó nên bắt đầu tò mò. “Em đang làm gì thế?”

Mười tám, mười chín... “Gì cơ?”

“Em đang làm gì thế?”

Hai mươi. “Anh đang trở nên cực kỳ khó chịu rồi đấy, Turner.”

“Anh rất kiên định.” Turner toét miệng cười. “Anh nghĩ hơn ai hết em sẽ đánh giá cao nét tính cách ấy chứ nhỉ. Giờ thì, em đang làm gì thế? Đầu em đang lúc lắc theo cách thức gây tò mò nhất đấy.”

“Nếu anh cần biết,” cô cay độc nói, “thì em đang nhắm đếm trong đầu những mong có thể kiểm soát được tâm trạng của mình.”

Anh nhìn cô chăm chú một lúc rồi bảo, “Người ta sẽ run bắn người nếu nghĩ đến điều em có thể nói với anh nếu em không ngừng đếm được đấy.”

“Em đang mất kiên nhẫn đây.”

“Không!” anh nói với vẻ giễu cợt không tin.

Cô lại cầm cuốn sách lên, cố gạt anh qua một bên.

“Thôi đừng hành hạ quyển sách ấy nữa, Miranda. Anh với em đều biết là không phải em đang đọc sách mà.”

“Anh sẽ để em yên chứ hả!” Cuối cùng cô bùng nổ.

“Em đếm đến bao nhiêu rồi?”

“Cái gì?”

“Số bao nhiêu? Em vừa nói em đang đếm chỉ để khỏi xúc phạm tính nhạy cảm mềm yếu của anh

“Em không biết. Hai mươi. Ba mươi. Em không biết. Em ngừng đếm từ bốn lời sỉ nhục trước rồi.”

“Em đã cho nó lên tận ba mươi à? Em đang nói dối anh, Miranda. Anh không nghĩ em mất kiên nhẫn vì anh đâu.”

“Ba mươi.. thật... mà,” cô thốt lên.

“Anh không nghĩ vậy.”

“Aaaaa!” Cô ném quyển sách vào anh. Nó xẹt qua sát sạt đầu anh.

“Ồi!”

“Đừng có trẻ con.”

“Đừng có bạo ngược.”

“Đừng có chọc tức em nữa!”

“Anh không chọc tức em.”

“Ồi, xin anh, Turner.”

“Ồ, được rồi,” anh hờn dỗi nói, xoa xoa một bên đầu. “Anh đang chọc tức em đấy. Nhưng anh sẽ không làm thế nếu em không phớt lờ anh.”

“Xin lỗi, nhưng em đã nghĩ anh muốn em phớt lờ anh đấy.”

“Em lấy cái ý tưởng ấy từ chỗ quái nào thế?”

Miệng Miranda há hốc. “Anh điên à? Anh đã tránh mặt em như bệnh dịch từ ít nhất nửa tháng nay rồi. Anh thậm chí còn lẩn tránh cả mẹ anh chỉ để tránh mặt em.”

“Giờ thì đấy không phải là sự thật.”

“Đi mà nói với mẹ anh ấy.”

Anh nhăn nhó. “Miranda, anh muốn chúng ta là bạn.”

Cô lắc đầu. Liệu trong tiếng Anh còn có từ nào ác nghiệt hơn thế không? “Điều đó là không thể.”

“Tại sao không?”

“Anh không thể có cả hai được,” Miranda tiếp tục, huy động đến từng gram sinh lực để giữ cho giọng mình khỏi run rẩy. “Anh không thể hôn em rồi lại nói anh muốn làm bạn bè. Anh không thể lãng nhục em theo cách anh đã làm ở nhà Worthington rồi lại tuyên bố rằng anh thích em.”

“Chúng ta phải quên những gì đã xảy ra,” anh nói khẽ. “Chúng ta phải để nó lại phía sau, nếu không phải vì tình bạn của chúng ta thì cũng vì gia đình anh.”

“Anh có thể làm thế không?” Miranda hỏi. “Anh có thể thật sự quên đi không? Bởi vì em không thể.”

“Dĩ nhiên, em có thể,” anh nói, hơi quá thản nhiên.

“Em không có được cái khả năng ngẫu biến của anh, Turner ạ,” cô đáp, rồi cay đắng nói thêm, “hoặc có lẽ em không có được tính hời hợt của anh.”

“Anh không hời hợt, Miranda,” anh bắn trả. “Anh có lý trí. Có Chúa chứng giám, một trong hai ta phải có lý trí.”

Cô ước mình nghĩ được cái gì đấy để nói. Cô ước mình tìm ra lời lẽ thật gay gắt để hạ gục anh, làm cho anh phải câm họng, bỏ anh lại run lẩy bẩy, rúm ró thành một đồng hồ hỗn độn, đặc sệt, mục rữa thảm bại.

Nhưng thay vào đó cô chỉ là chính mình, và những giọt nước mắt giận dữ, kinh hãi đang bỏng rát trong cô. Miranda thậm chí không chắc còn có thể giữ được ánh mắt bình tĩnh không nên cô quay mặt đi, nhắm để những ngôi nhà lướt qua họ ngoài cửa sổ và ước gì mình đang ở bất cứ nơi nào khác chứ không phải ở đây.

Không thể là ai khác.

Và đây chính là điều tồi tệ nhất, bởi vì từ bé đến giờ, thậm chí khi ở bên cạnh người bạn thân xinh đẹp hơn, giàu có hơn và quen biết những nhân vật tầm cỡ hơn mình, Miranda cũng chưa một lần ước được là người nào khác hơn chính mình.

Trong đời mình, Turner đã làm nhiều chuyện mà ngay cả anh cũng chẳng mấy tự hào. Anh đã say xỉn quá mức và nôn mửa lên một tấm thảm vô giá. Anh đã chơi cờ bạc bằng tiền không phải của mình. Anh còn đối xử với ngựa của mình không ra gì, hành hạ bỏ bê nó và cuối cùng vứt bỏ con ngựa què ẹo đi trong vòng một tuần.

Nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy mình hèn hạ thấp kém như bây giờ, khi nhìn vào khuôn mặt trông nghiêng của Miranda - đang quyết tâm hướng ra phía cửa sổ.

Quyết tâm tránh xa anh.

Anh không nói gì một lúc lâu. Họ đã ra khỏi London, đi qua vùng ngoại ô nơi những ngôi nhà thưa thớt hơn, và cuối cùng đến những cánh đồng bát ngát dập dềnh.

Cô không nhìn anh lấy một lần. Anh biết. Anh đang quan sát cô.

Cuối cùng, vì không thể nào chịu tra tấn thêm một giờ đồng hồ im lặng nữa, cũng không thể bắt mình suy xét chính xác thì sự im lặng này có nghĩa gì, anh đành lên tiếng.

“Anh không có ý xúc phạm em, Miranda,” anh nói khẽ, “nhưng anh biết ý nghĩ nào là không tốt. Và ve vãn em là một ý nghĩ cực kỳ tồi tệ.”

Cô không quay lại, nhưng anh nghe thấy cô nói. “Tại sao?”

Anh nhìn cô vẻ không tin nổi. “Em đang nghĩ gì thế, Miranda? Em không màng đến thanh danh của mình sao? Nếu thiên hạ bàn tán về chúng ta, danh dự của em sẽ bị hủy hoại.”

“Hoặc anh sẽ phải cưới em,” cô giễu cợt bằng giọng nhỏ xíu.

“Điều mà anh không có ý định làm. Em biết mà.” Anh thầm nguyên rửa. Chúa ơi, điều đó hóa ra là sai lầm. “Anh không muốn cưới bất cứ ai,” anh giải thích. “Em cũng biết điều đó mà.”

“Điều em biết,” cô bắn trả, ánh mắt lóe lên một tia giận dữ không buồn che giấu, “là...” Và rồi cô im bặt, mím chặt môi và khoanh tay trước ngực.

“Là gì?” anh hỏi.

Cô quay lại cửa sổ. “Anh sẽ không hiểu đâu.” Và, “Mà anh cũng chẳng nghe đâu.”

Giọng điệu khinh khi của cô như móng vuốt cào vào da thịt anh. “Ôi, làm ơn. Tính hờn dỗi không hợp với em đâu.”

Cô quay ngoắt lại. “Và em nên hành động thế nào hả? Nói xem, anh cho rằng em phải cảm thấy thế nào hả?”

Môi anh cong lên. “Biết ơn?”

“Biết ơn á?”

Anh ngả ra sau, toàn bộ con người anh cho thấy vẻ xác xược bất thường. “Anh có thể đã cảm dỗ được em, em biết đấy. Một cách dễ dàng. Nhưng anh đã không làm.”

Cô thở hắt ra và lùi lại, khi cất tiếng, giọng cô nhỏ nhẹ nhưng chết người. “Anh thật đáng ghét, Turner.”

“Anh chỉ đang nói em nghe sự thật. Và em không biết tại sao anh không làm tới à? Tại sao anh không lột cái váy ngủ ra khỏi người em và đặt em nằm xuống rồi chiếm lấy em ngay trên cái xô pha ấy?”

Mắt cô mở lớn và hơi thở bắt đầu hỗn hển nghe thấy rõ, anh biết mình đang ượng, thô bỉ và phải, đáng ghét, nhưng anh không thể ngăn mình lại, không thể ngăn sự thẳng thừng này, bởi vì, chết tiệt, cô phải hiểu. Cô phải hiểu thật sự anh là ai, anh có và không có khả năng làm gì.

Và cô, chính cô. Anh đã cố gắng để làm cái việc xứng đáng với cô, thế mà thậm chí cô còn không thêm biết ơn sao?

“Anh sẽ nói cho em biết,” anh rít lên. “Anh đã dừng lại vì tôn trọng em. Và anh sẽ nói cho em biết một điều nữa...” Anh dừng lại, nguyên rửa và cô nhìn anh vẻ dò hỏi, thách thức, khiêu khích, như thể muốn nói, Anh còn không biết mình định nói gì chứ gì.

Nhưng đó chính là vấn đề. Anh biết mình định nói gì, và anh sắp sửa cho cô biết rằng anh đã muốn cô đến chừng nào. Rằng chuyện sẽ thế nào nếu họ ở nơi khác chứ không phải nhà bố mẹ anh, anh không chắc mình có thể dừng lại.

Anh không chắc mình có thể dừng lại.

Nhưng cô không cần biết điều đó. Cô không nên biết. Thứ quyền lực đó đã chế ngự anh, anh không cần.

“Em có thể tin,” anh thì thào, với chính mình hơn là với cô. “Là anh không muốn hủy hoại tương lai của em.”

“Tương lai của em cứ để đấy cho em,” cô giận dữ đáp. “Em biết mình đang làm gì.”

Anh cười khẩy khinh miệt. “Em hai mươi tuổi. Em nghĩ mình biết mọi thứ.”

Cô trừng mắt nhìn anh.

“Khi anh hai mươi tuổi, anh đã nghĩ mình biết mọi thứ.” Anh nhún vai.

Mắt cô chuyển sang buồn bã. “Em cũng vậy,” cô khẽ nói.

Anh cố gắng phớt lờ cảm giác tội lỗi khó chịu đang xoắn lại trong bụng mình. Anh thậm chí không chắc tại sao mình cảm thấy có lỗi, và thực tế toàn bộ chuyện này thật nực cười. Anh không nên cảm thấy có tội vì đã không lấy đi sự trong trắng của cô mới phải, và tất cả những gì anh có thể nói là, “Một ngày nào đó em sẽ cảm ơn anh vì chuyện này.”

Cô nhìn anh vẻ ngờ vực. “Anh nói cứ như mẹ anh ấy.”

“Em đang cúi kính đấy.”

“Anh có thể đổ lỗi cho em à? Anh đang cư xử với em như một con nhóc con, trong khi anh biết rõ em là một phụ nữ.”

Cái cục tội lỗi mọc thêm các xúc tua.

“Em có thể tự quyết định được,” cô bướng bỉnh nói.

“Rõ ràng là không.” Anh nhào người tới trước, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm. “Nếu tự quyết định được thì tuần trước em đã không để anh kéo váy em xuống và hôn lên ngực em.”

Cô đỏ bừng mặt vì xấu hổ, giọng run lên như đang buộc tội anh. “Đừng có cố nói rằng đây là lỗi của em.”

Anh nhắm mắt lại và cào cả hai bàn tay qua mái tóc, nhận ra anh vừa mới nói một điều rất, rất ngu ngốc. “Dĩ nhiên đó không phải lỗi của em, Miranda. Làm hơn quên điều anh đã nói đi.”

“Giống như anh muốn em quên anh đã hôn em.” Giọng cô trống rỗng vô cảm.

“Phải.” Anh nhìn lướt qua cô và thấy vẻ tê dại trong đôi mắt ấy, điều gì đó anh chưa bao giờ thấy trên gương mặt cô. “Ôi, lạy Chúa, Miranda, đừng tỏ ra như thế.”

“Đừng làm thế này, hãy làm thế kia,” cô vỗ òa. “Quên cái này đi, đừng quên cái kia. Quyết định đi, Turner. Em không biết anh muốn gì nữa. Và em không nghĩ là anh thì biết.”

“Anh hơn em ch,” anh nói bằng giọng oai nghiêm. “Đừng có lên giọng kẻ cả với anh.”

“Vô cùng xin lỗi, thưa điện hạ.”

“Đừng có làm thế, Miranda.”

Và vẻ mặt cô vốn lặng yên và chua chát, đột nhiên bùng nổ những cảm xúc. “Thôi bảo em phải làm gì đi! Có phải anh không biết rằng em muốn anh hôn em không? Rằng em muốn anh muốn em không? Anh biết, anh biết chứ. Em không ngu đến nỗi để anh thuyết phục em là anh không biết đâu.”

Turner chỉ có thể nhìn cô chằm chằm, thì thào. “Em không biết mình đang nói gì đâu.”

“Có, em biết!” Mắt cô lóe lên, và hai bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm run rẩy, anh đã có một linh cảm khủng khiếp về điều này, và đây chính là khoảnh khắc đó. Mọi chuyện đều phụ thuộc vào khoảnh khắc này, và không cần nghĩ ngợi về điều cô sẽ nói cũng như điều anh sẽ đáp trả, anh cũng hiểu rằng sẽ không kết thúc tốt đẹp.

“Em biết chính xác mình đang nói gì,” cô nói. “Em muốn anh.”

Cơ thể anh căng ra, trái tim anh đập như trống dồn trong lồng ngực. Nhưng anh không thể cho phép chuyện này tiếp tục. “Miranda, em chỉ nghĩ em muốn anh thôi,” anh nói nhanh. “Em chưa bao giờ hôn ai khác, và...”

“Đừng lên giọng với em.” Ánh mắt cô khóa chặt lấy anh, trong đôi mắt ấy bùng lên sự khao khát. “Em biết em muốn gì, và em muốn anh.”

Anh thở gấp gấp. Anh đáng được phong thánh vì những gì anh sắp nói. “Không, em không biết. Đó là sự mê muội.”

“Đồ chết tiệt!” cô bùng nổ. “Anh mù à? Anh điếc, câm và mù à? Đó không phải là sự mê đắm, đồ ngốc! Em yêu anh!”

Ôi, lạy Chúa tôi.

“Em đã luôn yêu anh! Kể từ khi em gặp anh lần đầu chín năm trước. Em đã yêu anh bao lâu nay, từng phút từng giây.”

“Ôi, lạy Chúa tôi.”

“Và đừng có cố nói với em rằng đó là trò say nắng trẻ con bởi vì không phải thế. Có thể nó đã từng là như thế, nhưng giờ không phải nữa.”

Anh không nói gì. Anh chỉ ngồi đó như một gã khờ và nhìn cô không chớp mắt.

“Em chỉ... em biết rõ trái tim mình, và em yêu anh, Turner. Và nếu anh có dù chỉ một chút xíu lịch sự nào, thì anh nói điều gì đó đi, vì em đã nói mọi điều em có thể rồi, và em không thể chịu đựng được sự im lặng, và... ôi, vì Chúa! Ít nhất anh sẽ chớp mắt chứ hả?”

Thậm chí anh cũng không thể chớp mắt.

10. Chương 10

Hai ngày sau đó, Turner dường như vẫn trong tình trạng sững sốt kinh ngạc đờ đẫn.

Miranda không cố nói chuyện với anh, thậm chí không hề tiếp cận anh, nhưng thỉnh thoảng, cô lại bắt gặp anh đang nhìn mình với ánh mắt không thể hiểu được. Cô biết cô đã làm anh bị xáo trộn bởi anh thậm chí không buồn quay nhìn đi nơi khác khi mắt họ gặp nhau. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu nữa, rồi mới chớp mắt quay đi.

Miranda tiếp tục hy vọng rằng anh sẽ gật đầu, dù chỉ một lần thôi.

Mặc dù vậy, hầu như cả kỳ nghỉ cuối tuần hai người họ cố xoay sở để không bao giờ ở cùng một nơi trong cùng một lúc. Nếu Turner cưỡi ngựa, thì Miranda đi khám phá vườn cam. Nếu Miranda đi dạo trong vườn, thì Turner chơi bài.

Rất lịch sự. Rất người lớn.

Và hơn một lần, Miranda nghĩ cái trò này thật khiến trái tim cô vô cùng đau đớn.

Họ không nhìn nhau ngay cả trong bữa ăn. Phu nhân Chester tự hào về năng lực mai mối ghép đôi của mình, và vì thấy giữa Turner và Miranda không thể có mối liên hệ lãng mạn nào nên bà không xếp họ ngồi cạnh nhau. Turner thường xuyên được một bầy vịt trời trẻ trung xinh đẹp vây quanh, còn Miranda thì thậm chí hơn cả bị bỏ xó, liên tục bầu bạn với các bà góa u ám. Cô cho là Phu nhân Chester không mấy kỳ vọng ở khả năng cô có thể bầu được một tấm chồng đủ tư cách. Olivia thì ngược lại, thường xuyên được ngồi với ba chàng cực kỳ đẹp trai giàu có, một bên trái, một bên phải và một đối diện.

Miranda học được khá khá các phương thuốc gia đình chữa bệnh gút.

Tuy nhiên, Phu nhân đề các cặp đôi có cơ hội trong một sự kiện mà bà đã lên kế hoạch, đó là cuộc săn lùng kho báu thường niên của bà. Các vị khách sẽ lập thành từng đội hai người. Và vì mục đích của tất cả khách khứa đến đây là kết hôn hoặc tìm bạn tình (tùy thuộc vào tình trạng hôn nhân hiện tại của mỗi người, dĩ nhiên), mỗi đội sẽ gồm một nam và một nữ. Phu nhân Chester đã viết tên các vị khách vào những mảnh giấy rồi bỏ tên của quý bà quý cô vào một chiếc túi, còn tên của quý ông công tử vào một túi khác.

Hiện giờ bà đang thò tay vào một trong hai chiếc túi. Miranda cảm thấy dạ dày nôn nao.

“Ngài Anthony Waldove và...” Phu nhân Chester thọc tay vào túi kia. “Phu nhân Rudland.”

Miranda thở hắt ra, đến lúc ấy mới nhận ra mình vừa nín thở. Cô sẽ làm bất cứ điều gì để được ở cùng đội với Turner - và bất cứ điều gì để tránh được chuyện ấy.

“Tội nghiệp mẹ,” Olivia thì thầm bên tai cô. “Ngài Anthony Waldove thật sự rất kém thông minh. Mẹ sẽ phải làm hết mọi việc.”

Miranda đặt một ngón tay lên môi. “Mình không thể nghe được.”

“Ông William Fitzhugh và... tiểu thư Charlotte Glad-dish.”

“Cậu muốn thành cặp với ai?” Olivia hỏi.

Miranda nhún vai. Nếu không được chỉ định với Turner thì ai khác với cô cũng thế cả.

“Ngài Turner và...”

Tim Miranda ngừng đập.

“... tiểu thư Olivia Bevelstoke. Thật là hay đúng không? Chúng ta đã chơi trò này năm năm rồi, và đây là đội anh trai-em gái đầu tiên.”

Miranda bắt đầu hít thở trở lại, không rõ mình đang thất vọng hay nhẹ nhõm nữa.

Tuy nhiên, Olivia thì không hề nghi ngờ về cảm xúc của mình. “Thảm họa,” cô càu nhàu bằng giọng tiếng Pháp vỡ vụn đặc trưng của mình. “Bao nhiêu chàng trai thế này mà mình lại bị mắc kẹt với ông anh trai. Bao giờ thì mình mới lại được phép lang thang một mình với đàn ông nữa chứ? Thật lãng phí, thật phí phạm.”

“Chuyện lẽ ra có thể còn tệ hơn,” Miranda nói một cách thực tế. “Không phải tất cả quý ông ở đây đều là, ờ, quý ông. Ít nhất cậu biết rằng Turner sẽ không cố gắng cưỡng bức cậu.”

“Đó chỉ là sự an ủi nhỏ nhoi thôi, mình đảm bảo với cậu đấy.”

“Livvy...”

“Suyt, họ vừa gọi tên ngài Westholme.”

“Và bên phía các tiểu thư...” Phu nhân Chester lách âm cuối rung lên. “Tiểu thư Miranda Cheever!”

Olivia thúc cậu. “Cậu may nhé.”

Miranda chỉ nhún vai.

“Ồ, đừng có hành động như trẻ con thế,” Olivia mắng. “Cậu không nghĩ anh ấy rất tuyệt vời sao? Mình sẵn sàng hiến tặng chân trái để được đổi chỗ với cậu đấy. Mà này, sao chúng mình không đổi cho nhau nhỉ? Chẳng có luật nào cấm chuyện đó cả. Và dù sao thì cậu cũng thích Turner mà.”

Không phải thích, mà là rất thích, Miranda rầu rĩ nghĩ.

“Sao? Cậu sẽ đồng ý chứ? Trừ phi cậu cũng để mắt đến Westholme?”

“Không,” Miranda đáp, cố nghe không có vẻ mất tinh thần. “Không, dĩ nhiên là không rồi.”

“Thế thì chúng mình đổi nhé,” Olivia hào hứng nói.

Miranda không biết mình nên nhảy cẫng lên trước cơ hội này hay chạy thẳng về phòng trốn trong tủ áo nữa. Dù sao cô cũng không có mấy lý do để từ chối Olivia. Livvy chắc chắn sẽ muốn biết tại sao cô không muốn ở một mình với Turner. Và rồi cô sẽ nói gì? Mình mới nói với anh trai cậu rằng mình yêu anh ấy, và mình sợ rằng anh ấy sẽ ghét mình ư? Mình không thể ở một mình với Turner bởi vì mình sợ anh ấy có thể cưỡng bức mình ư? Mình không thể ở một mình với Turner bởi vì mình có thể sẽ cưỡng bức anh ấy ư?

Chỉ nghĩ đến đó đã khiến Miranda muốn phá lên cười.

Hoặc khóc.

Nhưng Olivia đang nhìn cô không chớp mắt vẻ trông đợi, đó là cái cung cách đặc trưng của Olivia ở, ờ, tuổi lên ba, và Miranda nhận ra dù mình có nói hay làm gì đi nữa cũng không quan trọng. Kết quả vẫn là cô sẽ thành cặp với Turner.

Không phải là Olivia hư hỏng, mặc dù có lẽ cô hơi hư một chút thôi. Chỉ là bất cứ cố gắng nào từ phía Miranda hồng tránh né vấn đề đều sẽ gặp phải một câu chốt vấn chính xác và dai dẳng đến mức chắc chắn sẽ kết thúc ở chỗ cô sẽ tiết lộ hết mọi chuyện.

Khi ấy cô sẽ phải bỏ trốn về nông thôn thôi. Hoặc ít nhất là tìm một cái giường mà chui xuống trốn. Trong một tuần.

Thế là Miranda thở dài gật đầu. Cô nghĩ đến mặt tích cực và điều tốt đẹp kiểu “tái ông mất ngựa” trong chuyện này, cuối cùng đành rút ra kết luận là không tìm ra được điều gì rõ ràng.

Olivia túm lấy tay cô bạn mà siết. “Ôi, Miranda, cảm ơn cậu!”

“Mình hy vọng Turner không phiền,” Miranda thận trọng nói.

“Ôi không, anh ấy không phiền đâu. Anh ấy sẽ quỳ sụp xuống cảm ơn ngôi sao may mắn của anh ấy vì không phải dành cả buổi chiều với mình. Anh ấy nghĩ mình là con bé ngỗ ngược.”

“Anh ấy không nghĩ thế.”

“Anh ấy nghĩ thế đấy. Anh thường bảo mình nên giống cậu nhiều hơn.”

Miranda quay sang ngạc nhiên. “Có thật thế không?”

“Ừm hừm.” Nhưng sự chú ý của Olivia đã trở lại với Phu nhân Chester, người đang hoàn thành nhiệm vụ kết nối các đôi nam thanh nữ tú. Khi bà đã xong, đám đàn ông tiến đến tìm bạn đồng hành của mình.

“Miranda và em đã đổi chỗ!” Olivia tuyên bố khi Turner tới cạnh cô. “Anh không phiền chứ?”

Anh nói, “Dĩ nhiên là không,” nhưng Miranda thậm chí sẽ không đánh cược đến một phần tư xu là anh đang nói thật. Rốt cuộc thì anh có thể nói gì khác được chứ?

Ngài Westholme đến ngay sau đấy, và dù đủ lịch sự để cố che giấu nhưng ai cũng thấy rõ là anh chàng vui ra mặt bởi sự hoán đổi này.

Turner không nói gì.

Olivia làm mặt nhăn nhó bối rối với Miranda nhưng Miranda làm lơ coi như không thấy

“Đây là manh mối đầu tiên của các bạn!” Phu nhân Chester nói to. “Các quý ông vui lòng tiến tới trước để nhận phong bì của mình được chứ?”

Turner và Westholme đi vào giữa phòng rồi quay trở ra sau vài giây với hai cái phong bì trắng bằng bìa cứng.

“Hãy mở phong bì của chúng ta ở ngoài kia,” Olivia nói với ngài Westholme, nhướn cười ranh mãnh với Turner và Miranda. “Tôi không muốn bất cứ ai nghe lỏm chúng ta thảo luận chiến lược của mình.”

Những đối thủ khác có vẻ có cùng ý nghĩ, bởi vì chỉ một thoáng sau, Turner và Miranda đã thấy họ chỉ còn lại một mình.

Anh hít một hơi thật sâu và chống hai tay lên hông.

“Em không yêu cầu hoán đổi,” Miranda nói nhanh. “Olivia muốn em làm thế.”

Anh nhướn mày.

“Em không yêu cầu thật mà!” cô phản đối. “Livvy thích ngài Westholme, và cô ấy cho rằng anh nghĩ cô ấy là con bé ngang ngược.”

“Đúng là con bé ngang ngược còn gì.”

Ngay lúc đó Miranda không thực sự muốn phản đối, nhưng dù sao cô cũng nói. “Cô ấy hầu như không biết mình đang làm gì khi ghép cặp chúng ta với nhau.”

“Em có thể từ chối trò hoán đổi này,” anh chỉ ra.

“Ồ? Và căn cứ vào cái gì?” Miranda cau kỉnh. Anh không cần phải quá rầu rĩ về việc họ trở thành bạn đồng hành thế chứ. “Anh sẽ gợi ý em giải thích thế nào cho cô ấy về việc chúng ta không nên dành cả buổi chiều cùng nhau chứ hả?”

Turner không trả lời, cô đoán chừng bởi vì anh không có câu trả lời. Anh chỉ quay gót rời khỏi phòng.

Miranda nhìn anh một lúc, rồi khi thấy rõ rằng anh không có ý đợi mình, cô thốt ra một tiếng gắt gỏng nhỏ nhỏ và vội vã chạy theo anh. “Turner, anh chậm lại được không!”

Anh dừng lại một chốc, đáng vẻ cường điệu của anh rõ ràng cho thấy sự thiếu kiên nhẫn dành cho cô.

Khi cô tới bên cạnh, vẻ mặt anh vẫn còn biểu hiện sự chán ngán và cau kỉnh. “Sao?” anh dài giọng nói.

Cô gắng hết sức giữ bình tĩnh. “Chúng ta ít nhất có thể cố gắng lịch sự với nhau không?”

“Anh không tức giận với em, Miranda.”

“Thế thì chắc chắn anh đang nêu một tấm gương tốt đấy.”

“Anh rất thất vọng,” anh nói theo cái cung cách mà cô chắc chắn là để khiến cô bị sốc. Sau đó anh cần nhân, “Theo nhiều cách hơn là em có thể hình dung.”

Miranda có thể hình dung và vẫn thường làm thế, rồi cô đỏ mặt. “Mở phong bì đi, được không?” cô lầm bầm.

Anh đưa nó cho cô xé ra. “Tìm manh mối tiếp theo của bạn bên dưới một mặt trời thu nhỏ,” cô đọc.

Cô liếc nhanh sang anh. Turner thậm chí còn không nhìn cô. Anh đang nhìn bất cứ cái gì cũng được ngoại trừ cô, anh chỉ đắm đắm hết ngó xuống lại ngó lên mà chẳng nhìn vào cái gì cả, như thể anh thà ở nơi nào đó khác còn hơn.

“Vườn cam,” cô tuyên bố, chẳng thèm quan tâm xem anh có hưởng ứng hay không. “Em vẫn thường nghĩ những trái cam giống như các mảnh nhỏ xíu của mặt trời.”

Anh cộc cằn gật đầu và ra hiệu bằng cánh tay cho cô dẫn đường. Nhưng có vẻ gì đó khá là bất lịch sự và kẻ cả trong dáng điệu đó. Miranda cảm thấy một thôi thúc mạnh mẽ muốn nghiêng hai hàm răng vào nhau và găm lên khi ra ngoài.

Không nói một lời, cô điều hành ra khỏi nhà hướng về phía vườn cam. Anh thật sự không thể đợi đến lúc cuộc săn lùng kho báu rắc rối này kết thúc phải không? Được, cô sẽ rất đổi vui mừng được gia ơn cho anh. Cô khá thông minh; những manh mối này không quá khó. Họ có thể trở về phòng riêng của mỗi người sau một giờ nữa.

Không nghi ngờ gì, họ tìm thấy một đồng phong bì ngay bên dưới một cây cam. Không một lời, Turner cúi xuống lấy một cái và đưa nó cho cô.

Cũng im lặng như thế, Miranda xé cái phong bì. Cô đọc manh mối tiếp theo rồi đưa nó cho Turner.

NGƯỜI LA MÃ CÓ THỂ GIÚP BẠN

TÌM MANH MỐI KẾ TIẾP.

Nếu anh có khó chịu vì lối cư xử nín thinh của cô thì anh cũng không biểu lộ ra. Anh chỉ gập mảnh giấy lại và nhìn cô với biểu hiện trông chờ chán ngán.

“Nó ở dưới một khung cửa tò vò,” cô nói giọng tỉnh bơ. “Người La Mã là những người đầu tiên dùng chúng trong kiến trúc. Có vài cái trong vườn.”

Đúng y như vậy, mười phút sau họ đã kiếm được một cái phong bì khác.

“Em có biết chúng ta phải trải qua bao nhiêu manh mối nữa trước khi xong việc không?” Turner hỏi.

Đây là câu nói đầu tiên kể từ khi họ bắt đầu, và nó liên quan tới việc khi nào thì anh tổng khứ được cô. Miranda cắn chặt răng trước lời sỉ nhục này, lắc đầu và mở phong bì. Cô phải giữ bình tĩnh. Nếu cô để anh tạo ra dù chỉ một kẽ hở trên bề mặt, cô sẽ sụp đổ hoàn toàn thành từng mảnh. Sự giáo dục ở trường giúp cô giữ được nét mặt bình thản, cô mở mảnh giấy và đọc. “Bạn sẽ cần phải săn đuổi manh mối kế tiếp.”

“Anh hình dung điều gì đó liên quan đến việc đi săn

Cô nhướn mày. “Anh đã quyết định tham gia rồi à?”

“Đừng có nhỏ nhen thế, Miranda.”

Cô trút một hơi thở nặng nề khó chịu và quyết định làm ơn anh. “Có một túp lều đi săn nhỏ ở phía Đông. Chúng ta sẽ mất khoảng mười lăm phút đi bộ tới đó.”

“Và làm thế nào mà em phát hiện ra túp lều này?”

“Em vẫn thường tản bộ.”

“Bất cứ khi nào anh ở trong nhà, anh cho là thế.”

Miranda thấy không có lý do nào để chối cãi phát biểu của anh.

Turner liếc về phía đường chân trời. “Em có nghĩ Phu nhân Chester sẽ để chúng ta đi xa khỏi ngôi nhà chính không?”

“Cho đến giờ em vẫn đứng,” Miranda vặn lại.

“Đúng vậy,” anh nói kèm theo cái nhún vai chán ngán. “Dẫn đường đi.”

Họ chậm chạp lê bước xuyên qua cánh rừng được mười phút thì Turner đưa ánh mắt nghi ngại nhìn bầu trời đang tối sầm. “Trông như sắp có mưa,” anh nói ngắn gọn.

Miranda ngược nhìn lên. Anh đã đứng. “Anh muốn làm gì?”

“Ngay lúc này à?”

“Không, tuần tới. Dĩ nhiên là ngay lúc này, đồ đần.”

“Đồ đần ư?” Anh cười, hàm răng trắng làm cô lóa mắt. “Em làm anh tổn thương đấy.”

Mắt Miranda nheo lại. “Tại sao anh đột nhiên tử tế với em thế?”

“Anh ư?” anh càu nhàu, và cô thấy thật xấu hổ.

“Ồ, Miranda,” anh tiếp tục với tiếng thở dài ra vẻ bề trên, “Có lẽ anh thích tốt với em.”

“Có lẽ anh không thích.”

“Có lẽ anh thích đấy,” anh mĩa mai. “Và có lẽ đôi khi chỉ là em làm cho nó khó khăn thôi.”

“Có lẽ,” cô đáp vẻ kiêu ngạo không kém. “Trời sắp mưa rồi, chúng ta nên đi nhanh.”

Một tiếng sấm rền át đi từ cuối cùng cô nói. “Có lẽ em đúng,” Turner đáp, nhả mặt nhìn trời. “Chúng ta gần túp lều hay ngôi nhà?”

“Túp lều.”

“Thế thì mau lên. Anh không muốn bị kẹt trong một cơn bão có sấm sét và mưa to ngay giữa rừng đâu.”

Miranda không thể không đồng ý với anh, bất chấp sự quan tâm của cô đối với phép tắc đúng mực, vậy nên cô bắt đầu đi nhanh hơn về phía chòi săn. Nhưng họ mới đi được mười mét thì những giọt mưa đầu tiên đã rơi xuống. Thêm mười mét nữa thì trời mưa xối xả như trút.

Turner túm lấy tay Miranda, kéo cô chạy dọc theo con đường mòn. Miranda vấp chân phía sau anh, tự hỏi chạy thì có ích gì khi họ đã ướt sũng đến tận da.

Vài phút sau họ thấy mình đứng trước túp lều săn hai phòng. Turner nắm tay nắm cửa và xoay, nhưng cánh cửa không nhúc nhích. “Quý tha ma bắt,” anh càu nhàu.

“Nó bị khóa à?” Miranda hỏi qua hai hàm răng đánh lập cập.

Anh gạt đầu cộc lốc.

“Chúng ta sẽ làm gì đây

Anh trả lời cô bằng cách húc vai vào cánh cửa.

Miranda cắn môi. Thế chắc phải đau lắm. Cô thử một cửa sổ. Bị khóa.

Turner lại xô mạnh cánh cửa.

Miranda vòng qua hông nhà thử một cửa sổ khác. Với một chút nỗ lực, nó trượt lên. Đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng Turner ngã nhào qua khung cửa. Cô thoáng cân nhắc đến việc dù thế nào cũng sẽ chui qua cửa sổ này, nhưng rồi lại quyết định làm điều cao thượng và hạ nó xuống. Anh đã lao vào rắc rối để phá cánh cửa. Điều tối thiểu mà Miranda có thể làm là để anh tin mình là chàng hiệp sĩ trong bộ áo giáp sáng ngời của cô.

“Miranda!”

Cô nửa đi nửa chạy vòng trở lại phía trước. “Em đến ngay đây.” Cô vội vàng vào nhà và đóng cánh cửa phía sau.

“Em đang làm cái quái gì ngoài đó thế?”

“Làm một người tử tế hơn là anh có thể tưởng tượng,” cô lầm bầm, giờ thì cô ước gì mình đã đi qua đường cửa sổ.

“Hả?”

“Chỉ ngo quanh thôi,” cô nói. “Anh đã phá hỏng cánh cửa à?”

“Không nhiều lắm. Mặc dù cái chốt cửa bị gãy rồi.”

Cô cau mày. “Vai anh có đau không?”

“Nó ổn.” Anh lột chiếc áo khoác ướt đầm nước treo lên cái mắc trên tường. “Cởi...” Anh ra dấu về phía cái áo choàng nhẹ bằng lông của cô. “... em muốn gọi nó là gì cũng được.”

Miranda và lắc đầu.

Anh nhìn cô vẻ nóng nảy. “Hơi muộn cho cho tính e lệ kiểu cách rồi đấy.”

“Ai đó có thể đến bất cứ lúc nào.”

“Anh nghi ngờ điều đấy đấy. Anh đoán giờ này tất cả bọn họ đã an toàn và ấm áp trong phòng làm việc của ngài Chester, nhìn chòng chọc lên mấy cái đầu mà ông ấy đóng khung trên tường.”

Miranda cố làm lơ cái cục nghẹn vừa mới trỗi lên trong họng. Cô quên bồng mất ngài Chester là một thợ săn khát máu đến mức nào. Cô nhanh chóng quét mắt khắp phòng. Turner đã đứng. Không thấy bất cứ cái phong bì trắng nào cả. Không ai tình cờ đi ngang qua đây được, và nhìn ngoài trời thì thấy cơn mưa không thể tạnh ngay.

“Làm ơn nói với anh em không phải là một trong số các quý cô chọn điệu bộ e lệ thay vì sức khỏe.”

“Không, dĩ nhiên là không.” Miranda nhún vai thả chiếc áo choàng xuống và treo nó lên cái mắc bên cạnh áo anh. “Anh có biết nhóm lửa không?” cô hỏi.

“Miễn là chúng ta có củi khô.”

“Ồ, nhưng chắc phải có một ít quanh đây. Dù sao nó là một chòi săn mà.” Cô ngược nhìn Turner với ánh mắt đầy hy vọng. “Không phải hầu hết đàn ông đều thích ấm áp khi đi săn sao?”

“Sau khi họ đi săn,” anh lơ đãng sửa lại trong khi nhìn quanh tìm củi. “Và hầu hết đàn ông, bao gồm cả ngài Chester, anh hình dung là đủ lười để thích làm một chuyến đi ngắn về nhà hơn là cố gắng nhóm lửa ở đây.”

“Ồ.” Miranda đứng im một lúc, quan sát anh đi quanh phòng. Rồi cô nói, “Em sẽ vào phòng kia để xem có quần áo khô nào chúng ta dùng được không.”

“Ý kiến hay đấy.” Turner nhìn theo lưng cô khi cô biết mất khỏi tầm nhìn. Cơn mưa đã làm áo cô dính sát vào người, và anh có thể nhìn thấy sắc hồng ấm áp của làn da cô xuyên qua lớp vải ướt. Chỗ thắt lưng anh vốn lạnh đến khó tin do ướt đầm nước, lại bắt đầu nóng lên và căng thẳng với tốc độ nhanh khác thường. Anh nguyên rửa và rồi vấp ngón chân khi cố nâng nắp một cái hòm gỗ lên tìm củi.

Chúa ơi, anh đã làm gì để phải chịu đựng cảnh này? Nếu người ta đưa cho anh giấy bút và yêu cầu thảo ra một hình thức tra tấn hoàn hảo, thì anh cũng không bao giờ tưởng tượng nổi chuyện này. Mà đây là anh đã có một trí tưởng tượng rất phong phú rồi đấy.

“Em tìm thấy củi ở đây rồi!”

Turner theo tiếng gọi của Miranda vào phòng bên cạnh.

“Ồ đằng kia kìa.” Cô chỉ vào một đồng gỗ mới đốn ở gần lò sưởi. “Em đoán ngài Chester thích dùng lò sưởi này hơn khi ở đây.”

Turner liếc thấy một cái giường lớn với cái chăn mềm mại và đồng gối phủ lông mịn. Anh có ý tưởng hay ho về lý do ngài Chester thích căn phòng này hơn, và nó chẳng liên quan gì đến Phu nhân Chester đầy đủ cả. Anh ngay lập tức cho củi vào lò sưởi.

“Anh không nghĩ chúng ta nên sử dụng cái lò sưởi ở phòng kia à?” Miranda hỏi. Cô cũng đã thấy cái giường lớn.

“Cái lò này rõ ràng được dùng thường xuyên hơn. Dùng lò ống khói bản sẽ nguy hiểm lắm. Nó có thể bị tắc.”

Miranda chậm chậm gật đầu, và anh có thể nói rằng cô đang cố gắng một cách khó nhọc để trông không có vẻ khó chịu. Cô tiếp tục tìm kiếm quần áo khô trong khi Turner chú tâm vào việc nhóm lửa, nhưng tất cả những gì cô tìm được chỉ là vài cái chăn cũ. Turner quan sát khi cô quàng một chiếc lên vai.

“Vải cashmere à?” anh dài giọng.

Hai mắt cô mở lớn. Anh nhận ra cô không biết anh vẫn đang nhìn cô. Anh cười, hoặc đúng hơn là chỉ nhe răng ra thôi. Có lẽ cô thấy không thoải mái, nhưng chết tiệt thật, anh cũng vậy. Cô nghĩ chuyện này dễ dàng đối với anh sao? Cô đã nói cô yêu anh, vì Chúa. Tại sao ác quỷ lại để cô sống ra ngoài và làm chuyện đó cơ chứ? Có lẽ nào cô lại không biết gì về đàn ông ư? Có lẽ nào cô không hiểu rằng điều đó chắc chắn sẽ làm cho anh sợ hãi ư?

Anh không muốn chịu trách nhiệm với trái tim cô. Anh không muốn trách nhiệm. Anh đã kết hôn. Trái tim anh đã bị nghiền nát, bị giày xéo và ném vào một đồng rác rưởi đang bốc cháy. Điều cuối cùng anh muốn là chăm nom cho một ai đó, đặc biệt là Miranda.

“Dùng cái chăn trên giường ấy,” anh nhún vai. Hẳn nó phải thoải mái hơn thứ cô tìm thấy.

Nhưng cô lắc đầu. “Em không muốn làm nó lộn xộn. Em không muốn ai biết chúng ta đã ở đây.”

“Ừm, đúng thế,” anh độc ác nói. “Rồi thì anh sẽ phải cưới em, phải không?”

Cô trông có vẻ bị tác động đến mức anh phải lăm bầm một câu xin lỗi. Chúa lòng lành, anh sắp biến thành một kẻ mà anh thực sự không thích. Anh không muốn làm tổn thương cô. Anh chỉ muốn...

Quý tha ma bắt, anh không biết mình muốn gì nữa. Anh thậm chí không thể nghĩ đến tương lai dài hơn mười phút nữa, không thể tập trung vào bất cứ điều gì ngoài việc kiểm soát đôi tay mình.

Anh bắt mình bận rộn với cái lò sưởi, buông ra một tiếng cằn nhằn thỏa mãn khi cuối cùng một ngọn lửa tí xíu màu vàng cam cũng bén vào khúc gỗ. “Giờ thì dễ dàng rồi,” anh lăm bầm, cẩn thận đặt những cành củi nhỏ hơn gần ngọn lửa. “Thế là ta đã có, đã có... và... đúng rồi!”

“Turner?”

“Lửa cháy rồi,” anh lăm bầm, cảm thấy hơi ngốc nghếch vì sự hào hứng của mình. Anh đứng lên và quay lại. Cô vẫn đang túm chặt tấm chăn sờn cũ quanh vai.

“Quần chăn cũng chẳng ích gì khi mà em đã ướt sũng cả váy rồi,” anh bình luận.

“Em không có nhiều lựa chọn mà, đúng không?”

“Cái đó còn tùy vào em. Còn anh, anh sẽ hong khô người.” Các ngón tay anh lần lên khuy áo sơ mi.

“Có lẽ em nên sang phòng bên kia,” cô thì thào.

Turner để ý thấy cô chẳng hề nhúc nhích đến một phân. Anh nhún vai, rồi anh cởi chiếc áo ra hoàn toàn.

“Em nên đi,” cô thì thầm nhắc lại.

“Thế thì đi đi,” anh nói, môi cong lên nửa mai.

Cô há miệng định nói gì đó rồi lại thôi. “Em...” Cô đột nhiên sững lại, vẻ hoảng hốt thoáng lướt qua nét mặt.

“Em cái gì?”

“Em nên đi.” Và lần này cô làm thật, cô lao khỏi phòng.

Turner lắc đầu khi cô đi khỏi. Phụ nữ. Liệu có ai hiểu được họ? Đầu tiên cô nói yêu anh. Rồi cô nói cô muốn quyến rũ anh. Rồi cô tránh mặt anh hai ngày. Bây giờ cô trông thật khiếp sợ.

Anh lắc đầu lần nữa, lần này nhanh hơn, mái tóc anh vẩy nước khắp phòng. Choàng một chiếc chăn lên vai, anh đứng trước ngọn lửa hong khô người. Nhưng hai chân anh có cảm giác khó chịu bứt rứt. Anh bắn một cái nhìn ra phía cánh cửa. Miranda đã đóng nó lại khi cô đi ra, và cứ theo như tình trạng ngượng ngùng kiểu trinh nữ hiện tại của cô thì anh nghi ngờ việc cô bước vào phòng mà không gõ cửa.

Anh lột hai ống quần ra thật nhanh. Ngọn lửa bắt đầu làm anh ấm lên ngay lập tức. Anh lại liếc ra phía cửa. Chỉ để đề phòng thôi, rồi anh hạ tấm chăn xuống và cuộn nó dắt vào quanh thắt lưng. Thực sự trông nó hơi giống một cái váy.

Anh nghĩ lại biểu hiện trên mặt cô ngay trước khi chạy ra khỏi phòng. Sự của trinh nữ và một điều gì đó khác nữa. Nó có phải là sự mê hoặc không? Thèm muốn ư?

Và cô đã định nói điều gì? Không phải là “Em nên đi,” điều đó cô đã nói rồi.

Nếu anh bước đến chỗ cô, giữ khuôn mặt cô trong hai tay anh và thì thầm, “Nói cho anh nghe đi,” thì điều cô sẽ nói là gì?

3 Tháng bảy 1819

Suýt nữa thì mình đã nói điều đó với anh lần nữa. Và mình nghĩ là anh đã biết. Mình nghĩ là anh đã biết điều mình định nói.

11. Chương 11

Turner mãi suy nghĩ về việc anh muốn chạm vào Miranda nhiều đến mức nào - ở bất cứ chỗ nào và khắp mọi nơi - đến nỗi hoàn toàn quên mất cô chắc phải chết cồng ở căn phòng bên kia. Chỉ đến khi nhận thấy rằng cuối cùng mình đã được sưởi ấm hẳn, anh mới sực nhớ ra cô thì không.

Nguyên rửa bản thân thậm tệ đến cả chục lần vì tội ngu ngốc, anh đứng dậy sải bước ra cánh cửa cô đã đóng lại chắn giữa họ. Anh giật nó ra và lại thốt lên một tràng nguyên rửa khác khi trông thấy cô co ro trên sàn, run lẩy bẩy.

“Đồ ngốc,” anh nói. “Em đang cố giết mình đấy à?”

Cô ngược lên nhìn, đôi mắt mở to hơn khi thấy anh. Turner đột ngột nhớ ra là mình gần như chẳng mặc gì.

“Tiêu rồi,” anh lẩm bẩm một mình, rồi lắc đầu bực bội và lôi cô đứng lên.

Miranda bừng tỉnh khỏi cái nhìn đờ đẫn và bắt đầu chống trả. “Anh làm gì thế?”

“Lắc cho cảm giác trở lại người em.”

“Em hoàn toàn khỏe,” cô dù cơn run rẩy đã chứng minh là cô nói dối.

“Quý tha ma bắt em đi. Chỉ nói chuyện với em mà anh sắp chết cồng đây này. Đến chỗ ngọn lửa đi.”

Cô nhìn vào ngọn lửa màu cam đang nổ lách tách trong căn phòng bên cạnh một cách thèm khát. “Nếu anh ở lại đây.”

“Được rồi,” anh nói. Bất cứ điều gì để làm cô ấm hơn. Bằng một cái thúc thật nhẹ, anh chỉ cho cô đi về hướng bên phải.

Miranda dừng lại cạnh lò sưởi và giơ hai bàn tay ra. Một tiếng rên mãn nguyện nho nhỏ thoát ra từ môi cô, chu du ngang qua căn phòng và thúc thẳng vào gan ruột Turner.

Anh bước tới trước, như bị thôi miên bởi làn da trong mờ, tai tái trên gáy cô.

Miranda lại thở dài, rồi quay người lại để sưởi ấm lưng. Cô giật nảy mình vì anh đứng gần sát. “Anh đã nói anh sẽ đi mà,” cô trách.

“Anh nói dối đấy,” Turner nhún vai. “Anh không tin là em sẽ hong khô mình đúng cách.”

“Em không phải trẻ con.”

Anh nhìn xuống ngực cô. Chiếc váy mặc ban ngày màu trắng đã dính sát vào da cô, anh có thể sờ thấy cả hai núm vú màu hồng sẫm của cô. “Rõ ràng là em không phải.”

Hai cánh tay cô phóng lên che lấy ngực.

“Quay người lại đi nếu em không muốn anh nhìn em.”

Cô làm theo, nhưng trước đó miệng cô đã há hốc trước sự táo bạo của anh.

Turner nhìn chăm chăm vào lưng cô một lúc lâu. Nó cũng duyên dáng thú vị gần như đằng trước. Làn da của cô chẳng hiểu sao đẹp thế, vài lọn tóc xoắn ra đang quấn lại vì ẩm ướt. Cô có mùi như những bông hồng ướt đầm, và anh phải gồng mình hết sức mới không đưa tay ra ve vuốt dọc cánh tay cô.

Không, không phải cánh tay, là bờ hông của cô. Hoặc có lẽ cặp chân của cô. Hoặc có thể là...

Anh hít vào một hơi gấp gáp.

“Có gì không ổn à?” Cô không quay lại, nhưng giọng nói nghe rất hoảng sợ.

“Không có gì cả. Em đang ấm lên chứ?”

“Ồ, vâng.” Nhưng ngay cả khi nói vậy, cô vẫn run rẩy.

Trước khi Turner cho mình cơ hội can ngăn chính mình, anh đã với tay ra nắm lấy vạt áo của cô.

Một tiếng kêu tắc nghẹn bật ra từ miệng cô.

“Em sẽ không bao giờ ấm lên được khi vẫn bị cái thứ này bám dính vào người như một cột băng.” Anh bắt đầu kéo tuột đồng vải xuống.

“Em không nghĩ... em biết... Chuyện này thật sự...”

“Gi?”

“Đây là ý tưởng vô cùng tồi tệ.”

“Có thể.” Chiếc váy rơi xuống sàn thành một đồng ướt sũng, còn lại lớp áo lót mỏng manh trên người cô, dính chặt như làn da thứ hai.

“Ôi, lạy Chúa tôi.” Cô cố gắng che đậy mình, nhưng rõ ràng không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô bắt chéo hai tay trước ngực, rồi di chuyển một bàn tay xuống che nơi hai chân gặp nhau. Rồi chắc cô nhận ra là không phải cô đang đối diện với anh, nên cô vòng hai tay đặt lên hông.

Turner nửa hy vọng cô siết tay lại.

“Anh sẽ vui lòng đi khỏi đây chứ?” cô thì thầm nói về

Anh đã định thế. Chúa ơi, anh biết anh nên tuân theo yêu cầu của cô. Nhưng hai chân anh kiên quyết từ chối nhúc nhích, và anh không thể rời mắt khỏi cặp hông tròn trịa thanh tú được che bằng hai bàn tay mảnh mai của cô.

Hai bàn tay vẫn còn đang run rẩy vì lạnh.

Anh lại chửi thề, nhớ ra lý do tại sao anh phải giật bỏ cái váy của cô và lại bắt đầu. “Đến gần bếp lửa hơn đi,” anh ra lệnh.

“Em sẽ tới gần mức nào cũng được!” Cô kêu lên. “Chỉ cần anh đi đi.”

Anh lùi một bước. Anh thích cô hơn khi cô hơ lửa.

“Đi đi!”

Anh bước tới cánh cửa và sập nó lại. Miranda vẫn còn đứng im một lúc, rồi cuối cùng cô thả cái chân trên vai xuống sàn và quỳ xuống trước ngọn lửa.

Tim Turner động âm âm trong lồng ngực, anh ngạc nhiên là nó không báo cho cô biết về sự có mặt của anh.

Cô thở dài và vươn người.

Anh bắt đầu căng cứng hơn - một kỳ công mà anh không nghĩ là có thể xảy ra.

Cô nâng bím tóc nặng nề ra khỏi cổ và uể oải xoay đầu.

Turner rên lên.

Đầu Miranda xoay phắt lại. “Đồ đểu giả!” cô bật lên, quên cả che đậy mình.

“Đồ đểu giả à?” Anh phải nhướn mày trước một từ cổ lỗ như thế.

“Đểu giả, phóng đăng, ác quỷ, bất cứ thứ gì anh muốn gọi.

“Anh sợ là có tiếng phải có miếng.”

“Nếu anh là một quý ông, anh phải đi khỏi rồi mới đứng.”

“Nhưng em yêu anh,” anh nói, không rõ vì sao anh lại nhắc cô nhớ về điều ấy.

“Anh thật kinh khủng khi mang chuyện đó ra,” cô thì thầm.

“Tại sao?”

Miranda nhìn anh bằng ánh mắt sắc lạnh, bị sốc vì anh đã hỏi câu đó. “Tại sao em yêu anh à? Em không biết. Anh rõ ràng không xứng với nó.”

“Đúng,” anh tán thành.

“Dù sao nó không quan trọng. Em không nghĩ là em còn yêu anh nữa,” cô nói nhanh. Bất cứ gì để bảo vệ lòng kiêu hãnh đã bị ăn mòn của cô. “Anh đã đúng. Đó chỉ là một trò mê đắm của đám nữ sinh.”

“Không, không phải thế. Và em không phải kiểu người có thể nhanh chóng hết yêu ai.”

Mắt Miranda mở to. Anh đang nói gì thế? Chẳng lẽ anh muốn tình yêu của cô? “Turner, anh muốn gì?”

“Em.” Anh chỉ có thể thốt ra được như thế, cứ như anh không hề muốn nói ra một chút nào.

“Không, anh không muốn,” cô nói, bối rối hơn bao giờ. “Anh đã nói vậy.”

Anh tiến đến một bước. Anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục vì chuyện này, nhưng trước hết anh sẽ lên thiên đường đã. “Anh muốn em,” anh nói. Và anh thật sự muốn cô. Anh muốn cô với sức mạnh, nhiệt năng và cảm xúc mãnh liệt hơn là anh có thể nhận thức được. Nó vượt xa sự thèm muốn.

Nó vượt xa nhu cầu cấp thiết.

Nó không thể lý giải, chết tiệt, chắc chắn không dựa trên lý trí, nhưng nó ở đó và không thể chối từ.

Một cách chậm rãi, anh rút ngắn khoảng cách giữa họ. Miranda cứng đờ bên lò sưởi, môi cô hé mở, hơi thở trở nên gấp gáp. “Anh sẽ làm gì?” cô thì thầm.

“Điều đó bây giờ rõ ràng rồi mà.” Và một chuyển động thay đổi, anh cúi xuống bế thốc cô lên.

Miranda không nhúc nhích, không kháng cự lại anh. Hơi ấm từ cơ thể anh làm cô say. Nó rót vào cô, làm tan chảy xương cốt cô, khiến cô cảm thấy tràn trề sức sống diệu kỳ. “Ồi, Turner,” cô thở dài.

“Ồ, đúng thế.” Môi anh vạch một đường dài theo quai hàm cô khi dịu dàng, cung kính đặt cô xuống giường.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi anh phủ trùm cơ thể anh lên người cô, Miranda chỉ có thể ngược nhìn anh không chớp mắt và nghĩ rằng cô đã yêu anh mãi mãi, rằng mỗi giấc mơ của cô, mỗi ý nghĩ đi qua của cô, đều dẫn dắt đến thời khắc này. Anh không thốt ra những lời sẽ làm trái tim cô vút bay, nhưng ngay bây giờ điều đó dường như không quan trọng. Đôi mắt xanh của anh sáng rực với một xúc cảm mãnh liệt đến nỗi cô nghĩ anh chắc phải yêu cô một chút. Và thế dường như cũng đủ rồi.

Đủ để khiến chuyện này thành có thể.

Đủ để khiến chuyện này là đúng.

Miranda chìm vào lớp chăn đệm khi sức nặng cơ thể anh ở phía trên cô. Cô với tay chạm vào mái tóc dày của anh. “Nó quá mềm mại,” cô thì thào. “Thật lãng phí quá.”

Turner nhấc đầu lên nhìn xuống cô với vẻ thích thú. “Lãng phí ư?”

“Trên một người đàn ông,” cô nói với nụ cười bên lên. “Giống như đôi lông mi dài. Phụ nữ sẽ giết người vì chúng đấy.”

“Họ sẽ làm thế sao?” Anh cười toe toét với cô. “Và giá cho đôi lông mi của anh thì thế nào?”

“Rất, rất cao.”

“Và em sẽ giết người vì đôi lông mi dài à?”

“Em sẽ giết người vì lông mi của anh.”

“Thật sao? Em không nghĩ chúng hơi vàng so với mái tóc sẫm màu của em à?”

Cô giả vờ đánh anh. “Em muốn chúng rung động trước mặt em chứ không dính vào mi mắt em, ngốc ạ.”

“Có phải em vừa gọi anh là ngốc không hả?”

Cô toét miệng cười với anh. “Em gọi thế đấy.”

“Thế này có cảm thấy ngốc không?” Anh vuốt tay lên bàn chân trần của cô.

Cô lắc đầu, thở hắt ra.

“Thế này?” Tay anh khum lại trên ngực cô.

Cô rên lên những tiếng rời rạc.

“Thế này?”

“Không,” cô xoay xở thoát ra.

“Cảm giác thế nào?”

“Tốt.”

“Chỉ có thế thôi à?”

“Tuyệt diệu.”

“Và?”

Miranda hít vào một hơi rời rạc, cố không tập trung vào ngón trỏ của anh, nó đang uể oải lần theo những đường tròn xuyên qua lớp lụa mỏng che đầy núm vú nhẵn nhéo của cô. Và cô nói từ duy nhất dường như miêu tả được cảm giác ấy. “Lấp lánh.”

Anh cười ngạc nhiên. “Lấp lánh ư?”

Tất cả những gì cô có thể làm là gật đầu. Hơi nóng của anh chạm vào cô khắp mọi nơi, và anh quá rắn chắc, quá nặng và quá đàn ông. Miranda cảm thấy như đang trượt qua mép vực. Cô đang rơi, rơi, nhưng cô không muốn được cứu. Cô chỉ muốn mang anh theo cùng.

Anh găm vành tai cô, rồi miệng anh ở chỗ hõm trũng trên vai cô, rằng anh kéo mạnh quai áo lót mỏng manh của cô. “Em cảm thấy thế nào?” anh hỏi giọng khàn khàn.

“Nóng.” Một từ ấy dường như mô tả được mọi centimet trên cơ thể cô.

“Ừm, tốt. Anh thích em như thế.” Bàn tay anh luồn dưới lớp vải lụa và úp vào bầu ngực cô.

“Ôi, Chúa ơi! Ôi, Turner!” Cô uốn cong lưng bên dưới anh, vô tình trao cho anh một nắm tay đầy đặn hơn nơi bầu ngực mình.

“Chúa hay anh?” anh trêu.

Hơi thở Miranda ngắn và gấp gáp hơn. “Em... không... biết.”

Turner trượt tay kia xuống dưới mép váy lót và đẩy nó lên cho tới khi anh cảm thấy được đường cong mềm mại nơi hông cô. “Trong trường hợp này,” anh thì thầm vào cổ cô, “anh nghĩ đó là anh.”

Cô mỉm cười yếu ớt. “Làm ơn, không tôn giáo.” Cô không cần ai nhắc nhở mới nhớ rằng hành động của mình đang đi ngược lại mọi giáo lý cô được dạy tại nhà thờ, trường học, gia đình và mọi nơi khác.

“Với một điều kiện.”

Cô mở mắt thật to về dò hỏi.

“Em phải cởi cái thứ đáng nguyên rủa này ra.”

“Em không thể.” Cô ghen lời.

“Nó đáng yêu và mềm mại, và anh sẽ mua cho em cả trăm cái như thế, nhưng nếu em không bỏ nó ngay bây giờ, thì nó sẽ bị xé vụn đấy.” Như để biểu thị rõ hơn sự khẩn nài của mình, anh áp hông mình vào gần sát hông cô hơn, gợi nhắc cho cô nhớ đến cái đàn ông căng cứng của anh.

“Em không thể. Em không biết tại sao.” Cô nuốt xuống. “Nhưng anh có thể.”

Khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười toe toét lấu cá. “Không phải câu trả lời anh đang mong, nhưng rõ ràng là câu trả lời anh chấp nhận.” Anh quỳ phía trên cô, đẩy cái váy lót lên cao hơn, cao hơn nữa cho tới khi nó qua ngực cô và trượt qua đầu cô.

Miranda cảm thấy không khí lạnh ủa vào làn da trần của mình, nhưng lạ lùng thay, cô không còn cảm thấy cần che đậy mình nữa. Có vẻ tự nhiên một cách hoàn hảo khi người đàn ông này nên thấy và nên chạm vào từng centimet trên người cô. Đôi mắt anh bao quát khắp làn da thịt rực rỡ của cô với vẻ chiếm hữu, và cô rùng mình trước biểu hiện dữ dội của anh. Cô muốn thuộc về anh theo mọi cách mà một người đàn bà có thể thuộc về một người đàn ông. Cô muốn đánh mất mình trong hơi nóng và sức mạnh của anh.

Và cô muốn anh đầu hàng cô cũng ngang bằng thế.

Cô với bàn tay lên áp vào ngực anh, cho phép các ngón tay mình chà qua núm vú màu nâu bằng phẳng của anh. Anh rụt người lại.

“Em làm anh đau à?” cô thì thầm lo lắng.

Anh lắc đầu. “Lại đi,” anh thở gấp.

Bắt chước những vuốt ve mơn trớn của anh lúc trước, cô khiến vòm ngực anh căng lên qua mỗi cái đụng chạm của mình, điều đó khiến cô mỉm cười vui sướng. Giống như trẻ con phát hiện món đồ chơi mới, cô với sang nghịch núm vú bên kia. Turner nhận ra anh đang nhanh chóng mất tự chủ dưới những ngón tay tò mò của cô, anh nắm lấy tay cô giữ nó đứng yên. Anh nhìn xuống cô đắm đuối cả phút dài, đôi mắt xanh bùng bùng mãnh liệt. Cái nhìn của anh quá dữ dội đến nỗi Miranda phải chống lại thôi thúc muốn quay đi nơi khác. Nhưng cô buộc mình phải nhìn thẳng vào mắt anh. Cô muốn anh biết rằng cô không sợ hãi, rằng cô không xấu hổ, và quan trọng hơn cả là cô rất thành thật khi nói cô yêu anh.

“Chạm vào em đi,” cô thì thầm.

Nhưng anh như đã đông cứng tại chỗ, bàn tay anh vẫn giữ lấy tay cô trên ngực anh. Nhìn anh thật kỳ lạ, bị giằng xé và hầu như... sợ hãi.

“Anh không muốn làm tổn thương em,” anh hỗn hển.

Và cô không biết làm sao để trấn an anh, nhưng cô thì thầm, “Anh sẽ không làm thế.”

“Anh...”

“Làm ơn,” cô nài nỉ. Cô cần anh. Cô cần anh ngay bây giờ.

Lời cầu xin mãnh liệt đam mê của cô phá vỡ rào chắn phòng thủ của anh, và với một tiếng rên xiết, anh kéo cô lên cho một nụ hôn thô bạo trước khi đặt cô nằm trở lại giường. Lần này anh nằm xuống cùng cô, cả chiều dài rắn chắc của cơ thể anh ép lên hai bầu ngực cô. Tay anh ở khắp mọi nơi, anh đang gọi tên cô, mỗi sự đụng chạm, mỗi âm thanh đều đốt lên ngọn lửa trong cô.

Cô cần cảm thấy anh. Từng centimet.

Cô giật chiếc chăn cuốn tạm quanh thắt lưng anh, muốn loại bỏ rào chắn cuối cùng giữa họ. Cô cảm thấy sự tiếp xúc với cái chăn tuyệt mất, và rồi chẳng còn gì ở đó cả... ngoại trừ Turner.

Cô thở hỗn hển trước cái đàn ông đang bị khuấy động của anh. “Ôi, lạy Chúa tôi.”

Và điều đó làm anh cười thầm. “Không, chỉ anh thôi.” Anh vùi mặt vào hõm cổ cô. “Anh đã nói với em rồi mà.”

“Nhưng anh quá...”

“To à?” anh cười với cô. “Đó là lỗi của em đấy, em yêu.”

“Ồ, không.” Cô quần quai bên dưới anh. “Em không thể làm được điều đó.”

Anh ấn mình vào cô chắc chắn hơn. “Suýt.”

“Nhưng em muốn...”

“Em sẽ làm được.” Anh làm cô im lặng bằng một nụ hôn nóng bỏng, thậm chí không chắc anh đã hứa với cô điều gì. Khi cô lại rên rỉ, anh kéo miệng mình rời xa cô, tìm đường xuống rốn của cô. Lưỡi anh lần theo một vòng tròn ở đó và rồi khiếm nhã nhấn sâu vào bên trong. Hai tay anh đang ở trên bắp đùi cô, dễ dàng mở chúng ra, trải rộng cô ra cho sự xâm nhập của anh.

Anh muốn hôn cô. Anh muốn ngấu nghiến cô, nhưng anh không nghĩ cô đã sẵn sàng cho một sự thân mật đến thế, vì vậy thay vào đó, anh ấn một bàn tay lên...

Và trượt một ngón tay vào trong.

“Turner!” cô gào lên, và anh chẳng thể giúp gì ngoài việc mỉm cười thỏa mãn. Anh vỗ nhẹ ngón tay, đùa nghịch làm cô quần quai bên dưới anh. Anh phải lấy tay kia giữ chặt hông cô để cô không lặn khỏi giường.

“Mở ra cho anh,” anh rên lên, kéo miệng trở lại với môi cô.

Anh nghe cô bật ra một tiếng kêu nho nhỏ sung sướng, và hai chân cô dường như tan chảy, trượt ra tách xa hơn cho tới khi cái đàn ông của anh ấn vào cô, tìm kiếm nơi mềm mại của cô. Turner đưa môi anh kề sát tai cô và thì thầm, “Anh sắp làm tình với em ngay bây giờ.”

Không thể được, cô gật đầu.

“Anh sắp biến em thành của anh.”

“Ôi, vâng, làm ơn.”

Anh từ từ di chuyển tới trước, kiên nhẫn ép vào chỗ trong trắng chật khít của cô. Nó đang giết chết anh, nhưng anh sẽ tìm mình lại. Hơn mọi thứ trên đời, anh muốn chìm vào cô, một cách dữ dội, nhưng điều đó sẽ phải đợi lần sau. Không phải là trong lần đầu tiên của cô.

“Turner ơi,” cô thì thầm, và anh nhận ra mình đang bất động tới vài giây. Nghiến chặt răng, anh từ từ lùi lại.

Miranda siết chặt hai vai anh. “Ôi, không, Turner. Đừng đi!”

“Suýt. Đừng lo. Anh vẫn ở đây.” Anh di chuyển trở vào.

“Đừng bỏ em,” cô thì thầm.

“Anh sẽ không bỏ em.” Anh tiến tới tấm màn trắng của cô và rên rỉ trước sự kháng cự của nó. “Cái này sẽ đau đấy, Miranda.”

“Em không quan tâm.” Các ngón tay cô bấu vào da thịt anh.

“Em có thể để lần sau.” Anh ấn vào sâu hơn một chút, cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể.

Cô uốn cong người bên dưới anh, rên rỉ tên anh. Hai cánh tay cô choàng quanh người anh, các ngón tay ấn vào lưng anh co thắt từng nhịp. “Làm ơn, Turner,” cô nài nỉ. “Ôi, làm ơn. Xin anh, làm ơn đi.”

Không thể kiểm soát mình hơn nữa, Turner lao vào trong, rùng mình trước cảm xúc mạnh mẽ khi cô siết chặt vòng tay quanh người anh. Nhưng Miranda đã cứng người lại bên dưới anh, và anh nghe thấy cô nhắm mắt.

“Anh xin lỗi,” anh vội nói, cố giữ yên và làm ngơ nhu cầu cấp thiết đến mức đau đớn của cơ thể mình. “Anh xin lỗi. Anh xin lỗi. Có đau không?”

Cô nhắm chặt mắt và lắc đầu.

Anh hôn những giọt nước mắt nhỏ xíu nơi khóe mắt cô. “Đừng nói dối.”

“Chỉ đau một chút thôi,” cô thì thầm thừa nhận. “Nó thật đáng kinh ngạc hơn bất cứ thứ gì khác.”

“Anh sẽ làm cho nó tốt hơn,” anh nồng nhiệt nói. “Anh hứa anh sẽ làm được.” Chống người trên hai cẳng tay để cho cô được giải phóng khỏi sức nặng của anh, Turner lại bắt đầu di chuyển - chậm rãi, những nhịp chắc chắn, mỗi lần mang đến một cơn ngạc nhiên choáng váng của sự khao khát tình khô cùng với sự chà xát ngọt ngào của nó.

Và suốt lúc ấy, anh nghiêng chặt quai hàm tập trung từng thớ thịt trên cơ thể căng cứng và cuộn cuộn để ghìm giữ bản thân trong tầm kiểm soát. Nhịp nhàng, anh cố gắng thật dịu dàng. Nếu anh di chuyển ra khỏi nhịp điệu này dù chỉ một giây thôi, anh sẽ mất kiểm soát hoàn toàn. Anh phải làm thế vì cô. Anh không lo cho bản thân, anh biết mình sẽ tới được thiên đàng trước tối nay.

Nhưng vì Miranda... Tất cả những gì anh biết là anh cảm thấy có trách nhiệm mãnh liệt để đảm bảo rằng cô cũng tìm thấy được khoái cảm tốt đỉnh. Trước đây anh chưa bao giờ lên giường với một trinh nữ, nên anh không chắc chuyện này sẽ thế nào, nhưng vì Chúa, anh sẽ cố. Anh sợ rằng ngay cả nói thôi cũng sẽ khiến anh không kìm được mất, nhưng anh vẫn cố nói, “Em cảm thấy thế nào?”

Miranda mở mắt chớp chớp. “Tốt ạ.” Giọng cô nghe có vẻ ngạc nhiên. “Nó không đau nữa.”

“Chỉ thế thôi à?”

Cô lắc đầu. “Em cảm thấy rất tuyệt vời. Và... đôi.” Cô lướt ngón tay lưỡng lự suốt chiều dài lưng anh.

Turner rùng mình vì cái chạm nhẹ như lông vũ của cô và cảm thấy khả năng kiểm soát của mình đang trôi tuột mất.

“Anh cảm thấy thế nào?” cô thì thầm. “Anh cũng đôi chứ?”

Anh cầu nhàu gì đó mà cô không hiểu và bắt đầu di chuyển nhanh hơn. Miranda cảm thấy một sự kích động nơi bụng mình, tiếp theo là cảm giác că không thể chịu nổi. Ngón tay ngón chân cô bắt đầu râm ran, nhói nhói, và rồi ngay khi cô chắc rằng cơ thể mình sẽ vỡ tan thành nghìn mảnh vụn thì một cái gì đó bên trong cô bật lên, hông cô giật nảy lên trên đệm với một lực mạnh đến mức nâng cả anh lên.

“Ôi, Turner!” cô hét lên. “Cứu em!”

Anh thúc tới không nao núng. “Anh sẽ cứu,” anh rên rỉ. “Anh thề đấy.” Và rồi anh thét lên, nét mặt anh trông đau đớn, rồi cuối cùng, anh hít thở, anh ngập chìm vào cô.

Họ nằm đó quấn chặt lấy nhau trong mấy phút, người ả ướt vì phải vận sức. Miranda yêu cái sức nặng của anh trên người cô, yêu cái cảm giác cảm giác mãn nguyện mệt mỏi này. Cô lười nhác vuốt tóc anh,

ước mong thế giới quanh họ sẽ biến mất. Họ có thể ở đây bao lâu, cuộn mình như chiếc kén trong cái chòi sàn nhỏ này trước khi ai đó sức nhớ tới họ?

“Anh cảm thấy thế nào?” cô khẽ hỏi.

Môi anh nhếch lên thành một nụ cười trẻ thơ. “Em nghĩ anh cảm thấy thế nào?”

“Tốt, em hy vọng thế.”

Anh lặn xuống khỏi người cô, chống khuỷu tay lên, nâng cằm cô bằng hai ngón tay. “Tốt, anh biết,” anh nói, cổ ý nhấn mạnh từ cuối cùng.

Miranda cười. Người ta không thể mong điều gì tốt hơn thế.

“Em cảm thấy sao?” anh lặng lẽ hỏi, vẻ quan tâm biểu lộ ra nơi chân mày. “Em có đau nhức không?”

“Chắc là không.” Cô dịch người như để kiểm tra cơ thể mình. “Có thể lát nữa em mới bị.”

“Em sẽ bị.”

Miranda cau mày. Vậy là anh có quá nhiều kinh nghiệm ngắt hoa bẻ nhụy các trinh nữ à? Anh nói Leticia đã có thai khi họ đám cưới. Rồi cô gạt ý nghĩ ấy ra khỏi tâm trí. Cô không muốn nghĩ đến Leticia Không phải bây giờ. Người vợ đã chết của Turner không có chỗ trên giường của họ.

Và cô thấy mình mơ đến những đứa con. Những đứa bé tóc vàng nhỏ xíu với đôi mắt xanh sáng rực đang mỉm cười ngược nhìn cô vui sướng. Một Turner thu nhỏ, đó là điều cô muốn. Cô cho rằng đứa bé ấy có thể giống cô và phải chịu những màu sắc ít nổi bật của cô, nhưng trong tâm trí cô, nó hoàn toàn giống Turner đến cả hai lúm đồng tiền.

Cuối cùng khi cô mở mắt, cô thấy anh đang nhìn xuống cô chăm chú, và anh chạm vào miệng cô, ở ngay khoe miệng đang cong lên. “Điều gì làm em có vẻ mơ màng thế?” anh thì thầm, giọng anh khàn khàn thỏa mãn.

Miranda tránh cái nhìn đắm đắm của anh, ngượng ngùng bởi những ý nghĩ của mình. “Không có gì quan trọng,” cô thì thầm. “Trời vẫn đang mưa à?”

“Anh không biết,” anh đáp, nhòm dậy ngó qua cửa sổ.

Miranda kéo chăn che cơ thể trần truồng của mình, thầm ước giá như cô đã không hỏi về thời tiết. Nếu mưa đã tạnh, họ sẽ phải trở về nhà chính. Đến giờ chắc mọi người đã nhớ ra họ. Họ có thể nói là đã tìm được chỗ trú mưa, nhưng lý do đó sẽ có kẻ hở nếu họ không trở về ngay khi trời quang.

Anh kéo rèm lại và quay sang cô, Miranda nín thở trước vẻ đẹp cân đối đậm chất nam tính của anh. Cô đã thấy những bức vẽ tượng người trong nhiều cuốn sách của ba, và ông thậm chí còn có cả một phiên bản thu nhỏ của bức tượng David ở Florence. Nhưng không gì so sánh được với người đàn ông sống động, đang hít thở đứng trước mặt cô. Cô thả ánh nhìn đắm đắm của mình xuống sàn, sợ rằng chỉ hình ảnh của anh thôi cũng sẽ quyến rũ cô lần nữa.

“Trời vẫn đang mưa,” anh nói đều đều. “Nhưng trời đang hửng hơn rồi. Chúng mình nên dọn dẹp, ừm, đồng lộn xộn này để có thể sẵn sàng đi ngay khi trời tạnh.”

Miranda gạt đầu. “Anh có thể đưa em váy áo của em không?”

Anh nhướn mày. “Giờ lại e lệ à?”

Cô gạt đầu. Có lẽ thật là ngớ ngẩn, sau hành vi phóng đảng của cô, nhưng cô không quá thạo đời đến nỗi có thể mình trần đứng dậy từ một cái giường trong khi có ai khác ở trong phòng. Cô hất đầu về phía chiếc váy vẫn đang nằm một đống trên sàn. “Anh có thể làm ơn không?”

Anh nhặt nó lên đưa cho cô. Nó vẫn còn ướt nguyên vì cô không buồn trải phẳng nó ra, nhưng vì ở khá gần lò sưởi nên cũng không quá kinh khủng. Cô vội mặc váy áo và trải phẳng giường, kéo chăn giắt lại gọn gàng theo đúng như cô đã thấy các cô hầu gái làm lúc ở nhà. Đó là công việc khó nhọc hơn cô tưởng bởi giường được kê sát vào tường.

Đến lúc họ và căn chòi đã chỉnh tề thì cơn mưa cũng ngớt thành một màn mưa bụi lơ mờ. “Em nghĩ quần áo của bọn mình sẽ không ướt hơn thế này được đâu,” Miranda vừa nói vừa thò tay ra ngoài cửa sổ để kiểm tra cơn mưa.

Anh gật đầu, và họ tìm đường quay trở về nhà chính. Anh không nói gì, và Miranda cũng không thể bắt mình phá vỡ sự im lặng đó. Giờ chuyện gì sẽ xảy ra đây? Anh có cưới cô không? Anh nên làm thế, dĩ nhiên, nếu anh là một quý ông như cô vẫn nghĩ, anh sẽ làm, nhưng không ai biết cô đã bị tổn hại. Và anh biết cô quá rõ để không cần lo lắng rằng cô sẽ kể cho ai đó hòng bẫy anh vào hôn nhân.

Mười lăm phút sau, họ đã đứng trước thềm dẫn lên cửa trước dinh thự Chester. Turner ngừng lại nhìn Miranda, ánh mắt nghiêm túc và chăm chú, rồi anh dịu dàng hỏi, “Em sẽ ổn chứ?”

Cô chớp mắt vài lần. Tại sao giờ anh lại hỏi cô điều này?

“Chúng ta sẽ không thể nói chuyện một khi đã vào nhà,” anh giải thích.

Cô gật đầu, cố gắng phớt lờ cảm giác đang chìm ngấm trong bụng mình. Có cái gì đó không đúng.

Anh húng hắng ho và rướn cổ như thể cái cà vạt của anh đang quá chặt. Anh hắng giọng lần nữa, rồi lại lần nữa. “Em sẽ báo cho anh biết nếu một tình huống nảy sinh đòi hỏi chúng ta phải hành động nhanh chóng chứ.”

Miranda lại gật đầu, cố phân biệt xem đây là một lời tuyên bố hay một câu hỏi. Nửa này nửa kia, cô quyết định. Và cô không chắc vì sao nó lại quan trọng.

Turner hít vào một hơi thật sâu. “Anh sẽ cần một ít thời gian để suy nghĩ.”

“Về cái gì?” cô hỏi, trước khi có cơ hội nghĩ kỹ hơn. Mọi thứ bây giờ không phải đơn giản rồi sao? Còn gì phải thảo luận nữa chứ?

“Bản thân anh, chủ yếu là thế,” anh nói, giọng hơi cộc cằn, có lẽ hơi khách quan. “Nhưng anh sẽ gặp em sớm, và anh sẽ nói rõ mọi chuyện. Em không cần phải lo lắng.”

Và rồi, vì đã phát ốm với việc phải chờ đợi, phát ốm vì tỏ ra quá dễ dãi, cô thốt lên, “Anh định cưới em à?”

Bởi vì, Chúa ơi, cứ như là người đàn ông này đang nói chuyện qua màn sương ấy.

Turner có vẻ sững sốt bởi câu hỏi mà như hét của cô, nhưng dù sao anh cũng cộc cằn nói, “Dĩ nhiên.”

Trong khi Miranda chờ đợi niềm vui sướng hân hoan mà cô biết mình nên cảm thấy, anh thêm, “Nhưng anh không thấy có lý do nào phải vội vã trừ phi chúng ta có lý do thuyết phục.”

Cô gật đầu, nuốt nước bọt. Một đứa bé. Anh muốn cưới cô chỉ khi cô có bầu. Mà dù có thế nào thì anh vẫn làm điều ấy, nhưng anh sẽ tận hưởng quãng thời gian dễ chịu của mình đã.

“Nếu chúng ta cưới ngay,” anh nói, “thì người ta sẽ thấy rõ là chúng ta buộc phải làm thế.”

“Chính anh mới là người bị bắt buộc,” Miranda lẩm bẩm.

Anh tựa sát người “Humm?”

“Không có gì.” Bởi vì quả là một sự sỉ nhục nếu nhắc lại điều đó. Bởi vì vừa nói xong cô đã thấy bẽ mặt rồi.

“Chúng ta nên vào thôi,” anh nói.

Cô gật đầu. Cô đang trở nên giỏi cái khoản gật đầu rồi.

Là một quý ông, Turner nghiêng đầu và đưa cánh tay ra cho cô. Sau đó anh dẫn cô vào phòng khách và hành động như thể trên đời này chẳng có gì khiến anh phải quan tâm.

3 Tháng bảy 1819

Và sau chuyện xảy ra ấy, anh không nói chuyện với mình thêm một lần nào nữa.

12. Chương 12

Khi Turner trở về nhà vào ngày hôm sau, anh rút lui vào phòng làm việc với một ly brandy cùng tâm trạng rối ren. Chuyến viếng thăm dinh thự Phu nhân Chester còn kéo dài vài ngày nữa, nhưng anh đã bịa ra cả một câu chuyện về những vấn đề cấp thiết với cổ vấn pháp luật ở thành phố và rời đi sớm. Anh tin mình có thể cư xử như thể không có chuyện gì xảy ra, nhưng về phía Miranda thì anh không chắc. Cô là một cô gái trong trắng - ít nhất là đã từng trong trắng - và không quen diễn kịch. Vì thanh danh của cô, tất cả mọi chuyện phải có vẻ cực kỳ bình thường.

Anh hối hận vì không thể giải thích cho cô lý do anh cần rời đi sớm. Anh không nghĩ cô sẽ thấy bị xúc phạm; dù sao thì anh đã nói với cô rằng anh cần thời gian suy nghĩ còn gì. Anh cũng đã bảo cô rằng họ sẽ kết hôn, chắc chắn cô sẽ không nghi ngờ gì việc anh cần vài ngày suy nghĩ trước tình huống ngoài mong đợi này.

Sự nhần tâm trong những hành động của anh vẫn không hề mất đi. Anh đã quyến rũ một tiểu thư trẻ chưa kết hôn. Một người anh thật sự thích và tôn trọng. Một người được gia đình anh yêu mến.

Đối với một người đàn ông không mong muốn kết hôn lần nữa như anh, rõ ràng anh đã không suy nghĩ bằng cái đầu của mình.

Vừa rên rỉ, anh vừa lún sâu vào chiếc ghế bành và nhớ lại những luật lệ mà anh cùng các bạn mình đã đặt ra nhiều năm trước khi họ rời Oxford để đến với những khoái lạc của London và mùa hội. Chỉ có hai điều. Không phụ nữ đã có chồng, trừ phi cực kỳ hiển nhiên là ông chồng cô ta không lấy thể làm phiền lòng. Và trên hết, không trinh nữ. Không bao giờ, không bao giờ quyến rũ một trinh nữ.

Không bao giờ.

Anh tợp một ngụm rượu nữa. Chúa nhân từ. Nếu anh cần đàn bà thì có hàng tá thích hợp hơn nhiều. Nữ Bá tước góa bụa trẻ trung đáng yêu nọ đang trở nên khá dễ chịu. Katherine sẽ là tình nhân hoàn hảo, và anh không cần phải cưới cô ta.

Kết hôn.

Anh đã làm thế một lần rồi, với trái tim lãng mạn và đôi mắt nhìn thấy mỗi màu hồng, để rồi chúng bị giày xéo không thương tiếc. Thật tức cười. Luật pháp nước Anh trao quyền lực tuyệt đối trong hôn nhân cho người chồng, nhưng cả đời mình chưa bao giờ anh thấy thiếu khả năng kiểm soát hơn khi kết hôn.

Leticia đã giày xéo trái tim anh trong bùn lầy và bỏ lại anh - một gã hận đời, vô cảm. Anh mừng là cô ta đã chết. Vui mừng. Anh là loại đàn ông gì thế? Khi người quản gia tìm anh trong phòng làm việc và ngập ngừng báo cho anh rằng đã xảy ra một tai nạn và vợ anh đã chết, Turner thậm chí không cảm thấy nhẹ nhõm. Chỉ ít thì nhẹ nhõm còn là xúc cảm ngây thơ. Không, ý nghĩ đầu tiên của Turner là...

Tạ ơn Chúa.

Và dù Leticia có đáng khinh miệt đến thế nào đi nữa, dù bao nhiêu lần anh đã mong ước chưa từng cưới cô ta đi nữa, chẳng phải anh cũng nên cảm thấy một điều gì khoan dung hơn trước cái chết của cô ta hay sao? Hoặc ít nhất, điều gì đó không quá thất đức?

Và bây giờ... bây giờ... Chà, sự thật là anh thực sự không muốn kết hôn. Đó là điều anh đã quyết định khi họ mang thi thể dập nát của Leticia về nhà, đó là điều anh đã khẳng định khi đứng trước mộ cô ta. Anh đã có một người vợ. Và không muốn một người vợ khác nữa. Ít nhất không sớm thế này.

Nhưng bắt chấp những nỗ lực vĩ đại của Leticia, hình như cô ta đã không hủy hoại được toàn bộ những gì tốt đẹp trong anh, bởi vì anh đang ngồi đây, lên kế hoạch cưới Miranda.

Anh biết cô là người tốt, và anh biết cô sẽ không bao giờ phản bội anh, nhưng Chúa ơi, cô thật cứng đầu. Turner nghĩ về lúc cô ở trong hiệu sách, tấn công ông chủ bằng cái túi xách của mình. Giờ cô sẽ là vợ anh. Trọng trách giữ cho cô tránh khỏi rắc rối sẽ tùy thuộc cả vào anh.

Anh chửi thề và uống một ngụm rượu khác. Anh không muốn thứ trách nhiệm ấy. Quá nhiều. Anh chỉ muốn nghỉ ngơi. Thế có phải đòi hỏi quá mức không? Nghỉ ngơi để khỏi phải suy nghĩ về bất kỳ ai khác

ngoài bản thân anh. Nghỉ ngơi để khỏi phải quan tâm, bảo vệ trái tim anh trước một thất bại nữa.

Thế có phải quá ích kỷ không? Có lẽ. Nhưng sau Leticia, anh đáng được ích kỷ một chút. Chắc chắn, anh đáng được thế lắm.

Nhưng mặt khác, kết hôn có thể mang đến vài lợi ích đáng hoan nghênh. Da anh bắt đầu râm ran ngứa ngáy ngay khi nghĩ về Miranda. Trên giường. Bên dưới anh. Và rồi khi anh bắt đầu hình dung những gì tương lai có thể mang đến...

Miranda. Trở lại giường. Và rồi trở lại giường. Và trở lại giường. Và trở lại...

Ai mà ngờ được chứ? Miranda đấy.

Miranda. Cưới Miranda.

Anh vừa lập luận vừa uống cạn ly rượu. Thật sự thì anh thích cô hơn hầu hết những người khác. Chắc chắn cô nói chuyện thú vị và vui vẻ hơn những quý bà quý cô khác ở mùa hội. Nếu phải lấy ai đó là vợ, thì đây chính là Miranda. Cô là đám tốt nhất mà anh có thể thấy.

Anh chợt nhận ra mình không tiếp cận vấn đề này bằng ánh mắt tuyền một màu hồng. Anh sẽ cần thêm thời gian để suy nghĩ. Có lẽ anh nên đi ngủ và hy vọng tâm trí tỉnh táo hơn vào buổi sáng. Với một tiếng thở dài, anh đặt cái ly xuống bàn và đứng dậy, rồi nghĩ kỹ hơn anh lại nhặt ly lên. Một ly brandy khác có lẽ sẽ tốt hơn.

Sáng hôm sau, đầu Turner đau như búa bổ, tâm trí anh chắc chắn chẳng sẵn sàng giải quyết vấn đề trước mắt hơn đêm qua là bao. Tất nhiên, anh vẫn có ý định cưới Miranda - một quý ông không thể làm tổn hại một quý cô trong gia đình thượng lưu mà không phải trả giá.

Nhưng anh ghét cái cảm giác bị dồn ép. Hiển nhiên đồng lõa xộn này hoàn toàn do anh gây ra; nhưng anh cần cảm thấy mình đã thu xếp ổn thỏa mọi thứ theo cách thức khiến bản thân hài lòng.

Đây là lý do vì sao lá thư của bạn anh - Harry Winthrop - mà anh nhận được trong bữa sáng lại là trò giải khuây được hoan nghênh đến thế. Harry đang dự tính mua một cơ ngơi nào đó ở Kent. Anh ta hỏi Turner có vui lòng xuống đó ngắm qua và cho ý kiến không?

Chưa đầy một tiếng sau, Turner đã ra khỏi cửa. Chỉ vài ngày thôi. Anh sẽ suy nghĩ về Miranda sau khi trở về.

Miranda không quá bận tâm đến việc Turner rời khỏi tư dinh của Phu nhân Chester sớm thế. Cô cũng sẽ làm như vậy nếu có thể. Hơn nữa, cô có thể suy nghĩ rõ ràng hơn khi anh đã đi, mặc dù thật ra mà nói cũng không có gì nhiều để cân nhắc - cô đã cư xử theo cung cách trái ngược với mọi giáo lý được dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, và nếu không cưới Turner thì mãi mãi cô sẽ không còn mặt mũi mà nhìn ai được nữa - và cô cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút khi thấy ít nhất thì mình cũng kiểm soát được cảm xúc của mình.

Vài ngày sau, khi họ trở về London, Miranda tràn trề hy vọng rằng Turner sẽ xuất hiện ngay lập tức. Cô thật lòng không muốn dùng mưu mẹo ràng buộc anh vào hôn nhân, nhưng một quý ông là một quý ông, một quý cô là một quý cô, và khi hai người bọn họ đã được đặt cạnh nhau thì một đám cưới theo sau. Anh biết điều đó. Anh đã nói anh sẽ cưới cô.

Và chắc chắn anh muốn làm chuyện đó. Cô đã bị khuấy động một cách sâu sắc bởi sự thân mật của họ - anh chắc hẳn cũng phải cảm thấy điều gì đó. Không thể từ một phía, ít nhất không hoàn toàn như thế.

Cô cố gắng giữ giọng tự nhiên khi hỏi Phu nhân Rudland xem Turner đang ở đâu, nhưng mẹ anh đáp rằng bà không có khái niệm mơ hồ nào ngoại trừ việc anh đã rời thành phố. Lòng ngực Miranda thất lại, cô lẩm bẩm, “Ồ”, hay “Cháu hiểu,” hay điều gì đó đại loại thế trước khi vụt chạy lên lầu về phòng mình, cắn chặt môi mà lặng lẽ khóc.

Nhưng tính lác quan của cô nhanh chóng quay lại, cô quyết định rằng có lẽ anh bị gọi đi khỏi thành phố vì một công việc điền trang khẩn cấp. Một chặng đường dài tới tận Northumberland. Nhất định anh phải đi tối thiểu một tuần.

Một tuần lễ đến rồi đi, và trong trái tim Miranda, sự thất vọng chất chồng bên cạnh nỗi tuyệt vọng. Cô không thể hỏi thăm nơi có thể tìm anh - không ai trong gia đình Bevelstoke nhận ra hai người thân thiết với nhau - từ trước đến nay mọi người vẫn xem Miranda là bạn của Olivia, nhưng không phải bạn của Turner - và nếu cô liên tục hỏi anh ở đâu thì sẽ thật đáng ngờ. Và đây là chưa nói đến việc Miranda không thể có lý do hợp lý để đến chỗ trọ của Turner và tự mình hỏi thăm. Điều đó sẽ hủy hoại hoàn toàn thanh danh của cô. Ít nhất bây giờ sự hổ thẹn của cô vẫn là một vấn đề riêng tư.

Tuy nhiên, khi một tuần nữa trôi qua, cô quyết định không thể lưu lại London thêm nữa. Cô bịa chuyện ốm đau của ba mình và nói với gia đình Bevelstoke rằng cô phải trở về Cumberland ngay lập tức để chăm sóc ông. Tất cả bọn họ đều rất quan tâm và Miranda phần nào cảm thấy tội lỗi khi Phu nhân Rudland cố nài cô đi về bằng chiếc xe ngựa bốn bánh của họ với hai người cưỡi ngựa mở đường và một cô hầu gái.

Nhưng cô phải làm thế. Cô không thể ở lại London lâu hơn nữa. Điều đó quá đau đớn.

Vài ngày sau, cô đã về nhà. Ba cô bối rối. Ông không biết lắm về các cô gái trẻ, nhưng ông chắc rằng tất cả đều muốn tham dự những mùa hội ở London. Nhưng ông không thấy phiền; Miranda dứt khoát không bao giờ làm ông thấy phiền. Phần nửa thời gian ông thậm chí còn không nhận ra cô đang ở đó. Rồi ông vỗ nhẹ tay cô và quay trở lại với những cuốn sách quý giá của mình.

Về phần Miranda, cô hầu như thuyết phục được bản thân rằng cô hạnh phúc khi trở về nhà. Cô luôn nhớ những cánh đồng xanh tươi và không khí thoáng đãng của Vùng Hồ, nhớ nhịp điệu thanh bình của ngôi làng, ngủ sớm và dậy sớm. Ồ, mà có lẽ không phải - không có việc gì làm, cô ngủ đến tận trưa và thức đến tận khuya mỗi đêm để nguệch ngoạc một cách giận dữ vào cuốn nhật ký của mình.

Chỉ hai ngày sau khi về nhà, Miranda nhận được thư từ Olivia. Cô mỉm cười khi mở phong bì - chắc chắn Olivia nóng ruột không chịu được nữa nên đành gửi thư ngay lập tức. Mắt Miranda lướt qua cả lá thư để tìm tên Turner trước khi đọc, nhưng chẳng có gì đề cập đến anh cả. Không rõ mình thất vọng hay nhẹ nhõm, cô trở lại đầu thư và bắt đầu đọc. London thật ảm đạm khi không có cô, Olivia viết. Và Olivia không nhận ra mình thích những lời nhận xét châm biếm của Miranda về xã hội đến mức nào cho tới khi không còn được nghe chúng nữa. Miranda trở về nhà khi nào? Ba cô đã đỡ chưa? Nếu chưa thì ít nhất ông khá hơn chứ? (Ba lần gạch chân, theo phong cách đặc trưng của Olivia). Miranda đọc những câu đó mà lương tâm cảm thấy thật có lỗi. Ba cô đang ở dưới nhà, trong phòng làm việc của ông, miệt mài trên những bản thảo mà thậm chí không hề bị hắt hơi sổ mũi gì cả.

Thở dài, Miranda gạt lương tâm qua một bên, gấp lá thư của Olivia lại, đặt nó vào ngăn kéo bàn. Không phải lúc nào nói dối cũng là có tội, cô quyết định như vậy. Hiển nhiên mọi việc cô phải làm để rời xa London - nơi tất cả những gì cô có thể làm là ngồi, chờ đợi và hy vọng rằng Turner sẽ ghé qua - đều có lý của nó.

Tất nhiên, tất cả những gì cô làm ở vùng nông thôn này cũng là ngồi và nghĩ về anh. Một buổi tối cô buộc mình phải đếm xem tên anh xuất hiện trong nhật ký của cô bao nhiêu lần, và trước sự chán ghét tột độ của cô, tổng cộng có ba mươi bảy lần.

Cổ nhiên, chuyến đi về nông thôn này không giúp đầu óc cô tỉnh táo được là bao.

Thế rồi, sau một tuần rưỡi, Olivia bất ngờ về thăm cô.

“Livvy, cậu đang làm gì ở đây thế?” Miranda hỏi khi chạy ào vào phòng khách nơi bạn cô đang đợi. “Có ai bị ốm à? Có chuyện gì không ổn à?”

“Chẳng có chuyện gì cả,” Olivia hớn hở đáp. “Mình chỉ quyết định về tìm cậu thôi. London cực kỳ cần cậu.”

Tim Miranda bắt đầu đập loạn xạ. “Cho ai?”

“Cho mình!” Olivia nắm lấy hai tay bạn dẫn vào phòng khách. “Chúa ơi, mình đúng là một thảm họa khi không có cậu.”

“Mẹ cậu để cậu rời thành phố giữa mùa hội này sao? Mình không tin được.”

“Thực ra thì mẹ đã tống tiễn mình ra cửa. Từ lúc cậu đi mình trở nên hết sức cộc cằn, thô lỗ.”

Miranda cười ngặt nghèo. “Nhất định không tệ thế đâu.”

“Mình không nói đùa đâu. Mẹ thường bảo mình rằng cậu có ảnh hưởng tốt đến mình, nhưng mình không nghĩ bà nhận thức được điều đó thật rõ cho tới khi cậu đi.” Olivia nhón một nụ cười tội lỗi. “Đường như mình không thể điều khiển được cái lưỡi mình nữa.”

“Cậu có bao giờ có thể đâu.” Miranda cười và dẫn bạn tới chiếc xô pha. “Cậu dùng trà nhé?”

Olivia gật đầu. “Mình không hiểu tại sao lại vướng vào nhiều rắc rối như thế. Hầu hết những điều mình nói còn không tệ bằng một nửa những điều cậu nói. Cậu có miệng lưỡi cay độc nhất ở London.”

Miranda kéo dây chuông gọi hầu gái. “Mình không như thế.”

“Ồ, có chứ. Cậu tệ nhất luôn. Và mình biết cậu quá rõ điều đó. Thế mà cậu chẳng bao giờ g rắc rối nào vì nó cả. Thật là bất công kinh khủng.”

“Phải, thế thì chắc do tớ không nói to như cậu,” Miranda chua chát cười đáp lại.

“Cậu nói đúng,” Olivia thở dài. “Mình biết cậu đúng, nhưng vẫn bực mình hết sức. Quả thực cậu có khiếu hài hước quái ác mà.”

“Ôi, thôi nào, mình không tệ thế chứ.”

Olivia bật cười. “Ồ, có đấy. Turner cũng thường nói vậy, nên mình biết không chỉ có mình nghĩ thế đâu.”

Miranda nuốt vội cục nghẹn trong cổ họng khi nghe đến tên anh. “Anh ấy đã quay về thành phố chưa?” cô hỏi về cực kỳ tình cờ.

“Chưa. Rất lâu rồi mình chưa gặp anh ấy. Anh ấy đi Kent với bạn bè.”

Kent ư? Ở nước Anh này thì người ta chẳng tìm được nơi nào cách xa Cumberland hơn thế, Miranda rầu rĩ nghĩ. “Anh ấy đã đi khá lâu rồi.”

“Đúng, anh ấy đi quá lâu phải không? Nhưng dù sao thì anh ấy xuống đó với ngài Harry Winthrop, mà Harry thì thường hơi phóng túng một chút, nếu cậu hiểu ý mình là gì.”

Miranda sợ rằng cô đã hiểu.

“Mình chắc bọn họ chỉ xoay quanh rượu, đàn bà và thứ gì đó đại loại thế,” Olivia tiếp tục. “Mình đảm bảo sẽ chẳng có bất kỳ quý bà quý cô đứng đắn nào tham gia đâu.”

Cục nghẹn trong họng Miranda lại nhanh chóng trôi lên. Ý nghĩ về Turner với một phụ nữ khác khiến cô đau đớn tột cùng, nhất là khi giờ đây cô đã biết đàn ông và đàn bà có thể gần gũi đến mức nào. Cô đã nghĩ ra đủ mọi lý do cho sự vắng mặt của anh - một ngày của cô đầy ắp những lý lẽ để thay mặt anh hợp lý hóa và tự tha thứ. Đó chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển của cô thôi, Miranda cay đắng tự nhủ.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh ở cùng một người phụ nữ khác. Anh đã biết bị phản bội đau đớn đến mức nào. Làm sao anh có thể làm điều đó với cô chứ?

Anh không muốn cô. Sự thực đau nhói, nó đập, nó cào, nó cấu những cái móng nhỏ xấu xa vào trái tim cô.

Anh không muốn cô, nhưng cô vẫn rất muốn anh điên cuồng, và thực tế ấy thật đau đớn. Một nỗi đau thật sống động. Cô có thể cảm thấy nó, đang xoắn chặt và cồn cào, ớn Chúa là Olivia đang mãi ngấm ngấm cái bình hoa kiểu Hy Lạp mà bố cô được tặng, bởi vì Miranda không nghĩ mình có thể giữ cho nỗi đau đớn cực độ ấy khỏi hiện ra trên gương mặt.

Lắm bầm vùi từ bình luận vô nghĩa, Miranda đứng dậy và nhanh chóng đi tới cửa sổ, giả vờ nhìn ra về phía đường chân trời. “Thế thì chắc anh ấy đang rất vui vẻ,” cô cố gắng mở miệng.

“Turner á?” Olivia nói sau lưng cô. “Chắc chắn rồi, nếu không thì anh ấy đã chẳng ở quá lâu như vậy. Mẹ thì đang sẵn tuyệt vọng rồi, chứ không bà cũng sẽ phát điên vì anh ấy mất. Tại giờ bà đang bận thất vọng vì mình. Cậu có phiền không nếu mình ở đây với cậu? Haverbreaks quá lớn và ảm đạm khi không có ai ở nhà.”

“Dĩ nhiên mình không phiền mà.” Miranda vẫn đứng cạnh cửa sổ một lúc lâu nữa, cho tới khi cô nghĩ mình có thể nhìn Olivia mà không bật khóc. Gần đây cô dễ xúc động quá. “Với mình thì đây là một liều thuốc. Mình thấy khá cô đơn khi chỉ có ba mình bầu bạn.”

“Ồ, phải. Bác ấy thế nào rồi? Đang bình phục chứ, mình hy vọng thế.”

“Ba mình ư?” Miranda lấy làm mừng vì sự cắt ngang của đứa hầu gái đến theo lời gọi lúc nãy. Cô ra lệnh mang trà trước khi quay sang Olivia. “À, ông đã đỡ nhiều rồi.”

“Mình sẽ phải ghé qua chúc bác mau khỏe. Mẹ mình cũng bắt mình phải chuyển lời hỏi thăm của bà

“Ồ, không, cậu không nên làm thế,” Miranda vội nói. “Ông không thích nhắc đến chuyện ốm đau của mình. Ông rất kiêu hãnh, cậu biết đấy.”

Olivia, người chưa bao giờ biết vòng vo, nói ngay, “Thật là kỳ quặc.”

“Phải, ờ, đó là bệnh nam giới,” Miranda ứng khẩu. Cô đã nghe rất nhiều về bệnh của đàn bà con gái; chắc chắn đàn ông cũng phải có vài kiểu ốm đau dành riêng cho họ. Mà nếu họ không có, cô cũng chẳng thể tưởng tượng được là Olivia sẽ biết rõ hơn cô.

Nhưng Miranda đã không tính đến thói hiếu kỳ ăn sâu vào máu của cô bạn. “Ồ, thật à?” Olivia thở hắt ra, nhòai người tới trước. “Chính xác đó là bệnh nam giới gì thế?”

“Mình không nên nói về nó,” Miranda vội nói, thậm xin lỗi bố cô. “Nó sẽ làm ông xấu hổ chết mất.”

“Nhưng...”

“Và mẹ cậu sẽ thất vọng với mình mất thôi. Nó thật sự không phù hợp với những đôi tai nhạy cảm.”

“Nhưng đôi tai nhạy cảm ư?” Olivia khịt mũi. “Làm như tai cậu ít nhạy cảm hơn tai mình không bằng.”

Có thể tai cô thì không, nhưng phần còn lại thì cô chắc chắn có, Miranda cay đắng nghĩ. “Không nói thêm về chủ đề này nữa,” cô kiên quyết chấm dứt. “Mình sẽ phó mặc nó cho trí tưởng tượng tuyệt diệu của cậu.”

Olivia cần nhần một chút nhưng cuối cùng thở dài và hỏi, “Khi nào cậu sẽ về nhà?”

“Mình đang ở nhà rồi,” Miranda nhắc cô bạn.

“Phải, phải, dĩ nhiên. Đây là nhà chính thức của cậu, mình biết, nhưng mình cam đoan với cậu, toàn thể gia đình Bevelstoke vô cùng nhớ cậu, vậy nên khi nào cậu quay lại London

Miranda cắn môi dưới. Hiển nhiên là không phải toàn thể gia đình Bevelstoke đều nhớ cô, nếu không thành viên kia đã chẳng lưu lại Kent lâu đến thế. Nhưng dù sao trở lại London cũng là cách duy nhất để cô chiến đấu cho hạnh phúc của mình, và cái trò ngồi ở Cumberland này mà khóc lóc vào cuốn nhật ký rồi ủ ê ngó đăm đăm ra ngoài cửa sổ làm cô thấy mình giống như một con ngốc nhu nhược.

“Nếu mình là một con ngốc,” cô thì thầm với chính mình, “ít nhất mình sẽ là con ngốc cứng cỏi.”

“Cậu nói gì thế?”

“Mình nói mình sẽ quay lại London,” Miranda trả lời với quyết tâm to lớn. “Ba đã đủ khỏe để không cần mình nữa.”

“Tuyệt vời. Khi nào bọn mình đi?”

“Ồ, trong hai hoặc ba ngày tới, mình nghĩ thế.” Miranda chưa đủ can đảm để không muốn lãng tránh điều tồi tệ xảy đến trong vài ngày tới. “Mình cần đóng gói đồ đạc, còn cậu thì chắc cũng mệt mỏi sau khi du hành qua cả đất nước như thế.”

“Mình hơi mệt. Có lẽ chúng mình nên ở thêm một tuần. Cứ coi như cậu cũng đã quen với cuộc sống thôn quê đi. Mình sẽ không phiền nếu được nghỉ ngơi một thời gian, tránh xa khỏi sự đông đúc chật chội ở London đâu.”

“Ồ, không, thế cũng tuyệt mà,” Miranda cam đoan với bạn. Turner có thể đợi. Dứt khoát là trước mắt anh không định cưới ai đó khác, và cô có thể dùng thời gian này để củng cố lòng can đảm của mình.

“Hoàn hảo. Thế thì chúng mình sẽ đi cưỡi ngựa chiều nay chứ? Mình đang chết thèm được phi ngựa nước đại đây.”

“Nghe hay đấy.” Trà đã tới, và Miranda tự tay rót cho cả hai. “Mình nghĩ một tuần là vừa đẹp.”

Một tuần sau, Miranda quyết định rằng cô không thể nà trở lại London được. Không bao giờ. Kinh nguyệt của cô vốn dĩ rất đều đặn, nhưng tháng này chưa thấy. Đáng lẽ cô phải có kinh từ vài ngày trước khi Olivia đến mới đúng. Những ngày đầu, cô cố gạt bỏ nỗi lo lắng bằng cách tự nhủ rằng chỉ vì tâm trạng cô bị xáo trộn quá nhiều đấy thôi. Rồi, trong sự kích động bởi chuyến viếng thăm của Olivia gây ra, cô đã quên tiết. Nhưng giờ cô đã bị chậm mất một tuần. Mỗi sáng, cô thấy dạ dày trống rỗng. Từ bé đến giờ Miranda luôn được che chở bảo vệ, nhưng là một cô gái miền quê, cô biết điều đó có nghĩa là gì.

Lạy Chúa, một đứa bé. Cô làm gì bây giờ? Cô phải nói cho Turner biết, không có gì phải vòng vo cả. Dầu tuyệt đối không muốn dùng sự trinh trắng để ép buộc ai vào một cuộc hôn nhân mà hiển nhiên không do số phận định trước, cô cũng không thể nào tước bỏ quyền được chào đời của đứa con cô đang mang. Nhưng ý nghĩ về một chuyến đi đến London thật là sự hành xác đau đớn. Và cô phát ốm vì phải đuổi theo anh, chờ đợi anh, hy vọng và cầu nguyện rằng một ngày nào đó anh sẽ yêu cô. Chỉ một lần này thôi, chết tiệt, anh phải tự tìm đến cô.

Và anh sẽ làm, đúng không? Anh là một quý ông. Anh có thể không yêu cô, nhưng nhất định cô không nhìn nhầm anh. Anh sẽ không né tránh trách nhiệm của mình.

Miranda mỉm cười yếu ớt với chính mình. Vậy điều phải đến đã đến. Cô là một trách nhiệm. Cô sẽ có anh sau bao nhiêu năm mơ ước, cô sẽ là Phu nhân Turner, nhưng cô sẽ chẳng là gì ngoài một trách nhiệm anh phải gánh. Cô đặt tay lên bụng. Đây đáng lẽ là khoảnh khắc hạnh phúc, nhưng thay vì thế, cô lại muốn khóc.

Ai đó gõ cửa phòng ngủ của Miranda. Cô giật mình nhìn lên, không nói gì.

“Miranda à!” Giọng Olivia nài nỉ. “Mở cửa ra. Mình nghe thấy tiếng cậu khóc.”

Miranda hít một hơi thật sâu và bước ra cửa. Thật không dễ gì để giữ bí mật với Olivia, nhưng cô phải cố. Olivia tuyệt đối trung thành, và cô ấy sẽ không bao giờ phản bội sự tin tưởng của Miranda, nhưng dù thế nào Turner cũng là anh trai cô ấy. Đây là chưa kể đến những việc mà Olivia sẽ làm. Miranda sẽ không mượn tay bạn mình để dí súng vào lưng anh và bắt anh hướng về phía cô.

Miranda liếc nhanh vào gương trước khi bước đến cửa. Dù đã lau nước mắt nhưng cô sẽ phải đổ lỗi cho khu vườn mùa hè làm đôi mắt mình hoe đỏ. Cô hít vào vài hơi, rồi đeo lên nụ cười chói lóa nhất có thể và mở cửa.

Cô chẳng lừa được Olivia lấy một phút.

“Trời đất ơi, Miranda,” Olivia nói, lao vào vòng tay ôm lấy bạn. “Chuyện gì đã xảy ra với cậu thế?”

“Mình khỏe mà,” Miranda cam đoan. “Cứ đến tầm này là năm nào mắt mình cũng bị đau.”

Olivia lùi lại, nhìn cô chăm chú một hồi rồi đá cánh cửa đóng sập lại. “Nhưng cậu xanh rớt như tàu lá chuối.”

Dạ dày Miranda bắt đầu nôn nao, cô nuốt khan dữ dội. “Mình nghĩ mình bị mắc loại...” Cô phẩy tay vào không khí, hy vọng hành động đó sẽ kết thúc câu nói hộ mình. “Có lẽ mình nên ngồi xuống.”

“Không phải do đồ ăn,” Olivia vừa nói vừa giúp cô đi đến giường. “Hôm qua cậu gần như không chạm vào đồ ăn, và kiểu gì thì mình cũng ăn mọi thứ cậu ăn và còn ăn nhiều hơn nữa.” Cô thúc Miranda tới chiếc giường rồi vỗ vỗ mấy cái gối cho phòng lên. “Và mình cảm thấy khỏe hơn bao giờ hết.”

“Có lẽ một cơn nhức đầu sổ mũi,” Miranda lầm bầm. “Cậu nên quay về London mà không có mình. Mình không muốn cậu cũng bị ốm lây đâu.”

“Vớ vẩn. Mình không thể bỏ mặc cậu một mình như thế này.”

“Mình không ở một mình. Ba mình ở đây.”

Olivia nhìn cô. “Cậu biết mình chẳng bao giờ muốn làm mất thể diện của ba cậu, nhưng mình khó có thể tin là ông biết phải làm gì với một người bệnh. Phân nửa thời gian, mình thậm chí còn không chắc ông nhớ là có chúng ta ở đây.”

Miranda nhắm mắt và chìm sâu vào đồng gối. Dĩ nhiên Olivia đúng. Cô yêu ba mình, nhưng thành thật mà nói, khi có vấn đề xảy ra liên quan đến hoạt động giao tiếp với một người khác thì ông khá là vô vọng.

Olivia ngồi xuống bên mép giường khiến tấm đệm bị lún một chút. Miranda cố gắng phớt lờ bạn, cố giả vờ không biết, ngay cả khi nhắm mắt, rằng Olivia đang nhìn cô chăm chăm, chờ đợi cô công nhận sự hiện diện của mình.

“Làm ơn nói cho mình biết có gì không ổn đi, Miranda,” Olivia khẽ bảo. “Là ba cậu à?”

Miranda lắc đầu, nhưng ngay lúc đó Olivia thay đổi trọng lượng cơ thể. Tấm đệm rung lên bên dưới họ, khá giống chuyển động của con thuyền, và mặc dù Miranda chưa bao giờ bị say sóng lấy một lần trong đời nhưng giờ thì dạ dày cô bắt đầu nôn nao, và đột nhiên nó trở nên khẩn cấp...

Miranda trườn xuống giường, đẩy Olivia ngã lăn ra đất. Cô với lấy cái xô đi tiểu vừa kịp lúc.

“Chao ôi!” Olivia thốt lên, giữ một khoảng cách vừa đủ an toàn. “Cậu bị như thế này bao lâu rồi?”

Miranda nghiêng đầu định trả lời. Nhưng dạ dày cô lại cồn lên.

Olivia lùi một bước. “Ồ, mình có thể làm gì không?”

Miranda lắc đầu, ơn Chúa là mái tóc cô đã được búi gọn ra phía sau.

Olivia quan sát một lúc nữa, rồi đi đến chỗ cái chậu vò ướt khăn mặt. “Đây này,” cô nói, duỗi thẳng cánh tay chìa khăn ra cho Miranda.

Miranda nhận nó về biết ơn. “Cảm ơn cậu,” cô thì thầm rồi lau mặt.

“Mình không nghĩ đây là một cơn nhưc đầu sổ mũi,” Olivia nói.

Miranda lắc đầu.

“Mình khá chắc chắn là món cá tối qua cực kỳ ngon lành, và mình không thể hình dung...”

Miranda không cần phải nhìn mặt Olivia cũng biết bạn mình đang há hốc mồm kinh ngạc. Cô ấy biết. Có thể Olivia không hẳn đã tin, nhưng cô ấy biết.

“Miranda?”

Miranda vẫn đông cứng tại chỗ, lơ lửng thăm hại phía trên cái xô.

“Cậu... có phải cậu đã...?”

Miranda nuốt nước bọt khổ sở và gật đầu.

“Ôi trời. Ôi trời ơi. Ôi, ôi, ôi, ôi, ôi...”

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Miranda thấy Olivia hoàn toàn không thốt nên lời. Miranda lau miệng, cuối cùng thì dạ dày cô đã phần nào đã ổn. Nhích người xa khỏi cái xô, cô ngồi dậy, ngay ngắn hơn một chút.

Olivia vẫn đang chăm chăm nhìn cô như thể ma quỷ hiện hình. “Làm thế nào?” cuối cùng Olivia hỏi.

“Theo cách thông thường,” Miranda đáp trả. “Mình cam đoan với cậu, không có trò thần thánh ma quỷ nào cả.”

“Mình xin lỗi. Mình xin lỗi. Mình xin lỗi,” Olivia vội vàng nói. “Mình không có ý làm cậu buồn. Chỉ là... à... cậu chắc phải biết... à... sự việc này quả là bất ngờ.”

“Mình cũng bất ngờ vậy,” Miranda đáp với giọng có phần bình thản.

“Không thể quá bất ngờ được,” Olivia buột miệng. “Ý mình, nếu cậu đã làm... nếu cậu đã...” Cô để từ ngữ treo lơ lửng ở miệng, nhận ra mình đã tự chẹn họng mình.

“Nó vẫn bất ngờ, Olivia ạ.”

Olivia im lặng một lúc trong khi tiêu hoá cơn choáng váng. “Miranda, tớ phải hỏi...”

“Đừng!” Miranda cảnh cáo. “Làm ơn đừng hỏi tớ là ai.”

“Có phải Winston không?”

“Không!” cô đáp dứt khoát. Và rồi lẩm bẩm, “Ơn Chúa.”

“Thế thì ai?”

“Mình không thể nói với cậu,” Miranda nói, giọng vỡ òa. “Đó là... đó là một người hoàn toàn không thích hợp. Mình... mình không biết đang nghĩ gì nữa, nhưng làm ơn đừng hỏi mình thêm nữa. Mình không muốn nói về chuyện đó.”

“Được rồi,” Olivia nói, rõ ràng đã nhận ra thật không khôn ngoan khi dồn ép cô bạn quá đáng. “Mình sẽ không hỏi cậu nữa, mình hứa. Nhưng chúng ta sẽ làm gì đây?”

Miranda không thể không có cảm giác dễ phòng khi Olivia dùng từ chúng ta.

“Mình hỏi này Miranda, cậu có chắc là cậu có thai không?” Olivia đột ngột hỏi, hai mắt sáng bừng hy vọng. “Cậu có thể bị trễ. Mình vẫn thường bị trễ mà.”

Miranda liếc nhìn cái bô mà không buồn che giấu. Rồi cô lắc đầu nói, “Mình chẳng bao giờ bị trễ. Chưa bao giờ.”

“Cậu sẽ phải đến một nơi nào đó,” Olivia nói. “Vụ tai tiếng này sẽ khiến người choáng váng.”

Miranda gật đầu. Cô định gửi một lá thư cho Turner bằng đường bưu điện, nhưng cô không thể nói điều đó với Olivia.

“Tốt nhất cậu nên rời khỏi đất nước. Có lẽ là khỏi lục địa này. Tiếng Pháp của cậu thế nào?”

“Thảm lắm.”

Olivia thở dài chua chát. “Cậu có bao giờ giỏi ngoại ngữ đâu.”

“Cậu cũng thế,” Miranda bực mình nói.

Olivia từ chối xác nhận điều này, thay vào đó cô gợi ý, “Tại sao cậu không đến Scotland nhỉ?”

“Tối chỗ ông bà ngoại mình á?”

“Đúng. Đừng nói với mình họ sẽ đuổi cậu đi vì tình trạng của cậu nhé. Cậu luôn kể họ tốt lắm mà.”

Scotland. Phải, đó là giải pháp hoàn hảo. Cô sẽ báo với Turner, và anh có thể đến gặp cô ở đó. Họ sẽ có thể kết hôn mà không cần đứng trước bàn thờ Chúa, và mọi chuyện, nếu không tốt đẹp, thì chí ít cũng được thu xếp gọn gàng.

“Mình sẽ đi cùng cậu,” Olivia quả quyết nói. “Mình sẽ ở lại đến chừng nào có thể.”

“Nhưng mẹ cậu sẽ nói gì?”

“Ồ, mình sẽ bảo bà là có người bị ốm. Cách đây trước nay vẫn hiệu quả mà, đúng không?” Olivia đánh giá nhìn Miranda, cái nhìn đó rõ ràng muốn nói rằng cô thừa biết Miranda đã bịa ra chuyện ông bố bị ốm.

“Thật kinh khủng khi có quá nhiều người ốm.”

Olivia nhún vai. “Đó là bệnh dịch. Lý do cực kỳ chính đáng để buộc bà phải ở lại London. Nhưng cậu sẽ nói gì với ba cậu?”

“Ồ, bất cứ điều gì. Ông không để ý mấy đến việc mình làm đâu.”

“Lần này đây là một lợi thế. Chúng ta sẽ đi hôm nay.”

“Hôm nay ư?” Miranda yếu ớt nhắc lại.

“Chúng ta đã đóng gói hành lý rồi, và cũng không cthời gian để chờ đợi nữa.”

Miranda nhìn xuống cái bụng vẫn còn phẳng lì của mình. “Ừ, mình cũng nghĩ thế.”

13 Tháng tám 1819

Hôm nay Olivia và mình đến Edinburgh. Ông bà khá ngạc nhiên khi thấy mình. Hai người thậm chí còn ngạc nhiên hơn khi mình kể với họ lý do chuyến viếng thăm của mình. Họ không nói một lời và rất buồn, nhưng tuyệt nhiên không để mình nghĩ rằng họ thất vọng hay xấu hổ gì vì mình dù chỉ một giây. Mình sẽ luôn luôn yêu ông bà vì điều đó.

Livvy gửi lời nhắn cho bố mẹ cô ấy, nói rằng cô ấy đi cùng mình tới Scotland. Sáng nào cô ấy cũng hỏi kinh nguyệt của mình đã đến chưa. Và như mình đoán được, nó không đến. Mình thấy mình hay nhìn xuống bụng. Mình không biết là mình mong chờ sẽ nhìn thấy điều gì nữa. Chắc chắc bụng mình không phình ra chỉ trong một đêm, và dĩ nhiên không phải sớm thế này.

Mình phải nói với Turner. Mình biết mình phải nói, nhưng có vẻ mình không thể thoát khỏi Olivia, và mình không thể viết thư trước mặt cô ấy. Dù yêu quý cô ấy đến mức nào đi nữa thì mình vẫn phải xua cô ấy đi. Mình nhất định không thể để cô ấy ở đây khi Turner đến, mà anh chắc chắn sẽ làm thế một khi nhận được thư của mình, giả dụ thế, tất nhiên mình còn chưa thể gửi nó.

Ôi trời ơi, cô ấy kia rồi...

13. Chương 13

Turner không chắc chắn lắm về lý do mình lưu lại Kent lâu đến thế. Cuộc đi chơi hai ngày mau chóng kéo dài thêm khi Harry quyết định muốn mua bất động sản này, không những thế, anh ta còn muốn mời vài người bạn đến tiệc tùng chè chén ngay lập tức. Turner chẳng còn cách nào để từ chối cho lịch sự, và thành thật mà nói thì anh cũng không muốn rời khỏi đó, không hề muốn khi mà như thế đồng nghĩa với việc anh phải trở về London và đối diện với cái trách nhiệm ở nhà.

Không phải anh tìm cách tránh né kết hôn với Miranda. Thực tế là ngược lại. Một khi anh đã cam chịu với ý định kết hôn thì cuộc đời dường như không còn nhuốm màu bi thảm quá mức nữa.

Nhưng dù gì anh vẫn còn do dự khi quay về. Nếu lúc trước anh không chạy khỏi thành phố với toàn những lý lẽ nhỏ mọn tầm thường nhất, thì giờ anh đã có thể giải quyết vấn đề ngay lập tức rồi. Nhưng càng đợi lâu, anh càng muốn tiếp tục đợi nữa. Làm thế quái nào anh giải thích được sự vắng mặt của mình đây?

Vậy nên chuyến đi chơi hai ngày kéo dài thành một tuần thăm thú điền trang rồi lại kéo dài thành ba-tuần-tự do săn bắn, đua ngựa cùng rất nhiều phụ nữ phóng túng buông thả, họ được tự do hoàn toàn ở đây. Turner đã cẩn thận không tham gia vào phần cuối cùng này. Anh có thể né tránh trách nhiệm với Miranda, nhưng điều tối thiểu anh phải làm được là chung thủy.

Thế rồi Winston tìm xuống Kent và bắt đầu tham gia cuộc vui với thái độ buông thả khinh suất đến độ Turner cảm thấy bắt buộc phải ở lại để chỉ bảo cậu em. Việc này đòi hỏi anh mất thêm hai tuần lễ nữa, nó khiến anh thấy vui, làm dịu bớt cảm giác tội lỗi đang dần vật tâm can anh. Anh không thể bỏ rơi đứa em trai được, đúng không? Nếu anh bỏ bê việc để mắt đến Winston, không biết chừng thằng bé tội nghiệp sẽ kết thúc cuộc vui với một ca bệnh giang mai đến từ nước Pháp cũng nên.

Nhưng cuối cùng, nhận thấy không thể trì hoãn những điều tất yếu lâu hơn nữa nên anh trở về London, cảm thấy mình giống một thằng đàn. Miranda có thể giận điên lên. Nếu anh may mắn, cô sẽ hiểu cho anh. Và thế là với đôi chút lo lắng, anh rảo bước đến nhà bố mẹ và bước vào tiền sảnh.

Người quản gia ngay lập tức hiện ra. “Chào Huntley,” Turner nói. “Có tiểu thư Cheever ở trong không? Hoặc em gái tôi?”

“Không, thưa ngài.”

“Hừm. Khi nào họ quay về?”

“Tôi không biết, thưa ngài.”

“Chiều nay chẳng? Hay đến bữa tối?”

“Phải sau vài tuần nữa, tôi nghĩ thế.”

“Vài tuần!” Turner đã không lường trước điều này. “Họ ở nơi quái quỷ nào thế?”

Huntley khịt mũi trước cách dùng từ thô lỗ của Turner. “Scotland, thưa ngài.”

Scotland? Quỷ tha ma bắt. Họ đang làm cái gì ở mãi trên đó thế? Miranda có họ hàng ở Edinburgh, nhưng nếu cô có kế hoạch đến thăm họ hàng thì rõ là anh không hề được thông báo gì hết.

Đợi chút, Miranda không hứa hôn với quý ông Scotland nào đó có quan hệ với ông bà của cô ấy chứ? Dứt khoát ai đó đã kể anh nghe ngay nếu có chuyện này. Miranda là một. Và có Chúa chứng giám, Olivia thì không thể nào giữ được bí mật.

Turner sải bước đến chân cầu thang và bắt đầu gọi to. “Mẹ ơi! Mẹ!” Anh quay trở lại chỗ Huntley. “Tôi cho rằng mẹ tôi cũng không rút lên tận Scotland chứ?”

“Không, bà đang ở đây, thưa ngài.”

“Mẹ ơi!”

Phu nhân Rudland vội vàng đi xuống. “Turner, có chuyện gì thế? Và con đã ở đâu thế hả? Chạy tuốt xuống Kent mà thậm chí không thèm nói với chúng ta nửa lời.”

“Tại sao Olivia và Miranda ở Scotland?”

Phu nhân Rudland nhăn mày trước vẻ quan tâm của anh. “Gia đình có người ốm. Gia đình Miranda.”

Turner định chỉ ra rằng điều đó quá hiển nhiên vì nhà Bevelstoke làm gì có ai ở Scotland. “Và Olivia đi cùng cô ấy?”

“Thì chúng rất thân thiết mà, con biết đấy.”

“Khi nào hai đứa quay về?”

“Mẹ không thể nói chắc về Miranda, nhưng mẹ đã viết thư cho Olivia, bắt nó quay về. Con bé có thể về trong vài ngày tới.”

“Tốt,” Turner lẩm bẩm.

“Mẹ chắc con bé sẽ hạnh phúc trước sự quan tâm sâu sắc đầy ấp tình cảm anh em của con.”

Mắt Turner nheo lại. Hình như có dấu hiệu mỉa mai trong giọng nói của mẹ anh? Anh không chắc lắm. “Con sẽ gặp lại mẹ sau.”

“Chắc chắn thế rồi. À, Turner này?”

“Dạ?”

“Tại sao con không dành thêm chút thời gian với người hầu của con nhỉ? Con trông khá tả tơi, nhếch nhác đấy.”

Turner vừa găm gừ vừa bước ra khỏi cửa.

Hai ngày sau, Turner được tin em gái anh đã trở về London. Anh chạy bổ đến tìm cô ngay lập tức. Anh ghét chờ đợi. Và anh thậm chí còn ghét cảm giác tội lỗi hơn.

Và anh cảm thấy tội lỗi kinh khủng vì đã bắt Miranda chờ đợi, tính cho đến giờ đã hơn sáu tuần rồi.

Khi anh đến, Olivia đang ở trên phòng ngủ. Không đợi cô trong phòng khách, Turner lao thẳng lên lầu và gõ cửa phòng cô.

“Turner!” Olivia thốt lên. “Ôi trời! Anh đang làm gì ở trên này thế?”

“Thật tình, Olivia, anh đã từng sống ở đây. Nhớ chứ hả?”

“Vâng, vâng, dĩ nhiên.” Cô mỉm cười và ngồi xuống. “Điều gì khiến em có vinh hạnh này thế?”

Turner mở miệng nhưng rồi ngậm lại, không phải vì chưa chắc chắn về điều anh muốn hỏi cô. Mà vì anh không thể c thể mà nói, “Anh đã quyến rũ bạn thân nhất của em và bây giờ anh cần làm điều đúng đắn, vậy nên em có thể làm ơn giúp anh tìm Miranda ở nhà ông bà cô ấy trong khi một trong hai ông bà đang bị ốm không?”

Anh lại mở miệng lần nữa.

“Turner, em đang nghe này?”

Anh lại ngậm, cảm thấy mình cực kỳ ngớ ngẩn.

“Có phải anh muốn hỏi em điều gì đó không?”

“Scotland thế nào?” anh thốt lên.

“Đẹp. Anh đến đó bao giờ chưa?”

“Chưa. Còn Miranda?”

Olivia ngập ngừng trước khi đáp, “Cô ấy khỏe. Cô ấy gửi lời hỏi thăm anh.”

Không hiểu sao Turner thấy nghi ngờ điều đó. Anh hít vào. Anh phải thận trọng tiến dần từng bước. “Tình thần cô ấy tốt chứ?”

“À, vâng. Cô ấy ổn.”

“Cô ấy không buồn vì để lỡ phần còn lại của mùa hội à?”

“Không, dĩ nhiên là không. Ngay từ đầu cô ấy đã chẳng thích nó cho lắm rồi. Anh biết điều đó mà.”

“Phải.” Anh xoay người ra phía cửa sổ, bàn tay nôn nóng gõ nhịp lên đùi. “Cô ấy sẽ sớm quay lại chứ?”

“Trong vài tháng nữa thì không, em nghĩ thế.”

“Thế thì bà cô ấy ốm khá nặng đấy nhỉ?”

“Cũng khá nặng.”

“Anh sẽ phải gửi lời chia buồn.”

“Chưa đến mức đó đâu.” Olivia vội nói. “Bác sĩ nói sẽ mất thời gian, ờ, ít nhất nửa năm, có lẽ hơn một chút, nhưng ông ấy nghĩ bà sẽ bình phục.”

“Anh hiểu. Và chứng bệnh này là gì thế?”

“Một loại bệnh phụ nữ ấy mà,” Olivia nói, có lẽ giọng cô hơi quá nhanh nhẩu.

Turner nhướn mày. Bà ngoại mắc bệnh phụ nữ. Thật rất đáng tò mò. Và đáng nghi ngờ. Anh xoay người lại. “Anh hy vọng bệnh này không lây. Anh không muốn thấy Miranda bị ốm.”

“Ồ, không.Ồ, hiện tại người sống trong nhà đó chắc chắn không bị lây đâu.” Khi thấy Turner vẫn tiếp tục hướng cái nhìn chòng chọc nặng nề thẳng vào mình, cô thêm. “Nhìn em này. Em đã ở đó nửa tháng, và em khỏe như ngựa ấy.”

“Đúng vậy. Nhưng anh phải nói rằng đang anh lo lắng cho Miranda.”

“Ồ, nhưng anh không nên lo,” Olivia khẳng định. “Cô ấy khỏe, thật sự khỏe.”

Turner nheo mắt. Hai má em gái anh đã hơi hồng lên. “Em không kể với anh chuyện gì đó.”

“Em... em không biết anh đang nói về chuyện gì,” cô lấp bắp. “Và tại sao anh lại hỏi về Miranda nhiều thế?”

“Cô ấy cũng là bạn tốt của anh nữa,” anh đáp một cách trơn tru. “Và anh khuyên em nên nói cho anh biết sự thật.”

Olivia lĩnh trốn sang phía bên kia thành giường khi anh sải bước tới phía cô. “Em không biết anh đang nói về chuyện gì.”

“Có phải cô ấy đính hôn với một người đàn ông không?” anh hỏi. “Đúng không? Đó là lý do em dựng lên câu chuyện một người họ hàng ốm đau nào đó phải “Không phải dựng chuyện,” cô phản đối.

“Nói thật đi!”

Miệng Olivia bậm lại.

“Olivia,” anh bắt đầu đe dọa.

“Turner!” Giọng cô trở nên the thé. “Em không thích cách anh nhìn đâu. Em sẽ gọi mẹ đấy.”

“Mẹ cũng chỉ bằng nửa anh. Mẹ không thể ngăn anh bóp cổ em đâu, nhóc con ngang bướng.”

Mắt cô long lên. “Turner, anh điên rồi.”

“Hắn là ai?”

“Em không biết!” cô thét lên. “Em không biết.”

“Vậy là có kẻ nào đó.”

“Phải! Không! Không ai nữa!”

“Chuyện chết tiệt gì đang xảy ra thế?” Sự ghen tuông và cơn nóng giận điên cuồng hoang dại chạy rần rật qua người anh.

“Không gì cả!”

“Nói anh biết chuyện gì đã xảy ra với Miranda.” Anh đi vòng qua giường cho tới khi Olivia bị dồn vào góc. Một cảm giác sợ hãi nguyên sơ trào dâng trong anh. Sợ rằng anh có thể mất Miranda và sợ cô đang chịu nỗi đau đớn nào đó. Nếu chuyện gì đó đã xảy đến với cô thì sao? Anh không bao giờ ngờ được rằng có một ngày sức khỏe của cô có thể là nguyên nhân gây nên nỗi lo lắng đang thắt chặt cuống họng anh như thế này, nhưng nó rành rành ra đấy, và Chúa ơi, chuyện này thật kinh khủng. Anh không bao giờ muốn quan tâm tới cô nhiều đến vậy.

Đầu Olivia ngoảnh qua ngoảnh lại dáo dác tìm đường thoát. “Cô ấy khỏe, Turner. Em thề đấy.”

Hai bàn tay to lớn của anh hạ xuống hai bờ vOlivia,” anh nói bằng giọng khe khẽ, đôi mắt xanh ánh lên cơn giận và nỗi sợ hãi. “Anh sẽ nói điều này nhưng chỉ một lần thôi. Khi chúng ta còn nhỏ, anh chưa một lần nào đánh em, mặc dù anh có thừa lý do để làm việc đó.” Anh ngừng lại, cúi sát xuống mặt cô với vẻ đe dọa. “Nhưng anh không thích bắt đầu việc đó ngay lúc này.”

Môi dưới của Olivia bắt đầu run lên.

“Nếu em không nói cho anh biết ngay bây giờ là Miranda đang vướng vào loại rắc rối nào, thì em sẽ thực sự phải hối tiếc đấy.”

Hàng trăm cảm xúc khác nhau lướt qua mặt Olivia, hầu hết chúng đều có phần liên quan đến sự hoang mang hoặc sợ hãi. “Turner,” cô cầu xin, “cô ấy là bạn thân nhất của em. Em không thể phản bội lòng tin của cô ấy.”

“Có chuyện gì xảy ra với cô ấy?” anh gào lên.

“Turner...”

“Nó cho anh biết!”

“Không, em không thể, em...” Olivia chuyển sang trắng bệch. “Ôi, lạy Chúa tôi.”

“Cái gì?”

“Ôi, lạy Chúa tôi,” cô thở hắt. “Chính là anh.”

Một cái nhìn mà Turner chưa bao giờ thấy ở em gái anh trước đây, hoặc ở bất cứ ai, hiện ra trên nét mặt Olivia, và rồi...

“Sao anh có thể!” cô gào lên, điên cuồng động những nắm tay khẳng khiu lên người anh. “Sao anh có thể hả? Anh là đồ quái vật! Anh nghe rõ chứ hả? Đồ quái vật! Và anh thật quá xấu xa bỏ ỉm mới để mặc cô ấy như thế.”

Turner đứng im như hoá đá, choáng váng suốt tràng đả kích của Olivia, cố gắng hiểu những lời nói và cơn giận dữ điên cuồng của em gái. “Olivia,” anh chậm rãi nói. “Em đang nói cái gì thế?”

“Miranda có thai,” cô rít lên. “Có thai.”

“Ôi, lạy Chúa tôi.” Đôi tay Turner trượt khỏi hai cánh tay cô, anh ngồi sụp xuống giường vì bị sốc.

“Em đoán chắc anh chính là bố đứa trẻ,” cô lạnh lùng nói. “Điều đó thật kinh tởm. Vì Chúa, Turner. Anh như anh trai của cô ấy vậy.”

Hai cánh mũi anh phập phồng. “Không phải.”

“Anh già giận hơn cô ấy, và có kinh nghiệm hơn. Đáng lẽ anh không nên lợi dụng cô ấy.”

“Anh sẽ không giải thích những hành động của mình với em,” anh lạnh nhạt thốt lên.

Olivia khịt mũi.

“Tại sao cô ấy không nói với anh?”

“Anh ở tận Kent, nếu anh còn nhớ. Rượu chè và ăn chơi đàng điếm...”

“Anh không ăn chơi đàng điếm,” anh vặc lại cô. “Anh không ở cùng một phụ nữ nào khác sau Miranda.”

“Xin lỗi nếu em thấy điều đó thật khó tin, anh trai. Anh thật đáng khinh. Ra khỏi phòng em.”

“Có thai.” Anh nhắc lại từ đó như thể việc nói lại lần nữa sẽ khiến nó dễ tin hơn. “Miranda. Một đứa bé. Lạy Chúa tôi.”

“Hơi muộn để cầu nguyện rồi,” Olivia vẫn lạnh lùng. “Hành vi của anh còn tồi tệ hơn cả đáng khinh bỉ.”

“Anh không biết cô ấy có thai.”

“Điều đó quan trọng sao?”

Turner không trả lời. Anh không thể trả lời, khi anh biết mình rõ ràng có lỗi. Anh gục đầu lòng bàn tay, tâm trí vẫn quay cuồng choáng váng. Chúa ơi, anh nhận ra mình đã ích kỷ đến mức nào... Anh đã lảng tránh đối mặt Miranda chỉ đơn giản vì anh quá lười nhác. Anh cho rằng cô sẽ đợi anh trở về. Bởi vì... bởi vì...

Bởi vì đó là điều cô đã làm. Không phải cô đã chờ đợi anh suốt bao nhiêu năm sao? Không phải cô đã nói...

Anh là một con lừa. Không gì có thể giải thích hay biện minh cả. Anh đã đoán chắc... và rồi anh đã lợi dụng... và...

Ngay cả trong những giấc mơ điên rồ nhất của mình, anh cũng chưa bao giờ hình dung cô đang ở xa tận đầu đó ba trăm dặm về phía Bắc, chịu đựng việc mang thai ngoài ý muốn, và cái thai đó sẽ sớm trở thành một đứa trẻ vô thừa nhận.

Anh đã bảo cô báo cho anh nếu chuyện này xảy ra. Tại sao cô không viết thư? Tại sao cô không nói gì cả?

Anh nhìn xuống hai bàn tay mình. Trông chúng thật xa lạ, khi anh cử động các ngón tay, các cơ thắt lại và lỏng ngóng vụng về.

“Turner?”

Anh có thể nghe thấy tiếng em gái thì thầm gọi tên mình, nhưng không hiểu sao anh không thể đáp lại. Anh có thể cảm thấy cổ họng mình rung lên, nhưng anh không thể nói, thậm chí không thể thở. Tất cả những gì anh có thể xoay sở là ngồi đó như một thằng đần và nghĩ về Miranda.

Đơn độc.

Cô đang đơn độc, và có lẽ sợ hãi. Cô chỉ có một mình, trong khi đáng ra cô đã kết hôn và ngồi ung dung thoải mái trong dinh thự của anh ở Northumberland, tận hưởng bầu không khí trong lành và đồ ăn bổ dưỡng và ở nơi anh có thể dễ mất đến cô.

Một đứa bé.

Anh thấy thật nực cười vì trước đây đã luôn nghĩ rằng mình sẽ để Winston gánh vác trọng trách nối dõi tông bầy giờ điều anh muốn hơn hết thấy mọi thứ trên đời là được chạm vào cái bụng căng tròn của Miranda, và được bế đứa bé ấy trong vòng tay. Anh hy vọng sẽ là con gái. Anh hy vọng nó sẽ có đôi mắt màu nâu. Anh sẽ chờ kẻ thừa kế sau cũng được. Với Miranda, anh không lo lắng về việc sẽ có thêm một đứa con nữa.

“Anh định sẽ làm gì với nó đây?” Olivia hỏi.

Turner chậm chậm nhấc đầu lên. Em gái anh đang đứng trước anh như một chiến binh, hai tay chống nạnh. “Em nghĩ anh sẽ làm gì với nó nào?” anh đáp trả.

“Em không biết, Turner,” giọng Olivia đã bớt bức dọc hơn. Turner nhận ra đây không phải là đòn trả miếng. Nó không phải sự thách thức. Olivia thật sự không tin là anh có ý định làm điều đúng đắn và cưới Miranda.

Turner chưa bao giờ cảm thấy mình không bằng một thằng đàn ông tầm thường như lúc này.

Với một tiếng thở sâu run rẩy, anh đứng lên và hắng giọng. “Olivia, em sẽ cho anh địa chỉ của Miranda ở Scotland chứ?”

“Rất vui lòng.” Cô bước đến bàn viết và rút một mảnh giấy ra vội vã nguệch ngoạc vài dòng. “Của anh đây.”

Turner cầm mảnh giấy, gấp lại nhét vào túi áo. “Cảm ơn em.”

Olivia tỏ vẻ mỉa mai không đáp lại.

“Anh sẽ không gặp em trong một thời gian, anh nghĩ vậy.”

“Ít nhất bảy tháng, em hy vọng thế,” cô vặn lại.

Turner băng qua nước Anh lên tới Edinburgh, hoàn tất hành trình trong khoảng thời gian đáng kinh ngạc bốn ngày rưỡi. Khi đến được thủ đô của Scotland, anh kiệt sức và đầy bụi đường, nhưng điều đó dường như không thành vấn đề. Mỗi ngày Miranda bị bỏ mặc một mình là một ngày cô ấy có thể... quý thật, anh không biết cô có thể làm gì, nhưng anh không muốn biết.

Anh kiểm tra địa chỉ lần cuối cùng trước khi tiến lên thêm nhà. Ông bà Miranda sống trong một ngôi nhà khá mới, tọa lạc ở một khu sạch sẽ lịch sự của Edinburgh. Họ thuộc tầng lớp thượng lưu, anh đã có lần nghe nói, và có vài bất động sản ở xa hơn về phía Bắc. Anh thở phào nhẹ nhõm vì họ đang nghỉ hè ở phía dưới gần biên giới. Anh không thể nào đi tiếp lên tận miền Tây Bắc Scotland nữa. Anh đã kiệt sức rồi.

Anh gõ cửa thật mạnh. Người quản gia ra mở cửa và chào anh bằng thứ tiếng Anh nặng nề khinh khỉnh, kiêu kỳ mà người ta chỉ có thể thấy trong dinh thự của một vị Công tước.

“Tôi đến đây để gặp tiểu thư Cheever,” Turner nói nhanh, rõ ràng.

Viên quản gia nhìn bộ áo quần nhàu nhĩ của Turner vẻ khinh miệt. “Cô ấy không có trong nhà.”

“Vậy sao?” Giọng Turner ngụ ý rằng anh không tin ông ta. Anh không ngạc nhiên nếu cô đã miêu tả anh cho toàn bộ người nhà và ra chỉ thị cho họ chặn anh ở lối vào.

“Ông sẽ phải quay lại vào lần sau. Tuy nhiên tôi sẽ rất vui nếu được truyền đạt lại một lời nhắn nếu...”

“Tôi sẽ đợi.” Turner gạt ông ta sang một bên đi vào một phòng khách nhỏ ngay đại sảnh.

“Hãy đợi đã, thưa ông!” người quản gia phản đối.

Turner rút tấm danh thiếp đưa cho ông ta. Người quản gia nhìn tên anh, nhìn anh, rồi lại nhìn tên anh lần nữa. Rõ ràng ông ta không nghĩ một Tử tước trông lại nhàu nhĩ như thế. Turner mỉm cười giấu cợt. Đã nhiều lần một tước hiệu có thể thuận tiện đến mức đáng khinh như thế đấy.

“Nếu ngài muốn đợi, thưa ngài,” viên quản gia dịu giọng hơn, “tôi sẽ bảo người hầu mang trà đến.”

“Cảm ơn ông.”

Khi viên quản gia rút lui ra cửa, Turner bắt đầu đi loanh quanh trong phòng, chậm rãi ngắm nghía các thứ. Ông bà của Miranda có khiếu thẩm mỹ thật tuyệt vời. Đồ nội thất được hạn chế và bày trí theo phong cách cổ điển, một phong cách dường như chưa bao giờ thô vụng và lỗi thời. Vừa uể oải quan sát một bức tranh phong cảnh, anh vừa trầm ngâm suy nghĩ về điều anh đã nghĩ hàng ngàn lần kể từ khi rời khỏi London, đó là anh sẽ nói gì với Miranda. Viên quản gia không cho gọi lính gác khi nhìn thấy tên anh. Đó là một dấu hiệu tốt, anh cho là vậy.

Trà được mang đến sau vài phút, và khi không thấy Miranda xuất hiện, anh quyết định là ông quản gia này không nói dối về việc cô đang ở đâu. Không vấn đề gì. Anh sẽ đợi bao lâu cũng được. Anh sẽ đi đến cùng - điều này thì anh không nghi ngờ gì cả.

Miranda là cô gái lý trí. Cô biết thế giới này sẽ đầy lạnh lùng và thù địch đối với những đứa con ngoài giá thú. Và mẹ của chúng. Cho dù cô giận dữ với anh ra sao - mà cô sẽ làm thế, điều đó anh cũng không có gì phải nghi ngờ - thì cô vẫn không muốn con mình sống một cuộc đời khó khăn như thế.

Nó cũng là con của anh. Nó xứng đáng được che chở bảo vệ dưới cái tên của anh. Và cả Miranda cũng vậy. Anh thật sự không thích cái ý nghĩ cô sẽ tiếp tục tự xoay sở thêm nữa, ngay cả khi ông bà cô đã đồng ý cho cô nương nấu trong suốt khoảng thời gian bất tiện này.

Turner đã ngồi uống trà chừng nửa giờ, ăn hết ít nhất sáu cái bánh nướng được mang tới cùng với trà. Hành trình từ London quả là rất dài, và anh không hay dừng lại để ăn uống dọc đường. Anh đang ngạc nhiên vì mấy cái bánh này ngon hơn bất cứ thứ gì anh được ăn ở nước Anh thì nghe thấy tiếng cửa trước mở.

“MacDownes!”

Giọng Miranda. Turner đứng dậy, một cái bánh đang ăn dở vẫn còn đọng đưa trên mấy ngón tay. Tiếng bước chân trong sảnh, đoán chừng là của người quản gia.

“Bác có thể cầm hộ cháu mấy cái bọc này không? Cháu biết mình nên bảo họ gửi về nhà, nhưng cháu quá nôn nóng.”

Turner nghe thấy tiếng các gói đồ chuyển tay, tiếp theo là giọng của người quản gia. “Tiểu thư Cheever, tôi phải thông báo rằng cô có một vị khách đang đợi trong phòng khách nhỏ đấy ạ.”

“Khách ư? Cháu à? Thật là lạ. Chắc là người nhà Macleans. Cháu vẫn thường giao lưu với họ khi ở Scotland, và chắc chắn là họ đã nghe nói cháu đang ở thành phố.”

“Tôi tin rằng ông ta không phải người gốc Scotland, thưa cô.”

“Thật sao, thế thì ai...”

Turner mỉm cười khi giọng cô ngân dài trong cơn sốc. Anh có thể thấy miệng cô đang há hốc ra.

“Ông ta khẳng khái muốn gặp cô, thưa cô,” MacDownes tiếp tục. “Tôi có danh thiếp của ông ta ngay đây.”

Một khoảng im lặng kéo dài cho tới khi cuối cùng Miranda nói, “Làm ơn bảo ông ta rằng cháu không sẵn sàng tiếp chuyện.” Giọng cô run rẩy rồi sau đấy cô lao thẳng lên cầu thang.

Turner sải bước vào đại sảnh và va phải MacDownes, ông này có lẽ đang tận hưởng cái ý tưởng được ném anh ra ngoài.

“Cô ấy không muốn gặp ngài, thưa ngài,” viên quản gia ngậm nga nói, không giấu nổi nụ cười.

Turner gạt ông ta qua. “Chết tiệt, cô ấy sẽ gặp.”

“Tôi không nghĩ vậy, thưa ngài,” MacDownes túm lấy áo anh.

“Xem này, ông bạn,” Turner nói, cố gắng cho giọng nghe thật lạnh lùng, nếu cách ấy có thể hiệu quả. “Ta không thích đánh ông đâu.”

“Và tôi cũng không thích đánh ngài đâu.”

Turner quan sát ông lão với vẻ khinh bỉ. “Tránh đường cho ta.”

Viên quân gia khoanh hai tay trước ngực và đứng im tại chỗ.

Turner quắc mắt với ông ta và giật áo khoác ra, sải bước đến chân cầu thang. “Miranda!” anh hét lên. “Xuống đây ngay! Ngay bây giờ! Chúng có chuyện cần thảo...”

Hự!

Chúa lòng lành, lão quân gia đâm thẳng vào quai hàm anh. Sững sờ, Turner vượt chỗ thịt mềm. “Ông điên à?”

“Không hề, thưa ngài. Tôi lấy làm hãnh diện với công việc của mình.”

Viên quân gia thủ thế chiến đấu với vẻ thoải mái và duyên dáng của một tay đâm chuyên nghiệp. Nhưng dù Miranda có thuê một tay võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp làm quân gia thì cũng mặc xác.

“Nghe này,” Turner nói bằng giọng hòa giải. “Tôi cần nói chuyện với cô ấy ngay lập tức. Chuyện cực kỳ quan trọng. Danh dự của quý cô ấy đang bị đe dọa.”

Hự! Turner quay cuồng sau cú đâm thứ hai.

“Cú này, thưa ngài, là vì lời bóng gió rằng tiểu thư Cheever kém danh giá.”

Turner neho mắt về đe dọa nhưng kịp quyết định rằng mình sẽ không có cơ hội khi đối đầu với lão quân gia điên khùng của Miranda, nhất là khi anh vừa mới lãnh hai đâm tối tăm mặt mũi thế này. “Hãy nói với cô Cheever,” anh gay gắt, “rằng tôi sẽ trở lại, và quý tha ma bất, tốt hơn hết là cô ấy nên tiếp tôi.” Anh giận dữ sải bước ra khỏi nhà, xuống bậc thềm trước cửa.

Tức lộn ruột khi nhóc con đó dám từ chối gặp mình, Turner quay lại nhìn ngôi nhà. Cô đang đứng cạnh một cửa sổ mở ở tầng trên, mấy ngón tay che miệng vẻ lo lắng. Turner quắc mắt nhìn cô và rồi nhận ra mình vẫn đang cầm nửa cái bánh ăn dở.

Anh quăng nó cửa sổ thật mạnh, trúng vào ngực cô.

Anh cảm thấy thật hể hả.

24 Tháng tám 1819

Ôi trời!

Mình chưa bao giờ gửi lá thư ấy, dĩ nhiên là thế. Mình đã dành cả một ngày để hoàn thành nó, và rồi đến khi mình đã sẵn sàng gửi thì nó lại trở nên không cần thiết nữa.

Mình không biết nên khóc hay cười nữa.

Và bây giờ Turner ở đây. Hẳn là anh ấy đã dùng vũ lực để lời sự thật - hoặc đúng hơn, điều từng là sự thật - từ miệng Olivia. Dù thế nào đi nữa, cô ấy cũng sẽ không bao giờ phản bội mình. Tội nghiệp Livvy. Anh ấy có thể vô cùng đáng sợ khi nổi giận.

Hình như anh ấy vẫn tức giận. Anh ấy đã ném một cái bánh nướng vào mình. Một cái bánh nướng! Thật khó mà hiểu nổi.

14. Chương 14

Hai giờ sau, Turner lại xuất hiện lần nữa. Lần này, Miranda đang đợi anh.

Cô vẫn nắm đầm cửa trước cả khi anh kịp gõ cửa. Tuy nhiên, anh không bị lỡ đà mấy, chỉ đứng ngay đó với điệu bộ hoàn hảo, một cánh tay giơ lên nửa chừng, chuẩn bị gõ vào cánh cửa.

“Ồ, vì Chúa,” cô nói giọng câu kính. “Vào đi.”

Turner nhướn mày. “Em đang theo dõi anh à?”

“Dĩ nhiên.”

Và bởi vì biết không thể trì hoãn việc này lâu hơn nữa nên cô điều hành thẳng vào phòng khách gia đình mà không buồn liếc nhìn lại.

Anh đi theo.

“Anh muốn gì?” cô hỏi ngay.

“Thật là một kiểu chào hỏi dễ chịu, Miranda,” anh nói êm ái. Trông anh bây giờ sạch sẽ, bảnh bao, đẹp trai, tuyệt đối ung dung và - ôi! Cô muốn giết anh. “Ai dạy em cung cách cư xử thế?” anh tiếp luôn. “Attila của Hung Nô sao?”

Cô nghiêng chặt răng và lặp lại câu hỏi. “Anh muốn gì?”

“Sao cơ, cưới em, dĩ nhiên là thế.”

Dĩ nhiên đó là điều cô vẫn chờ đợi kể từ khoảnh khắc đầu tiên để mắt đến anh. Và chưa thời khắc nào trong đời mình cô lại cảm thấy tự hào về bản thân như khi cô nói, “Không, cảm ơn anh.”

“Không... cảm ơn à?”

“Không, cảm ơn anh,” cô sõ sàng lặp lại. “Nếu tất cả chỉ có thế, em sẽ tiễn anh ra.”

Nhưng anh tóm lấy cổ tay Miranda khi cô định rời khỏi phòng. “Không nhanh thế đâu.”

Cô có thể làm chuyện này. Cô biết cô có thể. Cô có lòng kiêu hãnh, cô không còn có bất cứ lý do thuyết phục nào để cưới anh. Và cô không nên. Cho dù trái tim có đau đớn bao nhiêu đi nữa, cô không thể nhận lời. Anh không yêu cô. Anh thậm chí không đủ coi trọng cô để liên hệ với cô dù chỉ một lần trong một tháng rưỡi qua, kể từ khi họ đến với nhau trong chòi săn đó.

Anh có thể là một quý ông, nhưng anh không còn là một quý ông theo đúng nghĩa của từ đó nữa.

“Miranda,” anh dịu dàng nói, và cô biết anh đang cố quyến rũ cô, nếu không phải để lên giường với anh thì là để phục tùng anh.

Cô hít vào một hơi thật sâu. “Anh đã đến đây, anh đã làm điều đúng đắn, và em từ chối. Anh không còn gì để cảm thấy tội lỗi nữa, vậy nên anh có thể trở về nước Anh với một lương tâm trong sạch. Tạm biệt, Turner.”

“Anh không nghĩ vậy, Miranda,” anh nói, siết chặt cánh tay cô hơn nữa. “Chúng ta có nhiều điều cần thảo luận, em và anh.”

“À, không nhiều đâu, thật đấy. Dù sao cũng cảm ơn anh vì đã quan tâm.” Cánh tay Miranda đau nhói dưới cái siết của anh, và cô biết nếu muốn giữ vững quyết tâm thì cô phải thoát khỏi anh càng nhanh càng tốt.

Turner đá cánh cửa đóng sập lại. “Anh không tán thành.”

“Turner, đừng!” Miranda giật mạnh cánh tay và cố lùi về cánh cửa để mở nó ra, nhưng anh đã khóa đường lui của cô. “Đây là nhà ông bà em. Em sẽ không để họ phải xấu hổ bởi bất cứ hành vi thiếu phép tắc nào.”

“Anh lại nghĩ em sẽ bận tâm hơn bởi vì họ có thể nghe thấy điều anh phải nói với em.”

Cô nhìn nét mặt không nhân nhượng của anh và ngậm miệng lại. “Được thôi. Hãy nói bất cứ điều gì anh định nói khi đến đây đi.”

Ngón tay anh bắt đầu lười biếng vẽ những vòng tròn trong lòng bàn tay cô. “Anh đã luôn nghĩ về em, Miranda.”

“Anh ư? Điều đó thật đáng hãnh diện.”

Anh phớt lờ giọng cạnh khóe của cô và áp sát cô hơn. “Em có nghĩ đến anh không?”

Ôi, Chúa ơi. Nếu anh ấy biết. “Thỉnh thoảng.”

“Chỉ thỉnh thoảng thôi à?”

“Rất hiếm khi.”

Anh kéo cô về phía mình, bàn tay anh quanh co ve vuốt dọc cánh tay cô. “Hiếm chừng nào?” anh lẩm bẩm.

“Hầu như không bao giờ.” Nhưng giọng cô đang trở nên yếu ớt hơn, và kém dứt khoát hơn.

“Thật sao?” Anh nhướn mày vẻ hoài nghi. “Anh nghĩ tất cả những món ăn Scotland này đang làm bộ não của em lẫn lộn rồi. Em có ăn món haghì không?”

“Haghì?” cô hỏi mà không thở nổi. Cô có thể cảm thấy lồng ngực mình đang trở nên nhẹ bồng, như thể chính không khí đã trở thành thứ gì đó làm người ta say, như là cô đã bị say rượu, chỉ vì hít thở sự hiện diện của anh.

“Ừm, hừm. Món ăn gồm ghiếc, anh nghĩ thế.”

“Nó... nó không tệ.” Anh đang nói về cái gì thế? Và tại sao anh lại nhìn cô theo cách đó? Ánh mắt anh trông giống màu đá sa phia. Không, giống như bầu trời dài đầy ánh trắng. Ôi trời ơi. Có phải quyết tâm của cô lại đang bay ra ngoài cửa sổ rồi không?

Turner mỉm cười khoan dung. “Trí nhớ của em đã bị giảm đi rồi đấy, em yêu. Anh nghĩ em cần vài sự nhắc nhở.” Môi anh dịu dàng hạ xuống môi cô, để ngọn lửa đam mê lại nhanh chóng lan ra khắp cơ thể cô. Cô nghiêng hẳn vào người anh, thở dài gọi tên anh.

Anh kéo cô áp sát vào anh hơn nữa, sức mạnh của cái đàn ông của anh đang ép vào cô. “Em có cảm thấy điều em làm với anh không?” anh thì thầm. “Em thấy không?”

Miranda run run gật đầu, chỉ vừa vịn ý thức mình đang đứng giữa phòng khách của ông bà ngoại.

“Chỉ mình em có thể làm điều đó với anh, Miranda,” anh thì thầm giọng khàn khàn. “Mình em.”

Lời bình luận ấy đánh trúng vào tình cảm trái ngược trong cô, Miranda cứng đờ giữa vòng tay anh. Không phải anh vừa trải qua hơn một tháng ở Kent với bạn anh, ngài Harry gì gì đó sao? Và không phải Olivia đã vô tình báo cho cô biết rằng những cảnh hội hè đình đám sẽ bao gồm có rượu vang, whiskey và đàn bà sao? Những phụ nữ phóng túng. Rất nhiều.

“Có chuyện gì không ổn hả, em yêu?”

Lời anh nói thì thầm trên da cô, và một phần trong cô muốn tan chảy ngay vào anh. Nhưng cô sẽ không bị quyến rũ. Không phải lần này. Trước khi kịp đổi ý, cô ấn lòng bàn tay vào ngực anh đẩy ra. “Đừng cố làm điều này với em,” cô cảnh cáo.

“Làm gì cơ?” gương mặt anh đúng là bức tranh tiêu biểu cho sự ngây thơ.

Nếu Miranda có một cái lọ hoa trong tay, cô sẽ ném ngay vào mặt anh. Hay tốt hơn hết là một cái bánh ăn dở. “Quyển rũ em để em thuận theo mong muốn của anh.”

“Tại sao không?”

“Tại sao không à?” cô nhắc lại giọng ngờ vực. “Tại sao không à? Bởi vì... bởi vì anh...”

“Bởi vì tại sao?” Giờ thì anh đang cười nheo nheo.

“Bởi vì... ôi!” Hai nắm tay cô siết chặt áp vào hai bên người, dính chặt vào chân. Điều này còn làm cô tức giận hơn. Bị hạ thấp tới mức này thì đúng là một sự sỉ nhục.

“Nào, nào, Miranda.”

“Đừng có ‘nào, nào’ với em, đồ hống hách, độc đoán, trịch thượng...”

“Em đang giận anh, anh hiểu.”

Miranda nheo mắt. “Lúc nào anh cũng thông minh, Turner ạ.”

Anh phớt lờ lời mĩa mai của cô. “Thế thì, giờ em đã toại nguyện nhé - anh xin lỗi. Anh chưa bao giờ có ý định lưu lại Kent lâu đến thế. Anh không biết tại sao mình lại làm thế, nhưng anh đã làm rồi, và anh xin lỗi. Nó chỉ là chuyến đi dài hai ngày thôi.”

“Một chuyến đi hai ngày mà kéo dài đến gần hai tháng à?” cô chế nhạo. “Xin lỗi nếu em thấy khó thể tin anh được.”

“Anh không ở Kent cả hai tháng. Khi anh trở về London, mẹ anh nói em đang đi thăm họ hàng bị ốm. Và mãi tới khi Olivia trở về anh mới biết được.”

“Em không quan tâm anh đã... ở bất cứ đâu trong bao lâu!” cô hét lên, hai tay khoanh chặt trước ngực. “Anh không nên bỏ rơi em như thế. Em có thể hiểu anh cần thời gian suy nghĩ, bởi vì em biết anh không bao giờ muốn cưới em, nhưng Chúa ơi, Turner, anh có cần tới bảy tuần không hả? Anh không thể đối xử với một phụ nữ như thế! Như thế là khiếm nhã, thô lỗ, táng tận lương tâm và... và hoàn toàn không quân tử!”

Có phải đó là điều tệ nhất cô có thể nghĩ để gọi anh không? Turner phản kháng lại sự công kích bằng cách mỉm cười. Tình huống này không tồi tệ như anh đã nghĩ. “Em nói đúng,” anh lặng lẽ nói.

“Không những thế... cái gì?” cô chớp mắt.

“Em nói đúng.”

“Em ư?”

“Em không muốn vậy à?”

Cô mở miệng, ngậm lại, rồi sau đó lại mở miệng. “Chấm dứt ngay cái trò làm em bối rối đi.”

“Anh không định thế mà. Anh đang tán thành em đấy chứ.” Anh tặng cô nụ cười hấp dẫn nhất. “Có phải lời xin lỗi của anh được chấp nhận không?”

Miranda thở dài. Một người đàn ông có nhiều vẻ quyến rũ thế này đáng ra phải bị luật pháp cấm ra đường mới đúng. “Vâng, được rồi. Nó được chấp nhận. Nhưng anh,” cô hỏi về ngờ vực, “đã làm gì ở Kent?”

“Chủ yếu là say rượu.”

“Tất cả có thể thôi à?”

“Có sẵn bắn một chút.”

“Và?”

“Anh cố gắng hết sức mình để giữ Winston tránh xa khỏi rắc rối khi nó từ Oxford mò xuống dưới đó. Việc vặt đó làm anh mất nửa tháng trời, anh phải nói để em biết như vậy.”

“Và?”

“Có phải em đang cố gắng hỏi anh xem ở đó có phụ nữ không chứ gì?”

Ánh mắt cô rời xa khỏi gương mặt anh. “Có lẽ.”

“Ở đó có.”

Cô cố nuốt cục nghẹn khổng lồ đột ngột trôi lên trong họng khi bước sang một bên để dọn đường cho anh ra cửa. “Em nghĩ anh nên rời khỏi đây,” cô lặng lẽ nói.

Anh nắm siết lấy cánh tay cô và buộc cô phải nhìn mình. “Anh chưa bao giờ chạm vào bất cứ ai trong số họ, Miranda. Không một ai.”

Sự căng thẳng dữ dội trong giọng anh đủ khiến cô muốn khóc. “Tại sao không?” cô thì thầm.

“Anh đã biết anh sẽ cưới em. Anh biết cảm giác bị cấm sừng là như thế nào.” Anh hắng giọng. “Anh sẽ không làm điều đó với em.”

“Tại sao không?” Những lời này chỉ vừa đủ một tiếng thì thầm.

“Bởi vì anh quan tâm tới cảm xúc của em. Và anh đặt em ở vị trí quan tâm cao nhất.”

Cô lùi ra khỏi anh và đi tới cửa sổ. Đã chập tối, nhưng mùa hè ở Scotland ngày rất rất dài. Mặt trời vẫn toả sáng trên bầu trời, người ta vẫn đi đi lại lại, hoàn thành việc vặt thường ngày như thể họ chẳng quan tâm gì tới thế giới. Miranda muốn được là một trong số họ, muốn dạo bộ xuống phố, tránh xa những rắc rối của mình và không bao giờ quay lại nữa.

Turner muốn cưới cô. Anh vẫn còn chung thủy với cô. Cô nên nhảy cẫng lên vui sướng. Nhưng cô không thể rũ bỏ được cảm giác anh đang làm việc này vì bổn phận, anh không có một chút tình yêu hay sự thích thú nào dành cho cô. Ngoại trừ sự thèm muốn, dĩ nhiên rồi. Rõ ràng anh thèm muốn cô.

Một giọt nước mắt chảy dài trên má cô. Thế không đủ. Nó có thể đủ nếu cô không yêu anh đến thế. Nhưng chuyện này... Nó quá thiếu cân bằng. Nó đang dần làm cô kinh tởm, cho tới khi cô không còn gì ngoài nỗi buồn và cái vỏ bọc cô độc.

“Turner, em... em cảm kích vì anh đã đi cả một chặng đường lên tới đây để gặp em. Em biết đó là một hành trình dài. Và thật sự...” cô tìm kiếm một từ chính xác, “... anh đã thể hiện danh dự xứng đáng khi tránh xa tất cả những người phụ nữ ở Kent. Em chắc họ rất xinh đẹp.”

“Không xinh đẹp bằng một nửa em,” anh thì thầm.

Cô nuốt khan. Chuyện này đang khó khăn hơn qua từng giây. Cô bám chặt vào thành cửa sổ. “Em không thể lấy anh.”

Im lặng chết chóc. Miranda không quay người lại. Cô không thể nhìn anh, nhưng có thể cảm thấy cơn thịnh nộ đang tỏa ra từ người anh. Làm ơn, làm ơn hãy rời khỏi phòng, cô lặng lẽ cầu khẩn. Đừng đến đây. Và làm ơn... ôi, làm ơn, đừng chạm vào em.

Những lời cầu nguyện của cô không được đáp ứng, và hai bàn tay anh hung bạo đặt lên hai vai cô, xoay cô lại đối diện với mình. “Em nói gì?”

“Em nói em không thể lấy anh,” cô run run đáp lại. Cô để ánh mắt chằm chằm của mình rơi xuống sàn nhà. Đôi mắt xanh của anh đang đốt cháy người cô.

“Hãy nhìn anh, chết tiệt thật! Em đang nghĩ cái gì thế hả? Em phải lấy anh.”

Cô lắc đầu.

“Đồ ngốc.”

Miranda không biết nói gì nên cô không đáp lại.

“Em đã quên cái này rồi sao?” Anh giật mạnh cô vào người mình và cướp lấy môi cô bằng môi anh. “Em quên à?”

“Không.”

“Vậy thì em quên rằng em đã nói với anh là em yêu anh à?” anh hỏi.

Miranda muốn chết ngay tại chỗ. “Không.”

“Điều đó có giá trị đấy chứ,” anh nói, lắc mạnh cô cho tới khi mấy lọn tóc của cô xoả tung ra khỏi ghim. “Không phải sao?”

“Và anh có bao giờ nói anh yêu em chưa?” cô đáp trả.

Anh câm lặng nhìn cô chằm chằm.

“Anh có yêu em không?” Hai má cô đang cháy lên trong cơn giận dữ và nỗi hổ thẹn. “Có không?”

Turner nuốt khan, đột nhiên cảm thấy như bị nghẹt thở. Các bức tường như gần hơn, và anh không thể nói bất cứ điều gì, không thể nói ra những từ cô muốn nghe.

“Em hiểu,” cô nói bằng giọng thật khê.

Các sợi cơ nơi cổ họng anh co thắt lại. Tại sao anh không thể nói điều ấy? Anh không chắc anh có yêu cô không, nhưng anh cũng không dám chắc là anh không yêu. Và quỷ tha ma bắt, anh chắc chắn không muốn làm tổn thương cô, vậy tại sao anh không thể nói ra ba từ sẽ làm cô hạnh phúc?

Anh đã nói với Leticia là anh yêu cô ta.

“Miranda,” anh ngắc ngứ. “Anh...”

“Đừng nói nếu anh không có ý đó!” cô thốt lên, giọng the thé.

Turner xoay người trên gót chân và đi ngang qua phòng, tới chỗ anh để ý thấy một cái bình cổ thon đựng rượu brandy. Còn có một chai whiskey trên cái giá bên dưới, và không buồn hỏi ý cô, anh tự rót cho mình một ly. Ngụm rượu nóng như lửa trôi xuống, nhưng nó chẳng khiến anh cảm thấy tốt hơn chút nào. “Miranda,” anh nói, ước sao giọng anh mình hơi điềm tĩnh hơn một chút cũng được. “Anh không hoàn hảo.”

“Anh đã từng hoàn hảo!” cô kêu lên. “Anh có biết anh tuyệt vời đến thế nào đối với em khi em còn nhỏ không? Và anh thậm chí không cần cố. Anh chỉ... chỉ là anh. Và anh làm em cảm thấy mình không phải một con nhóc nhỏ bé vụng về. Rồi anh thay đổi, nhưng em nghĩ em có thể kéo anh trở lại. Và em đã cố, ồ, em đã cố bao nhiêu, nhưng nó vẫn không đủ. Em không đủ.”

“Miranda, không phải em...”

“Đừng biện minh cho em! Em không thể là thứ anh cần, và em ghét anh vì điều đó! Anh nghe rõ chứ? Em ghét anh!” Kiệt sức, cô quay đi và vòng tay quanh người, cố gắng kiểm soát cơn rung động đang khiến toàn thân cô run rẩy.

“Em không ghét anh.” Giọng anh dịu dàng và êm ái đến kỳ lạ.

“Không,” cô nói, nghẹn ngào kiềm lại một tiếng nức nở. “Em không ghét anh. Nhưng em ghét Leticia. Nếu cô ta chưa chết, em sẽ tự mình giết cô ta.”

Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

“Em sẽ làm điều đó từ từ và đau đớn.”

“Em thật sự hiểu thẳng đấy, mèo con,” anh nói, tặng cô một nụ cười phỉnh phờ.

Cô cố mỉm cười, nhưng đôi môi cô không chịu tuân lệnh.

Một khoảng lặng dài trước khi Turner lại nói. “Anh sẽ cố gắng làm em hạnh phúc, nhưng anh không thể là mọi điều em muốn.”

“Em biết,” cô buồn bã nói. “Em từng nghĩ là anh có thể, nhưng em đã sai.”

“Nhưng chúng ta vẫn có thể có một cuộc hôn nhân tốt đẹp, Miranda. Tốt hơn phần lớn những cuộc hôn nhân khác.”

“Tốt hơn phần lớn những cuộc hôn nhân khác” có thể chỉ có nghĩa là họ nói chuyện với nhau ít nhất một lần mỗi ngày. Phải, họ có thể có một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Tốt đẹp, nhưng rỗng tuếch. Cô không nghĩ mình có thể chịu đựng được cái cảnh sống với anh mà không có tình yêu của anh. Cô lắc đầu.

“Chết tiệt, Miranda! Em phải lấy anh!” Khi cô không bày tỏ sự chấp nhận cơn bùng nổ của anh, Turner hét lên. “Vì Chúa, đúng là đàn bà, em đang mang đứa con của anh!”

Lật bài rồi. Cô đã biết hẳn đó mới là lý do để anh đi xa đến thế, và với mục đích duy nhất định sẵn trong đầu như thế. Và cho dù cô có đánh giá rất cao ý thức danh dự của anh - dù nó có thể muộn màng - thì cũng chẳng việc gì phải vòng vo mà không nói ra sự thật là đứa trẻ đó đã mất rồi. Cô đã ra máu và ăn ngon miệng trở lại, cái bô đã trở về công dụng bình thường của nó.

Mẹ cô đã nói với cô về chuyện này, bà nói rằng bà đã trải qua chính xác hai lần như thế trước khi có Miranda và sau đó còn phải trải qua ba lần nữa. Có lẽ đó là chủ đề thiếu tế nhị đối với một cô gái trẻ chưa rời khỏi ghế nhà trường, nhưng Phu nhân Cheever đã biết rằng mình sắp chết, và bà mong muốn dạy dỗ con gái càng nhiều kiến thức về nữ giới càng tốt. Bà đã bảo Miranda đừng khóc than nếu chuyện tương tự xảy đến với cô, rằng bà luôn luôn cảm thấy những đứa trẻ đã mất đó chưa bao giờ có ý định chào đời.

Miranda liếm môi và nuốt khan. Và rồi bằng một giọng nhỏ nhẹ, cô nói, “Em không mang đứa con của anh. Em đã có, nhưng bây giờ không còn nữa.”

Turner không nói gì. Và rồi, “Anh không tin em.”

Miranda đứng sững sờ. “Em bị xúc phạm đấy.”

Anh nhún vai. “Anh không tin em. Olivia đã nói với anh em có thai.”

“Em đã có thai, khi Olivia ở đây.”

“Làm sao anh biết không phải em chỉ đang cố chối bỏ anh?”

“Bởi vì em không phải con ngốc,” cô bật lại. “Anh nghĩ em sẽ từ chối cưới anh nếu em đang mang đứa con của anh sao?”

Anh có vẻ cân nhắc điều đó một lúc, và sau đó anh khoanh tay trước ngực. “Thế thì, em vẫn bị tổn hại, và em vẫn sẽ lấy anh.”

“Không,” cô nhạo báng nói. “Em không lấy anh.”

“Ồ, em sẽ lấy,” anh nói, ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn. “Em chỉ không biết điều đó thôi.”

Cô lùi xa khỏi anh. “Em không hiểu làm thế nào anh ép buộc em được.”

Anh tiến tới một bước. “Anh không hiểu làm thế nào em ngăn anh được.”

“Em sẽ hét lên gọi MacDownes.”

“Anh không nghĩ em sẽ làm thế.”

“Em sẽ làm. Em thề đấy.” Cô mở miệng rồi nhìn sang xem anh có thấy sự cảnh cáo của cô không.

“Cứ tự nhiên,” anh nói, nhún vai suông sã. “Lần này ông ta sẽ không làm anh mất cảnh giác đâu.”

“Mac...”

Anh đưa tay bịt miệng cô với tốc độ đáng kinh ngạc. “Đồ ngốc. Ngoài việc anh không muốn ông quản gia vô sĩ quyền anh già của em can thiệp vào việc riêng của mình, chẳng lẽ em không cân nhắc đến việc sự xâm nhập của ông ta sẽ chỉ thúc đẩy thêm đám cưới của chúng ta à? Em không muốn bị bắt gập trong một tình thế khiến thanh danh bị tổn hại, đúng không?”

Miranda cắn nhằn điều gì đó dưới bàn tay anh và sau đó đâm vào hông anh cho tới khi anh bỏ tay ra. Nhưng cô không gọi MacDownes nữa. Bất đắc dĩ cô đành chấp nhận điều anh đã chỉ ra. “Thế thì tại sao anh không để em kêu lên?” cô chế nhạo. “Hừm? Không phải kết hôn là điều anh mong muốn sao?”

“Phải, nhưng anh nghĩ em thích bước vào cuộc hôn nhân với đôi chút phẩm giá.”

Miranda không sẵn sàng đáp trả, nên cô khoanh tay trước ngực.

“Giờ anh muốn em nghe anh nói đây,” anh hạ thấp giọng, nâng cằm cô lên trong tay anh và buộc cô phải nhìn anh. “Và hãy nghe cho cẩn thận, bởi vì anh chỉ nói điều này một lần thôi. Em sẽ lấy anh trước khi tuần lễ này kết thúc. Vì thật tiện lợi làm sao là em đã chạy đến tận Scotland, nên chúng ta không cần giấy hôn thú đặc biệt. Em thật may mắn vì anh không lôi em tới một nhà thờ ngay bây giờ đây. Hãy kiểm cho mình một chiếc váy và vài bông hoa, bởi vì, em yêu, em sắp kiếm được cho mình một cái tên mới rồi đấy.”

Cô bắn cho anh một cái nhìn trừng trừng gay gắt, không thể nghĩ ra được lời nào đủ thể hiện cơn thịnh nộ của mình.

“Và đừng bao giờ nghĩ đến việc chạy trốn lần nữa,” anh uể oải nói. “Báo cho em biết nhé, anh đã thuê một căn hộ chỉ cách đây hai nhà và đã sắp xếp giám sát ngôi nhà này hai tư trên hai tư giờ một ngày. Em sẽ không đi được đến cuối phố đâu.”

“Lạy Chúa tôi,” cô thở hắt. “Anh điên rồi.”

Anh cười cợt trước câu nói ấy. “Hãy cân nhắc lại lời tuyên bố ấy. Nếu anh lôi mười người vào đây và giải thích rằng anh đã lấy đi sự trinh trắng của em, yêu cầu em lấy anh và em từ chối, thì em nghĩ họ sẽ cho rằng ai điên nào?”

Cô đang tức xì khói, và cô nghĩ mình có thể nổ tung được.

“Không phải anh!” anh hớn hở. “Giờ thì hãy há lên, mèo con, và hãy nhìn và mặt tươi sáng. Chúng ta sẽ có nhiều con cái hơn và có một khoảng thời gian tuyệt vời để làm việc đó, anh hứa không bao giờ đánh em hay cấm em làm bất cứ điều gì không quá ngu ngốc, và cuối cùng em sẽ là chị em với Olivia. Em còn muốn gì nữa nào?”

Tình yêu. Nhưng cô không thể nói ra từ ấy.

“Nói tóm lại, Miranda, em có thể ở vào tình thế còn tồi tệ hơn thế này nữa đấy.”

Cô vẫn chẳng nói chẳng rằng.

“Nhiều phụ nữ sẽ sướng run lên nếu được đổi chỗ với em đấy.”

Cô bắn khoăn không biết có cách nào xóa quách cái vẻ tự mãn trên mặt anh mà không làm anh bị thương tật vĩnh viễn không.

Anh cúi người tới trước vẻ khêu gợi. “Và anh có thể hứa với em là anh sẽ rất, rất lưu tâm chăm chút cho những nhu cầu của em.”

Cô nắm chặt hai bàn tay sau lưng bởi vì chúng đang bắt đầu run lên vì tuyệt vọng và giận dữ.

“Một ngày nào đó em sẽ cảm ơn anh về điều này.”

Lại còn thế nữa. “Aaaaaaaaaaaaaa!” cô hét lên không đầu không đuôi, phóng mình vào anh.

“Cái quái quỷ gì thế?” Turner xoay lại, cố tóm lấy cô cùng những nắm đầm đẫm dử dội của cô đang nhắm vào anh.

“Đừng bao giờ... đừng bao giờ nói, ‘một ngày nào đó em sẽ cảm ơn anh về điều này’ một lần nữa! Nghe không hả! Đừng bao giờ!”

“Dừng lại, đàn bà thật là! Chúa ơi, em điên rồi!” Anh giơ hai cánh tay che mặt. Tư thế khá hèn nhát đối với anh, nhưng sự lựa chọn này là để cú đâm của cô không vô tình trúng vào mắt anh. Còn làm được gì nữa chứ, khi anh không thể tự vệ. Anh chưa bao giờ đánh một phụ nữ, và anh không định bắt đầu ngay bây giờ.

“Và đừng bao giờ dùng cái giọng trịch thượng đó với em lần nữa,” cô yêu cầu, thọc cho anh một cú giận dữ vào ngực.

“Bình tĩnh lại nào, em yêu. Anh hứa anh sẽ không bao giờ dùng giọng trịch thượng bề trên với em nữa.”

“Bây giờ anh đang dùng nó đấy,” cô gào lên.

“Không, không một chút nào.”

“Có, anh có dùng.”

“Không, anh không.”

“Có, anh có.”

Chúa nhân từ, chuyện này đang trở nên hết sức mệt mỏi. “Miranda, chúng ta đang cư xử như trẻ con đấy.”

Hình như cô trở nên cao lớn hơn, và ánh mắt hoang dã đã đâm trúng nỗi sợ hãi trong tim anh. Cô khẽ lắc đầu và đập lại, “Em không quan tâm.”

“Thế thì, có lẽ nếu em bắt đầu cư xử như người lớn, anh sẽ thôi nói với em bằng cái giọng gọi là trịch thượng bề trên của anh.”

Mắt nhắm lại, cô làu bàu trong họng. “Anh biết không, Turner? Thỉnh thoảng anh cư xử giống hệt một con lừa.” Nói đến đó, cô thu bàn tay thành một nắm đầm, kéo cánh tay ra sau rồi phóng tới.

“Quý tha ma bắt!” Bàn tay anh phóng lên che mắt, và anh sờ vào chỗ da nóng bừng về không tin nổi. “Kẻ quái nào dạy em vung nắm đấm thế hả?”

Cô mỉm cười về tự mãn. “MacDownes.”

24 Tháng tám 1819 - tối muộn hôm đó

MacDownes báo cho ông bà mình biết về vị khách ngày hôm nay của mình, và họ nhanh chóng đoán ra anh là ai. Ông ngoại quát tháo khoảng mười phút rằng làm sao mà đứa con trai nào đó mình không thể viết thư cho lại có thể chường mặt ra, cuối cùng bà làm ông bình tĩnh lại và hỏi mình lý do anh đến đây.

Mình không thể nói dối họ. Mình chưa bao giờ có khả năng làm điều đó. Mình kể với họ sự thật - rằng anh đến để cưới mình. Phản ứng của họ là vô cùng vui sướng và thậm chí cả nhẹ nhõm nữa cho tới khi mình bảo họ rằng mình đã từ chối. Ông ngoại lại lao vào một tràng đả kích khác, chỉ khác lần này đối tượng là mình, và sự thiếu suy xét của mình. Hoặc ít nhất mình nghĩ rằng đó là điều ông đã nói. Ông đến từ vùng Tây Bắc Scotland, mặc dù ông nói tiếng Anh chính thống với trọng âm hoàn hảo, nhưng giọng địa phương của ông vẫn xen vào khi ông buồn bực.

Ông thực sự buồn rầu.

Vậy nên bây giờ mình thấy ba người bọn họ về một phe chống lại mình. Mình sợ mình có thể thua trận này mất thôi.

15. Chương 15

Vì tình thế đang chống lại Miranda nên rõ ràng cô phải cầm cự càng lâu càng tốt, và đến giờ đã được ba ngày rồi.

Bà ngoại cô phát động cuộc tấn công, sử dụng sự ngon ngọt và óc xét đoán. “Nào, cháu yêu,” bà nói, “bà hiểu rằng sự quan tâm của ngài Turner có lẽ hơi chậm trễ một chút, nhưng anh ta đã đến để thảo luận, và, ờ, cháu đã...”

“Bà không cần phải nói điều đó,” Miranda đỏ bừng mặt giận dữ.

“À, cháu đã làm thế.”

“Cháu biết.” Có Chúa chứng giám, cô biết. Hầu như cô có nghĩ được điều gì khác nữa đâu.

“Nhưng thật sự, cháu yêu, có vấn đề gì không ổn với ngài Tử tước thế? Anh ta có vẻ là một anh chàng khá tốt, và đã cam đoan với chúng ta rằng anh ta sẽ cấp và chăm sóc cháu một cách thích đáng.”

Miranda nghiêng rằng. Turner đã ghé qua vào buổi tối hôm trước để tự giới thiệu với ông bà ngoại cô. Cô tin chắc anh đã khiến ông bà cô mê ngay trong vòng chưa đầy một giờ. Người đàn ông đó nên bị cấm bén mảng lại gần phụ nữ ở đủ mọi lứa tuổi.

“Và anh ta khá đẹp trai, bà nghĩ thế,” bà ngoại cô tiếp tục. “Cháu không nghĩ thế sao? Dĩ nhiên cháu cũng nghĩ vậy rồi. Xét cho cùng, khuôn mặt của anh ta không phải kiểu mà người này nghĩ đẹp còn người khác lại không. Gương mặt của anh ta thuộc kiểu mọi người đều thấy đẹp. Cháu không đồng ý sao?”

Miranda đồng ý, nhưng cô không định nói ra.

“Dĩ nhiên, đẹp trai là một nhẽ, biết bao nhiêu người ngoại hình đẹp để lại có trí tuệ nghèo nàn.”

Miranda thậm chí không muốn nghĩ tới điều đó.

“Nhưng hoá ra anh ta lại còn rất thông minh, và cũng khá là lịch sự, ân cần. Tóm lại, Miranda ạ, cháu có thể làm chuyện này tồi tệ hơn nhiều đấy.” Khi cô cháu gái của bà vẫn chẳng đáp lại, bà tiếp tục với giọng mỉa mai hiếm thấy. “Và bà không nghĩ cháu sẽ có thể làm tốt hơn nữa đâu.”

Cô thấy nhói nhói, nhưng đó là sự thật. Mặc dù vậy, cô tuyên bố, “Có thể cháu vẫn không kết hôn.”

Vì bà cô không thấy đó là một lựa chọn có thể trụ vững được, nên bà chẳng buồn đáp. “Không phải bà đang nói về tước vị của anh ta,” bà lại đột ngột lên tiếng. “Hay tài sản của anh ta. Anh chàng vẫn sẽ là một đám tốt nếu không có một xu dính túi.”

Miranda tìm ra cách trả lời bà, cô chỉ cần húng hắng nước đôi trong cổ họng, hơi lắc đầu, hơi nghiêng đầu và nhún vai. Như thế, cô hy vọng, là được rồi.

Nhưng vẫn chưa xong. Chưa ngã ngũ. Turner tiến hành vòng kế tiếp bằng cách cố quyến rũ bản tính lãng mạn của cô bỏ hoa lớn cứ khoảng hai giờ lại đến một lần, mỗi bó có một mẩu giấy ghi lời nhắn, “Hãy lấy anh, Miranda.”

Miranda cố hết sức làm ngỡ chúng, điều đó không dễ, bởi vì chúng nhanh chóng lấp đầy mọi góc nhà. Tuy nhiên, anh đã đạt được một bước thâm nhập lớn đối với ông bà cô, họ tăng cường gấp đôi nỗ lực với quyết tâm được thấy Miranda sánh duyên cùng vị Tử tước quyến rũ hào phóng này.

Lần kế tiếp, ông ngoại cô cố tiếp cận bằng cách thức hung hăng hơn nhiều. “Vì Chúa, thưa tiểu thư,” ông gầm lên. “Cháu có mất trí không thế?”

Vì chính Miranda cũng không còn chắc chắn là mình biết câu trả lời, nên cô không đáp.

Turner là người kế tiếp, lần này anh đã phạm phải một lỗi chiến thuật. Anh gửi một mẩu giấy viết, “Anh tha thứ cho em vì đã đánh anh.” Ban đầu Miranda nổi điên lên. Lại là cái giọng trịch thượng bề trên đã trở thành nguyên nhân khiến cô đâm anh lần trước. Nhưng sau đó cô nhận ra nó có nghĩa gì - một lời cảnh cáo dịu dàng. Anh sẽ không nhân nhượng tính bướng bỉnh của cô lâu hơn nữa.

Vào ngày thứ hai của cuộc vây hãm, Miranda quyết định cô cần ít không khí mát mẻ trong lành - thật sự, hương thơm của tất cả chỗ hoa này rõ ràng có vị ngọt ngào giả tạo - nên Miranda cầm cái mũ tròn và hướng về khu vườn nằm trên phố Nữ hoàng cách nhà không xa.

Turner bắt đầu bám theo cô ngay lập tức. Anh không hề nói đùa khi bảo cô rằng anh đang đặt nhà cô dưới sự giám sát chặt chẽ. Tuy nhiên, anh lại chẳng buồn bỏ chút công sức để đề cập đến việc mình không hề thuê thám tử chuyên nghiệp theo dõi. Người hầu riêng của anh đã được nhận vinh hạnh đó, và sau tám giờ đồng hồ liên nhìn chăm chăm ra cửa sổ, chàng ta đã nhẹ nhõm bao nhiêu khi quý cô nọ cuối cùng cũng ra khỏi nhà, và chàng ta có thể rời trụ gác của mình.

Turner mỉm cười quan sát Miranda bước vội vã, dứt khoát đến công viên, rồi anh cau mày khi nhận ra cô không dẫn theo hầu gái. Edinburgh không nguy hiểm như London, nhưng chắc chắn một quý cô hiền lành sẽ không mạo hiểm ra ngoài một mình. Kiểu hành vi này cần phải chấm dứt khi họ đã kết hôn.

Và họ sẽ kết hôn. Miễn bàn luận thêm.

Tuy nhiên, anh sẽ phải tiếp cận vấn đề này bằng một phương thức nào đấy khéo léo tế nhị hơn. Nghĩ lại thì lời nhắn bày tỏ sự tha thứ của anh có lẽ là một sai lầm. Khỉ thật, ngay khi viết ra anh đã biết nó sẽ làm cô khó chịu, nhưng dường như anh không thể ngăn mình lại. Không thể nào khi mà cứ mỗi lần nhìn vào gương, anh lại thấy con mắt thâm tím nhìn mình chòng chọc.

Miranda vào công viên và sải bước dọc theo lối đi vài phút cho tới khi thấy một cái ghế băng còn trống. Cô phủ bụi, ngồi xuống và lôi một cuốn sách ra khỏi chiếc túi đeo bên mình.

Từ chỗ đứng quan sát cách đó khoảng năm mươi mét, Turner vẫn đang mỉm cười. Anh thích ngắm cô. Anh ngạc nhiên thấy mình thỏa mãn biết bao khi chỉ đứng đó dưới gốc cây và ngắm nhìn cô đọc sách. Những ngón tay cô mềm mại thanh nhã khi lật giở từng trang sách. Turner đột nhiên tưởng tượng cô đang ngồi sau bàn viết trong phòng khách ăn thông với phòng ngủ của anh ở dinh thự Northumberland. Cô đang viết thư, có lẽ cho Olivia, vừa mỉm cười vừa kể lại chi tiết các sự kiện trong ngày.

Turner bỗng nhận ra cuộc hôn nhân này không chỉ đúng đắn, mà nó còn rất tốt đẹp, và anh sẽ khá hạnh phúc với cô.

Huýt sáo một mình, anh thong thả đi tới chỗ Miranda và ngồi phịch xuống bên cạnh. “Xin chào, mèò con.”

Cô nhìn lên và thở dài, đảo mắt. “Ôi, là anh à.”

“Anh thật không mong có ai khác sẽ biểu lộ lòng yêu mến với mình như em.”

Cô nhăn nhó khi nhìn lên mặt anh. “Em xin lỗi vụ con mắt của anh.”

“Ồ, nếu em còn nhớ thì anh đã tha thứ cho em rồi.”

Cô cứng người. “Em nhớ

“Phải,” anh lầm bầm. “Anh biết là em sẽ nhớ mà.”

Cô đợi một lúc, có lẽ đợi anh bỏ đi. Sau đó cô quay lại chú mục vào cuốn sách và thông báo, “Em sẽ đọc sách.”

“Anh thấy rồi. Thế là rất tốt. Anh thích phụ nữ biết mở mang đầu óc.” Anh giật quyển sách từ tay cô và lật ngược nó để xem tựa đề. “Kiêu hãnh và định kiến. Em thích nó à?”

“Em rất thích.”

Anh phớt lờ giọng ngang ngạnh của cô trong khi lật trang đầu tiên, vẫn dùng ngón trỏ đánh dấu chỗ cô đang đọc. “Có một sự thật mà ai cũng công nhận, đây là: một người đàn ông độc thân sở hữu một gia sản lớn hẳn sẽ muốn có một cô vợ.”

Miranda cố giật cuốn sách lại, nhưng anh đã giữ nó ra khỏi tầm với của cô.

“Hừmm,” anh mơ màng. “Một ý nghĩ thú vị. Chắc chắn là anh đang muốn một cô vợ.”

“Về London đi,” cô vặc lại. “Anh sẽ tìm thấy vô số phụ nữ ở đó.”

“Và anh đang sở hữu một gia sản lớn.” Anh nhào người tới trước nhe răng cười với cô. “Phòng trường hợp em không nhận ra.”

“Em thấy nhẹ nhõm như sắp bay lên đến nơi đây vì biết rằng anh không bao giờ chết đói.”

Anh nín cười. “Ôi, Miranda, tại sao em không chịu đầu hàng nhỉ? Em không thể thắng trận này đâu.”

“Em không hình dung nổi có bao nhiêu linh mục sẽ làm lễ kết hôn cho một cặp đôi mà không có sự đồng ý của người phụ nữ.”

“Em sẽ đồng ý,” anh nói bằng giọng điệu

“Ồ?”

“Em yêu anh, nhớ không?”

Miệng Mirana mím chặt. “Chuyện đó từ rất lâu rồi.”

“Gì cơ, hai hay ba tháng nhỉ? Không quá lâu. Nó sẽ quay trở lại với em thôi.”

“Với cách hành xử của anh bây giờ thì không đâu.”

“Thật là miệng lưỡi sắc bén,” anh mỉm cười lấu cá. Rồi anh cúi lại gần cô. “Nếu em cần biết thì đó là một trong những điều anh thích nhất ở em đây.”

Miranda phải gập các ngón tay lại để kìm mình không bóp cổ anh. “Em tin em đã hít đủ không khí trong lành rồi,” cô phát biểu, ôm thật chặt cuốn sách trước ngực và đứng lên. “Em về nhà đây.”

Anh lập tức đứng dậy. “Thế thì anh sẽ đi cùng em, Phu nhân Turner.”

Cô xoay ngoắt lại. “Anh vừa gọi em là gì?”

“Chỉ đang thử cái tên thôi mà,” anh lầm bầm. “Nghe khá hợp, anh nghĩ thế. Em cũng nên tự làm quen với nó càng sớm càng tốt.”

Miranda lắc đầu rồi dợm bước về nhà. Cô cố gắng đi trước anh vài bước, nhưng đôi chân anh quá dài, nên anh chẳng gặp khó khăn gì để đi ngang hàng với cô. “Em biết không, Miranda,” anh lịch sự nói, “nếu em có thể cho anh một lý do tại sao chúng mình không nên lấy nhau, thì anh sẽ để em yên.”

“Em không thích anh.”

“Đó là nói dối nên không tính.”

Cô nghĩ một lúc nữa, vẫn rảo bước nhanh hết mức có thể. “Em không cần tiền của anh.”

“Dĩ nhiên em không cần. Năm ngoái Olivia đã nói với anh là mẹ em để lại cho em một khoản thừa kế. Đủ để sống. Nhưng rõ là hơi thiếu cận khi từ chối cưới một ai đó vì em không muốn có nhiều tiền hơn, em không nghĩ thế sao?”

Cô nghiêng chặt hai hàm răng và tiếp tục bước đi. Họ đã đến bậc thềm dẫn lên nhà ông bà ngoại cô, và Miranda bước lên thật nhanh. Nhưng trước khi cô kịp vào nhà, một tay Turner đã đặt lên cổ tay cô, ấn đủ nhẹ để đảm bảo với cô rằng anh không khinh suất.

Và rồi anh vẫn tùm tùm vừa nói vừa cười. “Em thấy chưa? Không có một lý do nào cả.”

Đáng lẽ cô phải thấy chùn bước mới phải.

“Có lẽ không,” thế nhưng cô chỉ lạnh nhạt nói, “nhưng cũng chẳng có lý do nào để làm thế cả.”

“Thanh danh của em không phải là lý do sao?” anh hỏi một cách êm ái.

Cô cảnh giác nhìn thẳng vào mắt anh. “Nhưng thanh danh của em không gặp nguy hiểm.”

“Không ư?”

Cô ghen thở. “Anh sẽ không làm thế.”

Anh nhún vai, một cử động nhỏ xíu của vai anh cũng gây ra cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô. “Bình thường thì không ai nghĩ anh tàn nhẫn, nhưng đừng đánh giá thấp anh, Miranda. Anh sẽ cưới em.”

“Tại sao anh lại muốn thế?” cô la lên. Anh không phải làm điều đó. Không ai ép buộc anh cả. Thật ra Miranda còn cho anh một lối thoát bằng phẳng dẫu bạc nữa cơ mà.

“Anh là một quý ông,” anh đáp trả. “Anh quan tâm tới các hành vi vượt giới hạn của mình.”

“Em là một hành vi vượt giới hạn sao?” cô thì thầm. Bởi vì không khí đã bị hút cạn khỏi hai lá phổi của Miranda nên cô chỉ có thể bật ra một tiếng thì thầm.

Anh đứng đối mặt với cô với vẻ không thoải mái mà cô chưa từng thấy ở anh trước đây. “Anh không nên quyến rũ em. Đáng lẽ anh phải biết rõ điều đó. Và anh đáng lẽ không nên bỏ mặc em nhiều tuần sau đó như vậy. Anh không có lý do gì để biện minh cho việc này, để bào chữa cho những sai lầm của bản thân. Nhưng anh sẽ không cho phép danh dự của mình bị quăng sang một bên. Và anh sẽ cưới em.”

“Anh muốn em, hay anh muốn danh dự của anh?” Miranda thì thầm.

Anh nhìn cô như thể cô đã bỏ lỡ mất một bài học quan trọng. Rồi anh nói, “Chúng là một.”

28 Tháng tám 1819

Mình đã cưới anh.

Đó là một đám cưới nhỏ thôi. Nhỏ xíu, thật vậy, khách mời duy nhất là ông bà ngoại của Miranda, bà vợ của cha xứ, và - chiều theo sự nài nỉ của Miranda - MacDownes.

Họ lên đường đến nhà anh ở Northumberland ngay sau hôn lễ vì Turner nhất quyết muốn như vậy. Hôn lễ cũng theo ý anh, được tổ chức vào thời điểm sớm khùng khiếp để họ có thể khởi hành thuận lợi trở về Rosedale - ngôi nhà mục sư có từ thời kỳ khôi phục quân chủ của Anh mà cặp đôi mới này sẽ gọi là tổ ấm.

Sau khi Miranda tạm biệt mọi người, anh giúp cô trèo vào xe, hai bàn tay anh nắn nắn ở eo cô trước khi nâng cô lên. Một cảm xúc kỳ lạ chưa từng thấy tràn qua anh, và Turner hơi sững sốt khi nhận ra đó là trạng thái mãn nguyện.

Cuộc hôn nhân với Leticia có nhiều ý nghĩa, nhưng không bao giờ là sự bình yên, thanh thản. Turner đã bước vào khối liên kết tấn công dồn dập đến chóng mặt giữa sự thèm khát và cảm giác kích động nhanh

chóng chuyển thành trạng thái vỡ mộng và cảm giác mất mát tan nát. Và khi cơn bão qua đi, tất cả những gì còn lại chỉ là sự giận dữ.

Anh thích ý tưởng kết hôn với Miranda hơn. Cô đáng tin cậy. Cô sẽ không bao giờ phản bội anh bằng thân thể hay lời nói của mình. Và mặc dù không cảm thấy sự si mê đến mức ám ảnh như với Leticia trước kia, anh vẫn khao khát có cô - Miranda - với cảm xúc mãnh liệt mà anh không thể tin nổi. Mỗi lần nhìn thấy cô, nghĩ thấy cô, nghe thấy cô... anh đều muốn cô. Anh muốn chạm lên cánh tay cô để cảm nhận hơi ấm từ cơ thể cô. Anh muốn nhớ lại cô kỹ hơn, muốn hít thở cô khi họ đi ngang qua nhau.

Mỗi khi nhắm mắt, anh lại quay trở về căn lều đi săn ấy, bao phủ cơ thể cô bằng cơ thể anh, bị khuấy phục bởi một thứ gì đó sâu thẳm trong anh, một thứ gì đó nguyên sơ và chiếm hữu, cùng đôi chút hoang dại.

Cô đã là của anh. Và giờ cô sẽ lại là của anh.

Anh bước vào xe ngay sau cô và ngồi xuống cùng một bên, mặc dù không phải ngay sát cô. Anh không muốn gì hơn là được ngồi sát cô và kéo cô vào lòng anh, nhưng anh cảm thấy cô cần một chút thời gian.

Hôm nay họ sẽ có nhiều thời gian bên nhau trên chiếc xe này. Anh có thể tận dụng thời gian của mình.

Anh ngắm nhìn cô vài phút khi xe bắt đầu lăn bánh rời khỏi Edinburgh. Cô siết chặt những nếp gấp của chiếc váy cưới màu xanh bạc hà. Các khớp ngón tay của cô đang chuyển thành màu trắng, một lời tuyên bố cho tâm trạng căng thẳng mâu thuẫn của cô. Hai lần Turner với tay ra định chạm vào cô, nhưng rồi lại rút về, không chắc liệu khúc dạo đầu của anh có được chào đón không. Tuy nhiên, vài phút sau anh khẽ nói, “Nếu em muốn khóc thì anh sẽ không chỉ trích gì em đâu.”

Cô không quay lại. “Em ổn.”

“Em chắc chứ?”

Cô nuốt khan. “Dĩ nhiên. Em vừa mới cưới xong, không phải sao? Chẳng phải đó là điều mà bất kỳ phụ nữ nào cũng muốn sao?”

“Đó có phải điều em muốn không?”

“Bây giờ hơi quá muộn để nghĩ tới chuyện này rồi, anh không nghĩ

Anh mỉm cười về giễu cợt. “Anh không kinh khủng đến thế đâu, Miranda.”

Cô buông một tiếng cười lo lắng. “Dĩ nhiên không. Anh là điều em vẫn luôn mong muốn mà. Đó là điều anh vẫn nói đi nói lại với em mấy ngày vừa rồi, không đúng sao? Em yêu anh mãi mãi.”

Anh thầm ước những lời cô nói không mang cái giọng điệu mỉa mai đến thế. “Đến đây nào,” anh nói, nắm lấy cánh tay cô kéo lại gần anh.

“Em thích ở đây... đợi đã... ôi!” cô bị ép ngồi cạnh anh, cánh tay anh như gọng sắt vòng quanh người cô.

“Thế này tốt hơn nhiều, em không nghĩ thế à?”

“Bây giờ em không thể nhìn ra ngoài cửa sổ được,” cô cáu kỉnh.

“Ngoài đó chả có gì mà em chưa nhìn thấy trước đây cả.” Anh gạt màn che ngó ra ngoài. “Để xem nào, cây cối, bãi cỏ, một hai túp lều. Toàn là những thứ bình thường.” Anh cầm lấy tay cô và uể oải vuốt ve từng ngón tay. “Em có thích cái nhẫn này không?” anh hỏi. “Nó khá đơn giản, anh biết thế, nhưng những chiếc nhẫn vàng giản dị là tục lệ trong gia đình anh.”

Hơi thở của Miranda bắt đầu nhanh hơn khi hai bàn tay cô được sưởi ấm bằng những cái vuốt ve của anh. “Nó rất đáng yêu. Em... em không thích bất cứ thứ gì phô trương.”

“Anh cũng không nghĩ em sẽ thích những thứ phô trương. Em là một sinh vật nhỏ bé tao nhã mà.”

Cô đỏ mặt, bồn chồn xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay mình. “Ồ, nhưng chính Olivia là người chọn lựa toàn bộ quần áo tư trang của em.”

“Dù sao thì anh chắc chắn em sẽ không để con bé lựa chọn bất cứ thứ gì sắc sỡ hoặc lòe loẹt.”

Miranda liếc trộm anh. Anh đang mỉm cười với cô thật dịu dàng, gần như là nhân hậu, nhưng các ngón tay anh thì nghịch ngợm một cách tinh quái trên cổ tay cô, truyền cảm giác run rẩy kích thích cùng những tia lửa điện vào tận sâu thẳm trong cô. Rồi anh nâng tay cô lên miệng, đặt một cái hôn êm ái đến tê dại vào cườm tay cô. “Anh có một thứ khác cho em,” anh thì thào.

Cô không dám nhìn anh lần nữa. Không thể làm thế nếu cô muốn giữ dù chỉ chút xíu sự điềm tĩnh.

“Quay người lại đi,” anh dịu dàng yêu cầu. Anh đặt hai ngón tay dưới cằm cô và xoay nghiêng mặt cô về phía anh. Thò tay vào túi, anh lôi ra một cái hộp trang sức bọc nhung. “Trong cả tuần lễ dồn dập vừa rồi, anh quên mất không tặng em một chiếc nhẫn đính hôn đúng cách.”

“Ồ, nhưng điều đó không cần thiết, “ cô nói nhanh, nhưng không thật lòng.

“Im nào, mèo con,” anh nhoẻn miệng cười. “Và nhận lấy món quà duyên dáng của em đi.”

“Vâng, thưa ngài,” cô lạy bàu mở chiếc hộp. Bên trong là một viên kim cương sáng lấp lánh, được cắt gọt thành hình oval và đóng khung bởi hai viên sa phía nhỏ. “Nó đẹp quá, Turner,” cô thì thầm. “Nó hợp với màu mắt anh.”

“Đó không phải ý định của anh, anh cam đoan với em đấy,” anh nói, giọng khàn khàn. Anh lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, luồn vào ngón tay mảnh mai của cô. “Nó có vừa không?”

“Hoàn hảo.”

“Em chắc chứ?”

“Em chắc chắn, Turner. Em... cảm ơn anh. Thật chu đáo.” Trước khi kịp bảo mình dừng lại, cô đã rướn người hôn nhẹ lên má anh.

Anh giữ lấy khuôn mặt cô trong hai tay mình. “Anh không phải là đức ông chồng khủng khiếp đâu, em sẽ thấy.” Mặt anh gần sát cho tới khi môi anh đặt xuống môi cô một nụ hôn dịu dàng. Cô ngã người vào anh, bị thu hút bởi hơi ấm và những lời thì thầm êm ái nơi miệng anh. “Quá mềm mại,” anh thì thầm, kéo những chiếc ghim cài ra khỏi mái tóc cô để anh có thể luồn hai bàn tay vào nó. “Quá mềm mại và quá ngọt ngào. Anh chưa bao giờ mơ...”

Miranda ngửa cổ để cho môi anh thâm nhập nhiều hơn. “Chưa bao giờ mơ cái gì?”

Môi anh di chuyển nhẹ nhàng khắp da cô. “Rằng em giống thế này. Rằng anh muốn em như thế này. Rằng nó có thể như thế này.”

“Em thì luôn biết. Em thì luôn biết điều này.” Từ ngữ vượt khỏi miệng cô trước khi cô kịp cân nhắc sự khôn ngoan của chúng, và rồi cô quyết định không quan tâm nữa. Không cần phải quan tâm gì nữa khi anh đang hôn cô như thế này, khi hơi thở của anh đang ngày càng gấp gáp hòa hợp với hơi thở của cô.

“Em quả thực rất thông minh,” anh thì thào. “Anh đáng lẽ nên nghe lời em từ lâu rồi.” Anh bắt đầu nói lỏng vai áo của cô, rồi ép môi anh lên ngực cô, ngọn lửa của nó chứng minh quá nhiều điều đối với Miranda. Cô ưỡn lưng lên áp sát vào anh, và khi các ngón tay anh lần tới hàng khuy trên váy, cô không hề kháng cự. Mấy giây sau, chiếc váy dài đã trượt xuống, và môi anh tìm đến bầu ngực cô.

Miranda rên rỉ trước cơn choáng váng và khoái cảm. “Ôi, Turner, em...” Cô thở dài. “Nữa...”

“Một mệnh lệnh mà anh chỉ có thể vui mừng tuân theo.”

Anh mãi mê như một đứa trẻ, trong khi hai bàn tay anh tiếp tục lang thang. Trên chân cô, quanh eo cô - như thể anh đang cố gắng đánh dấu cô, để đóng dấu cô mãi mãi là của anh.

Cô cảm thấy sự phóng túng, cảm thấy là đàn bà. Và cô cảm thấy một nhu cầu thiêu đốt từ nơi nào đó sâu bên trong cô, nồng nhiệt và kỳ lạ. “Em muốn anh,” cô hổn hển, các ngón tay luồn sâu vào mái tóc anh. “Em muốn...”

Những ngón tay anh lang thang lên cao hơn, tới nơi da thịt mềm mại nhất của cô.

“Em muốn cái đó.”

Anh cười lặng lẽ trên cổ cô. “Sẵn sàng phục vụ, thưa Phu nhân Turner.”

Cô thậm chí không có thời gian để ngạc nhiên trước cái tên mới của mình. Anh đang làm điều đó - Chúa ơi, cô thậm chí không biết gì cả - và tất cả những gì cô có thể làm là cố không la lên.

Và rồi anh kéo người ra - không phải các ngón tay anh, cô sẽ giết anh nếu anh làm thế - nhưng đầu anh kéo ra đủ xa để nhìn xuống cô chăm chú với nụ cười ngọt ngào. “Anh biết một thứ khác em sẽ thích,” anh trêu chọc.

Môi Miranda hé ra vẻ ngạc nhiên nín thở khi anh quỳ xuống sàn xe trên hai đầu gối. “Turner?” cô thì thầm, bởi vì chắc chắn anh chẳng có gì để làm ở dưới đó cả. Chắc chắn anh sẽ không...

Cô thở hổn hển khi đầu anh biến mất dưới váy cô.

Rồi cô lại thở gấp khi cảm thấy anh, nóng bỏng và đòi hỏi, đang hôn dọc theo bắp đùi cô.

Và sau đó cô hiểu ra anh định làm gì. Những ngón tay anh đang làm công việc tuyệt vời là khuấy động cô giờ đã thay đổi vị trí. Anh mở rộng cô hơn, cô điên cuồng nhận ra, việc chia tách cô, chuẩn bị cô cho...

Đôi môi anh.

Sau đó chẳng còn khả năng tư duy bằng lý trí. Bất cứ điều gì cô đã nghĩ, đã cảm thấy lần đầu tiên - và quả thực lần đầu tiên rất tuyệt vời - đều không so sánh được với điều này. Cái miệng anh thật tinh quái, xấu xa, và cô đã bị mê hoặc. Cô vỡ tan ra, tới từng tế bào trong cơ thể, tới từng giọt cuối cùng trong tâm hồn.

Chúa ơi, cô nghĩ, cố gắng một cách tuyệt vọng để tìm lại hơi thở. Làm sao người ta có thể sống sót nổi với chuyện này nhỉ?

Gương mặt tươi cười của Turner đột ngột xuất hiện trước cô. “Món quà cưới đầu tiên của em đây,” anh nó “Em... em...”

“Chỉ cần nói ‘cảm ơn anh’ là đủ,” anh nói, vẻ trâng tráo chưa từng thấy.

“Cảm ơn anh,” cô thở dài.

Anh dịu dàng hôn lên môi cô. “Em rất, rất được hoan nghênh.”

Miranda nhìn anh chỉnh lại áo váy cho mình, cẩn thận che kín cho mình và hoàn thành công việc với một cái vỗ nhẹ lên cánh tay. Sự đam mê của anh dường như đã tắt ngóm, ngược lại cô vẫn cảm thấy như thể có một ngọn lửa đang liếm dần từ bên trong cô. “Anh không... à, anh không...”

Một nụ cười tinh quái thoáng qua mặt anh. “Anh không muốn gì hơn thế, nhưng trừ phi em muốn đem tân hôn ở ngay trên chiếc xe đang di chuyển này, còn không anh sẽ tìm cách nhịn vậy.”

“Đây chưa phải đem tân hôn sao?” cô ngờ vực hỏi.

Anh lắc đầu. “Chỉ là một buổi chiều dài nhỏ dành cho em thôi.”

“Ồ.” Miranda cố gắng nhớ xem tại sao cô lại phản đối cuộc hôn nhân này quá dữ dội thế. Một cuộc đời với những niềm vui nho nhỏ kiểu này nghe khá là thú vị.

Toàn thân cô mệt lử, cô cảm thấy tình trạng suy nhược đang bao trùm khắp người mình. Cô lặng lẽ đến ngồi bên anh. “Chúng mình sẽ làm lại chứ?” cô lầm bầm hỏi, rúc vào hơi ấm của anh.

“Ồ, có chứ,” anh thì thầm, cười một mình trong khi ngắm cô lơ mơ ngủ. “Anh hứa.”

16. Chương 16

Xét theo các tiêu chuẩn của giới quý tộc thì Rosedale là một cơ ngơi khá khiêm tốn. Từ mấy đời nay, ngôi nhà ẩm cúng và trang nhã này thuộc sở hữu của gia đình Bevelstoke. Đã thành thông lệ được dành cho người con trai cả sử dụng làm dinh thự ở nông thôn trước khi anh ta trở thành Bá tước và thừa kế Haverbreaks nguy nga lộng lẫy hơn nhiều. Turner yêu Rosedale, yêu những bức tường đá giản dị và những mái nhà có lỗ châu mai của nó. Nhưng trên hết, anh yêu khung cảnh hoang dã nơi đây, thiên đường của hàng trăm bụi hồng mọc tự do quanh nhà.

Họ đến nơi khá muộn, và đã dừng lại thư thả ăn trưa gần biên giới. Sau bữa trưa Miranda ngủ li bì - cô đã cảnh báo anh rằng chuyển động của xe thường làm cô buồn ngủ - nhưng Turner không thấy phiền. Anh thích sự tĩnh lặng ban đêm, chỉ có tiếng những con ngựa và cỗ xe lặn trong tiếng gió. Anh thích ánh trăng chảy tràn vào qua ô cửa sổ. Và anh thích liếc nhìn xuống cô vợ mới có kiểu ngủ say không mấy tao nhã này - miệng cô há ra, và nói thật là cô có ngáy một chút. Nhưng anh thích điều đó. Anh không biết tại sao, nhưng anh thích thế.

Và anh thích cái việc mình thích như thế.

Anh nhảy xuống xe, đặt ngón tay lên môi khi một người hầu cười ngựa đến gần định giúp, rồi anh vọt vào trong bế thốc Miranda bằng hai cánh tay. Cô chưa bao giờ tới Rosedale, mặc dù nó không quá xa vùng Lakes. Anh hy vọng dần dà cô cũng sẽ yêu nó như anh. Anh nghĩ cô sẽ yêu nó thôi. Anh biết rõ về cô, anh đang bắt đầu nhận ra điều đó. Anh không chắc nó xảy đến khi nào, nhưng anh có thể nhìn thấy thứ gì đó và nghĩ, Miranda sẽ thích cái này.

Turner đã ghé qua đây trên đường lên Scotland, và người hầu đã được hướng dẫn để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Nhưng anh lại không nói chính xác khi nào họ tới, vậy nên đám gia nhân không kịp tập hợp lại để làm lễ giới thiệu với nữ Tử tước mới. Turner thấy mừng vì điều đó, anh không muốn đánh thức Miranda.

Khi đi vào phòng ngủ của mình, anh rất biết ơn khi nhận thấy lửa đang cháy bập bùng trong lò sưởi. Giờ mới là tháng Tám nhưng đêm ở Northumberland đặc biệt giá buốt. Khi anh khê khàng đặt Miranda xuống giường, hai cậu người hầu mang đồng hành lý khiêm tốn của họ lên. Turner thì thầm với quản gia rằng cô vợ mới của anh có thể gặp mặt gia nhân vào sáng mai, hoặc có lẽ là muộn hơn một chút, rồi đóng cửa lại.

Miranda không ng nữa mà chuyển sang lau bầu không dứt, cô trở mình và ôm một cái gối vào ngực. Turner quay lại bên cô, khê thì thầm vào tai bảo cô im lặng. Dường như nhận ra giọng anh trong giấc ngủ, cô buông một tiếng thở dài thỏa mãn và lập tức lật người lại.

“Không dễ thế mà ngủ được,” anh càu nhàu. “Hãy cởi đồng váy áo này ra đã.” Cô đang nằm nghiêng nên anh cởi được khuy áo sau lưng cô. “Em có thể ngồi dậy một lúc không? Để anh cởi cái váy ra?”

Như một đứa trẻ ngại ngủ, Miranda để anh kéo dậy. “Chúng ta đang ở đâu thế?” cô ngáp, vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Rosedale. Nhà mới của em.” Anh nhắc chân váy cô lên quá hông để kéo chúng qua đầu cô.

“Ồ. Thật thoải mái.” Cô nằm vật trở lại giường.

Anh mỉm cười dịu dàng và thúc cô dậy. “Chỉ mấy giây nữa thôi.” Bằng một động tác khéo léo, anh kéo cái váy dài qua đầu cô, để lại mỗi bộ váy lót.

“Tốt rồi,” Miranda lầm bầm, cổ trườn vào dưới lớp chăn.

“Không nhanh thế đâu.” Anh tóm lấy mắt cá chân cô. “Ở đây chúng ta không mặc quần áo đi ngủ.” Chiếc váy lót nhập hội với đồng váy dài trên sàn nhà. Cuối cùng Miranda vừa vận nhận ra là mình đang khỏa thân, cô che dậy nó dưới lớp chăn và khăn trải giường, thở dài mãn nguyện và lập tức chìm vào giấc ngủ.

Turner nín cười, lắc đầu ngắm cô vợ của mình. Anh đã bao giờ để ý thấy lông mi của cô rất dài chưa nhỉ? Có lẽ chỉ tại ánh nến. Anh cũng đã mệt, nên anh cũng nhanh trút bỏ quần áo rồi trườn vào giường. Miranda đang nằm sát bên mép giường của mình, cuộn tròn như một đứa trẻ, nên anh trườn cánh tay ra kéo cô vào giữa giường, ở nơi anh có thể cuộn mình vào hơi ấm của cô. Làn da cô mềm mại không chịu nổi, anh uể oải

vuốt ve bụng cô. Hắn có chỗ nào đó anh vừa chạm vào làm cô buồn, nên cô bật ra một tiếng kêu khe khẽ và co người lên.

“Mọi chuyện sẽ tốt đẹp,” anh thì thầm. Họ đã yêu mến nhau, đã cuốn hút nhau, và là hơn phần lớn các cặp vợ chồng khác rồi. Anh hôn vào khuôn miệng đang ngủ của cô, đưa lưỡi nhẹ nhàng lần theo viền môi cô.

Mi mắt cô động đậy rồi mở ra.

“Hắn em là Người Đẹp Ngủ Trong Rừng,” anh thì thầm. “Bị đánh thức bằng một nụ hôn.”

“Mình đang ở đâu?” cô hỏi, giọng thều thào.

“Ở Rosedale. Em vừa mới hỏi anh xong.”

“Em à? Em không nhớ.”

Không thể dừng được, anh vươn tới hôn cô lần nữa. “A, Miranda, em rất ngọt.”

Cô buông tiếng thở dài mãi nguyện nho nhỏ vì nụ hôn của anh, nhưng rõ ràng cô đang gặp rắc rối với việc giữ cho mi mắt mình mở ra. “Turner?”

“Gì, mèo con?”

“Em xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì cơ?”

“Em xin lỗi. Em không thể... cái đó, em mệt quá.” Cô ngáp. “Không thể thực hiện bốn phận của mình được.”

Anh cười ranh mãnh khi kéo cô vào cánh tay mình. “Suyt,” anh thì thầm, cúi xuống hôn vào thái dương cô. “Đừng có nghĩ về nó như là một bốn phận. Nó quá tuyệt vời để có thể bị coi là bốn phận. Và anh không phải thứ vô lại ép buộc một phụ nữ đang kiệt sức. Chúng mình có rất nhiều thời gian. Đừng lo lắng.”

Nhưng cô đã ngủ rồi.

Anh hôn lên tóc cô. “Mình có cả cuộc đời.”

Sáng hôm sau Miranda thức dậy trước, buông ra một cái ngáp thật lớn và mở mắt. Ánh sáng ban ngày đang luồn vào qua những bức rèm, nhưng rõ ràng không phải mặt trời là nguyên nhân làm giường cô dễ chịu và ấm áp quá như vậy. Cả đêm qua, cánh tay Turner đã vắt ngang qua eo cô, và cô đã cuộn mình vào anh. Chúa ơi, nhưng người đàn ông này ấm như một cái lò sưởi vậy.

Cô chuỗi người ra để có thể nhìn ngắm anh rõ hơn khi anh say ngủ. Gương mặt anh luôn có cái vẻ cuốn hút của trẻ con, nhưng trong giấc ngủ ẩn tượng ấy càng được phóng đại lên. Nhìn anh giống một thiên thần hoàn hảo, không hề có dấu vết của vẻ cay độc thỉnh thoảng làm đôi mắt anh u ám.

“Nhờ ơn Leticia đấy,” Miranda lẩm bẩm, khẽ chạm vào má anh.

Anh ngọ nguậy, nói mê gì đó.

“Không phải lúc này, tình yêu của em,” cô thì thầm, cảm thấy đủ can đảm để dùng những từ âu yếm ấy khi biết anh không thể nghe thấy cô. “Em thích ngắm anh ngủ.”

Turner ngủ, và cô lắng nghe tiếng anh thở.

Đó là thiên đường.

Cuối cùng anh cục cựa, duỗi thẳng người thức giấc trước khi mi mắt mở ra. Và rồi, anh nằm đó, nhìn cô bằng đôi mắt ngái ngủ, mỉm cười.

“Chào buổi sáng,” anh nói lè nhè.

“Chào buổi sáng.”

Anh ngáp. “Em dậy lâu chưa?”

“Chỉ một mới một lúc thôi.”

“Em có đói không? Anh có thể cho mang bữa sáng lên.”

Cô lắc đầu.

Anh ngáp lần nữa rồi cười với cô. “Sáng nay em thật hồng hào.”

“Hồng hào ư? tò mò.”

“Ừm. Da em... bừng sáng.”

“Không phải.”

“Đúng thế. Tin anh đi.”

“Mẹ em luôn bảo em phải nghi ngờ gã nào hay nói, ‘tin anh đi’”

“Phải, ờ, nhưng mẹ em chưa biết rõ anh đấy thôi,” anh nói một cách thoải mái và chạm ngón trỏ vào môi cô. “Những cái này cũng hồng nữa.”

“Thế à?” cô hỏi mà nghe rõ cả tiếng mình thở.

“Ừm. Rất hồng. Nhưng anh nghĩ không hồng bằng những phần khác của em.”

Miranda ngượng chín người.

“Ví dụ như những cái này,” anh thì thầm, trượt lòng bàn tay qua hai núm vú của cô. Tay kia của anh lướt lên, dịu dàng áp vào má cô. “Đêm qua em đã rất mệt.”

“Vâng, đúng thế.”

“Quá mệt mới để tham gia vào một công việc quan trọng nào đó.”

Cô căng thẳng nuốt khan, cổ không bật ra tiếng rên nho nhỏ khi bàn tay anh êm ái lần lên lưng cô.

“Anh nghĩ đã đến lúc chúng mình hoàn thành lễ kết hôn này,” anh rì rầm nói, đôi môi ấm áp trên gheo bên tai cô. Anh kéo cô vào người mình, và cô nhận ra là anh nôn nóng muốn trải qua “đêm tân hôn” đến nhường nào.

Miranda tặng anh một nụ cười quả trách nhuốm vẻ hài hước. “Mới cách đây ít lâu chúng ta đã làm việc đó. Chúng mình đã quan tâm đến cái đó mới một thời gian trước thôi. Một chuyện vặt vãnh vội vàng, nếu anh chưa quên.”

“Không tính,” anh nói vui vẻ, gạt phăng cả nhận xét của cô. “Lúc ấy mình chưa cưới nhau.”

“Nếu không tính đến lần đó thì đã chẳng có việc mình cưới nhau.”

Turner công nhận luận điểm của cô với một nụ cười ngang tàng. “À, được rồi, anh cho là em đúng. Nhưng mọi chuyện cuối cùng đã kết thúc. Em không thể nào cáu kỉnh với anh vì anh có dục tình mãnh liệt như thế chứ.”

Trước nay vốn dĩ Miranda khá ngây thơ, nhưng cô biết đủ để đảo tròn mắt trước câu nói đó. Dù sao, cô cũng không thể bình luận được gì khi tay anh đang di chuyển lên ngực cô, và anh đang làm điều gì đó với cái đầu nhọn mà cô có thể thề là đang cảm thấy giữa hai chân mình.

Cô cảm thấy mình trượt dần xuống khỏi gối và nằm ngửa ra, cô cũng thấy mình trượt vào bên trong khi mỗi sự đụng chạm của anh dường như làm tan chảy từng centimet khác trên thân thể cô. Anh hôn bầu ngực cô, bụng cô và chân cô. Dường như chẳng có phần nào trên người cô là không làm anh thích thú. Miranda chẳng biết làm gì. Cô nằm ngửa ra bên dưới bàn tay và cái miệng ưa khám phá của anh, quần quai và rên rĩ mỗi khi cơn sóng xúc cảm tràn lên lần ất cô.

“Em có thích thế không?” Turner thì thầm khi anh thăm dò kheo chân cô bằng môi anh.

“Em thích mọi thứ,” cô thở hổn hển.

Anh quay lên miệng cô và thả một nụ hôn lướt nhanh lên đó. “Anh không thể nói với em là anh vui sướng thế nào khi nghe em nói vậy.”

“Chuyện này không đứng đắn.”

Anh cười đến tận mang tai. “Cũng ngang với điều anh đã làm với em trên xe thôi.”

Cô đỏ bừng mặt vì hồi ức ấy, rồi tự cắn môi để không yêu cầu anh làm nó lần nữa.

Nhưng anh đọc được ý nghĩ của cô, hoặc ít nhất là nét mặt cô, và anh bật ra một tiếng rừ rừ khoái cảm khi hôn dọc khắp cơ thể cô cho tới tận cái nôi tính nữ. Môi anh chạm vào mặt trong bắp đùi bên này, rồi bên kia.

“Ôi, đúng vậy,” cô thở dài, giờ không còn ngượng ngùng nữa. Cô không quan tâm. Cô không quan tâm liệu nó có làm cô thành người đàn bà hư hỏng, trăng tráo không. Cô chỉ muốn khoái lạc.

Và rồi, Miranda thét lên trước cơn sóng xúc cảm thẳng đứng từ những nụ hôn của anh. Là sung sướng hay đau đớn? Cô không chắc nữa. Đôi bàn tay cô đang siết chặt thành hai nắm đấm bên người liền bay xuống luồn miết vào mái tóc anh. Khi hông cô bắt đầu quằn quại bên dưới, anh làm một cử động như thể nhổm dậy, nhưng hai tay cô giữ chặt lấy đầu anh tại chỗ. Cuối cùng anh cũng nới lỏng cái ôm ghì của cô và trườn lên cho tới khi môi anh ở trên môi cô. “Anh tưởng em sẽ không để anh thử nữa,” anh lầu bầu nói.

Miranda không nghĩ có thể làm vậy với tư thế của cô, nhưng cô vẫn đỏ bừng mặt.

Anh gặm tai cô. “Em có thích thế không?”

Cô gật đầu, không thể thốt nên lời.

“Còn rất nhiều, nhiều thứ để em học hỏi.”

“Em có thể...?” Ồ, làm sao để hỏi điều đó đây?

Cô nuốt nổi ngượng ngùng của mình. “Em có thể chạm vào anh không?”

Để trả lời, anh cầm lấy tay cô.

“Nó thật quá khác,” cô kinh ngạc. “Rất kỳ cục.”

Anh cười thầm, một phần bởi đó là cách duy nhất anh có thể giữ lại nỗi thèm muốn đang gào thét trong mình. “Anh chẳng thấy có gì kỳ cục cả.”

“Em muốn nhìn nó.”

“Ôi, Chúa ơi, Miranda.” Câu này được nói ra qua hai hàm răng nghiến chặt.

“Không, em muốn.” Cô gạt chăn xuống cho tới khi anh trần trụi trước mắt cô. “Ôi, lạy Chúa,” cô thở hắt. Anh vừa với cô sao? Cô không thể tin nổi. Dù vậy vô cùng tò mò, cô bao bọc bàn tay quanh anh và nhẹ nhàng siết lại.

Turner gần như bật ra khỏi giường.

Cô thả anh ra ngay lập tức. “Em làm anh đau à?”

“Không,” anh thở gấp. “Làm lại đi.”

Môi Miranda cong lên thành một nụ cười nữ tính mãn nguyện khi cô lặp lại sự âu yếm của mình. “Em có thể hôn anh không?”

“Em không nên,” anh nói giọng khàn đặc.

“Ồ. Em nghĩ có thể vì anh đã hôn em...”

Turner bật ra một tiếng gầm nguyên thủy nhất của loài người và vật cô nằm ngửa xuống, đưa mình vào giữa hai bắp đùi cô. “Để sau. Em có thể làm thế sau.” Không thể kiểm soát lâu hơn nữa, miệng anh hạ xuống miệng cô với một sức mạnh kinh ngạc, tuyên bố cô thuộc sở hữu của anh. Anh thúc đầu gối vào đùi cô, buộc cô mở rộng hơn nữa.

Theo bản năng Miranda nâng hông lên để anh đi vào dễ dàng hơn. Anh trượt vào trong cô một cách dễ dàng, cô kinh ngạc khi nhận thấy rằng cơ thể cô có thể giãn ra để vừa vặn với anh. “Ồi, Miranda,” anh rên rỉ. “Ồi, lạ Chúa tôi.”

“Em biết. Em biết.” Đầu cô vật vã từ bên này sang bên kia. Sức nặng của anh ghì chặt cô xuống, mà cô vẫn không thể nằm yên.

“Em là của anh. Của anh.”

Cô rên rỉ đáp lại.

Anh vẫn giữ nguyên, ánh mắt lạ lùng và xuyên thấu khi anh kêu lên. “Nói đi.”

“Em là của anh,” cô thì thầm.

“Mỗi centimet trên người em. Từng centimet ngọt ngào kêu gọi của em. Từ đây...” anh khum tay trên ngực cô... “tới đây”... anh trượt ngón tay dọc theo đường cong trên má cô... “tới đây.” Anh khẽ nhấc người ra rồi lại chìm vào trong cô.

“Ồ, Chúa ơi, vâng, Turner. Bất cứ điều gì anh muốn.”

“Anh muốn em.”

“Em là của anh. Em xin thề.”

“Không một ai khác, Miranda. Hứa với anh đi.” Anh lại gần như kéo hẳn người ra.

Cô cảm thấy bị tước đoạt tất cả khi anh không ở trong cô nữa và gần như thét lên. “Em hứa,” cô thở gấp. “Làm ơn... trở lại với em đi.”

Anh trượt trở lại, khiến cô vừa thở phào nhẹ nhõm vừa hổn hển vì ham muốn. “Sẽ không có người đàn ông nào khác. Em có nghe anh không?”

Miranda biết những lời nói khẩn thiết của anh bắt nguồn từ sự phản bội của Leticia, nhưng cô bị cuốn đi trong khoảnh khắc đam mê này nên thậm chí không nghĩ đến việc trách mắng anh vì đã so sánh cô với người vợ trước. “Không ai cả, em thề! Em chưa bao giờ muốn bất cứ ai khác ngoài anh.”

“Và em sẽ không bao giờ,” anh kiên quyết nói, như có thể biến nó thành sự bằng cách nói ra.

“Không bao giờ! Làm ơn, Turner, làm ơn... em cần anh. Em cần...”

“Anh biết em cần gì.” Môi anh khép lại quanh một núm vú cô khi anh tăng nhịp chuyển động trong cô. Cô cảm thấy áp lực dâng lên trong cơ thể mình. Những cơn co thắt khoái cảm đang phóng đi xuyên qua bụng cô, xuống hai cánh tay, lên hai chân. Và đột nhiên cô biết mình không thể nào chịu thêm một chuyển động khác mà không chết ngay tại chỗ, rồi cả cơ thể cô co giật, siết chặt quanh cái đàn ông của anh như một chiếc găng tay lụa. Cô gào tên anh, ghì chặt hai cánh tay anh khi vai cô bật lên khỏi giường với sức mạnh trong cơn cực khoái.

Sự thỏa mãn của cô thoát ra khỏi Turner vượt lên đỉnh, anh cũng gào lên, giọng khàn khàn rồi đổ sập lên người cô, hoàn toàn được tự do. Chưa bao giờ tuyệt vời đến thế, chưa bao giờ. Ngay cả lần trước với Miranda. Như thể mỗi chuyển động, mỗi sự đụng chạm bây giờ đều sâu sắc mãnh liệt đến nỗi anh biết cô là của anh và chỉ mình anh thôi. Anh giật mình bởi ham muốn chiếm hữu của mình, sững sờ bởi cái cách anh bắt cô thề trung thành với anh, và ghê tởm bởi thực tế anh đã thao túng đam mê của cô cho hợp với nhu cầu trẻ con của mình.

Cô có giận không? Cô có ghét anh vì điều đó không? Anh ngóc đầu lên nhìn xuống gương mặt cô. Mắt cô đang nhắm, đôi môi cong lên nửa mỉm cười. Cô có dáng vẻ một người đàn bà thỏa mãn tới từng tế bào, và anh nhanh chóng quyết định rằng nếu cô không bị xúc phạm bởi những hành động hay câu hỏi của anh thì anh cũng không định tranh cãi với cô làm gì cho mệt.

“Em rất hồng, mèo con ạ,” anh thì thầm, vuốt ve má cô.

“Vẫn à?” cô lười biếng hỏi, thậm chí không mở mắt ra.

“Thậm chí còn hơn.”

Turner mỉm cười, chống người lên hai khuỷu tay để giảm bớt sức nặng của anh trên người cô. Anh lướt ngón tay chạy theo đường cong trên má cô, bắt đầu từ khóe miệng rồi kết thúc ở phần da mềm mại nơi khóe mắt. Anh nhấp nháy lên mi mắt cô. “Mở ra nào.”

Cô nâng hai hàng mi. “Chào buổi sáng.”

“Thực tình.” Anh toe toét như trẻ con.

Cô vận vẹo người dưới ánh mắt đắm đuối mãnh liệt của anh. “Anh không thấy khó chịu à?”

“Anh thích ở trên “Nhưng hai cánh tay anh...”

“Chúng đủ mạnh để giữ anh ở trên này một lúc lâu nữa. Ngoài ra thì, anh thích ngắm em.”

E thẹn, cô ngoảnh mặt đi.

“Không, không, không. Không trốn tránh. Nhìn lại đây nào.” Anh chạm vào cằm cô và day day nó cho tới khi cô lại đối diện với anh. “Em rất xinh đẹp, em biết không.”

“Em chẳng xinh,” cô đáp bằng cái giọng ngụ ý cô biết thừa anh đang nói dối.

“Em sẽ chấm dứt trò lý sự với anh về điểm này chứ? Anh già hơn em và đã thấy rất nhiều phụ nữ.”

“Đã thấy à?” cô hỏi vẻ ngờ vực.

“Vợ yêu, đó là một chủ đề khác, và là chủ đề không yêu cầu bàn luận. Anh chỉ muốn lưu ý rằng anh có thể là người am hiểu hơn em đôi chút, và em nên nghe lời anh trong vấn đề này. Nếu anh nói em đẹp, thì là em đẹp.”

“Thật sự, Turner, anh rất ngọt ngào...”

Anh cúi xuống cho tới khi mũi anh chạm vào mũi cô. “Em đang bắt đầu câu với anh đấy, vợ ạ.”

“Ôi Chúa ơi, em không muốn thế mà.”

“Anh nên nghĩ là không.”

Môi cô cong lên thành một nụ cười tinh quái. “Anh rất đẹp trai.”

“Cảm ơn em,” anh hào hiệp đáp. “Giờ thì em có muốn thấy anh chấp nhận lời khen của em một cách đáng yêu như thế nào không?”

“Anh đã phá hủy hiệu quả bằng cách thể hiện lối cư xử đẹp đẽ của mình đấy.”

Anh lắc đầu. “Miệng lưỡi thật ghê gớm. Anh sẽ phải làm gì

“Hôn nó?” cô nói đầy hy vọng.

“Ừm, không thành vấn đề.” Anh đưa lưỡi lần theo viền môi cô. “Rất tuyệt. Rất ngon.”

“Em không phải bánh trái cây.”

“Lại cái miệng đấy,” anh nói và thở dài.

“Em cho là anh sẽ phải tiếp tục hôn em.”

Anh thở dài như thể đấy là một việc rất vụn vặt. “Ồ, được rồi.” Lần này, anh thọc vào miệng cô và đưa lưỡi anh lướt dọc theo hàm răng đều tăm tắp của cô. Khi anh nhấc đầu lên lần nữa và nhìn xuống gương mặt cô, Miranda đang sáng bừng lên. Dường như chỉ một từ duy nhất có thể miêu tả được sự phát sáng đó, nó tỏa sáng từ làn da cô. “Lạy Chúa, Miranda,” anh nói, giọng khản đặc. “Em thật sự xinh đẹp.”

Anh hạ người xuống, lăn sang mé giường của mình và kéo cô vào vòng tay anh. “Anh chưa bao giờ thấy ai giống như em ngay giây phút này,” anh thì thầm, kéo cô áp sát hơn nữa vào anh. “Cứ nằm im đây thôi.”

Anh lơ mơ chìm vào giấc ngủ, nghĩ rằng đây là cách tuyệt vời nhất để bắt đầu một cuộc hôn nhân.

6 Tháng Mười một 1819

Hôm nay đánh dấu tuần thứ mười cuộc hôn nhân của mình - và tuần thứ ba kể từ khi đến kỳ kinh. Đáng ra mình không nên ngạc nhiên khi có thể lại mang thai nhanh đến thế - Turner là người chồng ân cần, chu đáo nhất.

Mình không phàn nàn gì cả.

12 Tháng một 1820

Khi bước vào phòng tắm tối hôm nay, mình có thể thề là mình đã hơi nhìn thấy bụng mình nhô lên. Giờ thì mình tin. Mình tin nó đang ở đây.

30 Tháng tư 1820

Ôi, mình thật to lớn. Và vẫn còn gần ba tháng nữa. Turner có vẻ tôn sùng sự tròn trịa của mình. Anh ấy tin đó sẽ là một bé gái. Anh ấy thì thầm, “Bố yêu con,” với cái bụng của mình.

Nhưng chỉ với cái bụng của mình thôi. Không phải với mình. Đúng ra thì mình cũng đã không nói những lời ấy, nhưng mình chắc anh biết rằng mình yêu anh. Nói cho cùng, mình đã nói với anh từ trước đám cưới rồi, và anh từng nói rằng người ta không thể nào hết yêu quá dễ dàng được.

Mình biết anh ấy quan tâm đến mình. Tại sao anh ấy không thể nói yêu mình? Hoặc nếu anh ấy có yêu, tại sao anh ấy không thể nói ra?

17. Chương 17

Nhiều tháng trôi qua, và cặp đôi mới cưới đã ổn định vào nề nếp âu yếm dễ chịu. Turner, người đã từng chịu đựng cuộc sống địa ngục trần gian với Leticia, giờ liên tục ngạc nhiên trước việc hôn nhân lại có thể vui vẻ đến nhường ấy khi người ta trải qua với đúng người. Miranda thực sự khiến anh vui thích. Anh thích được ngắm cô đọc sách, chải tóc, chỉ bảo quần gia - anh thích được ngắm cô làm bất cứ gì. Và anh thấy mình thường xuyên tìm cơ để chạm vào cô. Anh sẽ chỉ ra một vết bẩn vô hình trên váy cô và phúi nó đi. Một lọn tóc cô bị xổ ra, anh sẽ vừa lau bầu vừa gạt nó về đúng vị trí.

Và cô dường như chẳng bao giờ thấy phiền. Thỉnh thoảng, nếu cô bận rộn với thứ gì đó, cô sẽ gạt tay anh đi, nhưng thường thì cô chỉ mỉm cười, và đôi khi cô hơi nhích đầu, chỉ một chút thôi, vừa đủ cho bầu má cô trọn vẹn trong bàn tay anh.

Nhưng đôi khi, lúc cô không nhận ra anh đang ngắm mình, anh bắt gặp cái nhìn của cô hướng vào anh với vẻ ngóng đợi. Cô luôn quay nhìn nơi khác, nhanh đến nỗi anh thường không thể chắc khoảnh khắc đó có xảy ra không. Nhưng anh biết là nó có, bởi vì ban đêm khi nhắm mắt, anh lại nhìn thấy đôi mắt ấy, với thoáng buồn bã cào xé ruột gan anh.

Anh biết cô muốn gì. Đáng ra anh phải thấy dễ dàng đáp ứng mong muốn ấy mới phải. Chỉ ba từ đơn giản. Và thật sự, chẳng lẽ anh không nên nói ra? Thậm chí nếu anh không có ý như thế, thì chẳng lẽ không đáng thử để thấy cô hạnh phúc sao?

Đôi khi anh cố gắng nói ra, cố bắt miệng mình phát âm ra những từ ấy, nhưng dường như anh luôn thấy nghẹn lại, như thể từng hơi thở của anh đã vụn xoắn trong cuống họng.

Và trở trêu là - anh nghĩ có lẽ mình yêu cô. Anh biết, nếu có điều gì xảy đến với cô thì anh sẽ phát điên lên mất. Nhưng rồi một lần nữa, anh lại nghĩ anh đã từng yêu Leticia, và hãy xem anh được gì từ đó. Anh yêu mọi điều ở Miranda, từ cách mũi cô hơi chun lên cuối mỗi câu dí dỏm châm biếm mà cô chẳng bao giờ tiết kiệm với anh. Nhưng điều đó có giống như yêu một người không?

Và nếu anh yêu cô thì làm thế nào anh biết được? Lần này, anh muốn chắc chắn. Anh muốn một bằng chứng nào đó cụ thể hơn. Trước đây anh đã từng yêu bằng niềm tin, tin rằng sự kết hợp choáng váng giữa nỗi thèm muốn và ám ảnh của anh là tình yêu. Bởi vì nó còn có thể là gì khác chứ?

Nhưng giờ anh đã già dặn hơn. Khôn ngoan hơn - điều đó thì tốt, và đa nghi hơn nữa - điều này thì không.

Hầu hết thời gian anh có thể gạt bỏ những lo lắng này ra khỏi đầu. Anh là đàn ông, mà đàn ông thì đều như thế. Phụ nữ có thể bàn luận và suy ngẫm (và hầu như có thể bàn đi bàn lại) tất cả những gì họ muốn. Anh thích ngẫm nghĩ vấn đề một lần, cùng lắm là hai lần và thế là xong chuyện.

Chính vì thế, anh rất bức bối khi không thể gạt vấn đề này ra khỏi đầu. Cuộc sống của anh thật thú vị. Hạnh phúc. Vui vẻ. Anh không nên lãng phí trí óc và năng lượng quý giá để ngẫm nghĩ về tình trạng trái tim mình. Đáng lẽ anh có thể tận hưởng bao phước lành của mình mà không phải suy nghĩ về chuyện đó.

Đang mải nghĩ ngợi về việc tại sao anh lại ước gì lúc này mình không nghĩ ngợi về tất cả những chuyện đó, Turner bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”

Miranda ló đầu vào khung cửa. “Em có quấy rầy anh không?”

“Không, tất nhiên là không. Vào đi.”

Cô đẩy cánh cửa mở hần ra và bước vào phòng. Khi nhìn thấy cô, Turner phải cố nén một nụ cười. Đạo gần đây, cái bụng của cô dường như đã chiếm hết phần còn lại trên cơ thể. Cô nhìn thấy điệu cười của anh và rầu rĩ nhìn xuống người mình. “Em khổng lồ quá phải không?”

“Đúng thế đấy.”

Cô thở dài. “Anh có thể nói dối để an ủi cảm giác của em và bảo rằng em không bị đến mức ấy đâu mà. Phụ nữ trong tình trạng của em rất nhạy cảm, anh biết đấy.” Cô đi tới một cái ghế gần bàn của anh rồi đặt hai cánh tay lên thành ghế để dễ dàng ngồi xuống.

Turner bật dậy ngay lập tức để giúp cô ngồi vào ghế. “Anh tin là mình thích em to lớn thế này.”

Cô khịt mũi. “Anh chỉ thích thấy bằng chứng hữu hình cho cái nam tính của mình thôi.”

Anh cười tủm tỉm. “Hôm nay cô bé có đập không?”

“Không, và em không chắc cậu chàng là cô bé.”

“Dĩ nhiên cậu chàng là cô bé rồi. Đó là điều hiển nhiên.”

“Em cho là anh có kế hoạch mở một khóa thực hành làm ông mụ phải không?”

Lông mày anh nhướn lên. “Coi chừng mồm miệng em đấy, vợ ạ.”

Miranda đảo mắt và giơ lên một tờ giấy. “Hôm nay em nhận được thư của mẹ anh. Em nghĩ anh có lẽ muốn đọc

Anh cầm lá thư trên tay cô, vừa đọc vừa uể oải đi lại trong phòng. Anh đã trì hoãn báo với gia đình về cuộc hôn nhân của mình càng lâu càng tốt, nhưng sau hai tháng, Miranda đã thuyết phục anh rằng không thể lẩn tránh chuyện đó lâu hơn nữa. Đúng như đã nghĩ, họ bị sốc (ngoại trừ Olivia, người đã có hiểu biết sơ qua về những gì đang diễn ra), và ngay lập tức đổ xô đến Rosedale để xem thực hư thế nào. Họ nghe thấy mẹ anh lẩm bẩm “Mẹ chưa bao giờ mơ...” đến hàng trăm lần, và Winston thì bức bối đôi chút, nhưng rốt cuộc, công cuộc chuyển đổi từ họ Cheever sang họ Bevelstoke của Miranda diễn ra êm thấm. Dù sao thì cô cũng đã là một thành viên của gia đình từ trước rồi.

“Winston mắc vào chút rắc rối ở Oxford,” Turner lẩm bẩm, mắt liếc nhanh qua lá thư của mẹ anh.

“À, ờ, điều đó không có gì lạ, em nghĩ vậy.”

Anh ngược nhìn cô với vẻ mặt thích thú. “Ý em là sao?”

“Đừng tưởng em chưa bao giờ nghe đến những trò quậy phá của anh ở trường đại học nhé.”

Anh nhe răng cười. “Anh giờ đã trưởng thành hơn nhiều rồi.”

“Em hy vọng thế.”

Anh đi đến chỗ cô và hôn lên mũi, rồi lên bụng cô.

“Em ước gì mình có thể đến Oxford,” cô nói về khao khát. “Chắc em sẽ mê mẩn những bài giảng ở đó mất.”

“Không phải tất cả đâu. Tin anh đi, một số chán ngắt ấy mà.”

“Em vẫn nghĩ em sẽ thích nó.”

Anh nhún vai. “Có thể. Rõ ràng em thông minh hơn nhiều so với hầu hết đám đàn ông mà anh biết ở đó.”

“Sau khi đã trải qua gần hết một mùa hội ở London, em phải nói rằng không có gì khó hơn hầu hết đàn ông thượng lưu.”

“Anh hy vọng là trừ người bạn đời hiện giờ của em ra.”

Cô gật đầu hòa nhã. “Dĩ nhiên.”

Anh vừa lắc đầu vừa quay về bàn làm việc. Đây là điều anh thích nhất trong việc kết hôn với cô - những cuộc trò chuyện nho nhỏ lắt léo ngày nào cũng có này. Anh ngồi xuống và cầm tập văn bản đang đang nghiên cứu dở trước khi cô vào. “Có vẻ như anh sẽ phải đi London.”

“Bây giờ ư? Còn ai ở đó sao?”

“Rất ít,” anh công nhận. Giờ chưa đến kỳ họp của Nghị viện, và phần lớn giới thượng lưu đã rời khỏi thành phố trở về ngôi nhà ở nông thôn của họ. “Nhưng một người bạn tốt của anh ở đó, và anh ta cần sự trợ giúp của anh trong một thương vụ.”

“Anh có muốn em đi cùng anh không?”

“Anh không mong gì hơn thế, nhưng anh sẽ không để em đi đường trong thời gian này đâu.”

“Em cảm thấy hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Anh tin em, nhưng có vẻ thiếu khôn ngoan nếu nắm bắt những cơ hội không cần thiết. Và anh phải nói là em khá...” Anh húng hắng ho. “Cồng kềnh.”

Miranda nhăn nhó. “Em băn khoăn còn điều gì anh có thể nói hòng làm em cảm thấy mình ít hấp dẫn hơn nữa.”

Đôi môi anh run run, anh nhoài người tới trước để hôn lên má cô. “Anh sẽ không đi lâu đâu. Không quá nửa tháng, anh nghĩ thế.”

“Nửa tháng á?” cô nói về khổ sở.

“Anh sẽ phải mất ít nhất bốn ngày đi, bốn ngày về. Với thời tiết mưa bão gần đây, đường xá chắc chắn sẽ kinh khủng lắm.”

“Em sẽ nhớ anh.”

Anh ngập ngừng một lúc trước khi đáp, “Anh cũng sẽ nhớ em.”

Ban đầu cô không nói gì, sau đó cô khẽ thở dài vẻ buồn bã, làm trái tim anh quặn thắt. Nhưng rồi thái độ của cô thay đổi và trông linh hoạt hơn. “Em nghĩ có rất nhiều việc để giữ cho mình bận rộn,” cô thở dài nói. “Chắc em sẽ trang hoàng lại phòng khách phía Tây. Mần thẩm bạc phếch hết cả. Em sẽ mời Olivia đến chơi. Cô ấy rất giỏi những việc này.”

Turner mỉm cười triu mến với cô. Anh thấy rất vui vì cô đang dần yêu quý ngôi nhà này nhiều như anh vậy. “Anh tin vào con mắt của em. Em không cần Olivia.”

“Dù sao em cũng thích có cô ấy bầu bạn trong khi anh đi.”

“Thế thì chắc chắn rồi, hãy mời nó đến ngay thôi.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Anh bảo này, em đã đói chưa? Quá trưa rồi.”

Cô lơ đãng xoa bụng. “Em không đói lắm. Nhưng em có thể cần một hai miếng.”

“Nhiều hơn hai miếng,” anh nói về kiên quyết. “Nhiều hơn ba. Bây giờ em không chỉ ăn cho một mình em đâu, em biết rồi đấy.”

Miranda ảo não nhìn xuống cái bụng căng phồng của mình. “Tin em đi, em tự biết mà.”

Anh đứng dậy sai bước ra cửa. “Anh sẽ xuống bếp kiểm thử gì đó.”

“Anh chỉ cần rung chuông thôi mà.”

“Không, không, tự làm nhanh hơn.”

“Nhưng em không...” Đã quá muộn. Anh đã chạy ra cửa và không nghe thấy cô nói gì nữa. Cô mỉm cười một mình khi ngồi đó, gập hai chân dưới người. Không ai có thể nghi ngờ sự quan tâm của Turner dành cho sức khỏe của cô và đứa bé. Nó thể hiện trong cách anh nhồi chiếc gối trước khi cô vào giường ngủ, trong cách anh đảm bảo cô ăn toàn những món ngon lành bổ dưỡng, đặc biệt là trong cách anh cứ nằng nặc đòi áp tai lên bụng cô mỗi đêm để nghe đứa bé cử động.

“Anh nghĩ con bé đạp đấy!” anh hào hứng tuyên bố.

“Đó có thể là một tiếng ợ,” Miranda trêu.

Turner hoàn toàn quên mất khiếu hài hước của cô và ngẩng đầu lên, ánh mắt bắn khoăn lo lắng. “Chúng có thể ợ trong đó à? Thế có phải là bình thường không?”

Cô khẽ bật cười về nuông chiều. “Em không biết.”

“Có lẽ anh nên hỏi bác sĩ.”

Cô cầm tay và kéo anh lên cho tới khi anh nằm bên cạnh cô. “Em chắc chắn mọi thứ đều ổn cả.”

“Nhưng...”

“Nếu anh gọi bác sĩ, ông ta sẽ nghĩ anh bị điên đấy.”

“Nhưng...”

“Mình đi ngủ đi. Thế, ôm em đi. Chặt hơn nữa.” Cô thở dài và rúc vào cạnh anh. “Thế, giờ em có thể ngủ rồi.”

Miranda mỉm cười nhớ lại cuộc nói chuyện đó. Anh làm những điều tương tự thế cả trăm lần một ngày, thể hiện cho cô thấy anh yêu cô đến mức nào. Chẳng lẽ anh không yêu cô ư? Làm sao anh có thể nhìn cô vô cùng dịu dàng mà lại không yêu cô? Tại sao cô lại thấy băn khoăn về tình cảm của anh đến vậy?

Bởi vì anh chẳng bao giờ nói ra điều đó, cô tự trả lời. Ồ, anh ca ngợi cô và thường xuyên nói về việc mình vui biết chừng nào vì đã cưới cô.

Chúng như những mũi gươm nhỏ xíu nhưng sắc nhọn đâm thẳng vào tim cô, và anh không biết rằng mình đang làm thế. Anh nghĩ mình đang tử tế và chu đáo, và đúng vậy.

Nhưng mỗi lần anh nhìn cô và mỉm cười theo cái cách bí ẩn và ấm áp của anh, cô lại nghĩ - trong một giây nín thở - rằng anh sẽ nghiêng người tới và thì thầm...

Anh yêu em.

- và rồi lần nào cũng vậy, điều đó không xảy ra, anh chỉ lướt môi qua bầu má cô, hoặc vò rối tóc cô, hoặc hỏi cô có thích một cái bánh pudding chết tiệt nào không, vì Chúa...

Cô cảm thấy có điều gì đó bên trong mình sụp đổ. Cứ mỗi lần như vậy, trái tim cô lại rạn nứt thêm một chút, và những vết rạn ấy đang dần nhiều thêm. Mỗi ngày qua đi, cô lại thấy dường như khó khăn thêm một chút để giả vờ như cuộc sống đang diễn ra chính xác như mình ao ước.

Cô cố gắng kiên nhẫn. Cô tuyệt đối không muốn anh nói dối. Thật khủng khiếp khi nói Anh yêu em mà không có dù chỉ một mảy may cảm xúc nào đằng sau nó.

Nhưng cô không muốn nghĩ về chuyện này. Không phải bây giờ, khi mà anh đang quá ngọt ngào và ân cần chu đáo, và đáng ra cô nên thấy hoàn toàn hạnh phúc mới phải.

Và cô đang hạnh phúc. Thật sự hạnh phúc. Gần như là hạnh phúc. Chỉ có một mảnh nhỏ xú trong cô tiếp tục cằn cỗi, và nó đang khiến cô khó chịu, bởi vì cô không muốn lãng phí toàn bộ tâm sức để ngẫm nghĩ về một điều vượt quá tầm kiểm soát của mình như thế.

Cô chỉ muốn sống trong khoảnh khắc này, để tận hưởng biết bao phước lành mà không phải nghĩ về nó.

Đúng lúc ấy Turner xuất hiện, lướt vào phòng và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên tóc cô. “Bà Hingham nói vài phút nữa bà ấy sẽ cho mang một đĩa thức ăn lên.”

“Em đã bảo anh không cần phải đích thân xuống mà,” Miranda trách. “Em biết sẽ chẳng có thứ gì sẵn sàng cả.”

“Nếu anh không tự mình xuống,” anh nói bằng giọng thản nhiên, “anh sẽ phải đợi một cô hầu đến xem anh muốn gì, rồi anh sẽ phải đợi cô ta xuống bếp, rồi anh lại phải đợi bà Hingham chuẩn bị đồ ăn cho chúng ta, và rồi...”

Miranda giơ tay lên chặn lại. “Đủ rồi! Em hiểu ý anh rồi.”

“Làm thế này sẽ nhanh hơn.” Anh cúi người tới trước với một điệu cười ranh mãnh. “Anh không phải là người kiên nhẫn.”

Cả cô cũng thế, Miranda buồn rầu nghĩ.

Nhưng chồng cô, hoàn toàn mù tịt với những ý nghĩ bão tố trong cô, chỉ vừa tủm tỉm cười vừa nhìn đắm đắm ra cửa sổ. Ánh sáng lấp lánh bụi tuyết bao trùm lên cây cối.

Hai người hầu lướt vào phòng, mang theo thức ăn và đặt nó lên bàn làm việc của Turner.

“Anh không lo cho giấy tờ của mình à?” Miranda hỏi.

“Không sao đâu.” Anh thô bạo vun chúng thành một đống.

“Nhưng chúng sẽ lung tung cả lên thì sao?”

Anh nhún vai. “Anh đối. Điều đó quan trọng hơn. Em quan trọng hơn.”

Cô hầu buông một tiếng thở dài trước những lời lăng mạn của anh. Miranda mỉm cười se sắt. Chắc gia nhân trong nhà phải tưởng anh bộc lộ tình yêu với cô bất cứ lúc nào họ ra khỏi tầm nghe.

“Nào giờ thì,” anh mau lẹ nói. “Ở đây có thịt bò và món rau hầm, mè con. Anh muốn em ăn từng miếng một.”

Miranda nghi ngại nhìn vào cái liễn anh đặt trước mặt cô. Phải một quân đoàn phụ nữ mang thai mới ăn hết được chỗ này. “Anh đùa hả,” cô nói.

“Không hề.” Anh chìm chiếc thìa vào liễn và đưa nó lên trước miệng cô

“Thật đấy, Turner, em không thể...”

Anh ấn cái thìa vào miệng cô.

Cô tức tối ngạc nhiên khoảng một giây, rồi nhai và nuốt. “Em tự ăn được.”

“Nhưng thế này vui hơn nhiều.”

“Anh vui thôi, có lẽ...”

Lại một thìa nữa.

Miranda nuốt. “Thế này thật kỳ cục.”

“Không hề.”

“Đây có phải là cách để anh dạy em không nói quá nhiều không?”

“Không, mặc dù anh đã lỡ mất cơ hội lớn với câu vừa rồi.”

“Turner, anh thật là vô...”

Lại bắt được cô lần nữa. “Vô phương hả?”

“Đúng,” cô lúng búng.

“Ồ, em yêu,” anh nói. “Em bị rớt thức ăn ra cằm kìa.”

“Anh là người cầm thìa cơ mà.”

“Ngồi yên.” Anh nhào người tới liếm giọt xúp trên da cô. “Ừm, ngon lắm.”

“Còn một ít,” cô chết trân. “Nhiều quá.”

“Ồ, nhưng anh không muốn ăn tranh đồ ăn bổ dưỡng quý giá của em.”

Cô khịt mũi đáp lại.

“Đây một miếng nữa... ời, em yêu, anh lại chệch tay rồi.” Anh lại dùng lưỡi dọn sạch đồng lộn xộn ấy.

“Anh cố tình thì có!”

“Và chủ tâm lãng phí thức ăn đang cho người vợ mang thai của anh ăn ư?” Anh đặt một tay lên ngực vẻ bị sỉ nhục. “Em nghĩ anh là kẻ vô lại như thế nào.”

“Có lẽ không phải một kẻ vô lại, nhưng chắc chắn là hơi vụng trộm...”

“Trúng rồi!”

Cô vẫy ngón tay về phía anh. “Ừm grum grum.”

“Đừng có nói chuyện khi miệng đang đầy thức ăn. Như thế là bất lịch sự đấy.”

Cô nuốt. “Em nói, em sẽ trả thù, anh...” Cô im bật đúng lúc cái thìa đó chạm vào mũi cô.

“Giờ xem em đã làm gì này,” anh nói, lắc đầu với vẻ cường điệu. “Em cứ ngọ nguậy nhiều quá làm anh trượt mất miệng em. Ngồi yên đi.”

Cô bặm môi nhưng vẫn còn cười vì đã phá vỡ được âm mưu của anh.

“Thật là cô gái ngoan,” anh lầm bầm, nhào người tới. Anh ngậm chóp mũi cô và hơi mút vào cho tới khi hết sạch chỗ nước xốt.

“Turner!”

“Người phụ nữ duy nhất trên thế giới có máu buồn ở mũi,” anh cười khúc khích. “Và anh thật tinh tường khi cưới em.”

“Dừng, dừng, dừng lại.”

“Để nước xốt trên mặt em, hay hôn em?”

Hơi thở của cô nghẹn họng. “Để nước xốt trên mặt em. Anh không cần phải viện cớ hôn em.”

Anh vươn người tới. “Anh không cần à?”

“Không.”

“Tưởng tượng nỗi sợ nhẹ nhõm của anh không.” Mũi anh chạm vào mũi cô.

“Turner?”

“Hửm?”

“Nếu anh không hôn em nhanh, em sẽ phát điên đấy.”

Anh trêu cô bằng một cái hôn lướt nhẹ nhất. “Thế được chưa?”

Cô lắc đầu.

Anh hôn sâu hơn. “Thế?”

“Em e là không.”

“Em muốn gì hả?” anh thì thầm, giọng anh nóng hổi trên môi cô.

“Anh muốn gì?” cô cự lại. Hai bàn tay cô trượt lên cánh tay anh tới hai vai, và vô tình bắt đầu xoa bóp.

Và ngay lập tức khơi dậy ngọn lửa của anh. “Ôi, Chúa ơi, Miranda,” anh rên rỉ, người anh trở nên mềm nhũn, “Thật tuyệt. Không, đừng dừng lại. Làm ơn đừng dừng lại.”

“Thật ấn tượng,” cô nói với nụ cười yếu ớt. “Anh thật dễ bị em điều khiển đấy.”

“Sao cũng được,” anh rên rỉ. “Chỉ cần đừng dừng lại.”

“Tại sao anh căng thẳng thế?”

Anh mở mắt ra và nhìn cô vẻ ranh mãnh. “Em biết rõ mà.”

Cô đỏ mặt. cuộc thăm bệnh gần đây nhất của mình, bác sĩ của cô đã thông báo là đến lúc tạm dừng quan hệ vợ chồng rồi. Turner đã cầu nhàu ròn rã suốt một tuần sau đó.

“Em từ chối tin,” cô nói, nhấc các ngón tay khỏi vai anh rồi mỉm cười khi anh rên rỉ phản đối, “rằng em là nguyên nhân duy nhất cho những cơn đau lưng khủng khiếp của anh.”

“Căng thẳng do không thể làm tình với em, nỗ lực thể chất ráng sức mang thân hình khổng lồ hiện nay của em lên cầu thang...”

“Anh chưa một lần nào phải mang em lên cầu thang cả!”

“Đúng vậy, thế thì anh đã nghĩ đến nó, và điều đó chắc chắn đủ khiến anh bị đau lưng. Đúng rồi...” Anh xoay xoay hai cánh tay và chỉ vào một điểm trên lưng. “...chỗ đó.”

Miranda mím môi nhưng vẫn bắt đầu xoa bóp chỗ anh chỉ. “Anh, chúa tể của em, là một đứa trẻ to xác.”

“Ừmmm-hừmm,” anh tán đồng, đầu nghiêng sang một bên. “Có phiền không nếu anh nằm xuống? Thế sẽ dễ dàng cho em hơn đấy.”

Miranda tự hỏi làm sao anh có thể lười kéo cô xoa bóp lưng cho anh ngay trên tấm thảm này được chứ? Nhưng chính cô cũng thích thế. Cô thích được chạm vào anh, thích việc ghi nhớ những đường nét cơ thể anh. Cô mỉm cười với mình, kéo áo sơ mi của anh ra khỏi thắt lưng quần và trượt hai bàn tay cô vào dưới áo để có thể chạm vào da anh. Nó ấm áp và mềm mại, và cô không thể nén được việc lướt nhẹ đôi tay trên đó, chỉ để cảm nhận sự mềm mại hạnh phúc độc nhất vô nhị của anh.

“Em ước gì anh xoa bóp lưng cho em,” cô nghe thấy mình nói. Đã nhiều tuần nay cô không thể nằm sấp bụng.

Anh xoay đầu để cô nhìn thấy mặt anh, và anh cười. Rồi với một tiếng rên nho nhỏ, anh ngồi dậy. “Ngồi yên,” anh dịu dàng nói, xoay người cô để anh có thể mát xa lưng cho cô.

Cảm giác như cô đang ở thiên đường. “Ôi, Turner,” cô thở dài. “Thích thật.”

Anh thốt ra một tiếng kêu thật lạ, cô xoay người lại hết mức để có thể nhìn thấy mặt anh. “Em xin lỗi,” cô nói, đau khổ khi nhìn thấy nỗi khao khát và cuộc chiến kiềm nén trong mắt anh. “Em cũng nhớ anh, nếu như thế có thể an ủi anh phần nào.”

Anh siết cô vào người, ôm cô chặt hết mức mà không ép quá mạnh vào bụng cô. “Đó không phải lỗi của em, mèo con.”

“Không, em biết, nhưng em vẫn xin lỗi. Em nhớ anh khủng khiếp.” Cô giọng khàn đi. “Thỉnh thoảng khi anh ở sâu bên trong em, có cảm giác như anh đang chạm vào trái tim em vậy. Em nhớ cảm giác đó hơn tất cả.”

“Đừng nói thế,” anh thở hắt lên.

“Em xin lỗi.”

“Và vì Chúa, hãy thôi xin lỗi đi.”

Cô cười khúc khích. “Em... không, em rút lại. Em không xin lỗi. Nhưng em lấy làm tiếc rằng anh, à, rằng anh đang ở trong tình cảnh này. Như thế có vẻ không công bằng.”

“Còn hơn cả công bằng nữa. Anh có một người vợ khỏe mạnh và một đứa con xinh đẹp. Và tất cả những gì anh phải làm là ráng nhịn mình trong vài tháng.”

“Nhưng anh không phải thế đâu,” cô thì thầm đầy khêu gợi, bàn tay cô lang thang xuống hàng khuy quần phía trước của anh. “Anh không cần phải thế.”

“Miranda, dừng lại. Anh không thể chịu được.”

“Anh không phải chịu mà,” cô lặp lại khi đẩy áo sơ mi lên trên ngực anh và hôn vào cái bụng phẳng lì của anh.

“Cái gì... ôi, Chúa ơi, Miranda.” Anh bật ra một tiếng rên rời rạc.

Môi cô di chuyển xuống thấp

“Ôi, Chúa ơi! Miranda!”

7 Tháng năm 1820

Mình xấu hổ chết mất.

Nhưng chồng mình thì chẳng phản nản gì.

18. Chương 18

Sáng hôm sau, Turner dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán vợ. “Em có chắc sẽ ổn khi không có anh không?”

Miranda nuốt nước bọt gật đầu, những giọt nước mắt đang nhũn nhối chực trào ra nếu cô không kìm lại. Trời vẫn còn tối, nhưng Turner muốn khởi hành đến London sớm. Cô đang ngồi trên giường, hai bàn tay đặt trên bụng trong khi nhìn anh mặc quần áo. “Người hầu của anh sẽ bị nhồi máu cơ tim mất,” cô nói, cố trêu chọc anh. “Anh ta sẽ nghĩ anh không biết cách tự mặc quần áo chỉnh tề.”

Mặc độc chiếc quần ống túm, Turner đi đến cạnh cô và ngồi bên mép giường. “Em chắc em không phiền vì chuyển đi của anh chứ?”

“Dĩ nhiên em thấy phiền rồi. Em thích anh ở đây hơn.” Một nụ cười run run thoáng qua gương mặt cô. “Nhưng em sẽ ổn cả thôi. Và em có thể hoàn thành nhiều việc hơn khi không có anh làm em sao nhãng.”

“Ồ? Vậy anh làm em rất sao nhãng à?”

“Cực kỳ. Mặc dù” - cô cười bên lên - “em không thể bị ‘làm xao lãng’ thời gian gần đây.”

“Hừm. Buồn thật, nhưng thật không may, anh lúc nào cũng bị làm cho phát điên lên.” Anh nâng cằm cô trên mấy ngón tay và hạ môi xuống môi cô trong một nụ hôn dịu dàng say đắm. “Bất cứ khi nào anh nhìn thấy em,” anh lầm bầm.

“Bất cứ khi nào ư?” cô nghi

Anh long trọng gật đầu với cô.

“Nhưng nhìn em giống một con bò quá.”

“Hừm.” Môi anh vẫn không rời môi cô. “Nhưng là một con bò rất hấp dẫn.”

“Đồ quỷ!” Cô đẩy người ra và đâm yêu vào vai anh.

Anh cười rồi quay trở lại xếp đồ. “Thực tế thì chuyến đi đến London này sẽ có lợi cho sức khỏe của anh. Hoặc ít nhất là cho cơ thể anh. Thật may anh không bị bám đuôi dễ dàng.”

Cô bấu môi và lè lưỡi.

Anh tắc lưỡi với cô trước khi đứng lên đi ngang qua phòng. “Anh thấy rằng thiên chức làm mẹ không đến cùng sự chín chắn.”

Cái gối của cô phóng ngang qua phòng.

Turner quay trở lại bên cô trong thoáng chốc, cơ thể anh duỗi dài trên giường bên cạnh người cô. “Có lẽ anh nên ở lại, chỉ để kèm cương em chắc chắn thôi.”

“Có lẽ anh nên thế.”

Anh lại hôn cô, lần này kiềm chế đam mê và cảm xúc vừa đủ. “Anh nói với em chưa nhỉ,” anh lăm bằm trong khi môi anh khám phá bề mặt mềm mại trên mặt cô, “rằng anh vui sướng nhiều đến thế nào khi được cưới em?”

“Hôm nay thì chưa.”

“Vẫn còn sớm. Hẳn là em có thể lượng thứ cho sự thiếu sót của anh.” Anh cắn nhẹ vành tai cô. “Anh chắc chắn hôm qua đã nói với em rồi.”

Và ngày hôm kia nữa, Miranda thầm nghĩ, vừa vui sướng lại vừa đau đớn. Và cả ngày hôm kia nữa, nhưng anh chưa bao giờ nói với cô rằng anh yêu cô. Tại sao luôn là “Anh yêu những khi được ở cùng em” và “Anh y những lúc được cùng em làm cái này cái nọ” mà không bao giờ là “Anh yêu em”? Thậm chí dường như anh không thể nói câu “Anh say mê em” nữa. “Anh say mê cuộc sống vợ chồng với em” dứt khoát là an toàn hơn nhiều.

Turner bắt được cái nhìn u sầu trong mắt cô. “Có chuyện gì không ổn hả mèo con?”

“Không, không,” cô nói dối. “Không có gì. Em chỉ... em sẽ nhớ anh lắm, vậy thôi.”

“Anh cũng sẽ nhớ em.” Anh hôn cô lần cuối và đứng dậy kéo áo sơ mi mặc vào.

Miranda nhìn anh đi chuyển quanh phòng, thu gom đồ đạc. Hai bàn tay cô siết chặt dưới chân, xoắn nhàu tằm chăn thành những đường xoáy giận dữ. Anh sẽ không nói bất cứ điều gì trừ phi cô nói trước. Và tại sao anh lại thế? Rõ ràng anh hoàn toàn tạm bằng lòng với vấn đề giữa họ. Cô sẽ phải ép buộc anh trong vấn đề này, nhưng cô quá sợ - sợ rằng anh sẽ không kéo cô vào vòng tay anh và nói với cô rằng anh chỉ đang đợi cô nói cô yêu anh lần nữa. Nhưng hơn hết, cô sợ rằng anh sẽ nuốt nước bọt kiểu không thoải mái và nói điều gì đó bắt đầu bằng câu: “Em biết anh thích em nhiều như thế nào mà, Miranda...”

Ý nghĩ đó cũng đủ ớn lạnh đến nỗi cô rùng mình, hơi thở nghẹn lại thành một tiếng thở dài lo sợ.

“Em chắc em cảm thấy khỏe chứ?” Turner lo lắng hỏi.

Thật dễ nói dối anh làm sao. Chỉ vài lời là anh sẽ ở lại bên cạnh cô, sưởi ấm mỗi đêm và hôn cô thật dịu dàng đến nỗi cô gần như có thể để mình tin rằng anh yêu cô. Nhưng họ cần sự thật, nên cô chỉ gật đầu. “Em khỏe, Turner à, thật đấy. Chỉ do dậy sớm và buổi sáng hay bị rùng mình. Người em vẫn còn ngái ngủ, em nghĩ thế.”

“Em nên ngủ đủ giấc. Anh không muốn em quá sức trong khi anh đi vắng. Em còn chưa đầy hai tháng nữa.”

Cô cười tinh quái. “Một thực tế em khó có thể quên được.”

“Tốt. Rốt cuộc em đang mang con của anh ở đó.” Turner kéo áo khoác lên và cúi xuống hôn tạm biệt cô.

“Con của em nữa.”

“Ừm, anh biết.” Anh đứng thẳng lên chuẩn bị đi. “Đó là lý do anh yêu con bé nhiều đến thế.”

“Turner!”

Anh quay lại. Giọng cô nghe kỳ lạ, gần như sợ hãi. “Gì thế, Miranda?”

“Em chỉ muốn nói với anh... rằng, em muốn anh biết...”

“Gì cơ, Miranda?”

“Em chỉ muốn anh biết rằng em yêu anh.” Những lời ấy thốt ra từ miệng cô đột ngột gấp gáp như thể cô lo sợ rằng nếu không nhanh lên, cô sẽ mất hết dũng khí mất.

Anh đông cứng lại như cơ thể không còn là của anh nữa. Anh vẫn chờ đợi điều này. Không phải sao? Nó không phải là điều tốt đẹp sao? Không phải anh muốn tình yêu của cô sao?

Mắt anh gặp mắt cô, và anh có thể nghe được điều cô đang nghĩ...

Đừng làm trái tim em tan vỡ, Turner. Làm ơn đừng làm trái tim em tan vỡ.

Môi Turner hé ra. Anh đã tự nhủ từ mấy tháng qua rằng anh muốn cô nói điều đó lần nữa, nhưng bây giờ khi cô đã làm thế, anh cảm thấy như có một cái thòng lọng thít lại quanh họng mình. Anh không thể thở. Không thể nghĩ. Và anh rõ ràng không thể nhìn thẳng bởi tất cả những gì anh có thể thấy là đôi mắt nâu to tròn, và chúng thật quá tuyệt vọng.

“Miranda, anh...” anh nghẹn lời. Tại sao anh không thể nói ra? Anh không cảm thấy điều đó ư? Tại sao lại quá khó khăn như thế?

“Đừng, Turner,” cô nói giọng run lên. “Đừng nói gì cả. Hãy quên nó đi.”

Điều gì đó chao đảo trong cuống họng, nhưng anh cố gắng nói, “Em biết anh quan tâm em nhiều đến mức nào mà.”

“Chúc anh vui vẻ ở London.”

Giọng cô tê nhạt, lạnh lẽo, và anh biết mình không thể tạm biệt cô theo cách này. “Miranda, làm ơn.”

“Đừng nói với em!” cô thét lên. “Em không muốn nghe lý do của anh, và em không muốn nghe những lời nhảm chán của anh! Em không muốn nghe bất cứ gì cả!”

Ngoại trừ câu Anh yêu em.

Những lời không nói ra treo lơ lửng trong không khí. Turner có thể cảm thấy cô đang mỗi lúc một trượt ra xa anh hơn, còn anh thì bất lực không thể ngăn cái vực thẳm đang mở ra giữa hai người. Anh biết mình phải làm gì, và việc đó không khó. Chỉ có ba từ thôi, vì Chúa. Và anh muốn nói chúng ra. Nhưng anh đang chênh vênh trên lần ranh giới nào đó, mà anh không thể bước một bước cuối cùng về phía trước.

Thật vô lý. Thật vớ vẩn. Anh không biết anh sợ yêu cô hay sợ cô yêu anh. Mà anh không biết mình có sợ không nữa. Có lẽ tâm hồn anh đã chết rồi, trái tim anh quá khô cứng sau cuộc hôn nhân đầu tiên nên không thể cư xử theo lối hợp lý bình thường.

“Em yêu,” anh bắt đầu, cố gắng nghĩ ra điều gì đó sẽ làm cô vui trở lại. Hoặc nếu không thể thì ít nhất cũng quét sạch đi vẻ hoang tàn trong ánh mắt cô.

“Đừng gọi em như thế,” cô nói bằng giọng khàn khàn chỉ vừa đủ cho anh nghe được. “Hãy gọi em bằng tên.”

Anh muốn hét lên. Anh muốn kêu gào. Anh muốn lắc vai cô để làm cô hiểu rằng anh không hiểu. Nhưng anh không biết làm gì cả, vậy nên anh chỉ gật đầu và nói, “Thế thì anh sẽ gặp em sau vài tuần nữa.”

Cô gật đầu. Một lần. Sau đó cô nhìn đi nơi khác. “Em hy vọng thế.”

“Tạm biệt,” anh khẽ nói, rồi đóng cánh cửa lại sau lưng

“Có rất nhiều thứ cậu có thể làm với màu xanh lá,” Olivia nói khi lướt ngón tay lên những tấm rèm xơ xác ở phòng khách phía Tây. “Và trông cậu lúc nào cũng tuyệt vời với màu xanh lá cây.”

“Mình sẽ không mặc những tấm rèm ấy đâu,” Miranda đáp.

“Mình biết, nhưng người ta muốn mình tuyệt nhất trong phòng khách của chính mình, cậu không nghĩ vậy à?”

“Mình cho là có một người như vậy đấy,” Miranda quay lại trêu chọc Olivia vì bài diễn thuyết thiếu chân thực của cô bạn.

“Ôi, thôi đi. Nếu cậu không muốn lời khuyên của mình thì cậu không nên mời mình đến chứ.” Mời Olivia cong lên thành một nụ cười hồn nhiên. “Nhưng mình rất mừng vì cậu đã mời. Mình nhớ cậu kinh khủng, Miranda. Mùa đông Haverbreaks u ám khủng khiếp. Fiona Bennet cứ liên tục mời gọi mình.”

“Một tình cảnh ghê rợn,” Miranda đồng ý.

“Mình đã cố gắng chấp nhận một lời mời của cô ta để khỏi buồn chán.”

“Ồiii, đừng làm thế.”

“Cậu không còn bức bối với cô ta về sự cố ruy băng hồi sinh nhật thứ mười một của mình chứ hả?”

Miranda giơ một đốt ngón trỏ lên. “Chỉ một chút xíu thôi.”

“Ôi trời, cho qua đi. Rốt cuộc cậu đã có Turner rồi. Và ngay trước mắt tất cả bọn tớ nữa chứ.” Olivia vẫn còn hơi méch lòng vì anh trai và cô bạn thân nhất đã tán tỉnh nhau mà cô không biết. “Mặc dù mình phải nói là thật xấu xa khi anh ấy chạy đến London và bỏ cậu lại đây một mình.”

Miranda mỉm cười gượng gạo khi lướt ngón tay chạm vào vải váy. “Không đến mức ấy,” cô lầm bầm.

“Nhưng thời gian của cậu đã gần kề rồi,” Olivia phản đối. “Anh ấy không nên để cậu một mình.”

“Anh ấy không làm thế,” Miranda nói quả quyết, cố gắng thay đổi chủ đề. “Cậu đang ở đây, đúng không?”

“Phải, phải, và mình sẽ ở cho tới ngày sinh nếu có thể, nhưng mẹ mình nói việc ấy không thích hợp đối với một quý cô chưa kết hôn.”

“Mình không thể nghĩ ra bất cứ gì thích hợp hơn,” Miranda đáp lại. “Không phải là cậu cũng sẽ ở vào tình trạng như thế này trong vài năm nữa sao.”

“Mình cần một người chồng trước đã,” Olivia nhắc cô bạn nhớ.

“Mình không thấy có bất cứ vấn đề gì với chuyện ấy cả. Cậu đã nhận được bao nhiêu lời cầu hôn trong năm nay? Sáu à?”

“Tám.”

“Thế thì chẳng có gì phải lo.”

“Mình không, mình chỉ... Ôi, thôi đừng bận tâm”, Olivia nói. “Mình có thể ở lại Rosedale. Mình chỉ không được phép ỏcạnh cậu thôi.”

“Những tấm rèm,” Miranda nhắc bạn.

“Phải, dĩ nhiên rồi,” Olivia hào hứng nói, trở lại với công việc. “Nếu chúng mình bọc ghế màu xanh lá cây thì rèm có thể có màu tương phản. Có lẽ lấy màu thứ hai của vải bọc ghế.”

Miranda gật đầu mỉm cười đồng ý, nhưng tâm trí cô còn ở tận đâu tận đâu. London, chính xác là như vậy. Chồng cô xâm nhập vào mọi ý nghĩ của cô từng giây từng phút mỗi ngày. Khi cô đang bàn bạc một vấn đề với quản gia thì thấy nụ cười của anh đột ngột hiện ra trước mắt mình. Miranda không thể đọc hết cuốn sách bởi vì tiếng cười của anh cứ phảng phất bên tai cô. Và đêm đến, khi cô gần đi vào giấc ngủ, ụ hôn nhẹ thoảng qua của anh trêu chọc trên môi cô cho tới khi cô đau đớn vì thiếu vắng cơ thể ấm áp của anh bên cạnh mình.

“Miranda này? Miranda!”

Miranda nghe tiếng Olivia nôn nóng nhắc đi nhắc lại tên cô. “Gì cơ? Ồ, mình xin lỗi, Livvy. Tâm trí mình đang ở xa hàng dặm.”

“Mình biết. Có vẻ dạo này nó hiếm khi ngụ tại Rosedale.”

Miranda giả vờ lo lắng mệt mỏi. “Mình nghĩ do đứa bé. Nó làm mình ủy mị, sụt sướt.” Trong hai tháng nữa, cô buồn bã nghĩ, cô có thể đổ lỗi những cơn suy sụp thoáng qua là do đứa bé, và sau đó cô sẽ làm gì? Cô mỉm cười dịu dàng với Olivia. “Cậu muốn nói gì với mình?”

“Mình chỉ định nói rằng nếu cậu không thích màu xanh lá cây, chúng ta có thể trang trí lại căn phòng bằng màu hoa hồng bụi. Cậu có thể gọi nó là phòng khách hoa hồng. Như thế sẽ rất phù hợp với Rosedale.”

“Cậu không nghĩ nó quá yếu điệu à?” Miranda hỏi. “Turner cũng sử dụng căn phòng này khá thường xuyên.”

“Hừm. Đó là một rắc rối.”

Miranda thậm chí không nhận ra cô đang siết hai nắm tay cho tới lúc móng tay cắm vào lòng bàn tay. Thật buồn cười làm sao, thậm chí đã động đến tên anh thôi cũng có thể làm cô bị kích động. “Tuy nhiên,” cô nheo mắt vẻ đe dọa. “Mình thích hoa hồng bụi. Hãy làm thế đi.”

“Cậu chắc chứ?” Giờ đến Olivia nghi ngờ. “Turner...”

“Mặc xác Turner,” Miranda gay gắt đến nỗi Olivia phải nhướn mày. “Nếu anh ấy muốn góp ý trong việc trang hoàng này thì anh ấy không nên đến London như thế.”

“Cậu không nên nổi cáu,” Olivia xoa dịu. “Mình chắc chắn anh ấy nhớ cậu rất nhiều.”

“Vớ vẩn. Chắc anh ấy chẳng nghĩ gì đến mình đâu.”

Cô đang ám ảnh anh.

Sau bốn ngày tưởng như vô tận bị cầm tù trong xe, Turner đã nghĩ rằng anh có thể đẩy Miranda ra khỏi tâm trí mình khi tới London cùng với tất cả những trò tiêu khiển ở đây.

Nhưng anh đã lầm.

Cuộc nói chuyện cuối cùng của họ cứ tái hiện trong tâm trí anh, hết lần này tới lần khác, nhưng mỗi lần Turner cố thay đổi mạch suy nghĩ, giả vờ như khi ấy anh đã nói một điều gì đó khác, đã nghĩ điều gì khác để nói, thì toàn bộ lại biến mất. Hồi ức ấy tan ra và tất cả anh còn lại là đôi mắt cô, to tròn và nâu và đáng ngạt nỗi đau.

Một cảm xúc xa lạ, tội lỗi xâm chiếm anh. Nó thiêu đốt và giày xéo, bám siết lấy cổ họng anh. Trước kia, cơn giận dữ ập đến dễ dàng hơn rất, rất nhiều. Cơn giận dữ trong sạch không tội lỗi. Nó dành cho người đáng phải hứng chịu nó. Và người đó không bao giờ là anh.

Mà là Leticia. Là những gã đàn ông của cô ta. Nhưng không bao giờ là anh.

Nhưng lần này... lần này có điều gì đó khác. Và anh không thể nào sống thế này được. Anh và cô có thể lại hạnh phúc bên nhau, đúng không? Chắc chắn anh đã rất hạnh phúc. Và cô cũng vậy. Có thể cô than phiền về những lỗi lầm của anh, nhưng anh biết cô đã hạnh phúc.

Và cô sẽ lại hạnh phúc, anh thề có Chúa. Một khi Miranda chấp nhận rằng anh quan tâm đến cô theo mọi cách mà anh biết làm, họ có thể quay trở lại cuộc sống dễ chịu vốn có kể từ lúc kết hôn. Cô sẽ có một đứa con. Họ sẽ là một gia đình.

Anh đã thắng cô một lần trước đây. Anh có thể thắng cô lần nữa.

Hai tuần sau, Miranda đang ngồi trong phòng khách hoa hồng mới, cố gắng đọc một cuốn sách nhưng phần lớn thời gian cô chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Turner đã nhắn rằng anh sẽ về trong vài ngày tới, và cô không thể ngăn trái tim mình thôi chạy đi mỗi lần nghe thấy một tiếng động giống tiếng xe chạy trên đường vào nhà.

Mặt trời đang chìm dần trước khi cô nhận ra mình chẳng lật được đến một trang trong cuốn sách. Một người hầu quan tâm mang bữa tối mà cô quên yêu cầu vào, và Miranda chỉ ăn đúng một bát xúp trước khi chìm vào giấc ngủ trên ghế xôpha.

Vài giờ sau, chiếc xe mà cô ngày đêm mong ngóng đã sột sắng dừng lại trước nhà, và Turner dù mệt lử vì chuyến đi vẫn háo hức được gặp vợ nên vội vàng nhảy xuống xe. Anh với tay vào một cái túi xách lôi ra gói đồ được bọc gọn gàng, rồi bỏ xuống hành lý còn lại trên xe cho người hầu mang vào. Anh ngẩng lên nhìn

ngôi nhà và nhận thấy không có ánh lửa cháy trong phòng ngủ của họ. Anh hy vọng Miranda chưa ngủ, anh không nỡ lòng nào đánh thức cô, nhưng anh thật sự muốn nói chuyện với cô ngay tối nay để cố gắng làm hòa.

Anh nhảy cóc lên các bậc thềm, cố gạt gạt ít bùn đất ra khỏi đôi boot. Viên quản gia, cũng đang mong đợi anh y như Miranda, ra mở cửa trước khi Turner kịp gõ.

“Buổi tối tốt lành, Brearley,” Turner niềm nở nói.

“Tôi có lẽ là người đầu tiên chào mừng ngài về nhà, thưa ngài.”

“Cảm ơn ông. Vợ tôi vẫn còn thức chứ?”

“Tôi tin phu nhân đang ở trong phòng khách hoa hồng, thưa ngài. Đọc sách, tôi nghĩ thế.”

Turner hất áo khoác ra. “Cô ấy rõ là thích đọc nhỉ.”

“Chúng ta thật may mắn có một phu nhân uyên bác hiểu biết,” Brearley nói thêm.

Turner chớp mắt. “Chúng ta không có phòng khách hoa hồng, Brearley.”

“Bây giờ chúng ta có rồi, thưa ngài. Nó là phòng khách phía Tây trước đây.”

“Ồ? Vậy là cô ấy đã trang hoàng lại. Thế càng tốt cho muốn cô ấy nghĩ về nơi này như là nhà của mình.”

“Chúng tôi cũng vậy, thưa ngài.”

Turner cười. Miranda đã khuấy động được lòng trung thành mạnh mẽ của gia nhân trong nhà. Các cô hầu gái hết sức tôn sùng cô. “Giờ thì tôi sẽ đi làm cô ấy ngạc nhiên một chút.” Anh sải bước băng qua tiền sảnh, ngoặt vào nơi trước đây từng là phòng khách phía Tây. Cánh cửa hơi khép hờ, và Turner có thể thấy ánh lung linh của một cây nến. Phụ nữ ngốc thật. Cô ấy nên biết là muốn đọc sách thì một cây nến là chưa đủ chứ.

Anh đẩy cửa mở ra thêm vài centimet và ngó đầu vào. Miranda đang nằm ngủ trên xô pha, khuôn miệng mềm mại hơi hé mở. Một cuốn sách để ngang bụng, bữa ăn dở trên chiếc bàn bên cạnh. Nhìn cô quá ngây thơ đáng yêu, và trái tim anh nhức nhối. Anh đã nhớ cô trong suốt chuyến đi xa, anh đã nghĩ về cô, và về sự chia cách bất hạnh của họ gần như từng giây từng phút. Nhưng anh không nghĩ rằng nỗi khao khát trong lòng mình lại sâu sắc mãnh liệt đến thế, cho tới tận khoảnh khắc này, khi anh lại được nhìn thấy cô, mắt cô nhắm lại, lồng ngực nâng lên hạ xuống nhẹ nhàng trong giấc ngủ.

Anh tự nhủ sẽ không đánh thức cô, nhưng đây là khi anh nghĩ cô đang ở trong phòng ngủ. Cô sẽ phải được đánh thức để lên gác đi ngủ, vậy nên anh có thể là người làm việc đó.

Anh bước tới xô pha, đẩy bữa tối của cô sang một bên và ngồi ghé vào bàn, để gói đồ của mình trên lòng. “Dậy đi nào, em y...” Anh khựng lại, muộn màng nhớ ra cô đã yêu cầu anh không dùng cách gọi âu yếm ấy nữa. Anh chạm vào vai cô. “Dậy đi, Miranda.”

Cô chớp mắt. “Turner?” Giọng cô ngái ngủ.

“Chào mèo con.” Mặc xác cô không muốn anh gọi như thế. Nếu anh muốn gọi thế nào thì, chết tiệt, anh sẽ gọi thế ấy.

“Em gần như...” cô ngáp. “Em gần như đã từ bỏ việc chờ anh rồi.”

“Anh đã bảo em là anh sẽ về

“Nhưng đường xá...”

“Chúng không quá tệ.” Anh mỉm cười nhìn xuống cô. Đầu óc còn ngái ngủ của cô chưa nhớ ra rằng nó đang giằng dứ với anh, và anh không thấy có lý do gì để nhắc lại cả. Anh chạm vào má cô. “Anh nhớ em.”

Miranda lại ngáp. “Anh ư?”

“Rất nhiều.” Anh ngừng lại. “Em có nhớ anh không?”

“Em... có.” Cô nhận ra nói dối chẳng được tích sự gì. Anh đã biết rằng cô yêu anh. “Ở London anh vui vẻ chứ?” cô lịch sự hỏi.

“Anh thích có em ở bên hơn,” anh đáp, nghe có vẻ đắn đo quá, như thể những câu anh nói phải được cân nhắc thận trọng để không làm cô khó chịu.

Và rồi, cũng bằng cái giọng lịch sự ấy, anh hỏi: “Trong khi anh đi vắng em cũng vui vẻ chứ?”

“Olivia đến đây vài ngày.”

“Con bé đến ư?”

Miranda gật đầu. Sau đó cô nói, “Tuy nhiên, em đã có rất nhiều thời gian để suy nghĩ.”

Một khoảng im lặng kéo dài, và rồi, “Anh hiểu.”

Cô quan sát khi anh đặt gói đồ xuống, đứng dậy và đi đến chỗ ngọn nến đơn độc đang cháy. “Ở đây hơi tối,” anh nói, nhưng có cái gì đấy thiếu tự nhiên trong câu nói, và cô ước gì có thể nhìn thấy mặt anh khi anh cầm cây nến lên để có thêm chút ánh sáng nữa.

“Em ngủ khi trời còn chạng vạng,” cô nói với anh, bởi vì... à, bởi vì dường như giữa họ có một thỏa thuận ngầm nào đó để giữ cho tất cả những điều này thật thân ái, cẩn trọng và lịch sự nhằm tránh cho họ khỏi bất cứ thực tế

“Thật à?” anh đáp. “Bây giờ trời tối khá sớm. Chắc em phải mệt lắm.”

“Thật mệt nhoài khi phải mang thêm một người nữa ở trong người thể này.”

Anh cười. Cuối cùng anh bảo, “Sẽ không còn lâu lắm đâu.”

“Vâng, nhưng em muốn tháng cuối cùng này phải thoải mái nhất có thể.”

Lời lẽ treo lơ lửng trong không trung. Cô không ám chỉ một cách vô tình và anh không hiểu sai. “Em định nói gì?” anh hỏi, mỗi từ đều dịu dàng và chính xác đến nỗi cô không thể bỏ qua ý định nghiêm túc của anh.

“Ý em...” Cô nuốt khan khó nhọc, ước gì cô đang đứng tay chống nạnh, hoặc hai tay khoanh trước ngực, hoặc bất cứ gì ngoại trừ cái tư thế nằm ngửa trên xô pha cực kỳ dễ tổn thương này. “Ý em là chúng ta không thể tiếp tục như trước đây.”

“Anh tưởng chúng ta đã hạnh phúc,” anh thận trọng nói.

“Chúng ta đã hạnh phúc. Em đã hạnh phúc. Ý em là... nhưng em không hạnh phúc.”

“Rất cuộc em có hạnh phúc hay không hạnh phúc, mèo con. Cái này hay cái kia.”

“Cả hai,” cô nói, cảm ghét cái tông giọng thấp ý muốn kết thúc vấn đề của anh. “Anh không hiểu à?” Và cô nhìn anh. “Không, em có thể thấy là anh không hiểu.”

“Anh không biết em muốn anh làm gì,” anh nói thẳng thừng. Nhưng cả hai đều biết anh đang nói dối.

“Em cần biết mình là gì đối với anh, Turner ạ.”

“Em là gì đối với anh ư?” dường như anh không tin vào tai mình nữa. “Em là gì đối với anh hả? Quỷ tha ma bắt, đúng là phụ nữ. Em là vợ anh. Em còn cần biết gì khác nữa hả?”

“Em cần biết rằng anh yêu em!” cô vỡ òa, lóng ngóng ngồi dậy. Anh không trả lời, chỉ đứng yên ở đó, thò thít trên má giần giật, và cô nói thêm, “Hoặc em cần biết anh không yêu em.”

“Em nói cái chết tiệt gì vậy?”

“Có nghĩa là em muốn biết cảm xúc của anh, Turner ạ. Em cần biết anh cảm thấy thế nào về em. Nếu anh không... nếu anh không...” cô nhắm nghiền mắt và siết chặt hai bàn tay, cố nghĩ ra xem mình muốn nói gì. “Anh không quan tâm cũng mặc kệ,” cuối cùng cô nói. “Nhưng em phải biết.”

“Em đang nói cái quái gì thế?” Anh giận dữ cào tóc. “Mỗi giây mỗi phút trong ngày anh đều nói với em là anh say mê em.”

“Anh không bảo em là anh say mê em. Anh bảo em là anh say mê và vui sướng vì được kết hôn với em.”

“Thế thì có gì khác nhau?” anh hét lên.

“Có lẽ anh chỉ say mê với việc kết hôn thôi.”

“Sau Leticia ư?” anh đập lại.

“Em xin lỗi,” cô nói bởi cô cảm thấy có lỗi. Vì điều đó. Nhưng không phải vì phần còn lại. “Nó khác chứ,” cô thấp giọng. “Một sự khác biệt lớn. Em muốn biết anh có quan tâm đến em không, chứ không phải việc anh cảm thấy thế nào về em.”

Anh chống hai tay lên bệ cửa sổ, nặng nề tựa vào đó và chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô chỉ có thể nhìn thấy lưng anh, nhưng cô nghe thấy anh nói rõ ràng, “Anh không biết em đang nói về chuyện gì.”

“Anh không muốn biết,” cô kêu lên. “Anh sợ phải nghĩ về nó. Anh...”

Turner quay ngoắt lại, khiến cô nín lặng bằng một cái nhìn dữ dần hơn bất cứ ánh mắt nào cô từng thấy. Ngay cả cái đêm đó, khi anh hôn cô lần đầu tiên, khi anh ngồi một mình cô độc, uống rượu sau đám tang Leticia - trông anh cũng không giống thế này.

Anh bước về phía cô, từng cử động đều chậm rãi và giận dữ. “Anh không phải một người chồng độc đoán, nhưng tính khoan dung của anh không nhiều tới mức chấp nhận việc bị gọi là hèn nhát. Hãy lựa chọn từ ngữ cẩn thận hơn nữa, thưa phu nhân.”

“Và anh có thể chọn lựa thái độ cẩn thận hơn,” cô trả đũa, giọng điệu giả tạo của anh xói vào xương tủy cô. “Em không phải là,” toàn thân cô run rẩy khi cô cố gắng lục tìm từ ngữ, “một con búp bê ngọc ngà để anh có thể đối xử như thể em bị thiếu năng trí tuệ.”

“Ôi, vì Chúa, Miranda. Anh đã đối xử với em như thế khi nào? Khi nào? Em nói cho anh biết đi, bởi vì anh đang tò mò muốn chết đây.”

Miranda lắp bắp, không thể giải thích được. Cuối cùng cô nói, “Em không thích bị nói bằng cái giọng khinh khỉnh ấy, Turner.”

“Thế thì đừng khiêu khích anh.” Nét mặt anh chuyển sang vẻ nguy hiểm gần như nhạo báng.

“Đừng khiêu khích anh ư?” cô kêu lên vẻ không thể tin nổi, tiến thẳng về phía anh. “Anh đừng có khiêu khích em!”

“Anh chẳng làm cái quái gì khiêu khích em cả, Miranda. Một phút trước anh nghĩ chúng mình đã sung sướng hạnh phúc và rồi phút sau em lao vào anh với một cơn thịnh nộ, trông cho anh một tội lỗi kinh khủng, và...”

Anh dừng lại khi cảm thấy những ngón tay cô bầu chặt vào cánh tay mình. “Anh nghĩ chúng ta đã sung sướng hạnh phúc sao?” cô thì thầm.

Trong một thoáng, khi anh nhìn cô, dường như anh ngạc nhiên tột độ. “Dĩ nhiên, anh đã hạnh phúc,” anh nói. “Lúc nào anh chả bảo em thế.” Nhưng sau đó anh rùng mình một cái, và đảo mắt đẩy cô ra. “Ồ, nhưng anh quên mất. Mọi thứ anh làm, mọi điều anh nói... đều không có gì quan trọng cả. Em không muốn biết rằng anh hạnh phúc ở bên em. Em không quan tâm xem anh có thích ở bên em không. Em chỉ biết anh cảm thấy thế nào thôi.”

Và rồi, vì không thể nói gì về những điều anh vừa nói nên cô chỉ thì thầm, “Anh cảm thấy thế nào về em?”

Như thể là cô đã găm anh lại bằng một cái ghim vậy. Anh vừa hết sức hưng hăng đầy năng lượng, những lời lẽ mỉa mai vừa tuôn ra ào ạt từ miệng anh, nhưng bây giờ... Bây giờ anh chỉ đứng đó, không thốt lên lời, chỉ nhìn cô chòng chọc như thể cô đã biến thành nữ thần đầu rắn Medusa vậy.

“Miranda, anh... anh...”

“Anh làm sao, Turner? Anh làm sao?”

“Anh... ôi Chúa ơi, Miranda, chuyện này thật không công bằng.”

“Anh không thể nói câu đó.” Đôi mắt cô chất chứa nỗi kinh hoàng. Cho đến tận giây phút này, cô vẫn giữ nguyên niềm hy vọng rằng anh sẽ thốt ra câu đó, rằng có lẽ anh chỉ đang phải lo nghĩ quá nhiều về mọi việc, và khi thời điểm thích hợp đến, những xúc cảm của họ dâng cao, lời lẽ sẽ bật ra khỏi môi anh, và anh sẽ nhận ra anh đã yêu cô.

“Lạy Chúa,” Miranda thở dốc. Cái góc nhỏ trong tim cô vẫn cất giữ niềm tin rằng anh sẽ yêu cô giờ đây teo quắt lại và chết đi ngay trong tích tắc, đem theo cả tâm hồn cô. “Lạy Chúa tôi. Anh không thể nói ra.”

Turner nhìn vẻ trống rỗng trong mắt cô và biết rằng mình đã đánh mất cô. “Anh không muốn làm tổn thương em,” anh cố vớt vát.

“Quá muộn rồi.” Lời lẽ tắc nghẹn trong cổ họng cô, và cô từ từ đi ra cửa.

“Đợi đã!”

Cô dừng bước và quay lại.

Anh với xuống nhặt gói đồ anh đã mang vào. “Đây,” giọng anh buồn bã và đều đều. “Anh đã mang cái này về cho em.”

Miranda cầm lấy gói đồ từ tay anh, nhìn chằm chằm vào lưng anh khi anh sải bước rời khỏi phòng. Hai bàn tay run rẩy, cô mở nó ra. *Le Morte d’ Arthur*. Cuốn sách mà cô đã rất thêm muốn từ hiệu sách của các quý ông. “Ôi, Turner,” cô thì thầm. “Tại sao anh phải đi làm một điều quá ngọt ngào thế này? Tại sao anh không thể để em ghét anh?”

Nhiều giờ sau, trong khi lau cuốn sách bằng khăn tay, cô thấy mình đang hy vọng rằng những giọt nước mắt mặn chát của mình không làm hỏng phần bìa da của nó vĩnh viễn.

7 Tháng sáu 1820

Hôm nay Phu nhân Rudland và Olivia đã đến để chờ đón sự ra đời của “người thừa kế”, như cách gọi của toàn bộ gia đình Bevelstoke. Xem ra bác sĩ không nghĩ rằng mình sẽ trở dạ trong một tháng nữa, nhưng Phu nhân Rudland nói rằng bà không muốn bỏ lỡ sự kiện này.

Mình chắc họ đã nhận thấy rằng Turner và mình không còn ngủ chung một phòng. Dĩ nhiên, việc vợ chồng ngủ chung phòng không mấy phổ biến, nhưng lần cuối cùng tới đây họ đã thấy vợ chồng mình ngủ chung và mình chắc họ đang thắc mắc về việc bọn mình ngủ riêng. Đến giờ đã là hai tuần lễ kể từ khi mình chuyển đồ đạc của mình sang phòng khác.

Giường ngủ của mình thô nháp và lạnh lẽo. Mình ghét nó.

Mình thậm chí không thấy hào hứng với việc sinh đứa bé này.

19. Chương 19

Những tuần kế tiếp thật kinh khủng. Turner sai mang đồ ăn lên phòng làm việc của mình, ngồi đối diện với Miranda trong một giờ đồng hồ mỗi tối cũng là quá sức chịu đựng của anh. Lần này anh đã mất cô, thật đau đớn khi phải nhìn vào mắt cô để thấy chúng vô cảm và trống rỗng.

Nếu Miranda không thể cảm thấy bất cứ điều gì nữa thì Turner lại cảm thấy quá nhiều thứ.

Anh giận cô đã đặt anh vào tình thế đó và cố buộc anh phải thừa nhận những cảm xúc mà anh không dám chắc mình cảm thấy.

Anh nổi khùng vì cô quyết định từ bỏ cuộc hôn nhân của họ sau khi quyết định rằng anh không vượt qua được một hình thức kiểm tra nào đó mà cô đặt ra cho anh.

Anh cảm thấy tội lỗi vì đã làm cô quá đau khổ. Anh bối rối vì không biết đối xử với cô thế nào và kinh hãi vì nỗi anh sẽ không bao giờ giành lại cô được nữa.

Anh giận dữ với chính bản thân vì không thể nào nói với cô rằng anh yêu cô. Anh cảm thấy phần nào vô lý khi mà anh thậm chí còn không biết làm sao để quyết định nổi mình có yêu hay không.

Nhưng hơn hết, anh cảm thấy cô đơn. Anh thấy thiếu vắng người vợ của mình. Anh nhớ cô, nhớ tất cả những lời bình luận nho nhỏ vui nhộn của cô, nhớ cả những lời nguy hiểm quanh co của cô. Mỗi lần thỉnh thoảng đi ngang qua cô trong sảnh, anh buộc mình phải nhìn vào mặt cô, cố gắng bắt lấy một nét thoáng qua của hình ảnh người phụ nữ anh đã cưới. Nhưng cô ấy đã đi rồi. Miranda đã trở thành một người khác. Đường như cô chẳng quan tâm đến điều gì cả. Bất cứ điều gì.

Mẹ anh đến ở cùng cho tới khi đứa bé ra đời, bà đã tìm anh để kể rằng Miranda hầu như không đụng vào đồ ăn. Anh thâm chử thể. Đáng lẽ cô phải biết thế là không tốt cho sức khỏe chứ. Nhưng anh không thể tự mình đi kiểm cô để nhồi cho cô một ít lý trí, thế nên anh chỉ bảo vài người hầu phải để mắt canh chừng cô.

Hàng ngày, họ đến báo cáo lại với anh, thường là vào đầu buổi tối, khi anh ngồi trong phòng làm việc, trầm tư và đắm chìm trong rượu. Tối nay cũng không có gì khác cả, anh đang uống đến ly brandy thứ ba thì nghe thấy có tiếng gõ dứt khoát ở cửa.

“Vào đi.”

Trước sự ngạc nhiên tốt cùng của Turner, mẹ anh bước vào.

Anh gạt đầu lịch sự. “Mẹ đến để trừng trị con, con nghĩ thế.”

Phu nhân Rudland khoanh tay trước ngực. “Và con nghĩ mình cần bị trừng trị vì tội gì?”

Anh bật cười trước khiếu hài hước ít ỏi của bà. “Tại sao mẹ không nói cho con biết? Con chắc mẹ có cả một danh sách dài lê thê.”

“Tuần rồi con đã gặp vợ con chưa?” bà hỏi.

“Không, con nghĩ là con ch... à, đợi một phút.” Anh nhấp một ngụm brandy. “Vài ngày trước con có đi ngang qua cô ấy trong sảnh. Hôm thứ Ba, con nghĩ thế.”

“Con bé đang mang thai hơn tám tháng rồi, Nigel.”

“Con cam đoan với mẹ là con biết.”

“Con đúng là đồ vô lại khi bỏ rơi con bé một mình trong thời gian nó cần được chăm sóc.”

Anh tợp một ngụm nữa. “Phải làm cho rõ ràng, cô ấy bỏ mặc con, không phải con bỏ mặc cô ấy. Và đừng gọi con là Nigel.”

“Mẹ sẽ gọi con bằng bất cứ cái tên chết tiệt nào mà mẹ muốn.”

Turner nhướn mày khi lần đầu tiên trong đời thấy mẹ sử dụng ngôn từ thô tục như thế. “Chúc mừng, mẹ vừa hạ mình xuống cùng thứ hạng với con rồi đấy.”

“Đưa cho mẹ thứ đó!” Bà lao tới giật ly rượu ra khỏi tay anh. Thứ chất lỏng màu hổ phách bắn tung tóe ra bàn làm việc. “Mẹ thấy sợ con đấy, Nigel. Con tệ hại y như hồi con ở cùng Leticia. Con thật đáng ghét, thô...” Bà khựng lại khi bàn tay anh nắm lấy cổ tay bà.

“Đừng bao giờ mắc sai lầm so sánh Miranda với Leticia,” anh đe dọa.

“Mẹ không so sánh!” Bà ngạc nhiên. “Mẹ còn chẳng bao giờ nghĩ đến điều đó.”

“Tốt.” Anh đột ngột thả bà ra và bước tới cửa sổ. Quang cảnh trống trải, lạnh lẽo như tâm trạng anh lúc này vậy.

Mẹ anh vẫn im lặng một lúc, nhưng rồi bà hỏi, “Con định làm thế nào để cứu vãn cuộc hôn nhân của mình hả Turner?”

Anh buông một tiếng thở dài mệt mỏi. “Tại sao mẹ quá chắc chắn rằng con là người cần phải cứu vãn thế?”

“Vì Chúa, hãy nhìn con bé đi. Rõ ràng là nó yêu con.”

Các ngón tay anh ghì chặt vào bậu cửa sổ cho tới khi đốt ngón tay chuyển thành trắng toát. “Gần đây con chẳng thấy có dấu hiệu nào cả.”

“Làm sao mà con thấy được? Con không gặp con bé hàng tuần lễ rồi. Vì chính con, mẹ hy vọng con không giết chết bất cứ cảm xúc còn lại nào của con bé dành cho con.”

Turner không nói gì. Anh chỉ muốn cuộc nói chuyện này chấm dứt.

“Con bé không còn là người phụ nữ của mấy tháng trước nữa,” mẹ anh tiếp tục. “Nó đã vô cùng hạnh phúc. Nó có thể làm bất cứ điều gì vì con.”

“Mọi chuyện đã thay đổi rồi mẹ ạ,” anh đáp cộc lốc.

“Và chúng có thể thay đổi trở lại,” Phu nhân Rudland nói, giọng bà nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. “Tối nay hãy xuống ăn với mọi người. Không có con thật lúng túng khủng khiếp.”

“Sẽ còn ngượng ngịu hơn nếu có con, con đảm bảo với mẹ đấy.”

“Hãy để mẹ phán xét điều đó.”

Turner đứng thẳng lên, hít vào một hơi dài, run run. Có lẽ mẹ anh đúng chẳng? Liệu anh và Miranda có thể giải khác biệt giữa họ không?

“Leticia vẫn còn ở trong ngôi nhà này,” mẹ anh dịu dàng bảo. “Hãy để cô ta đi. Hãy để Miranda chữa lành cho con. Con bé sẽ làm được, con biết mà, con chỉ cần cho nó cơ hội.”

Anh cảm thấy bàn tay mẹ đặt trên vai mình nhưng anh không quay lại, anh quá kiêu hãnh không thể để bà nhìn thấy gương mặt đau khổ của mình.

Cơn đau đầu tiên quặn lên trong bụng Miranda khoảng một giờ trước khi cô chuẩn bị xuống nhà ăn tối. Giật mình, cô đặt tay lên bụng trên. Bác sĩ đã bảo rằng có thể cô sẽ trở dạ trong hai tuần lễ nữa. “À, có vẻ như con sẽ đến sớm nhỉ,” cô dịu dàng nói. “Hãy ở yên đó cho qua bữa tối, được không nào? Mẹ thực sự đói lắm. Mẹ đã không đói như thế từ nhiều tuần nay rồi, con biết đấy, và mẹ cần chút thức ăn.”

Đưa bé lại quầy tạp để trả lời cô.

“Vây là sẽ như thế nhé, được không?” Miranda thì thầm, lần đầu tiên sau nhiều tuần lễ, một nụ cười thoáng qua gương mặt cô. “Mẹ sẽ mặc cả với con. Con để mẹ bình yên dùng xong bữa tối, và mẹ hứa sẽ không đặt tên con là Iphigenia.”

Cô cảm thấy một cú đập khác.

“Nếu con là con gái, dĩ nhiên rồi. Nếu con là một con trai, thì mẹ hứa không đặt tên con là... Nigel!” Cô bật cười, âm thanh xa lạ và... thật hay. “Mẹ hứa không đặt tên con là Nigel.”

Đưa bé nằm yên.

“Tốt. Giờ thì chúng ta thay áo nhé?”

Miranda rung chuông gọi hầu gái, và một giờ sau, cô xuống cầu thang vào phòng ăn, nắm tay vịn thật chặt trên đường đi xuống. Cô không rõ tại sao lại không muốn nói cho ai biết đứa trẻ sắp ra đời, có lẽ vì bản tính của cô không muốn mọi người nhặng xị lên. Bên cạnh đó, cô thấy hoàn toàn khỏe mạnh, ngoại trừ những cơn đau cứ khoảng mười phút lại xuất hiện một lần. Mà dù sao đi nữa thì chắc chắn cô cũng không muốn phải nằm bẹp trên giường. Cô chỉ mong đứa bé có thể cầm chừng qua bữa tối. Có điều gì đó hơi ngượng ngùng trong việc sinh đẻ, và cô không hề muốn trực tiếp trải nghiệm sự ngượng ngùng đó ngay trên bàn ăn.

“Ồ, cậu đây rồi, Miranda,” Olivia gọi to. “Mọi người đang uống trà trong phòng khách hoa hồng. Đến uống cùng không?”

Miranda gật đầu và đi theo bạn.

“Nhìn cậu hơi lạ, Miranda ạ,” Olivia tiếp tục. “Cậu thấy ổn chứ?”

“Chỉ là tở hơi bị thôi, cảm ơn cậu.”

“À, cậu sẽ sớm nhỏ nhắn lại thôi.”

Trong chớp mắt ấy chứ, Miranda hài hước nghĩ.

Phu nhân Rudland đưa cho cô một ly nước chanh.

“Cảm ơn mẹ,” Miranda nói. “Tự nhiên con thấy khát quá.” Bỏ qua cả phép tắc đúng mực, Miranda dốc cạn một hơi. Phu nhân Rudland không nói một lời, rót tiếp cho cô ly nữa. Miranda lại nhanh chóng uống cạn. “Mẹ nghĩ bữa tối đã sẵn sàng chưa?” cô hỏi. “Con thấy đói kinh khủng.” Đó mới chỉ là một nửa sự thật. Nếu họ còn nần ná thêm nữa thì cô sẽ sinh đứa bé ngay tại bàn ăn mất.

“Tất nhiên rồi,” Phu nhân Rudland đáp, hơi sững sốt trước sự hăm hở của Miranda. “Con dẫn đường đi. Dù sao đây là nhà của con mà, Miranda.”

“Vâng ạ.” Miranda quay đầu, đưa tay đỡ lấy bụng như thể làm thế có thể giữ đứa bé bên trong, và bước ra hành lang.

Cô đắm vào Turner.

“Chào buổi tối, Miranda.”

Giọng anh ấm áp và khàn khàn, cô cảm thấy thứ gì đó vừa quấy lên trong sâu thẳm

“Anh tin là em vẫn khỏe,” anh nói.

Cô gật đầu, cố gắng không nhìn anh. Cô đã dành cả tháng trời rèn luyện bản thân để không tan chảy thành một vũng khát khao và ham muốn mỗi lần nhìn thấy anh. Cô đã học cách thu nét mặt mình vào một cái mặt nạ dừng dừng. Họ đều biết anh đã hủy hoại mọi tình cảm của cô; cô không cần mọi người nhìn thấy điều đó mỗi lần cô bước vào một căn phòng.

“Xin lỗi,” cô lầm bầm, bước qua anh, hướng về phía phòng ăn.

Turner túm lấy cánh tay cô. “Cho phép anh hộ tống em, mèo con.”

Môi dưới của Miranda bắt đầu run rẩy. Anh đang cố gắng làm gì thế? Nếu cảm thấy ít bối rối hơn - hay ít nặng nề hơn - cô đã có thể cố giật ra khỏi tay của anh, nhưng vì không thể nên cô đành chấp nhận và để anh dẫn vào bàn.

Turner không nói gì suốt mấy món đầu tiên, Miranda lại lấy đó làm hài lòng vì cô có thể tập trung thưởng thức đồ ăn của mình. Phu nhân Rudland và Olivia cố gắng lôi kéo cô vào cuộc trò chuyện, nhưng Miranda luôn cố tọng cho đầy miệng. Cô khỏi phải trả lời bởi đang nhai, nuốt và rồi sau đó lầm bầm lấy lệ, “Con đang đói muốn chết.”

Cách này hiệu quả trong ba món ăn đầu, cho tới lúc đứa bé ngừng hợp tác. Cô nghĩ mình đang trở nên giỏi hơn trong việc phản ứng với các cơn đau, nhưng cô có lẽ cô đã cau mày, bởi vì Turner ngay lập tức nhìn cô và hỏi, “Có chuyện gì không ổn à?”

Cô mỉm cười mệt mỏi, nhai, nuốt và lầm bầm, “Không có gì cả. Nhưng em thực sự rất đói.”

“Mọi người cũng thấy vậy,” Olivia lạnh nhạt nói và bị nhận ngay một cái lườm mắt quở trách từ bà mẹ.

Miranda cắn một miếng thịt gà nữa và lại cau mày. Lần này Turner chắc chắn anh đã nhìn thấy. “Em vừa kêu lên,” anh quả quyết. “Anh nghe thấy tiếng em. Cái gì không ổn

Cô nhai và nuốt. “Không có gì. Tuy nhiên em khá đói.”

“Có lẽ cậu đang ăn nhanh quá đấy,” Olivia gợi ý.

Miranda chớp ngay lấy cái cơ ấy. “Đúng, đúng rồi, chắc chắn là thế. Mình sẽ chậm lại.” May mắn là cuộc trò chuyện chuyển hướng khi Phu nhân Rudland kéo Turner vào bàn luận về luật dự thảo mà gần đây anh ủng hộ tại Nghị viện. Miranda thấy vui mừng vì sự chú ý của anh đã bị lôi kéo đến nơi khác; anh đã quan sát cô chăm chú quá mức, và càng lúc càng khó để giữ vẻ mặt bình thần khi cảm thấy một cơn co bóp dạ con.

Bụng cô lại quặn lên, lần này cô mất hết cả bình tĩnh. “Thôi đi,” cô thì thầm, nhìn xuống bụng. “Nếu không chắc chắn con sẽ bị gọi là Iphigenia.”

“Cậu nói gì thế, Miranda?” Olivia hỏi.

“Ồ, không, mình không nghĩ vậy.”

Vài phút nữa trôi qua, và cô lại cảm thấy một cơn quặn thắt khác. “Dừng lại, Nigel,” cô thì thầm. “Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà.”

“Mình chắc chắn là cậu đang nói gì đó,” Olivia quả quyết.

“Có phải em vừa gọi anh là Nigel không?” Turner hỏi.

Thật buồn cười, Miranda nghĩ, gọi anh ấy là Nigel có vẻ còn làm anh ấy buồn hơn là việc cô bỏ cái giường cưới. “Dĩ nhiên là không. Anh đang tưởng tượng đấy. Nhưng em thề là em mệt quá. Em xin phép lên phòng nếu không ai thấy phiền.” Cô dợm đứng lên, rồi cảm thấy một dòng chất lỏng ồ ạt chảy xuống giữa hai chân. Cô ngồi trở lại. “Có lẽ con sẽ đợi món tráng miệng.”

Phu nhân Rudland cáo lỗi, nói rằng bà đang trong chế độ ăn kiêng giữ eo và không thể chịu được việc phải nhìn mọi người ăn món pudding. Bà rời đi càng khiến Miranda thấy khó né tránh trò chuyện hơn, nhưng cô vẫn cố hết sức tỏ vẻ mê mải với đồ ăn và hy vọng không ai hỏi han gì cô cả. Cuối cùng, bữa ăn kết thúc. Turner đứng dậy đi tới bên và đưa cánh tay anh ra cho cô.

“Không, em nghĩ mình sẽ ngồi đây một lát. Hơi mệt một chút, anh biết đấy.” Cô có thể cảm thấy một cơn đỏ mặt đang lan dần lên từ dưới cổ. Ôi Chúa ơi, sao không viết một cuốn sách hướng dẫn phải làm gì khi một đứa trẻ muốn ra đời ngay trong phòng ăn cơ chứ. Miranda thấy cực kỳ xấu hổ và quá sợ đến nỗi dường như không thể nhắc được người ra khỏi ghế nữa.

“Em có muốn đồ uống nữa không?” giọng Turner khô khốc.

“Vâng, làm ơn,” cô đáp ngắt quãng.

“Miranda, cậu có chắc là cậu thấy khỏe không đấy?” Olivia hỏi trong khi Turner cho gọi người hầu. “Trông cậu hơi lạ.”

“Gọi mẹ cậu đi,” Miranda rên rỉ thốt lên. “Ngay bây giờ.”

“Có phải...?”

Miranda gật đầu.

“Ôi trời,” Olivia nói nuốt nước bọt đánh ực. “Đến lúc rồi.”

“Lúc nào?” Turner cau kính hỏi. Sau đó anh thoáng thấy biểu hiện kinh hãi của Miranda. “Ôi quỷ tha ma bắt. Đến lúc rồi.” Anh băng qua phòng và bế thốc vợ trên hai cánh tay, không để ý đến chiếc váy ướt đầm đang thấm màu vào lớp vải hảo hạng của cái áo khoác anh đang mặc.

Miranda bám chặt vào thân hình mạnh mẽ của anh, quên hết những lời thề thốt duy trì vẻ lạnh nhạt với anh. Cô vùi mặt vào đường cong nơi cổ anh, để cho sức mạnh của anh thấm vào cô. Cô sẽ cần nó trong nhiều giờ đồng hồ tới.

“Em thật ngốc,” anh càu nhàu. “Em đã ngồi chịu đau ở đó bao lâu rồi hả?”

Cô chọn cách không trả lời, biết rằng sự thật sẽ chỉ khiến mình bị mắ

Turner mang cô lên cầu thang tới một phòng ngủ của khách đã được chuẩn bị cho lần sinh nở này. Vừa lúc anh đặt cô xuống giường thì Phu nhân Rudland cũng vội vàng chạy vào. “Cảm ơn con rất nhiều, Turner,” bà nói nhanh. “Đi gọi bác sĩ đi.”

“Brearley đã lo việc đó rồi,” anh đáp, lo lắng nhìn xuống Miranda.

“Thế thì đi kiếm việc gì mà làm đi. Đi uống một ly đi.”

“Con không khát.”

Phu nhân Rudland thở dài. “Có cần mẹ phải nói rõ ra với con không, con trai? Đi đi.”

“Tại sao?”

“Sinh để không có chỗ cho đàn ông.”

“Trước mắt chắc chắn là đủ chỗ cho con,” anh lầm bầm.

Miranda mặt đỏ tía tai. “Turner, làm ơn đi,” cô nài nỉ.

Anh nhìn xuống cô. “Em muốn anh đi à?”

“Vâng. Không. Em không biết.”

Anh chống hai tay trên hông và quay sang đối mặt với bà mẹ. “Con nghĩ con nên ở lại. Nó cũng là con của con mà.”

“Ôi thôi, được rồi. Đi ra góc đằng kia và tránh đường nào.” Phu nhân Rudland khua khua hai cánh tay, xua anh ra xa.

Một cơn co bóp nữa ập đến với Miranda. “Aaaaaaa,” cô rên rỉ.

“Gi thế?” Turner phóng đến cạnh cô trong chớp mắt. “Thế này có bình thường không? Cô ấy có nên...”

“Turner, im nào!” Phu nhân Rudland nói. “Con sẽ làm con bé lo lắng đấy.” Bà cúi xuống áp một cái khăn ẩm lên trán cô. “Đừng để tâm đến nó, con yêu. Chuyện này hoàn toàn bình thường.”

“Con biết. Con...” cô ngừng lại để lấy hơi. “Con có thể cởi bộ váy này ra không?”

“Ôi, Chúa ơi, dĩ nhiên rồi. Mẹ xin lỗi. Mẹ quên mất đấy. Con phải thật thoải mái. Turner, đến đây giúp mẹ một tay nào.”

“Không!” Miranda kêu lên.

Anh dừng khựng lại, nét mặt lạnh tanh.

“Ý con là, hoặc mẹ làm hoặc nhờ anh ấy làm. Nhưng không phải cả hai.”

“Đừng có nói chuyện trẻ con thế,” Phu nhân Rudland dịu dàng nói. “Con đang suy nghĩ không được minh mẫn.”

“Không! Anh ấy có thể làm nếu mẹ muốn bởi vì anh ấy... đã thấy con trước rồi. Hoặc mẹ có thể làm vì mẹ là phụ nữ. Nhưng con không muốn mẹ thấy con trong khi anh ấy nhìn con. Mẹ không hiểu à?” Miranda siết chặt tay bà bằng một sức lực chưa từng thấy.

Trở lại góc phòng, Turner cố nín cười. “Con sẽ để mẹ thực hiện nghi thức đó, mẹ ạ,” anh nói, cố giữ cho giọng bình thản để không phá lên cười. Với một cái gạt đầu, anh rời khỏi phòng. Anh buộc mình phải im lặng đi nửa đường xuống hành lang rồi mới dám cười nghiêng ngả. Vợ anh có những sự ngại ngùng nho nhỏ thật buồn cười.

Trở lại phòng ngủ, Miranda đang nghiêng chặt răng vì một cơn co bóp khác trong khi Phu nhân Rudland lột bỏ chiếc váy đã bị hỏng của cô.

“Anh ấy đi chưa ạ?” cô hỏi. Cô không tin là anh lại không lén nhìn trộm.

Mẹ chồng cô gạt đầu. “Nó sẽ không làm phiền chúng ta nữa.”

“Đó không phải là làm phiền,” Miranda nói, trước khi kịp suy nghĩ kỹ càng hơn.

“Dĩ nhiên là thế. Đàn ông không có chỗ trong lúc sinh nở. Nó bẩn thỉu, đau đớn, và không ai trong bọn họ biết làm thế nào cho có ích cả. Tốt hơn là để họ ngồi ngoài suy ngẫm mọi cách để tặng thưởng cho con vì con đã vất vả.”

“Anh ấy đã mua cho con một cuốn sách,” Miranda thì thầm.

“Nó ư? Mẹ đang nghĩ đến những viên kim cương cơ đấy.”

“Thế cũng tuyệt,” Miranda yếu ớt nói.

“Mẹ sẽ thì thầm gợi ý với nó.” Phu nhân Rudland mặc xong chiếc váy ngủ cho Miranda và nhồi gối vào sau người cô. “Thế đây. Con có thấy thoải mái không?”

Một cơn đau khác kẹp lấy bụng cô. “Không. Thật sự không,” cô nghiêng rằng.

“Lại đau nữa à?” Phu nhân Rudland hỏi. “Chúa ơi. Chúng đến gần nhau quá. Đây có thể là một ca đẻ nhanh khác thường. Mẹ thật tình mong bác sĩ Winsters đến nhanh nhanh giúp cho.”

Miranda nín thở khi cổ ngoi lên qua làn sóng đau đốn, gật đầu tán thành.

Phu nhân Rudland cầm tay cô siết chặt, mặt bà nhìn lại vẻ cảm thông. “Nếu điều này làm con thấy dễ chịu hơn thì,” bà nói, “thì sinh đôi còn tệ hơn nhiều cơ.”

“Nó chẳng đỡ hơn,” Miranda thở hổn hển.

“Con có thấy đỡ hơn chút nào không?”

“Không.”

Phu nhân Rudland thở dài. “Thực tế mẹ cũng không nghĩ nó giúp được gì. Nhưng đừng lo,” bà nói thêm, rạng rỡ hơn đôi chút. “Chuyện này sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.”

Hai mươi tư giờ sau, Miranda muốn nhanh chóng có một lời xác nhận mới. Toàn bộ cơ thể cô nát vụn vì đau đốn, hơi thở trở nên gấp gáp rời rạc, và cô cảm thấy cơ thể mình không đủ không khí. Những cơn co bóp tiếp tục lặp đi lặp lại, lần sau lại tệ hơn lần trước. “Con cảm thấy một cơn đau đang đến,” cô thút thít rên rỉ.

Phu nhân Rudland lập tức lau trán cho cô bằng khăn mát. “Hãy hạ gục nó, con yêu.”

“Con không thể... con quá... quý tha ma bắt!” cô gào lên, dùng ngay câu cửa miệng yêu thích của chồng.

Bên ngoài hành lang, Turner cứng người khi nghe thấy tiếng cô kêu gào. Sau khi thay chiếc váy bẩn cho Miranda, mẹ anh bắt anh ở ngoài tầm tai nghe và thuyết phục anh rằng mọi người sẽ thấy khá hơn nếu anh ở ngoài hành lang. Olivia đã mang hai cái ghế từ phòng khách gần đó ra và mẫn cán ngồi bầu bạn với anh, cố gắng không cau mày khi Miranda kêu thét lên trong đau đốn. “Nghe có vẻ là một cơn đau lắm,” cô lo lắng, cố gắng trò chuyện.

Anh lừ mắt nhìn cô. Nói gì không nói, lại đi nói vậy.

“Em chắc sẽ sớm kết thúc thôi,” Olivia nói với vẻ hy vọng hơn là khẳng định. “Em không nghĩ nó có thể tệ hơn nữa.”

Miranda lại thét lên, rõ ràng là đau đốn cực độ.

“Ít nhất em không nghĩ vậy,” Olivia yếu ớt thêm.

Turner gục mặt vào lòng bàn tay. “Anh sẽ không bao giờ chạm vào cô ấy lần nữa,” anh rên rỉ.

“Anh ấy sẽ không bao giờ được chạm vào con lần nữa!” họ nghe tiếng Miranda rống lên.

“À, có vẻ như anh sẽ không phải tranh cãi nhiều với vợ anh về điểm này,” Olivia thở thễ nói. Cô thúc khớp ngón tay vào cằm anh. “Hăng hái lên nào, anh trai. Anh sắp sửa làm bố rồi.”

“Không lâu nữa, anh hy vọng thế,” anh lầm bầm. “Anh không nghĩ mình có thể chịu đựng chuyện này thêm nữa.”

“Nếu anh nghĩ nó tồi tệ, thì hãy nghĩ xem Miranda phải cảm thấy thế nào.”

Anh ngược ánh mắt trừng trừng chết chóc lên nhìn cô. Lại một sai lầm nữa. Olivia im thin thít.

Trong phòng sinh, Miranda đang siết tay mẹ chồng chặt cứng. “Làm nó dừng lại đi,” cô rên rỉ. “Làm ơn làm nó dừng lại đi.”

“Nó sẽ kết thúc nhanh thôi, mẹ đảm bảo với con.”

Miranda kéo bà xuống cho tới khi mặt họ gần kề nhau. “Mẹ đã nói thế hôm qua mà!”

“Xin lỗi, Phu nhân Rudland?”

Đó là bác sĩ Winters, ông đã đến một giờ đồng hồ sau khi những cơn đau bắt đầu.

“Tôi có thể nói vài lời với bà không?”

“Vâng, được, dĩ nhiên rồi,” Phu nhân Rudland nói, cẩn thận gỡ tay mình ra khỏi tay Miranda. “Mẹ sẽ quay lại ngay. Mẹ hứa.”

Miranda gập đầu nhát gừng và tóm lấy lớp khăn trải giường, cô cần thứ gì đó để siết chặt khi cơn đau đang giằng xé cơ thể cô. Đầu cô vật vờ từ bên này sang bên kia trong khi cô hít vào một hơi thở sâu. Turner ở đâu? Anh ấy không nhận thấy rằng cô cần anh ở đây à? Cô cần hơi ấm của anh, nụ cười của anh, nhưng hơn hết, cô cần sức mạnh của anh bởi vì cô không nghĩ mình có đủ sức để vượt qua thử thách này.

Nhưng cô bướng bỉnh, và cô có lòng kiêu hãnh, cô không thể cho phép mình hỏi Phu nhân Rudland xem anh ở đâu. Thay vào đó cô nghiêng chặt răng và cố không khóc thét lên vì đau đớn.

“Con mệt quá rồi,” cô thút thít. “Con không thể làm gì hơn nữa.” Con cần Turner. Nhưng cô không biết phải nói những lời ấy như thế nào “Có, con có thể. Nếu con bây giờ con rặn mạnh hơn một chút thôi, nó sẽ nhanh chóng kết thúc hơn.”

“Con không thể... con không thể... con... ối... ối... ối!”

“Đúng rồi, Phu nhân Turner,” bác sĩ Winters mạnh mẽ nói. “Giờ rặn đi.”

“Tôi... ối, nó đau lắm. Nó đau.”

“Rặn đi. Tôi thấy cái đầu rồi.”

“Ông thấy sao?” Miranda cố nhấc đầu lên.

“Suyt, đừng ráng nghển cổ,” Phu nhân Rudland nói. “Dù thế nào con sẽ không thể thấy gì đâu. Tin mẹ đi.”

“Tiếp tục rặn đi,” bác sĩ nói.

“Tôi đang cố. Tôi đang cố đây.” Miranda cắn chặt răng và nghiêng. “Nó có... ông có thể...” cô nuốt vài hơi không khí lớn. “Nó là trai hay gái?”

“Tôi chưa thể nói được,” bác sĩ Winters trả lời. “Ráng lên. Đợi một phút... Chúng ta thấy rồi.” Khi cái đầu đã lộ dạng, một thân hình bé xíu nhanh chóng trượt ra. “Là con gái.”

“Thế à?” Miranda hỗn hển. Cô thở dài kiệt sức. “Dĩ nhiên rồi. Turner luôn có được cái anh ấy muốn.”

Phu nhân Rudland mở cửa và thò đầu vào hành lang trong khi bác sĩ xem xét đứa bé. “Turner?”

Anh ngẩng lên, mặt phờ phạc.

“Kết thúc rồi, Turner. Là con gái. Con có một cô con gái.”

“Con gái?” Turner nhắc lại. Chờ đợi lâu trong hành lang làm anh mệt mỏi, và sau gần một ngày nghe vợ la thét trong đau đớn, anh không thể tin rằng nó đã kết thúc, và anh đã làm bố.

“Con bé xinh lắm,” mẹ anh nói. “Hoàn hảo mọi mặt.”

“Một bé gái,” anh lặp lại, lắc đầu vẻ không tin nổi. Anh quay sang em gái, người vẫn ở bên anh thâu đêm.

“Một bé gái. Olivia, anh có một đứa con gái!” Và rồi, trước sự ngạc nhiên của cả hai, anh choàng hai cánh tay ôm lấy cô.

“Em biết, em biết.” Ngay cả Olivia cũng đang khó kìm được những giọt nước mắt.

Turner ôm siết lấy cô lần cuối, rồi quay lại nhìn mẹ anh. “Mất con bé màu gì? Có phải màu nâu không?”

Một nụ cười vui thích rạng rỡ trên gương mặt Phu nhân Rudland. “Mẹ không biết, cưng ạ. Mẹ thậm chí chưa nhìn thấy. Nhưng mắt trẻ con thường đổi màu khi chúng còn nhỏ. Chúng ta có thể sẽ không biết chắc được trong một thời gian.”

“Chúng sẽ màu nâu,” Turner quả quyết.

Hai mắt Olivia mở to với vẻ đột nhiên được khai sáng. “Anh yêu cô ấy.”

“Hả? Em nói gì hả nhóc?”

“Anh yêu cô ấy. Anh yêu Miranda.”

Thật buồn cười, nhưng cảm giác se thắt trong cuống họng mà anh luôn cảm thấy mỗi lần nhắc tới từ Y... đã biến mất. “Anh...” Turner dừng khựng lại, miệng anh hơi há ra vẻ sững sốt ngạc nhiên.

“Anh yêu cô ấy,” Olivia nhắc lại.

“Anh nghĩ là đúng thế,” anh ngạc nhiên nói. “Anh yêu cô ấy. Anh yêu Miranda.”

“Lẽ ra con phải nhận ra điều đó lâu rồi chứ,” mẹ anh sỗ sàng nói.

Turner ngồi đó, quai hàm run rẩy, kinh ngạc vì giờ đây việc cảm nhận điều đó thật dễ dàng làm sao. Tại sao anh lại mất quá lâu mới nhận ra chứ? Đáng lẽ điều đó phải rõ như ban ngày rồi. Anh yêu Miranda. Anh yêu mọi thứ ở cô, từ đôi mày cong tinh tế cho tới cái vẻ chế nhạo thường thấy và cái cách cô nghiêng đầu mỗi khi tò mò. Anh yêu tính hóm hỉnh, sự ấm áp và lòng trung thành của cô. Thậm chí anh yêu cả đôi mắt cô hơi quá gần nhau. Và giờ cô đã cho anh một đứa con. Cô đã nằm trên chiếc giường đó, trở dạ hàng nhiều giờ đồng hồ trong cơn đau đớn dữ dội, tất cả chỉ để sinh cho anh một đứa con. Anh khóc. “Con muốn vào.” Anh nghẹn ngào.

“Một lát nữa bác sĩ sẽ chuẩn bị cho em bé xong,” mẹ anh nói.

“Không. Con muốn gặp Miranda.”

“Ồ. Vậy thì mẹ thấy không có hại gì cả. Chờ một chút. Bác sĩ Winters?”

Họ nghe thấy một tiếng rửa bị nén lại, và rồi đứa bé đang giãy đạp trong vòng tay bà nội nó.

Turner mở tung cánh cửa. “Có chuyện gì không ổn thế?”

“Phu nhân bị mất quá nhiều máu,” bác sĩ khẳng định.

Turner nhìn xuống vợ anh và loạng choạng kinh hãi. Máu ở khắp mọi nơi, dường như còn đang chảy ra từ người cô, gương mặt cô tái nhợt như người chết. “Ồi, lạy Chúa,” anh thốt lên, giọng anh như bị bóp nghẹn lại. “Ồi, Miranda.”

Mẹ sinh con ngày hôm nay. Mẹ vẫn chưa biết tên con. Họ thậm chí còn không để mẹ bế con. Mẹ đã nghĩ có thể đặt tên con theo tên bà ngoại. Bà là một phụ nữ duyên dáng, và bà luôn ôm mẹ thật chặt vào giờ đi ngủ. Bà tên là Caroline. Mẹ hy vọng ba Turner thích cái tên đó. Ba mẹ chưa bao giờ bàn chuyện đặt tên con.

Mình đang ngủ à? Mình có thể nghe thấy mọi người ở xung quanh, nhưng mình không thể nói gì với họ. Mình chỉ cố ghi nhớ những lời này để có thể viết chúng sau.

Mình nghĩ là mình đang ngủ.

20. Chương 20

Bác sĩ đã cố tìm cách cầm máu, nhưng giờ thì ông ta đang vừa lắc đầu vừa rửa tay. “Cô ấy mất quá nhiều máu. Cô ấy đang yếu đi.”

“Nhưng cô ấy sẽ vượt qua chứ?” Turner bồn chồn hỏi.

Bác sĩ Winters nhún vai buồn rầu. “Chúng ta chỉ có thể hy vọng.”

Không thích câu trả lời đó, Turner gạt vị bác sĩ ra và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường vợ anh. Anh cầm bàn tay mảnh mai của cô và giữ chặt trong tay mình. “Cô ấy sẽ vượt qua,” anh nói nhỏ. “Cô ấy phải vượt qua.”

Phu nhân Rudland húng hắng ho. “Bác sĩ, Winters, ông có biết nguyên nhân của hiện tượng băng huyết này không?”

“Có thể là do rách tử cung. Có lẽ từ khi nhau thai kéo ra.”

“Chuyện này có phải hiện tượng bình thường không?”

Bác sĩ gật đầu. “Tôi e là tôi phải đi. Còn một phụ nữ khác trong vùng sắp sinh, và tôi cần ngủ một chút nếu muốn chăm sóc cho bà ấy tử tế.”

“Nhưng Miranda...” Phu nhân Rudland ngáp ngừng khi nhìn cô con dâu, nét mặt bà thất kinh, sợ hãi.

“Tôi không thể làm gì hơn cho cô ấy. Chúng ta phải hy vọng và cầu nguyện cho cơ thể cô ấy tự chữa lành vết rách, và không chảy máu nữa.”

“Và nếu cô ấy làm được?” Turner hỏi thẳng thừng.

“Nếu cô ấy làm được, hãy ép băng gạc sạch vào người cô ấy như tôi làm và nhấn cho tôi.”

“Và nếu chúng tôi làm thế, liệu ông có thể đến đây kịp lúc không hả?” Turner hỏi vẻ cay độc, nỗi đau khổ và sự khiếp sợ đã tước đi tất cả phép lịch sự

Vị bác sĩ chọn cách không trả lời. Ông ta gật đầu. “Chào Phu nhân Rudland. Chào ngài Turner.”

Khi cánh cửa đóng lại, Phu nhân Rudland băng qua phòng đến bên con trai. “Turner,” bà dịu dàng nói. “Con nên nghỉ ngơi một chút. Con đã thức cả đêm rồi.”

“Mẹ cũng vậy mà.”

“Phải, nhưng mẹ...” Tiếng bà lịm dần. Nếu chồng bà sắp chết, bà sẽ muốn ở bên ông ấy. Bà đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu Turner. “Mẹ sẽ để con lại một mình với vợ.”

Anh quay phắt lại, ánh mắt lóe lên nguy hiểm. “Chết tiệt, mẹ! Con không ở đây để nói lời vĩnh biệt. Không cần phải nói như thể cô ấy sắp chết thế.”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Nhưng ánh mắt bà chất chứa đầy vẻ bi thương và đau khổ, nó nói lên một sự thật khác hẳn. Bà lặng lẽ rời khỏi phòng.

Turner đắm đắm nhìn xuống gương mặt tái xanh của Miranda, cổ họng anh thắt lại. “Đáng lẽ anh nên nói với em rằng anh yêu em,” giọng anh khàn đặc. “Đáng lẽ anh nên nói với em. Đó là tất cả những gì em muốn nghe, đúng không? Và anh quá ngu ngốc không nhận ra điều đó. Anh nghĩ anh đã yêu em từ lâu rồi, em yêu. Lâu lắm rồi. Kể từ cái ngày trong cỗ xe ngựa khi cuối cùng em cũng nói với anh rằng em yêu anh. Anh đã...”

Anh dừng lại, nghĩ là mình vừa nhìn thấy một cử động trên gương mặt cô. Nhưng đó chỉ là cái bóng của anh di chuyển trên làn da cô khi anh đứng đưa tới lui.

“Anh đã quá ngạc nhiên,” anh nói tiếp. “Quá ngạc nhiên rằng ai đó có thể yêu anh và không muốn có bất cứ uy quyền nào với anh. Quá ngạc nhiên rằng ai đó có thể yêu anh và không muốn thay đổi anh. Và anh... anh không nghĩ là mình có thể yêu lần nữa. Nhưng anh đã sai!” Hai bàn tay anh giần giật nắm vào duỗi ra, và anh phải kháng cự lại cảm giác thôi thúc muốn nắm lấy hai vai cô mà lắc. “Anh đã sai, chết tiệt, và đó là không phải lỗi của em. Đó không phải lỗi của em, mèo con ạ. Hay có lẽ là lỗi của , nhưng nhất định không phải là em.”

Anh lại cầm bàn tay cô đưa lên môi. “Không bao giờ là lỗi của em, mèo con ạ,” anh nói khẩn thiết. “Vì vậy hãy quay lại với anh. Làm ơn. Anh thề, em đang làm anh sợ đấy. Em không muốn làm anh sợ, đúng không? Anh cam đoan với em, nó không phải là cảnh tượng đẹp đẽ đâu.”

Không có lời đáp. Anh ước gì cô ho, hay bồn chồn trở mình, hay bất cứ gì khác. Nhưng cô chỉ nằm đó, quá im lìm, quá bất động đến nỗi trong một khoảnh khắc khiếp hãi ập xuống, anh đã điên cuồng lật bàn tay cô để cảm nhận mạch đập bên dưới cổ tay. Turner thở ra nhẹ nhõm. Vẫn đập. Yếu ớt, nhưng vẫn đập.

Anh buột ra một cái ngáp mệt mỏi. Anh đã kiệt sức, hai mí mắt anh trĩu xuống, nhưng anh không thể cho phép mình ngủ. Anh cần phải ở bên cô. Anh cần phải thấy cô, nghe tiếng thở của cô, hay đơn giản là chỉ ngắm nhìn ánh sáng đùa nghịch trên làn da cô.

“Tối quá,” anh lẩm bẩm, nhòm người dậy. “Ở đây giống như một cái nhà xác chết dầm nào ấy.” Anh lục tung cả căn phòng, lê bước qua các ngăn kéo tủ và phòng để đồ cho tới khi tìm thấy thêm vài cây nến nữa. Anh nhanh chóng thắp tất cả lên và ấn chúng vào giá nến. Vẫn còn tối quá. Anh bước dài ra cửa, mở tung ra và quát ầm ĩ, “Brearley! Mẹ! Olivia!”

Tám người lập tức trả lời lệnh triệu tập của anh, tất cả đều đang sợ hãi tột cùng.

“Tôi cần thêm nến,” Turner nói, giọng anh pha trộn giữa sợ hãi và kiệt sức. Vài cô hầu lập tức chạy nhón nháo.

“Nhưng ở đây đã sáng lắm rồi mà,” Olivia nói, ngó đầu vào phòng. Hơi thở của cô nghẹt lại khi trông thấy Miranda, người bạn thân nhất của cô từ thời thơ ấu, đang nằm im lìm. “Cô ấy sẽ ổn chứ?” cô thì thầm.

“Cô ấy sẽ khỏe,” Turner đập lại. “Miễn chúng ta có thể kiếm ít ánh sáng ở đây.”

Olivia hắng giọng. “Em nên vào nói điều gì đó với cô ấy

“Cô ấy sẽ không chết!” Turner nổi điên lên. “Em nghe rõ chứ hả? Cô ấy sẽ không chết. Không cần thiết phải nói chuyện kiểu đó. Em không phải nói lời vĩnh biệt đâu.”

“Nhưng nếu cô ấy thế thì sao,” Olivia khẳng khái, nước mắt lăn dài trên hai má. “Em sẽ cảm thấy...”

Khả năng kiểm soát của Turner vụt biến mất, anh thô bạo xô em gái vào tường. “Cô ấy sẽ không chết,” giọng anh khàn đặc chết chóc. “Anh sẽ rất cảm kích nếu cô thôi làm cái trò ấy đi.”

Olivia run rẩy gật đầu.

Turner đột ngột thả cô ra rồi nhìn chăm chăm vào hai tay mình như thể chúng là của ai khác. “Lạy Chúa tôi,” anh thều thào. “Chuyện gì xảy ra với tôi thế này?”

“Sẽ ổn cả thôi Turner,” Olivia dịu dàng nói, thận trọng chạm vào vai anh. “Anh có quyền được nổi giận mà.”

“Không, anh không được phép. Không được phép chừng nào cô ấy còn cần anh phải mạnh mẽ vì cô ấy.” Anh quay trở lại phòng ngồi xuống cạnh vợ. “Bây giờ anh chẳng là gì cả,” anh lẩm bẩm, nuốt khan dữ dội. “Chẳng có gì quan trọng ngoài Miranda.”

Cô hầu chợt mất bước vào phòng mang theo mấy cây nến.

“Thắp tất cả lên,” Turner ra lệnh. “Tôi muốn ở đây sáng như ban ngày. Các người có nghe tôi nói gì không hả? Sáng như ban ngày.” Anh quay lại với Miranda và dịu dàng đặt tay lên trán cô. “Cô ấy đã luôn yêu những ngày nắng.” Anh kinh hãi và điên cuồng nhìn cô em gái. “Ý anh là... cô ấy yêu những ngày nắng.”

Olivia không đành lòng nhìn anh trai kiệt sức vì đau khổ, liền gật đầu và lặng lẽ ra ngoài.

Vài giờ sau, Phu nhân Rudland bước vào phòng mang theo một cái bọc nhỏ được cuốn trong một chiếc chăn hồng mềm mại. “Mẹ mang con gái con đến,” bà dịu dàng nói.

Turner ngẩng lên nhìn, choáng váng nhận ra anh đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của sinh linh bé xíu này. Anh nhìn chăm chăm vào đứa trẻ vẻ không tin. “Con bé quá.”

Mẹ anh mỉm cười. “Trẻ sơ sinh thường như vậy đấy.”

“Con biết nhưng... nhìn con bé này.” Anh luồn ngón trỏ vào bàn tay cô bé. Những ngón tay tí xíu tóm lấy nó với một sự vững vàng đáng kinh ngạc. Turner nhìn lên mẹ anh, nỗi ngạc nhiên trước sự sống mới mẻ này rõ ràng đang hiện rõ trên gương mặt phờ phạc của anh. “Con bé con bé được không?”

“Dĩ nhiên rồi.” Phu nhân Rudland đặt cái bọc vào vòng tay anh. “Con bé là của con mà.”

“Con của con, đúng không?” Anh nhìn xuống khuôn mặt hồng hồng và chạm vào chiếc mũi. “Con thế nào? Chào mừng đến thế giới này, mèo con.”

“Mèo con à?” Phu nhân Rudland thích thú. “Thật là một cái biệt danh buồn cười.”

Turner lắc đầu. “Không, nó không buồn cười đâu. Nó tuyệt đối hoàn hảo.” Anh lại ngẩng lên nhìn mẹ. “Con bé sẽ nhỏ thế này bao lâu nhỉ?”

“Ồ, mẹ không biết. Ít nhất là một thời gian ngắn.” Bà đi đến cửa sổ để kéo rèm hé mở. “Mặt trời đang bắt đầu lên rồi. Olivia nói với mẹ rằng con muốn có ánh sáng trong phòng.”

Anh gạt đầu, không thể rời mắt khỏi con gái.

Mẹ anh xong việc với cái cửa sổ và quay trở lại với anh. “Ồ, Turner này... con bé có đôi mắt màu nâu.”

“Màu nâu sao?” Anh lại nhìn xuống đứa bé. Đôi mắt vẫn đang nhắm lại trong giấc ngủ. “Con biết mắt con bé sẽ màu nâu mà.”

“Ừ, con bé không muốn làm bố nó thất vọng vào ngày đầu tiên mình chào đời đâu, đúng không cháu yêu

“Hoặc là mẹ nó.” Turner nhìn qua Miranda vẫn xanh xao như chết, rồi ôm cái bọc sự sống mới này vào gần anh hơn.

Phu nhân Rudland thoáng nhìn đôi mắt xanh của con trai, thật giống đôi mắt của bà, và nói, “Mẹ lại tin Miranda đang mong một đôi mắt màu xanh.”

Turner nuốt khan. Miranda đã yêu anh quá lâu và quá nhiều, vậy mà anh lại hất hủi tình yêu đó. Giờ anh có thể mất cô, và cô sẽ không bao giờ biết anh đã nhận ra mình là một con lừa ngu ngốc như thế nào. Cô sẽ không bao giờ biết rằng anh yêu cô. “Con tin chắc cô ấy mong như thế,” anh đáp nghẹn ngào. “Cô ấy sẽ phải đợi đến đứa kế tiếp.”

Phu nhân Rudland cắn chặt môi. “Dĩ nhiên rồi, con yêu,” bà quả quyết. “Con đã nghĩ đặt tên con bé là gì chưa?”

Anh ngược lên ngạc nhiên, như thể ý tưởng về một cái tên chưa bao giờ xuất hiện trong đầu anh vậy. “Con... chưa. Con quên mất,” anh thừa nhận.

“Olivia và mẹ đã nghĩ đến mấy cái tên rất đẹp. Con nghĩ sao về cái tên Julianna? Hay Claire. Mẹ gợi ý Fiona, nhưng Olivia không thích.”

“Miranda sẽ không bao giờ cho phép con gái cô ấy bị đặt tên là Fiona đâu,” anh dờ dẩn nói. “Cô ấy luôn ghét Fiona Bennet.”

“Cô bé sống gần Haverbreaks hả? Mẹ chưa bao giờ biết.”

“Đó là một vấn đề cần thảo luận, mẹ ạ. Con sẽ không đặt tên cho con bé mà không tham khảo ý kiến Miranda.”

Phu nhân Rudland lại nuốt khan. “Dĩ nhiên, con yêu. Mẹ sẽ... mẹ sẽ để các con lại bây giờ. Để con có thời gian ở một mình với gia đình mình.”

Turner nhìn vợ anh rồi lại nhìn con gái. “Đó là mẹ con đấy,” anh thì thầm. “Mẹ rất mệt. Mẹ phải mất rất nhiều sức lực để cho con ra đời. Ba không thể tưởng tượng tại sao lại thế. Con đâu có to lớn gì đâu.” Để chứng minh cho ý kiến của mình, anh chạm vào một ngón tay bé xíu của con bé. “Ba không nghĩ mẹ đã nhìn thấy con. Ba biết mẹ sẽ rất muốn thế. Mẹ sẽ bế con sẽ ôm con và hôn con. Con biết tại sao không?” Anh vụng về gạt một giọt nước mắt. “Bởi vì mẹ yêu con, thế đấy. Ba đánh cược là mẹ yêu con thậm chí còn nhiều hơn mẹ yêu ba. Và ba nghĩ mẹ chắc phải yêu ba ít thôi vì ba đã không cư xử đúng như đáng lẽ ba phải làm.”

Anh nhìn trộm Miranda để chắc chắn cô không thức dậy trước khi nói thêm. “Đàn ông có thể là những con lừa. Bọn chúng ta ngờ ngẩn và ngốc nghếch, bọn chúng ta hiếm khi mở mắt đủ to để nhìn thấy những may mắn đang ở ngay trước mặt. Nhưng ba thấy con,” anh mỉm cười nhìn xuống con gái. “Và ba thấy mẹ con,

và ba hy vọng trái tim mẹ đủ lớn để tha thứ cho ba lần cuối cùng. Ba nghĩ vậy đấy. Mẹ con có một trái tim rất lớn.”

Đứa bé ọ ẹ làm Turner mỉm cười vui sướng. “Ba có thể thấy là con đồng ý với ba. Con rất thông minh dù chỉ mới một ngày tuổi. Nhưng thật ra, ba chẳng thấy có lý do gì để ngạc nhiên cả. Mẹ con cũng rất thông minh.”

Đứa bé rừ rừ.

“Con tăng bốt ba hử, mèo con. Nhưng lúc này, ba sẽ để con nghĩ là ba cũng thông minh.” Anh nhìn sang Miranda thì thầm, “Chỉ có hai chúng ta cần biết là anh đã ngu ngốc thế nào thôi.”

Đứa bé lại tro tro, càng làm Turner tin rằng con gái anh là đứa trẻ thông minh nhất Anh quốc. “Con muốn gặp mẹ con hử, mèo con? Đây, tại sao chúng ta không giới thiệu hai người với nhau.” Cử động của anh lúng túng, vụng về vì anh chưa bao giờ bế một đứa trẻ sơ sinh, nhưng bằng cách nào đó anh đã xoay sở để đặt được con gái vào trong hôm dưới cánh tay của Miranda. “Đẩy con ạ. Ừm, ở đó ầm ập đúng không? Ba thích được đối chỗ với con lắm. Mẹ con có làn da rất mềm mại.” Anh đưa tay ra chạm vào má con gái. “Tuy thế, không mềm mại bằng của con đâu. Con gái, con hoàn hảo đến kinh ngạc.”

Đứa bé bắt đầu bồn chồn không yên, sau một lúc nó bật ra một tiếng khóc khỏe khoắn. “Ồi, cưng,” Turner lăm bầm, hoàn toàn bủn rủn. Anh bế đứa trẻ lên và áp vào vai anh mà nựng nịu, hết sức cẩn thận vỗ về cái đầu nhỏ xíu như anh đã thấy mẹ anh làm. “Thế, thế, bây giờ, suýt. Giờ thì yên nào. Đúng rồi.”

Những lời khấn nài của anh rõ ràng không có tác dụng bởi cô bé lại ré lên bên tai anh.

Một tiếng gõ cửa vang lên, Phu nhân Rudland nhìn vào. “Con có muốn mẹ mang con bé đi không Turner?”

Anh lắc đầu, mái đầu anh miễn cưỡng rời khỏi con gái.

“Mẹ nghĩ nó đói đấy, Turner. Bà vú ở phòng bên cạnh.”

“Ồ. Dĩ nhiên rồi.” Anh hơi ngượng ngịu khi trao đứa bé cho mẹ. “Của mẹ đây.”

Anh còn lại một mình với Miranda lần nữa. Cô không nhúc nhích suốt đêm anh thức canh, chỉ có lồng ngực khẽ phập phồng. “Sáng rồi, Miranda,” anh nói, lại cầm lấy tay cô và cố gắng phỉnh phờ gọi cô tỉnh dậy. “Đến lúc dậy rồi. Em sẽ dậy chứ? Nếu không phải vì bản thân em thì hẳn vì anh. Anh mệt kinh khủng rồi, nhưng em biết đấy, anh không thể đi ngủ cho tới khi nào em thức dậy.”

Nhưng cô không động dậy. Cô không trở mình trong giấc ngủ, cô không ngáy, cô đang làm anh sợ. “Miranda,” anh nói, nghe rõ sự hoang mang lo sợ trong giọng nói của mình, “thế này đủ rồi đấy. Em có nghe anh không? Đủ rồi. Em cần phải...”

Anh khựng lại, không thể tiếp tục thêm nữa. Anh cầm bàn tay cô siết chặt và quay mặt đi. Nước mắt làm nhòe tầm nhìn của anh. Làm thế nào anh tiếp tục sống mà không có cô đây? Làm thế nào anh nuôi dạy con gái họ một mình đây? Thậm chí làm thế nào anh đặt được tên cho con bé đây? Và tồi tệ hơn cả là làm thế nào anh có thể sống nổi nếu cô bỏ đi mà chưa được nghe anh nói rằng anh yêu cô đây?

Với một quyết tâm rõ rệt, anh gạt nước mắt đi và quay lại với cô. “Anh yêu em, Miranda,” anh nói to, hy vọng có thể xuyên qua cõi mơ hồ của cô, cho dù cô không bao giờ tỉnh lại đi chẳng nữa. Giọng anh trở nên khẩn thiết. “Anh yêu em. Em. Không phải vì những gì em làm cho anh hay những gì anh cảm thấy về em. Chỉ là em thôi.”

Một tiếng động nhẹ thoát ra từ môi cô, quá khẽ đến nỗi ban đầu Turner nghĩ là mình tưởng tượng. “Có phải em nói gì đó không?” Mắt anh điên cuồng sục sạo trên gương mặt cô, kiếm tìm bất cứ dấu hiệu cử động nào. Môi cô lại mấp máy, và tim anh nhảy lên vì vui mừng. “Cái gì thế, Miranda? Làm ơn, hãy nói lại một lần nữa thôi. Anh không nghe thấy em nói.” Anh kề tai xuống sát môi cô.

Tiếng cô yếu ớt, nhưng cái từ ấy thốt ra to và rõ. “Tuyệt.”

Turner bắt đầu cười. Anh không thể dừng được. Làm sao Miranda vẫn có miệng lưỡi gay gắt trong khi cứ tưởng là đang phớt lờ anh như thế nhỉ? “Em sẽ ổn thôi, phải không?”

Cầm cô chỉ nhúc nhích một phần trăm centimet, nhưng rành rành là một cái gật đầu.

Điên cuồng với niềm hạnh phúc và nhẹ nhõm, anh chạy ra cửa và gào toáng tin tốt lành đó cho cả ngôi nhà nghe được. Không ngạc nhiên gì khi mẹ anh, Olivia và nhiều gia nhân lao cả vào hành lang.

“Cô ấy ổn rồi,” anh hỗn hển, thậm chí không quan tâm mặt mình đang đầm đìa nước mắt. “Cô ấy ổn rồi.”

“Turner.” Tiếng gọi nghe như tiếng rên thốt lên từ giường.

“Gì thế, tình yêu của anh?” Anh bỏ nhào đến cạnh cô.

“Caroline,” cô khẽ nói, dồn tất cả sức lực để mỉm cười. “Gọi con bé là Caroline.”

Anh nâng bàn tay cô lên đặt vào đó một cái hôn phong nhã. “Caroline. Em đã cho anh một cô gái nhỏ bé hoàn hảo.”

“Anh luôn có được điều anh muốn,” cô thì thầm.

Anh âu yếm nhìn cô, đột nhiên nhận ra phép màu kỳ diệu vô bờ bến đã mang cô trở lại từ cõi chết. “Phải,” anh nói khản đặc. “Có vẻ như đúng thế.”

Vài ngày sau, Miranda đang cảm thấy bình phục hơn nhiều. Chiều theo lời yêu cầu của cô, mọi người chuyển cô về phòng ngủ nơi cô và Turner đã cùng chia sẻ những tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân. Không gian xung quanh làm cô dễ chịu, và cô muốn cho chồng mình thấy rằng cô muốn có một cuộc hôn nhân thật sự. Họ thuộc về nhau. Đơn giản thế thôi.

Cô vẫn bị bắt ở trên giường nhưng đã lấy lại sức lực khá nhiều, đôi má cô đã phơn phớt chút hồng khỏe khoắn. Mặc dù có lẽ Turner đã yêu cô từ lâu nhưng trước đây Miranda chưa bao giờ cảm thấy tình yêu đó nhiều đến vậy. Có vẻ như Turner không thể nói quá hai câu mà không thốt lên từ ấy, và Caroline càng chứng tỏ rõ hơn tình yêu của hai người, thật không sao tả xiết.

Olivia và Phu nhân Rudland cũng hết sức quan tâm đến cô, nhưng Turner cố giữ sự can thiệp của họ ở mức độ nhỏ nhất, anh muốn vợ anh là của anh mà thôi. Một hôm, anh ngồi cạnh giường khi cô thức dậy sau giấc ngủ trưa.

“Chào buổi chiều,” anh thì thầm.

“Chiều rồi ư? Có thật không?” Cô ngáp dài.

“Ít nhất cũng quá trưa rồi.”

“Chúa ơi. Em chưa bao giờ cảm thấy lười biếng như thế này.”

“Em xứng đáng với nó,” anh đảm bảo với cô, đôi mắt xanh của anh ánh lên vẻ ấm áp cùng với tình yêu. “Từng phút một.”

“Bé con thế nào rồi?”

Turner tủm tỉm cười. Lần nào họ nói chuyện, chỉ câu trước câu sau là cô lại hỏi như vậy ngay. “Rất khỏe. Con bé có một buồng phổi khá đầy, anh phải nói thế.”

“Con bé thật ngọt ngào, đúng không?”

Anh gật đầu. “Giống hệt mẹ nó.”

“Ồ, em không ngọt ngào.”

Anh đặt một nụ hôn lên mũi cô. “Với tính khí đó thì em đã rất ngọt ngào rồi. Tin anh đi. Anh đã ném em rồi.”

Cô đỏ ửng cả mặt. “Anh thật không thể chịu nổi.”

“Anh hạnh phúc,” anh sửa lại. “Thật sự, chân thành hạnh phúc.”

“Turner à.”

Anh nhìn xuống cô vẻ chăm chú, nghe thấy sự ngập ngừng trong giọng cô. “Gì thế, tình yêu của anh?”

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Anh không chắc mình hiểu ý em.”

Cô mở miệng rồi ngậm lại, rõ ràng đang cố tìm lời lẽ cho đúng. “Tại sao anh... đột nhiên nhận ra...”

“Rằng anh yêu em à?”

Cô gật đầu không nói.

“Anh không biết. Anh nghĩ nó đã ở trong anh từ lâu rồi. Anh đã quá đui mù không nhìn thấy nó.”

Cô nuốt khan bần chồn. “Có phải là khi em gần chết không?” Cô không biết tại sao, nhưng cô cứ nghĩ rằng anh không thể nhận ra tình yêu của mình cho tới khi cô bị giật mất khỏi anh, điều đó khiến cô không thấy vui.

Anh lắc đầu. “Đó là khi em tặng cho anh Caroline. Anh nghe thấy con bé khóc, và âm thanh đó quá... quá... anh không thể tả nó được, nhưng anh yêu con bé ngay lập tức. Ồ, Miranda, tình phụ tử là một cái gì đó thật kinh ngạc. Khi anh bế con bé trong vòng tay... anh ước gì em biết nó giống như thế nào.”

“Khá giống tình mẫu tử, em nghĩ thế.”

Anh chạm ngón trỏ vào môi cô. “Lại cái miệng của em. Để anh kể hết câu chuyện của anh chứ. Anh có những người bạn có con, họ đều bảo anh về sự đặc biệt khác thường kỳ diệu khi có một sinh mạng mới là một phần máu thịt của chính mình. Nhưng anh...” Anh hắng giọng. “Anh nhận ra rằng không phải anh yêu con bé bởi nó là một phần của anh, mà anh yêu con bé bởi nó là một phần của em.”

Mắt Miranda ướt đẫm. “Ôi, Turner.”

“Không, hãy để anh nói nốt. Anh không biết làm gì hay nói gì để xứng đáng với em, Miranda, nhưng giờ anh có em, anh sẽ không thả ra đâu. Anh yêu em rất nhiều.” Anh nuốt khan, nghẹn lời. “Rất nhiều.”

“Ôi, Turner, em cũng yêu anh. Anh biết điều đó mà, đúng không?”

Anh gật đầu. “Anh cảm ơn em vì điều đó. Đó là món quà quý giá nhất mà anh từng nhận được.”

“Chúng mình sẽ thật sự hạnh phúc, phải không?” Cô tặng anh nụ cười run rẩy.

“Vượt xa mọi lời nói, tình yêu, vượt xa mọi lời lẽ.”

“Và chúng mình sẽ có thêm con chứ?”

Về mặt anh chuyển thành nghiêm khắc. “Miễn là em không cho anh một trận sợ hãi như thế này nữa. Bên cạnh đó, cách tốt nhất để tránh có trẻ con là phải kiêng khem, và anh không nghĩ mình có thể thực hiện được việc đó.”

Cô đỏ mặt, nhưng cũng nói, “Tuyệt.”

Anh cúi xuống tặng cô một nụ hôn say đắm nhất mà anh đủ can đảm làm. “Anh nên để em nghỉ ngơi,” anh miễn cưỡng rời cô.

“Không, không. Làm ơn đừng đi. Em không mệt.”

“Em chắc không?”

Thật hạnh phúc khi có ai đó quan tâm đến cô sâu sắc đến thế. “Có, em chắc chắn. Nhưng em muốn anh lấy cho em một thứ. Anh không phiền chứ?”

“Dĩ nhiên là không rồi. Cái gì thế?”

Cô đưa ngón tay chỉ. “Cái hộp bọc lụa trên bàn viết của em ở phòng khách. Bên trong là một chiếc chìa khóa.”

Turner nhướn mày dò hỏi nhưng vẫn làm theo yêu cầu của cô. “Cái hộp màu xanh lá cây hả?” anh gọi với sang.

“Vâng.”

“Của em đây.” Anh bước trở lại phòng ngủ, giơ lên một chiếc chìa khóa lên.

“Tốt. Giờ nếu quay lại bàn viết của em, anh sẽ tìm thấy một cái hộp gỗ lớn ở ngăn kéo dưới cùng.”

Anh quay lại phòng khách. “Chúng đây rồi. Chúa ơi, nó nặng quá. Em có gì trong này thế? Đá à?”

“Những cuốn sổ.”

“Sổ hả? Loại sách gì mà quý giá đến mức cần khóa lại thế?”

“Chúng là nhật ký của em.”

Anh xuất hiện trở lại, bê cái hộp gỗ bằng cả hai tay. “Em viết nhật ký à? Anh chưa bao giờ biết.”

“Đó là theo gợi ý của anh mà.”

Anh quay sang. “Không phải chứ.”

“Đúng thế đấy. Cái ngày đầu tiên chúng mình gặp nhau. Em đã kể cho anh về Fiona Bennet và tính cách kinh khủng của cô ta, và anh bảo em viết nhật ký.”

“Anh đã bảo thế à?”

“Hừm. Và em nhớ chính xác anh đã nói gì với em. Em đã hỏi anh tại sao em nên viết nhật ký và anh nói, ‘bởi vì một ngày nào đó em có thể trở thành chính mình, và em sẽ xinh đẹp và thông minh. Sau đó em có thể xem lại nhật ký và nhận ra mấy đứa con gái như Fiona Bennet ngớ ngẩn đến thế nào. Và em sẽ cười khi nhớ lại rằng mẹ em đã nói đôi chân em dài tới nách. Rồi có lẽ em sẽ dành một nụ cười tủm tỉm cho anh khi em nhớ lại cuộc chuyện trò thú vị mà chúng ta có hôm ấy.’”

Anh nhìn cô sững sốt, dòng ký ức bắt đầu trở về ào ạt. “Và em đã nói em sẽ dành cho anh một nụ cười rạng rỡ.”

Cô gật đầu. “Em ghi nhớ những gì anh đã nói, từng lời một. Đó là điều tuyệt vời nhất mà một người từng nói với em.”

“Lạy Chúa tôi, Miranda,” anh hít thở đầy vẻ thành kính. “Em thật sự yêu anh, phải không?”

Cô gật đầu. “Kể từ ngày hôm ấy. Đây, mang cho em cái hộp.”

Anh đặt chiếc hộp lên giường và đưa cô chìa khóa. Cô mở nó và lấy ra mấy cuốn sổ. Vài cuốn được bọc da, vài cuốn bìa làm bằng vải hoa kiểu con gái, nhưng cô tìm cuốn sổ nhỏ đơn giản nhất, gọi cho anh nhớ tới loại vở anh dùng thời còn là học sinh. “Đây là cuốn đầu tiên,” cô nói, thành kính lật trang bìa của nó. “Em thật sự đã yêu anh từ rất lâu rồi. Thấy không?”

Anh nhìn xuống trang đầu tiên.

2 Tháng ba 1810

Hôm nay mình đã yêu.

Một giọt nước mắt lăn xuống má anh. “Anh cũng thế, tình yêu của anh. Anh cũng thế.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-bi-mat-cua-tieu-thu-miranda>